

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CROWNED

A MAFIA REVERSE HAREM ROMANCE

The chase is on.

LILITH VINCENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CROWNED: BİR MAFYA TERS HAREM ROMANTİZMİ

PAGEANT, 2

LILITH VINCENT

İÇİNDEKİLER

Blurb

Okuyuculara Bir

Not Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17 Sonsöz

Teşekkür

Acımasız Niyetler: Tek Başına Bir Mafya Düşmanından Sevgiliye

Romantik Güzellik Çok Altın: Bir Ters Harem Rapunzel

Romantizmi

Ayrıca Lilith Vincent

Yazar Hakkında

Çok ileri giden çarpık bir oyun. Kaçan bir kadın. Avlanmaktan vazgeçmeyen üç adam.

Yarışma sona erdi, ancak bizim için oyun daha yeni başladı.

Konstantin, Elyah ve Kirill yarışma sırasında hayatımı cehenneme çevirdiler ve şimdi ben de bu iyiliğe karşılık vereceğim.

Beni ve taşıdığım sırrı istiyorlar ama bana kraliçem demelerine izin vermeden önce buna layık olduklarını kanıtlamaları gerekecek. Geçmişleri peşimize düştüğünde bu kolay olmayacak. Kana bulanmış geçmişler.

Kovalamaca devam ediyor ve bu kez ödül elmadan daha değerli.

Ödül benim kalbim.

Yazarın notu: Taçlandırılmış (Pageant, 2) bir mafya ters harem düetinin son kitabıdır. Kahramanların sadece kadın kahraman için kalpleri, gözleri ve penisleri vardır. Karanlık temalar, şiddet ve acımasızca sahiplenilen erkeklerle bir Neden Seç romantizmi içerir. Hikaye potansiyel olarak tetikleyicidir, bu yüzden lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

Telif Hakkı © 2022 Lilith Vincent

| Tüm Hakları Saklıdır |

Kapak tasarımı Untold

Designs'a aittir

Redaksiyon: Fox Proof Editing

Düzeltilme: Rumi Khan

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştiriler için kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Yazarın çalışmalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişiler arasındaki benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Vellum ile oluşturuldu

OKUYUCULARA BİR NOT

I Eğer buradaysanız, *Pageant*'ı atlattığınız için tebrikler. Bu çılgın bir yolculuktu ve yolculuk şimdi de devam ediyor. *Crowned*'da karanlık temalar var, ancak bunlar *Pageant*'takilerden farklı, bu yüzden lütfen dikkatlice okuyun.

Bu kitap, maymunla başlama ve maymunla bitme girişimleri (kahramanlar tarafından değil) ve geri dönüşler içermektedir
çocuk kaybı, çocuk fiziksel istismarı ve intihar. Ayrıca bazı okuyucuların üzücü, rahatsız edici veya tetikleyici bulabileceği şiddet ve cinsellik içeren sahneler de içermektedir.

Bu bir ters harem romantizmi. Kadın kahraman ve tüm kahramanlarla grup sahneleri var ve asla sadece birini seçmek zorunda değil. Kahramanların sadece kadın kahraman için kalpleri, gözleri ve penisleri vardır. Harem dışında aldatma veya seks yoktur.

Elyah

MAç gözlerle bardaki her sarışının yüzünü tarıyorum. Cumartesi gecesi ve salon yırtık kot pantolonlu dövmeli erkekler ve daracık elbiseler giyip göz kalemi sürmüş kadınlarla dolu. Kalabalık genç, bekâr, beş parasız ve azgındır ve halının iplik iplik ve yapış yapış ve barın üzerindeki ampullerin yarısı ölmüş.

Benim tarzım bir yer.

Ya da Ivan Kalashnik'in şoförlüğünü yaptığım zamanlardı. Böyle barlarda oturur, aklım genç ve güzel karısında oyalanırken karamsar bir şekilde bira şişelerinin etiketlerini sökerdim. O sabah Lilia'nın yanında geçirdiğim değerli anları yeniden yaşarken, umutla yüzüme doğru itilen her bir çift memeyi görmezden gelirdim. Eğer meleşimi gülümsetmeyi başarırsam göğsümde o şiddetli ağrıyı hissediyordum. Bazen Ivan'ın ana yatak odasının merdivenlerinden ağır adımlarla inip beni ondan uzaklaştırması sadece birkaç saniye sürerdi, ama ne muhteşem saniyelerdi. Lilia'nın koyu altın rengi saçlarının sırtından aşağı dökülmesi. Deniz yeşili gözlerinin kirpiklerinin altından bana bakarken dudaklarının kıvrılması. Beni istiyordu ve bu onu korkutuyordu. Beni de korkutmalıydı, çünkü bizi birlikte bulsaydı, Ivan karnımı yarıp bağırsaklarımı çıkarırken ve onları köpeklere yedirirken bana izletirdi.

Umurumda değildi. Hiçbir kadın Lilia Aranova ile kıyaslanamazdı ve onun bir öpücüğü binlerce ölüme bedeldi. Ona ilk kez aşık olduğumda, tatlılık ve kırılganlıkla doluydu. Onu hayatın karşısına çıkardığı tüm acımasızlıklardan kurtarmam ve göğsüme yaslamam için bana ihtiyacı vardı. Onu korumama. Ona tapmam.

Yarışma sırasında onunla geçirdiğimiz birkaç gün bana Lilia hakkındaki düşüncelerimin saçmalıktan ibaret olduğunu gösterdi. Lilia Aranova'nın bana ihtiyacı yok. O fırtınalardan korunması gereken savunmasız küçük bir çiçek değil. O *Pakhan*'ımın hayallerini parçalayan, ondan çalan ve üç acımasız katili aşağılayan hain bir kaltak.

O hilekar.

Tehlikeli.

Tek istediğim o.

Lilia ince topuklu ayakkabılarla vücudumda yürüyüp boğazıma bıçak dayayabilirdi ve ben de çenemi kaldırıp ona bıçağı gösterirdim. Elinde kazananın tacıyla benden kaçışını izlerken, onun nasıl

hepimizle oynadı. O gece bana gerçekte kim olduğunu gösterdi.

Bu, Lilia Aranova'ya ikinci kez aşık olduğum zamandı.

Onu tekrar bulana kadar kayıp bir adamım. Ellerine bir silah tutuşturup kalbime *dayamak* ve ona "*Ya beni öldür ya da h a y a t ı m ı n geri kalanında uyanık olduğum her anı affetmen için yalvararak geçirmeme izin ver*" demek istiyorum.

Ivan Kalashnik'le yaşadığı yerden bir eyalet ötedeki bu batakhaneye adım atma ihtimali yok ama ben yine de her sarışın kadının yüzüne bakıyorum. Bazıları umutla canlanıyor ve bakışları bedenimde oyalanırken gülümsüyor, ama o olmadığını anladığım anda geri dönüyorum. Buraya onlar için gelmedim. Lilia için bile burada değilim.

Kan için buradayım.

Dar kot pantolonlu sarhoş bir adam omzuma çarpıyor ve ben ona bakmadan duvara çarpıyorum. Ben onun yanından geçip barın derinliklerine doğru ilerlerken genizden gelen sesi uzaktan sızlanıyor.

Aradığım kişiyi bulmak için odayı tararken, odaklanmam, hayal kırıklığım ve öfkem tek bir düşüncede birleşiyor. Bu gece cinayet işleyeceğim ve kurbanımın acı çığlıkları, İtalya'dan ayrıldığımızdan beri günlerimi ve gecelerimi mahveden kargaşayı yatıştıracak.

"Güzel koltuk. Şimdi siktir git." Kirill yanımda belirdi ve bir kabinde oturan muhtemelen reşit olmayan iki çocuğun başında duruyor. İkili Kirill'in hapishane dövmelelerine, kaslarına ve karanlık gözlerindeki ışıltılı ifadeye uzun uzun bakıyor ve yerlerini boşaltmak için çabalıyor.

Konstantin koltuklardan birine çökerken dişlerinin arasından "Sikeyim bu müziği," diye homurdanıyor. Alnında ter parlarken kaşları acıyla birbirine yaklaşmış, burnunun kenarını çimdikliyor. Yüzünün sol tarafında, yanağından kaşına, şakağından saçlarına kadar uzanan parlak yara izleri var. Kurşun kafatasını delip geçtiğinden beri, yüksek sesler ve stres *Pakhan*'ımızın migrenini zayıflatıyor.

Kirill ve ben birbirimize karanlık bakışlar atıyoruz. İkimiz de acı çekmesine neden olan şeyin müzik olmadığını biliyoruz. Konstantin, Lilia Aranova'nın beş hafta önce Como Gölü'nün sularına balıklama atlayıp yarışmasını mahvetmesinden ve on dört milyon dolar değerindeki pembe elmasları da beraberinde götürmesinden beri kafatasına saplanan sürekli ağırlar çekiyor.

"Votka ister misiniz?" Kirill bize soruyor.

Konstantin eski püskü kabin koltuğuna yaslanmış, siyah saçlı adama dik dik bakıyor. "Lilia Aranova'nın bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde ayaklarımın dibinde oturmasını istiyorum."

"Gidip onu kıcımdan çıkarayım, olur mu?" Kirill ayağa kalkarak mırıldanır.

Ona uyarıcı bir bakış attım. Hepimiz hayal kırıklığına uğramış durumdayız ama yapmamız gereken son şey birbirimize düşman olmak. Kirill bara doğru yürüyor, bir dizi Rusça küfür müziğin gürültüsü tarafından yutuluyor.

Bir kolumu standın arkasına doğru sarkıtıyor, bir Cumartesi gecesi ekibimle iyi vakit geçirmeye çıkmış biri gibi görünmeye çalışıyorum. İçimden, jüri odasında Lilia'nın boynuna ilmiği geçirdiğim anı yeniden yaşıyorum. Hayatı pamuk ipliğine bağlıyken bile, yaptığından çok emin olduğum şeyin kanıtıyla onu yüzleştirdiğimde yalvarmadı ya da ağlamadı.

"Federal ajanla arabada otururken çekilmiş fotoğraflarınızı gördüm. Masum olma ihtimalin yok."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Hiç bir federal ajanın arabasına binmedim. Hayatımda hiçbir federal ajanla konuşmadım."

"Ama ben seni gördüm!"

"İster inan ister inanma ama bu konuda seninle kavgaya girmeyeceğim Elyah."

Bir kraliçe gibi çenesini dik tuttu ve bana bakmadı bile. Ya Lilia bana yalan söylüyordu ya da

başka biri vardı. Birkaç saat sonra, başında Konstantin'in tacıyla bir uçurumdan Como Gölü'nün sularına atladı.

Ya şimdi? O fotoğraflarla ilgili bir şüphem var. Karanlık, iğrenç bir şüphe.

Bakışlarım kalabalığı tarıyor, Konstantin'e gelene kadar kötü niyetle doluyor.

Pakhan'ım bana bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Konstantin neşesiz bir kahkaha atar ve başını yavaşça sallar. "Yarışmanın başlamasından bir gün önce senin için üzülmüştüm."

Cevap vermedim. Yarışmadan bir gün önce karanlık bir yerdeydim, kana bulanmış intikam fantezileriyle yanıp tutuşuyordum. Ivan Kalashnik'in evindeki ana yatak odasında durup Lilia'nın eşyalarının yerinde olmadığını fark ettiğimden beri her gün aynı fantezileri kuruyordum.

Konstantin bir elini çenesine götürür. "Kendi kendime, Elyah'ın kafasını dağıtmaya ihtiyacı var diye düşündüm. Bir kadına kafayı takmakla ne kadar aptallık ediyor." Gözleri kötülükle parlıyor. "Ama bu Lilia Aranova sadece bir kadın değil. Beni uyarmaya çalıştın ama dinlemedim. O lanet bir engerek."

Çenem sıkıştı. Konstantin'e Lilia'nın hain bir kaltak olduğuna dair söylediğim her şey yalan üzerine kuruluydu ama yine de onu esir tuttuğumuz süre boyunca söyledikleri ve yaptıkları Konstantin'in haklı olduğunu kanıtlıyor. "Eğer o bir yılansa, dişlerini göstermesini sağlayan da biziz."

Konstantin başını iki yana eğip bana bakıyor. "Onu hâlâ istiyorsun, değil mi?"

İki yöne savruluyormuşum gibi hissediyorum. Ben Lilia Aranova'yı istiyorum ve *Pakhan*'ım onun ölmesini istiyor. "Bu gecedен sonra ne istediğimi bileceğim."

Konstantin gülüyor, kısa, mizahsız bir ses. Gözleri perili ve öfkesi bir yay kirişi kadar gergin. "Bana yalan söyleme Elyah. O kadın gözünün önünde annenin boğazını kesebilir ve sen de onun ayaklarına kapanırsın."

Kirill döner, üç kadehi avuçlarının arasında tutmaktadır. Onları uzatır ve "*Vashe zdorov'ye*" diye mırıldanarak kabine kayar.

Konstantin içkisine kayıtsızca bakıyor. Sıcak bir bardak, oda sıcaklığında votka ve buz. Votka servis etmek için iğrenç bir yol. "Rus malı mı?"

Kirill içkisini yere çarpıyor, gözleri parlıyor. "Bu bok çukurunda mı? Tabii ki Rus değil."

"Kirill," diye mırıldanıyorum, onu masanın altından tekmeleyerek. Yarışma dağıldığından beri en az Konstantin kadar huysuz, en az onun kadar huysuz. Hırlıyor, tersliyor, kavga çıkarıyor. Antrenman maçlarımızdan dolayı vücudum çürüklerle kaplı. Ben daha iri ve güçlüyüm ama Kirill çok hızlı ve Lilia'nın parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine duyduğu öfke onu hiç zorlamıyor.

Votkadan bir yudum alıyorum. Üçümüz de berbat durumdayız. Lilia'yı kafesine kilitlediğimizde, iki yıldır beni rahatsız eden saplantıdan nihayet kurtulacağıma inanmışım. Bunun yerine, Lilia Aranova üçümüze de bulaştı ve ondan başka bir şey düşünmüyoruz.

Konstantin içkisinden buz küplerini ve üzgün bir limon parçasını çıkarıp halının üzerine atar. O kadar karanlıktır ki kimse fark etmez ya da umursamaz. Sonra ucuz votkayı geri deviriyor ve yüzünü buruşturuyor. "İğrenç. Bu lanet ülkeden nefret ediyorum."

İlk geldiğimde Amerikan yiyecek ve içecekleri hakkında ne kadar az şey düşündüğümü hatırlıyorum. Anavatanımın lezzetlerini arzuluyordum ama bira, burbon ve kızarmış tavukla idare etmek zorundaydım. Tabii Ivan Kalashnik'in evinde düzgün, buz gibi Rus votkası içip *pancar çorbası*, *pirozski* ve *babuşkamin* spesiyali olan sığır eti ve sosis yahnisi *solyanka* yemediğim sürece. Lilia'nınki daha da lezzetliydi. Lilia yaptığından her şeyin tadı daha güzeldi.

"On bir numarayı mı istiyorsun?" Kirill, Konstantin'e hırlar. "O zaman kapa çeneni ve boktan votkanı iç."

Başka bir *Pakhan* olsa onunla bu şekilde konuştuğu için adamlarından birini terslerdi ama Konstantin asla bizden astları gibi davranmamızı beklemezdi. Bize hayatını borçlu ve bize eşitmişiz gibi davranıyor. Ayrıca, kötü huylu bir pislik olduğunu biliyor.

Kirill ya da Konstantin Lilia'dan On Bir Numara diye söz ettiğinde her zaman olduğu gibi tüylerim diken diken oluyor ama votkamı geri atıp söylemek istediğim öfkeli sözlerle birlikte yutuyorum. Odaklanmak zorundayım.

İyi ki de öyle yapıyorum çünkü biri kapıdan bara doğru yürüyor ve tanıma duygusu beni çarpıyor. O anda neredeyse ayağa fırlayacaktım, tüm sinirlerim onu yakalayıp burada, yüzlerce tanıgın arasında katletmem için çılglık atıyordu. Bunun için tek bir şansım var ve Lilia'nın hatırı için bunu berbat edemem.

Kendime derin bir nefes aldırıyorum.

Sonra Kirill'e dönüp çenemi yeni gelene doğru salladım.

Siyah saçlı adam dönüp bakar ve yavaş, kötü niyetli bir gülümsemeyle gülümser. Ayağa kalkıyor ve yarı sarhoş kalabalığın içinde kayboluyor.

Konstantin dönüp bakmıyor ama aniden ilgi ve dikkat yaymaya başlıyor. Yavaşça, parmaklarındaki ağır yüzüklere bakarak, bir parmak eklemine diğerinin ardından kırıyor. Şiddet. O da en az benim kadar arzuluyor.

Hepimizin uğruna burada olduğu adam bara doğru ilerliyor. Ayağa kalkıp boş bardaklarımızı topluyorum, sanki onları geri götürüp bize bir içki daha getirecekmişim gibi. Göz ucuyla, boynunda altın zincir olan kısa boylu, faremsi saçlı adamın aniden donduğunu görüyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Konstantin'le rahat bir sohbet içindeymişim gibi davranarak acele etmiyorum. Uzanıp onu boğazından yakalamamak için tüm irademi kullanıyorum.

Hedefim topuklarının üzerinde dönüyor ve hızla çıkışa doğru yürüyor. Daha oraya varamadan, Kirill üç bardak votka daha taşıyarak yoluna çıkar. Çarpışır ve votka eline dökülürken Kirill kızgınlıkla hırlar. "Nereye gittiğine dikkat et, *korotyshka*." *Runt*.

Kısa boylu adam onu atlatmaya çalışırken, Kirill kasıtlı olarak yoluna çıkıyor, sağa sola hareket ediyor ve "yanlışlıkla" önünü kestiği her seferinde iğrenç bir şekilde gülüyor.

"Vasily?"

Sesimi duyunca donup kalıyor. Bardaki müzik ve sesler çok yüksek ve beni duymamış gibi yapıyor, Kirill'in etrafından dolaşmak için iki kat daha fazla çaba harcıyor ama Kirill ona izin vermiyor.

Kirill masamızın yanında duran bana çenesini salladı. "Arkadaşım seni çağırıyor." Vasily

ARKASINI DÖNMEKTEN BAŞKA ÇARESİ YOKTUR.

Elimdeki boş bardakları yere bıraktım ve kollarımı açarak genişçe gülümsedim. "Burada ne halt ediyorsunuz? Kirill, Konstantin, bu benim arkadaşım Vasily. Son işimden ayrıldığımdan beri onu görmedim."

Vasily, Ivan Kalashnik'in adamlarının en aşağısı. Onların ekibine katıldığım ilk gece bir adamı öldüresiye dövdükten sonra ortalığı temizleyen kişi. Ivan'ın yemeğe hiç davet etmediği kişi. Ivan'ı federallere ihbar edenin Lilia olduğunu söyleyen ve bana bunu kanıtlayan fotoğrafları gösteren

adam.

Vasili gülümsemeye zorlarken gözleri korkuyla doluyor. El sallıyor ve bir kez daha çıkışa yönelmeye çalışıyor ama Kirill omzunu kullanarak onu masamıza doğru itiyor.

Uzanıp elini tutuyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Eski dostum. Buna inanamıyorum. Bizimle bir içki içmelisin."

Ben sırtırken, onun fareye benzeyen yüzünde titreşen her dehşet duygusunu inceliyorum. Alnından ter boşanmıştır. "Elyah, özür dilerim-"

Kirill bardakları masanın üzerine koyar ve Vasili'yi kabine girmeye zorlar. "Otur, *korotyshka*. İçki içmeye davet ediliyorsun. *Pakhan*'ımıza hakaret etme. Ben bir şişe ve bir bardak daha getireyim." Bir kez daha bara yönelir.

Vasili'nin ardından kabine giriyorum ve onu duvara sıkıştırıyorum. Konstantin ağırlaşmış gözlerle Vasili'ye bakıyor ve bir parmak eklemine daha kırıyor. Vasili daha da solgunlaşıyor.

Gülümseyen tek kişi benim. "Yetişmemiz gereken çok şey var. *Vashe zdorov'ye*." Votka bardağımı kaldırıyorum ve Vasili'nin eline bir tane daha sıkıştırıyorum.

"*Vashe zdorov'ye*," diye mırıldanıyor, kadehimi kaldırıyor ve otomatik olarak bir içki alıyor.

"Bu adam," diyorum Konstantin'e, Vasili'nin omzunu yüzünü buruşturacak kadar sert sıkarak, "hayatımı kurtardı."

Konstantin'in ifadesi değişmiyor. "Öyle mi?"

Vasili ona zayıf bir gülümseme verir. "Önemli bir şey değildi. Uzun zaman önceydi."

Alay ettim. "Uzun bir süre mi? Neredeyse iki yıl. O kaltak bize ihanet ettiğinden beri ne yapıyorsun?"

Vasili sözlerim karşısında biraz rahatlıyor. "Ah, bilirsin işte. Şu ve bu. Ülkeyi terk ettiğini duydum." "*Da*. Bu ikisinin arasına düştüm." Konstantin'i gösteriyorum, sonra da Kirill'i. O da elinde dolu bir tabakla oturuyor.

votka şişesi ve kendine bir bardak doldurur. "Londra Vanavora Bratva'nın *Pakhan*'ı Konstantin Zhukov ile içiyorsunuz."

Vasili etkilenip etkilenmemesi gerektiğini bilmiyor gibi görünüyor ve Bratva hakkında buradan başka bir yerde bir şey bildiğinden şüpheliyim, ama saygıyla başını sallıyor. "Sizinle tanışmaktan onur duydum, Konstantin Zhukov."

Çenemi Kirill'e doğru salladım. "Onunla Rusya'da birlikte hapse girmiştik. Ben yıllarca yattım, bu pislik ise birkaç ay içinde girip çıktı."

Kirill votkasını ağzında yuvarlıyor ve sonra yutkunuyor. "Hiç hapse girdin mi?"

Vasili başını sallar ve bir içki daha alır.

"Bir Rus hapishanesinin içini koklamalısın. Sidik, kan ve korku." Tişörtünü kaldırıyor ve geniş, kaslı sırtını ortaya çıkarmak için koltuğunda dönüyor. Omuzlarının üzerinde bulutların arasında yüzen bir Rus sarayı ve kubbelerle taçlandırılmış beş kule var. "İçeride beş kişi öldürüldü." Bana başını sallıyor. "Üçünü Pushka ile paylaştım. Bu adam bir makine."

"Pushka?" Vasili soruyor, gözleri kovboy ve Kızılderili masalları dinleyen küçük bir çocuk gibi parlıyor. Hapishane lakabımı yeni ekibimle hiç paylaşmadım.

Kirill geri dönüyor ve kadehiyle benim şerefime kadeh kaldırıyor. "Yaşayan silah Pushka. Onun sayesinde hâlâ nefes alıyorum."

Kaburgalarım kazındı ama bu lakaptan nefret ediyorum. Orada zar zor insan oluyordum ve her öldürdüğümde kendimi vahşi bir hayvana daha da yakın hissediyordum. Hayatta kalmak için öldürmek zorundaydım ama mahkûm arkadaşlarımın benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum. Soğukkanlı bir psikopat olduğumu. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Vasili hevesle başını sallıyor, kendi hikâyelerini masadakilerle paylaşmaktan heyecan duyduğu için daha önceki temkinliliği buharlaşıyor. "Bu adam. Bu adam şu anda yanınızda olduğu için çok şanslısınız. Onunla tanıştığım ilk gece, bu herif neredeyse tek kelime İngilizce konuşmuyordu ama konuşmak zorunda da değildi. Bir beyzbol sopasının

konusuyor." Vasili bir sopa sallama taklidi yapar ve güler.

"İngilizcesi bana iyi gibi geldi," diye gözlemliyor Konstantin.

Vasily sevimsiz bir Rus aksanı takınır. "*Ben Elyah. Yeni şoförüm.*"

Yumruğumu kafatasına indirmek isterken kendimi gülmeye zorluyorum. Bu yüzden kimse Vasili'yle içmeyi sevmezdi. Bir votka içti mi palyaço gibi davranırdı. "Şimdi daha iyi. Öğrendim."

Vasili zaten benim üzerimden konuşuyor. "Ivan Kalashnik Elyah'ı hiç takdir etmedi. Bu adam Sibirya'daki gulaglardan mı ne yeni gelmiş, Amerika hakkında hiçbir şey bilmiyor ama sadece başlarında durup ters ters bakarak insanlara Ivan'ın istediği her şeyi yaptırabiliyordu." Başını sallıyor ve bir içki daha alıyor. "Ama Ivan hiçbirimizi takdir etmedi. İşe yaramaz herif."

Kirill'in gözleri neredeyse belli belirsiz kısılr. *Pakhan*'ının adını çamura bulayan bir adam, eski, ölü bir *Pakhan* bile olsa, bir pisliktir.

"Her neyse, sizi özgürlerin ülkesine getiren nedir?" Vasily soruyor.

Konstantin'e bakıyorum ve işaret parmağımla bardağıma vuruyorum. Tereddüt ediyormuş gibi yaparak, "Büyük bir işe bulaştık. Çok büyük."

Vasili hemen parlar. "Öyle mi? Bu sokakları avucumun içi gibi bilirim. Eğer içeriden birine ihtiyacınız varsa benden iyisi yoktur. Hem de ucuza," diye çabucak ekler.

Gülmek istiyorum. "Şu ve bu "ya ne oldu? Arkadaşlarıma danıştıyormuş gibi yapıyorum, onlarla sessiz bakışlar atıyorum, sonra Vasili'ye dönüp daha da yaklaşıyorum. "Sana güvenebilir miyim?"

Vasili de öne doğru eğilir. "Elbette bana güvenebilirsiniz."

"O zaman doğru zamanda geldiniz. Duvara tosladık ve sen bizi kurtarabilirsin."

"Elbette yapabilirim," diyor Vasili. O kadar memnun görünüyor ki, acaba Ivan'ın ölümünden beri parasız ve mürettebatsız mı çalışıyor diye merak ediyorum.

Bardağımlı boşaltıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Burada olmaz. Konstantin'in süitine geri dönün ve konuşalım." Dördümüz birlikte bardan çıktık, Kirill, Vasili ve ben konuşup gülerken Konstantin önden gidiyor. Vasili mürettebatın yanındayken her zaman aşırı heyecanlanırdı. Başıboş bir köpek yavrusu gibi dahil edildiğini hissettiği için çok minnettardı. Adam bir Rus hapishanesinde beş saniye bile dayanamazdı.

Konstantin'in süiti birkaç blok ötedeki bir otelin çatı katındadır. Vasili kapıdan içeri girerken alçak sesle ısıklık çalar, dönüşlerce kalın halıyı, beyaz kanepeleri, tavandan tabana pencerelerin ötesindeki şehir manzarasını seyrederek. "Kaliteli bir yer. Gerçi daha iyilerini de gördüm."

Konstantin ve ben Vasili'nin arkasından bakışıyoruz. Yüz ifadesinden, bu gece şüphelerimi doğrulayabilirsem, benimle birlikte bu salağı da seve seve öldüreceğini anlıyorum.

Kirill oda telefonundan içki siparişi veriyor. Birkaç dakika sonra kapı çalınıyor ve bir garson elinde buzlu bir şişe Stolichnaya Elit ve dört bardakla oturma odasına geliyor. Birinci sınıf Rus votkası. Kirill ona bahşiş verip gitmesini söylüyor ve şişeyi kendisi açıyor. "Sonunda adam gibi bir içki" diyor, biz kendimizi hazırlarken bardakları dağıtıyor. kanepelerde rahat.

Vasili içkisini kabul ederken bir kolunu minderlerin üzerine atıyor. "O pislik hakkında başka bir şey biliyor musun?" diye soruyor bana dönerek. "Ivan beni hep bir şeylerin dışında bırakıyordu. Eve hiç davet edilmedim. Hep Dima ve Bogdan gelirdi, biz asla gelmezdik."

Vasili, Konstantin'in onu tavandan tabana pencerelerden fırlatmak ve on kat aşağıya düşmesini izlemek ister gibi baktığını fark edemeyecek kadar mızızlanmanın tadını çıkarıyor.

"Eve davet edildim," diyorum ve dar elbiseler ve altın takılar içinde, yüzünde boş bir ifadeyle votka bardaklarını dolduran Lilia'nın anısına dalıyorum. Herhalde

Çok yalnızdı. Ivan ve babası arasında sıkışıp kalmıştı. Keşke onu alıp kaçsaydım.

Vasili kızgınlıkla yüzünü buruşturur. "Sen mi? Tanrı aşkına, o herifin öldüğüne sevindim. Beni hiç takdir etmedi."

"Artık takdir ediliyorsun dostum," diyorum, kadehimi ona kaldırıp gülümseyerek.

"Her zaman en çok seni sevdim Elyah. Ivan'ın karısından bir daha haber aldın mı?"

Gülümseme dudaklarımda ölüyor, ama onu geri zorluyorum. "O kaltak mı? Ben olsaydım ölmüş olurdu." Vasili bana sinsi bir bakış fırlatıyor. "Ama her zaman onun ölmesini istemedin, değil mi?"

Kirill ayağa kalkar ve Vasili'nin bardağına biraz daha votka doldurur. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani Elyah, Lilia Kalashnik odaya her girdiğinde aşık bir köpek yavrusu gibi oluyordu. Kahretsin, ne afetti ama. Şeftali gibi kıcı vardı. İnsanı ağlatacak memeler. Anlaşılan o ki, Elyah'a da fena halde aşıkmiş. İnanabiliyor musun? Bir *Pakhan*'la evli ve amını onun şoförüne ıslatıyor."

İnce gülümsemem yüzümü paramparça edecekmiş gibi geliyor. Bardağımı Vasili'nin aptal sırtıtışına çarpma hayalleri kurarken tutuyorum.

Kadınımın adını o lanet ağzından çıkar.

"Buna inanabiliyorum," diyor Kirill yanağımı okşayarak. "Bu pislik kendi iyiliği için fazla yakışıklı."

"Bir de bana sor," diye inliyor Vasili. "Bir striptiz kulübüne giderdik ve striptizciler kucağında dans etmesi için ona neredeyse para öderlerdi."

"Hepiniz susun," diyorum utanmış gibi başımı sallayarak.

"Bu doğru." Vasili diğer ikisine döner. "Şunu dinle. Bir öğleden sonra Elyah'ın dairesine gittim. Yarı çıplak, ateşli ve telaşlı bir haldeydi. Bana *uyuduğunu* söyledi." Kirill'in göğsüne dirsek attı. "Arkasında, halının üzerinde ne görüyorum? Kırmızı bir Versace el çantası. Lilia Kalashnik'in her zaman yanında taşıdığı kırmızı çanta. O anda ne olduğunu anladım ve buna inanamadım. Elyah onu patronumuza ispiyonlayacak türden bir adam olmadığım için şanslı."

Masanın etrafına sessizlik çöker. Vasili hâlâ kıkırdamaktadır ve odayı saran soğuk rüzgârı fark etmez.

Parmağımı bardağıma vuruyorum. "Ama bu doğru değil Vasily. Lilia'nın kaybolduğu gün bana söylediğin bu değildi."

"Hm?" Vasili başını kaldırıp bana bakıyor ve yüzünün rengi soluyor. "Ben-ne?"

Yalanlarını gerçeklerden ayırmak için çabalarken ona bakıyorum ve bu sırada kalbim öfkeyle kabarıyor. "Bana Lilia ile aramda bir şeyler olduğunu zaten bildiğini söylemiştin."

Vasili gevezelik etmeden önce üç saniyelik acımasız bir sessizlik olur: "Yani, evet! Zaten biliyordum, bu yüzden kapını çaldım. Hata yapmanı engellemek için. Ama çantasını herkesin görebileceği şekilde yerde yatarken görmek çok komikti."

"Herkesin görmesi için," diye tekrarlıyorum. Anıyı zihnimde canlandırıyorum. Vasily'ye ön kapımı açıyorum.

O bana baktı ve halının üzerinde duran kırmızı çantayı gördü. Ben dönüp ona baktım.

Çok suçlu görünmüş olmalıyım.

Vasili bütün planı o anda düşünmüş olmalıydı. Her şeyi aldatan karısının üzerine yıkacaktı.

Vasili votkasını bırakır. "Neyse, gitsem iyi olacak. Biriyle buluşmam gerektiğini unutmuşum."

O ayağa kalkarken Kirill ayağa kalkar ve onu yere yatırır. "Ama biz iş konuşmak üzereyiz, *korotyshka*."

"Başka zaman," diye kekeler Vasili, ama Kirill bardağını tekrar eline tutuştururken hiçbir şey yapamaz

ve içine votka doldurur. Kirill şişeyi Vasili'nin kolunda ve başının üstünde gezdirirken dökmeye devam eder. Votka saçlarından akıp kucağına ve kanepeye sığıyor.

Vasili, "Lütfen, gitmem gerek," diye sızlanıyor.

Sesi dişlerimi kenetliyor. Yaralı bir hayvan gibi inlerse ona acıyacağımı sanıyor. Lilia'nın boynuna doladığım ipleri ellerimde hissedebiliyorum. Sevdiğim kadına işkence ettim. Bu *blyat* yüzünden neredeyse onu öldürüyordum.

"Yalan söyledim. Lilia Aranova'yı gördüm."

Kirill, Vasili'nin başına votka dökmeyi bırakır ve Vasili gözlerini kırıştırarak temizler.

"Sen mi yaptın?" "Onu kafese kilitledim. Onu aç bıraktım. Ona işkence ettim. Onu ilmikle astım."

Yüzü şokla kararır. Sonra ifadesine umut karışıyor. "Öldü mü? Hak ettiği buydu, o hain kaltak."

Çenemde bir kas titriyor ve oda bir noktaya doğru daralıyor. Kaburgalarımındaki *pushka* dövmesi kan için yanıyor. Kız kardeşlerim için öldürdüm. Eğer bir erkek onları incitirse, vücutlarındaki tüm kemikleri kırdım ve çığlıklarıyla beslendim, ama Lilia'yı inciten bendim. Onun çektiği acıların hepsi benim yüzümden ve hepsi sevdiğim kadına güvenmek yerine şu anda önümde oturan pis fareye güvendiğim için.

Ayağa kalkıp yavaşça Vasili'ye doğru yürüyorum, deri ceketimi çıkarıp tişörtümü başımın üzerine çekiyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyor. Bunu tanıştığımız ilk gece yapmıştım ve Ivan Kalashnik elime bir beyzbol sopası tutuşturmuştu.

Bir adamı ölene kadar döveceğim.

Vasili bembeyaz kesilerek, "Hayır, hayır, hayır," diye inliyor.

Kirill'den boş votka şişesini alıyorum, sehpanın kenarında parçalıyorum ve sivri uçlarını Vasili'nin boğazına tutuyorum. "Patronumun karısını becermiyordum," diye feryat ediyorum. "Patronumun karısını seviyordum. O da beni seviyordu. Sonsuza dek kollarıma düşmeye çok yakındı. Kocasını öldüğünde benim olabilirdi. Babasının onu nereye götürdüğünü öğrenir ve ona giderdim."

Bağırışım odanın içinde yankılanıyor. Ne Kirill ne de Konstantin kıpırdıyor. "Ama o bize ihanet etti Elyah," diye inliyor Vasili.

Lilia'ya nasıl işkence ettiğimi hatırladıktan sonra beni en çok yakan şey, sümüklü bir büyücü tarafından kandırılmış olmam. Bu aşağılık pislik beni Lilia'nın bana ihanet ettiğine inandırdı.

Vasily.

Vasily beni ondan nefret ettirdi.

Vasily öfkeyle ellerimi onun üzerine koymamı istedi. Onu öldürmekle tehdit ettim.

Neredeyse öldürüyordum. "Lanet banyoya git," diye feryat ettim.

Bu beyaz kanepeler ve bu beyaz halıyla onu burada öldüremem. Vasili itiraz ediyor ve kapıya doğru kaçmaya çalışıyor, ama Kirill kolunu arkadan büküyor ve onu süitten geçirip banyoya götürüyor. Ben de onu takip ediyorum ve kapıyı arkamızdan çarpıyorum.

Vasili bir orospu gibi ağlıyor, ben ona yaklaşırken geri çekiliyor. "Elyah-hayır-fotoğraflar. Fotoğrafları unutma."

Sikeyim o fotoğrafları. Onları nasıl elde ettiği, hile ya da fotoşopla, umurumda değil. Onlara inanmıyorum.

Lilia'ya inanıyorum.

Kırık şişeyi salladım. "Lilia'ya işkence ettiğim gibi sana da işkence edeceğim. Ona yaşattığım acının her santimini sana da yaşatacağım. Binlerce ölüm senin için yeterli değil."

Kadınımı yaşattığım acı tarif edilemez. Ona öleceğini söyledim ve hayatının en karanlık

günlerini yeniden yaşamaya zorladım. Bu eylemleri ruhumdan söküp atmak istiyorum ama yapamıyorum.

Vasily'nin değersiz etini parçaladığım için.

"Ne yapmam gerekiyordu Elyah?" Vasili, büyük, aptal köpek yavrusu gözlerini kafatasından koparmak istememe neden olarak hırlıyor. "Polisler üzerimde uyuşturucu buldu. Onlara Ivan hakkında bilgi vermezsem beni hapse göndereceklerdi."

"O zaman hapse girmeliydin!" Kükrüyorum. Ağır cezalar almış adamların önünde duruyor ve düşük güvenli bir otelde uyuşturucu bulundurmaktan birkaç yıldan mı şikayet ediyor? Eğer cezasını çekseydi ve çenesini kapalı tutsaydı, *Pakhan*'ına güvenilir bir adam olarak dönecekti. Kim olursan ol ya da ne yapmış olursan ol, suçu üstleneceksin. Lanet olası arkadaşlarını da yanında getiremezsin. Hepimiz onlara parmağımızı gösterip arkamızı dönersek polisler bize dokunamaz. Bizim gibi adamlar, ekiplerimiz ve birbirimize olan sadakatimiz olmadan bir hiçiz. Bir *hiçiz*.

Vasili'yi boğazından tutup duvara doğru itiyorum. "Ben hapse girdim. Kirill hapse girdi. Çenemizi kapattık ve adam gibi cezamızı çektik. Kendi postumuzu kurtarmak için arkadaşlarımızı ispiyonlamadık."

Kirill yanıma geldi ve Vasili'ye ters ters bakıyor. Bir muhbirden en az benim kadar nefret ediyor. "Pekala, doğruyu söyleyeceğim!" Vasili çığlık atıyor.

Kırık şişeyi yüzüne yakın tutuyorum ama bekliyorum. "Gerçek nedir?"

Vasili yutkunarak nefes alır. "Birinin benden şüphelenmesi durumunda muhbir gibi görünecek birine ihtiyacım vardı. Kimsenin Lilia'ya zarar vereceğini düşünmemiştim. Ivan Lilia'yı severdi."

Bu bir yalan ve Vasili bunu biliyor. Bir *Pakhan*, birinin kendisini sattığını öğrenirse, sevdiği karısı bile olsa, onu öldürür. Ivan Lilia'yı sevmiyordu. Ivan onu düşük yaptığı için dövdü.

"Bu salağın zırlamalarını dinlemek midemi bulandırıyor,"

diyor Kirill. Şişeyi Vasili'nin yüzüne yaklaşıtıyorum.

"Katılıyorum."

"Sadece beni dinleyin! Federal ajana Lilia Kalashnik'in kocasını ihbar etmek istediğini söyledim. Lilia'ya babasının onunla acilen konuşması gerektiğini ama adamlarından birini göndereceğini belirten isimsiz bir mesaj gönderdim. İkisine de aynı tarih ve saati verdim. Lilia onun arabasına bindi ve ben de birkaç fotoğraf çektim. Arabada bir polisle birlikte olduğunu bildiğini sanmıyorum ama bir şeylerin garip olduğunu hemen fark etmiş gibiydi ve hemen arabadan indi."

Elbette bir tuhaflık olduğunu fark edecekti. Lilia tehlikenin olduğu yerde oyalanmayacak kadar zekidir ama bu sadece birkaç saniye sürdü ve olan oldu. O lanet fotoğraflara, boş bir yatak odasına ve kendi postunu kurtarmak için bir kadını otobüsün altına atacak aşağılık bir pisliğe inandım.

Vasili yüzümdeki öfkeyi görmüş olmalı ki kekeleyerek, "Sadece birkaç fotoğraftı ve onları sadece sana gösterdim Elyah. Başka kimseye değil."

Sanki bir fark yaratacakmış gibi.

Ona dişlerimi gösteriyorum. Kirill diğer taraftan yaklaşıyor. Vasili aramıza bakıyor ve yanlış yolda ilerlediğini fark ediyor, hızlıca düşünüyor ve daha da kötü bir yola sapıyor. "Eğer Lilia'ya zarar verdiysen bu senin suçun Elyah. Bu benim suçum değil. Onun hakkında söylediklerime inanan sendin. Eğer ona bu kadar çabuk sırtını döndüysen, onu gerçekten sevmiyorsun demektir."

Dünya kırmızının korkunç bir tonuna dönüşüyor. Her gece karanlıkta uyandığımda kendime söylediğim şey bu değil mi? Kalbim birini sevmek için çok kara, çok çarpık. Çok fazla adam öldürdüm. Çok fazla aşağılık şey yaptım. Sevme yeteneğim yok. Sadece şiddet.

Lilia kadar saf ve iyi birini sevmeyi hak etmiyorum.

Bunu kendimden defalarca duydum, ama bu pislik tarafından bana yankılandığını duymak öfkemi nükleer hale getiriyor. Kolumu geri çekip kırık şişeyi Vasili'nin bağırsaklarına saplıyorum. İğrenç, ıslak bir ses çıkarıyor ve şişeyi çekip geri sokuyorum.

Vasili acı içinde ılık atarken Şişeyi gıcırdatıyor ve çeviriyorum, dişlerimin arasından hırlıyorum, "Bunu hissediyor musun, seni bok parçası? Bağrsaklarını söküp boğazına tıkacağım. Seninle işim bittiğinde cesedini kadınının ayaklarının dibine sereceğim ki ona ihanet eden adamın yüzüne bakabilsin."

Fantezi çok tatlı - Vasili'nin değersiz bedenini Lilia'nın önüne sürüklemek ve onu bir övgü olarak yere atmak. Ama Lilia'nın dünyanın neresinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve fkeme göre bu da Vasili'nin suçu.

Küçük adam kelimelerin ötesinde. Tek yaptığı ılık atmak ve Kirill adamın ağzına bir yüz bezi tıkıyor, böylece onu dinlemek zorunda kalmıyorum.

Elimden kan akarken bıçaklamaya devam ediyorum ve Vasili'nin karnı et yığına dönüşüyor. "Sen bir hisin. Yaptığın Şey için cehennemde yanacaksın." fke feryadım, sivri Şişeyi Vasili'nin boğazına sapladığımda sona eriyor. Guruldayan bir ses çıkartıyor ve gri, nemli yüzünde gözleri kocaman açılmış bakıyor.

Kirill ve ben geri çekiliyoruz ve Vasili bir yığın halinde fayansların üzerine düşüyor, midesinden ve boğazından kan pompalanıyor. lmesi tam bir dakika sürüyor ve ben kırık Şişeyi tutarak başında duruyorum ve her saniyenin tadını çıkararak sertçe nefes alıyorum. Zaferin ve haklılığın üzerimden akıp gitmesini bekliyorum. Ona haksızlık eden adamı öldürerek kadınının intikamını almışım.

Sadece hiçbir Şey olmuyor. Tatlı bir intikam duygusu yok. Lilia'yı maruz bıraktığım dehŐetten kurtuluŐ yok.

Lilia'ya işkence eden Vasili
değildi. Bendim.

Kanlı, kırık Şişeyi acı dolu bir kükremeye banyoya fırlatıyorum ve Şişe binlerce parçaya ayrılıyor.

Kapı açılıyor ve Konstantin bakışlarını kana bulanmış banyoya, kan sıçramış yzlerimize ve bedenlerimize dikey. Kirill'in yüzü bir korku filmi gibi görünüyor. Tüm o kanın altında kollarımdaki dövmeleri zar zor görebiliyorum.

"Otel müdürü kapıdaıdı. Diğer misafirlerin rahatı için sessiz olmamızı hatırlattı." Konstantin Vasili'nin parçalanmıŐ cesedine ve kanalizasyona doğru akan kıpkırmızı su birikintisine bakıyor. "Yani onun muhbiri olduğundan ve Lilia'nın doğruyu söylediğinden emin miyiz?"

n kolumu kanlı yüzümde gezdiriyorum, bakışlarım yanıyor. "Hayatım zerine yemin ederim. Lilia Aranova masumdur."

Pakhan'ımın gözlerinin ardında düşünceler titreşiyor. Karanlık, fkeli düşünceler.

"Elmaslarını geri alacağız Kostya," diye güvence verir Kirill. "Bizden sonsuza dek saklanamaz ve pembe elmasları satamaz. Tek başına değil ve ona yardım edecek kimsesi de yok."

O elmasları dŐndk iim burkuluyor. Konstantin affetmez ve unutmaz ve eğer o tacı geri alamazsa, Lilia'nın ölmesini isteyecektir. Ona aşık olmamın bir önemi yok. Suçunun bedelini kanla ödemesi için ısrar edecek.

Konstantin bir kolunu kapıya dayamış, hâlâ Vasili'nin parçalanmıŐ cesedine bakıyor. Sonunda, o kadar alçak sesle söylüyor ki, bizden çok kendine söylüyor, "Onları satamaz mı? Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Yaptığı onca Şeyden sonra, On Bir Numaralı Yarışmacı'yı hiçbir Şeye deėiŐmem. Onu bu hale kimin getirdiğini merak ediyorum."

Kirill'le bakışıyoruz, ama o da benim gibi Şaşkın görünüyor.

"Kostya?" Kirill kaşlarını çatarak soruyor.

Patronumuz kendine geliyor ve gözlerinin zine buluyor. "Temizlenin ve Şu cesetten kurtulalım.

Aran Brazhensky ile görüşmem gerek."

Konstantin

I Vasily'nin cesedini işlemek iki saatimizi aldı. Parmaklarını cıvata keskisiyle kesiyor, dişlerini penseyle çekiyor ve dövmelerini bıçakla etinden ayırıyoruz. Cesedi siyah plastik torbalara sardıktan sonra Elyah ve ben onu yedek bir bavula yüklerken Kirill duş başlığını kullanarak Her damla kanı banyo giderine akıt.

Tüm iş dağınık ve kanlı, ama biz profesyoneliz ve işimiz bittiğinde süitin hiçbir yerinde görünür bir kan lekesi kalmıyor. Banyo luminol testinden geçemez ama bir suçu araştırmak için dedektif çağrılmadığı sürece burada ne olduğunu kimse öğrenemeyecek.

Sabahın dördünde, hepimiz yeni takım elbiseler giymişiz ve valizlerimizi lobide taşıyoruz, üç yabancı işadamı erken bir uçuşa yetişmek için yola çıkmışız. Bu otelde kalan Amerikalılardan daha sert ve acımasızız ve herhangi bir meşru iş için fazla yaralı ve dövmeliyiz, ama para bize ihtiyacımız olan tüm saygınlığı veriyor. Platin kredi kartımı otel resepsiyon görevlisine uzatıyorum ve o da keyifli bir konaklama geçirdiğimizi umduğunu söylemek için kendini paralıyor.

Vale bize kiralık arabamızı getiriyor ve bagajlarımızı taşımamıza yardım ediyor. Elyah'ın çantasını ondan aldığı anda, arabanın bagajına kaldırırken kasları geriliyor.

"Burada ne var, ceset mi?"

Hepimiz gülüyoruz ve Kirill ona bir yirmilik uzatırken sırtıyor. "Sadece bir tane."

Elyah "Ben sürerim," diyor ve anahtarları ona attığı anda alıyor.

Arka koltukta oturuyorum, yüzümün sol üst kısmı zonkluyor. Yara izi olan kısım. Eskiden yaramın farkında bile değildim ama yarışma sona erdiğinden beri yara dokusu taze bir yara gibi ağrıyor.

Her zaman olduğu gibi, bir şey yapmayı bıraktığım anda aklım On Bir Numaralı Yarışmacı'ya dönüyor. Onu ilk gördüğüm andaki haliyle, Kirill'in siyah Ferrari'sinin yolcu koltuğunda baygın bir şekilde görüyorum. Solgun. Çaresiz. Göz korkutucu değil. Ahlaki değerleri o kadar gevşek bir kadın ki, kocasının arkasından şoförüyle gizlice dolaşıyor ve sonra onu polisler satıyor.

Ondan nasıl da nefret ediyordum. Onun gibi kadınlar dışarı sürüklenmeli ve varlığınıza zarar vermeden önce kafalarının arkasından vurulmalı.

Ama ben yüce gönüllüydüm. Elyah'ın iyiliği için değersiz hayatında birkaç gün daha geçirmesine izin verdim. O

ona neden ihanet ettiğini anlaması gerekiyordu yoksa asla yoluna devam edemezdi. Elyah acımasız bir ölüm makinesi ama özünde Kirill ya da benim gibi değil. Kalbi tarafından yönetiliyor, akli değil. Bu bir zayıflık değil. Elyah'ın gücü. Kirill ve benim hissetmediğimiz şeyleri hissediyor çünkü biz gözlerimizle bakıyor, kulaklarımızla dinliyor ve onların bize söylediklerine inanıyoruz. Elyah beş duyusunun ötesinde bir şeylere uyum sağlamış durumda ve ben onun uyarılarını tehlikeye atarak bir kenara ittim. Sekiz ay önce hayatımı kurtardı. Beni Lilia Aranova'nın bir engerek yılanı kadar tehlikeli olduğu konusunda uyarmıştı ama ben yine de onu ayaklarımın altına aldığım da onu alt ettiğime inanmıştım.

Şimdi aptallığının bedelini
ödüyorum. Elyah'ın iddia ettiği gibi
masum değil. Masum olmaktan
çok uzak.

Lilia gibi bir kadın tesadüfen oluşmaz. O yaratılmıştır, vahşet ve acı içinde dövülmüştür. Onu bu hale getiren babası mıydı? Annesi ya da bir kardeşi mi? Biri onu tamamen yıktı ve o kendini yeniden öyle güçlü bir şeye dönüştürmeyi başardı ki üç tehlikeli adamı alt etti ve planlarını alt üst etti.

Beni her düşündüğünde kalbinde asit gibi yanacağım.

Lilia Aranova'nın anısı beni yeniden kavururken kanım kaynıyor. Kayalıklardan Como Gölü'nün sularına atladığından beri aklımı kurcalayan bir soru var.

Lilia Aranova'yı bana benzeten neydi?

Hayır, benzemiyor.

Benden daha mı iyi?

Güneş ufukta yükseliyor, ağaçlar ve evler pencerenin önünde parlıyor. Başım acıyla zonklarken tırnaklarım deri kolçağa batıyor. Lilia beni kendi oyunumda yendi ve neyi daha çok arzuladığımı bilmiyorum. Onu kollarıma alıp içindeki hayatı boğmayı mı yoksa sonsuza dek benim olmasını mı?

Aran Brazhensky bir sonraki eyalette bir şehirde yaşıyor ve gideceğimiz yerle aramızda yüzlerce mil ve saatler var. Yemek için duruyoruz ve Kirill ile Elyah yemek yiyor ama benim midem çalkalanıyor. Kahve bana yetiyor ve yaklaşmakta olan migrenimin ağrısına rağmen zihnimi zinde tutuyor. Lilia'nın serin, ince parmaklarının alnımı okşadığını hayal ediyorum. Bir kez daha kucağımda sıcak bir ağırlık, ama bu sefer bana doğru kıvrılmış ve kollarım koruyucu bir şekilde ona sarılmış. Uyandırdığı his o kadar tatlı ki baş ağrım geçiyor ve hatta uykuya dalmayı bile başarıyorum.

"Konstantin?"

Doğrulduğumda arabanın durduğunu ve Elyah'nın açık yolcu kapısından bana baktığını fark ediyorum.

"Geldik mi?"

"*Da*. Bu Brazhensky'lerin evi." Doğruldu ve geri adım atarak ön tarafta sütunları olan büyük, beyaz bir evi işaret etti.

Arabadan inip takım elbisemin ceketini giyerken gözlerim evin dış cephesinde geziniyor. Lilia zenginlik ve konfor içinde büyüdü, yoksulluk ve sefalet içinde büyümesine kıyasla hayata daha kolay bir başlangıç yaptı ama konforlu evler ve bakımlı bahçeler her zaman mutlu çocukluklar anlamına gelmiyor. Aran Brazhensky'nin nasıl bir adam olduğunu merak ediyorum. Karısını dövüp dövmediğini ya da kızını korkutup korkutmadığını. Kendini yasaların üstünde gören bir adam neredeyse her şeyi haklı çıkarabilir.

Öğleden sonra geç bir saat ve kapının eşiğinde durup zili çalarken altın rengi güneş ışığı

üzerimize vuruyor. Kapıyı bir temizlikçi açıyor, bize şöyle bir bakıyor ve ihtiyatlı gözlerinde tanıma kıvılcımları çakıyor. Biz onun patronu gibiyiz, bu da düşman olabileceğimiz anlamına geliyor.

"Evet? Yardımcı olabilir miyim?"

Ona en çekici gülümsememi veriyorum. "İyi günler. Aran Brazhensky ile görüşmek istiyoruz. Kendisi evde mi?"

Yabancılar ve biz Rus'uz. Elyah ve Kirill iki yanımda duruyorlar, tehditkâr ve kış gözlüler. Eğer patronunun arkadaşları olsaydık, bizi bekliyor olurdu. Hizmetçinin beti benzi attı ve kapıyı yüzümüze çarpmaya çalıştı.

Elyah tembelce ayağını dışarı uzatır ve kapıya sıkıştırır, elleri hâlâ ceplerindedir. Kadın omzunun üzerinden çığlık atmak için yarı döner.

"Yapma," diye emrediyor Kirill, ceketini açıp kolunun altındaki tabancayı gösteriyor. Hizmetçinin parmak eklemleri kapının pervazında bembeyaz kesilir. "Ne istiyorsunuz?"

"Aran Brazhensky ile konuşmak istiyoruz," diyorum tekrar.

"O burada değil." Hatasını fark etmiş olacak ki hemen ekliyor: "Ama adamlarının çoğu burada."

"Biz buraya bela ya da şiddet için gelmedik." İşaret ve orta parmağımın arasında birkaç banknot tutuyorum ama başını sallıyor. Bir Rus ondan rüşvet istemediğimi bilir.

Görünüşe göre bu Amerikalı için bazı şeyleri açıklamak zorundayım. Kirill'e başımı salladım. "Bunu al, yoksa arkadaşım bir daha asla yürüyemeyeceğinden emin olur."

Kadın parayı alır ve parmaklarının arasında nazikçe tutar.

"Patronunuz nerede?" Tekrar soruyorum.

Kadın yutkunur. "İtalya."

İtalya'da mı? Daha yeni ayrıldığımız lanet İtalya'da mı? Her iki yanımdan, Elyah ve Kirill'den de yayılan şoku hissediyorum.

"İtalya'nın neresinde?" Elyah yaklaşarak soruyor.

Kendisinden çok daha iri olan adamdan uzaklaşır. "Bilmiyorum. Aceleyle gitti. Lütfen, hiçbir şey bilmiyorum. Size yardım edemem."

Lilia'yı mı arıyor? Aran Brazhensky kızını bulmak için değilse neden aceleyle İtalya'ya gitsin?

"Lilia Aranova nerede?" Kirill talep ediyor.

"Aran'ın kızı mı? İki yıldır bu eve adımını atmadı..." Çok fazla konuştuğunun farkına vararak sözünü kesiyor.

İki yıl boyunca. Yani Lilia, Elyah'a söylediği gibi Ivan öldürüldükten sonra buraya gelmiş. Ona göre buraya gelmeye zorlanmış ve sonra da kaçmış. "Lilia'nın başka bir ailesi var mı?"

"Brazhensky ailesi bu şehrin her yerinde. Git onlarla konuş." Hizmetçi ön kapıyı tutup iterek kapatmaya çalışıyor ama Kirill ayağını inatla kapıya sıkıştırıyor.

"Peki ya anne tarafı?" Ben soruyorum.

Kadın bir an düşünür. "Bir büyükanne. Hepsi bu." "Bana adresini ver. Sonra gideceğiz."

Hizmetçi yaşlı kadının adresini vermekten ve bizden kurtulmaktan çok memnun.

Elyah iki yumruğunu da sıkmış halde arabaya doğru yürüyor. Kaldırıma ulaştığında bize doğru dönüyor. "Lanet olası İtalya'da mı? Neden İtalya'da? Lilia o adamdan yardım istemez."

"Başka kime soracak? Sana mı?" Kirill cevap verir.

Elyah'ın yanıtı öldürücü bir bakış oluyor. Lilia'nın yardım için başka bir adama, hatta babasına bile başvurduğunu düşününce kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum. Onu saklayabilecek ve aramıza duvarlar örebilecek bir orospu çocuğu.

"Khaos'a e-posta gönderip Aran Brazhensky'nin tam olarak nerede olduğunu teyit edeceğim," diyor Kirill telefonunu çıkararak. Khaos, her türlü resmi veritabanına girebilen ve sırları bulabilen bir hacker. Bir bedeli var,

Tabii ki, ama ağırlığınca altın değerinde.

"İyi fikir. Bu sefer ben kullanacağım," diyorum Elyah'ya ve anahtarlara uzanıyorum. Bir şeyler yapmak kafatasımı delip geçen acıyı aklımdan çıkarmamı sağlayacak. "Lilia hiç *babuşkasından* bahsetti mi?"

Elyah yolcu koltuğuna geçer ve kapıyı çarparak kapatır. "Asla. Ailesi hakkında konuştuğu tek kişi babasıydı."

Bize verilen adrese ulaşmamız uzun sürmüyor ve bir banliyö sokağında küçük bir konutun önünde duruyoruz. Ev eski ve yıpranmış, kapının etrafındaki beyaz boya soyulmuş ve ön basamağın üzerindeki ışık eğri duruyor. Aran Brazhensky'nin lüks malikanesinden bir dünya uzaktayız.

Kapı zilini çaldığımda, halının üzerinde ayak sesleri duyulmadan önce bir an sessizlik oluyor.

Kapı açılıyor ve beyaz saçlı, siyahlar giymiş ufak tefek bir kadın bana bakıyor. Ciddi, sulu gözleri üzerimizde gezinirken biz de sözsüzce ona bakıyoruz. Bu yaşlı kadın kapısının önünde duran üç sert adam karşısında hiç şaşırıyor.

İngilizce ile uğraşmıyorum ve Rusça konuşuyorum. "*Dobryy vecher, Babushka*. İçeri girebilir miyiz?"

"Aran Brazhensky ya da Brazhensky ailesiyle hiçbir ilgim yok. Onlardan uzun zaman önce elimi eteğimi çektim. Buraya gelerek zamanınızı boşa harcadınız."

"Buraya Aran için gelmedik. Torununuz Lilia Aranova'yı arıyoruz."

Yüzü öfkeyle kızarıyor. "Kimin için çalışıyorsun? Aran'a mı? Yoksa Kalaşnikler için mi? O *ublyudki*'lerle hiçbir işim olmaz." *Piçler*.

Dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor. "Ben kendi çıkarlarım için çalışıyorum ve ismim önemli değil." "O zaman sen de değilsin."

Kaşlarım alnıma doğru kayıyor. On yıldır kimse benimle böyle konuşmaya cesaret edememişti. "Büyükanne gibi, torun gibi," diye mırıldanıyor Kirill.

"*Dama*, lütfen," diyor Elyah, yaşlı bir kadın için kullanılan saygılı terimi kullanarak. "Sadece Lilia'yı bulmam gerekiyor. Bu çok önemli ve bulana kadar rahat etmeyeceğim." Yüz ifadesi içten bir çaresizlikle dolu.

Kadın bir süre adama baktıktan sonra başını sallayıp açık kapıya doğru döndü ve mırıldandı: "Seni davet etsem de etmesem de içeri gireceksin. Gerekirse koca, kirli ayaklarınla zavallı yaşlı bir kadının üzerinde yürü."

Mutfakta çay yapmaya başlar, ama Kirill onu bir kenara iter ve semavere uzanır. "Otur, *Babushka*."

Bir anlığına çay yaprakları kutusu için onunla kavga eder. Sonunda Lilia'nın büyükannesi ellerini havaya kaldırıp mutfak masasına doğru ilerledi ve oturdu. İsteksiz bir hareketle bize de oturmamızı söylüyor ve Elyah ile ben söyleneni yapıyoruz.

Birkaç dakika sonra, her birimizin önünde dumanı tüten çay bardaklarıyla mutfak masasında oturan üç yabancı adamla ilgileniyor.

"Lilia nerede?" Ben soruyorum.

"Neden senin gibi adamlar *Kroshka*'nın nerede olduğunu bilmek istiyor? Zaten hayatında yeterince acı çekti. Lilia'm beş yaşındayken, zavallı, istismara uğramış annesini korkunç bir hastalık yüzünden kaybetti. *Babası* elini küçük kızına doğru kaldırdı. Küçük, masum bir çocuğa. Onu bir çöp parçası gibi atana kadar defalarca dövdü."

"O bok parçası," diye homurdanıyor Elyah.

Yaşlı kadın onun bu çıkışından etkilenmez. "Peki ya sen? *Babuşka'nın* mutfağında oturup Lilia'ma el sürmediğine yemin edebilir misin?"

Elyah gözlerini masa örtüsüne indirdi. "Bir hata yaptım."

Yaşlı kadın onunla alay eder. "Her erkeğin kendine söylediği ve her kadının inanmaktan daha iyi bildiği yalan. *Bu bir hataydı. Bir daha yapmayacağım.*"

"Yapmayacağım," diye ısrar ediyor Elyah. "Kendi ellerimi kesmeyi tercih ederim."

Yaşlı kadın ayağa kalkar, bloktan büyük bir bıçak çıkarır ve adamın önüne indirir. "Al bakalım. Başla."

Kirill kulaktan kulağa sırtıyor, sandalyesinde uzanırken dizlerini iki yana açıyor. "Yaşlı bir kadına göre çok alıngansın."

"Ve sen de pasaklı bir genç adamsın," diye karşılık veriyor, kemikli işaret parmağıyla onun karnını dürtüyor. "Şu haline bak. Kambur. Dağınık. Benim masamda dik otur."

Kirill onun iğnesi karşısında irkilir ve söyleneni yapar, otururken karnını ovuşturur.

"Lilia Aranova başını belaya soktu," diyorum çayıma aldırmadan. Yara izim zonkluyor. Sabırsızlığım alev alev yanıyor. "Ona yardım etmek istiyoruz."

"Hayatın boyunca kendinden başka kimseye yardım etmedin," diye cevap verir yaşlı kadın. "Bütün parmaklarımı kır. Tırnaklarımı sök. Senin gibi adamlara Lilia hakkında asla tek kelime etmeyeceğim."

Kirill bana baktı. "Şimdi Lilia'nın bunu nereden aldığını göreceğiz."

Kadın biraz gülümsüyor ve çenesini kaldırıyor, sanki kendisi gibi geveze, sorun çıkaran bir torunu olduğu için gurur duyuyormuş gibi.

Başımı iki yana eğerek onu dikkatle izledim. "Aran Brazhensky neden İtalya'ya gitti?"

Buruşuk yüzünün rengi soluyor ve elleri kucağında hafifçe titriyor. "Öyle mi? Bilmiyorum. O *mudak*'ın yaptıklarının benimle hiçbir ilgisi yok."

Yüzüme iğrenç bir gülümseme yayılıyor. Aran Brazhensky'nin İtalya'ya neden gittiğini çok iyi biliyor. Yarışmanın sona ermesinin üzerinden beş hafta geçti ve Lilia'nın bunca zaman sonra hâlâ orada olabileceğini asla hayal edemezdin. Benden saklanmak için mükemmel bir yer.

"*Spacibo, dama,*" diyorum masadan kalkarken. "Bilmek istediğim tek şey buydu. Sizi huzur içinde bırakacağız."

Lilia'nın büyükannesi kolumu tutuyor, yaşlı ve sulu gözlerinde panik parlıyor. "Neden Lilia'yı bulmak istiyorsun ki? Onu rahat bırakamaz mısın?"

Bileğimi onun elinden çekip kelepçelerimi düzelttiğimde, ayağa kalkmakta olan Elyah'a dönüyor, yüz ifadesi kararlı.

"Ya sen?" diye sorar yaşlı kadın. "Neden onu yalnız bırakamıyorsun?"

"Çünkü ona ihtiyacım var. Onu seviyorum."

Ona küçümseyen bir bakış atar ve sorgulayan bir ifadeyle Kirill'e döner.

Ona hınzırca, sivri bir sırıtış atıyor. "Senin *Kroshka*'n şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şey. Onun gibi bir kadının ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Ben henüz doyamadım."

"Öldürdüğünüzde ondan geriye ne kalacak?"

Kirill dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve ona sırtıyor. "Henüz karar vermedim."

Sonunda yaşlı kadın bana döndü. "Neden onu bir hayvan gibi avlamak zorundasın? Neden torunumu rahat bırakmıyorsun?"

"Lilia Aranova ile bitmemiş bir işim var," diyorum ona. "On dört milyon dolar değerinde bitmemiş bir iş. Ya paramı geri alırım ya da vücudundaki her damla kanı akıtırım."

"Elmasları geri alacağız," diye ısrar ediyor Elyah. "İş o noktaya gelmeyecek."

"Onu bulamayacaksınız," diyor yaşlı kadın bize. "Eğer seni bir kez aptal yerine koyduysa, yine aptal yerine koyacaktır. Lilia parmaklarınızın arasından kum gibi kayıp gidecek ve elinizde hiçbir şey kalmayacak. Lilia'ya her ne yaptıysanız, muhtemelen elmaslarını hak ediyordur."

Lilia'nın *babuşkasına* bakarken içimde öfke kabarıyor ve Lilia'nın kendisinin de bana baktığını görüyorum.

Ben. Meydan okuyan. Güzel. Gururlu.

Elmaslarım mı? Lilia elmaslarımı hak ediyor mu? Onlar *benim* elmaslarım. Zaferini kazandı ama o kadının her şeyimi almasına izin vereceğime ölürüm daha iyi.

Kirill'in telefonu çalar ve az önce aldığı mesajı okur. "Ben Khaos. Aran Brazhensky Trieste'de."

Elyah ellerini saçlarının arasından geçirerek, "Benimle dalga mı geçiyorsun? Lilia başından beri bizden birkaç yüz mil uzakta mıydı?"

Trieste. Kuzeydoğu İtalya. Biz Lilia'yı aramak için dünyanın yarısını dolaştık, o ise sadece yolun aşağısına gitti.

Lilia'nın *babuşkası*, yıpranmış mutfak masasındaki sandalyesinde otururken birdenbire çok küçük ve korkmuş görünüyor. Lilia'nın bana böyle baktığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Yakalandı.

Tuzağında.

Mutfak masasının üzerine eğilip ellerimi tahtanın üzerine koyuyorum. "Sanırım bu İtalya'ya geri dönüyoruz demek oluyor. Eğer bizden önce *vnuchka*'nızla konuşursanız, lütfen ona selamlarımızı iletin ve yakında görüşeceğimizi söyleyin."

Bir yılan kadar hızlı, yaşlı kadın elini kaldırdı ve yüzüme vurdu. Acıtmıyor. Acıtmıyor bile. Solmuş uzuvlarında çok az güç var, ama bunun arkasında Lilia'nın tiksintisini hissediyorum. Lilia'nın bana olan nefretini. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, çenem sıkılıyor. Odayı gergin bir sessizlik dolduruyor.

Yaşlı kadına dönüyorum ve gözlerimi açıyorum. "Lilia Aranova bunun da bedelini ödeyecek."

Lilia

M Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Sinir uçlarım *tehlike* çığlıkları atarken tüm kaslarım korkudan kilitlenmiş durumda.

Kaslı, takım elbiseli adam otel odamın diğer tarafından beni süzüyor.

Sert, yarı kapalı gözlerinin altında. Vücudu koltukta rahatlamış olsa da, kolçağı kavrayan ellerinden çenesine kadar her gözeneğinden öfke yayılıyor. Bu adam başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar benden nefret ediyor. Soluduğum havadan ve üzerinde yürüdüğüm topraktan nefret ediyor. Şu andan son anıma kadar bana acıdan başka bir şey dilemiyor.

Olduğum yerde donup kalsam da elimin karnımı kavradığını fark ediyorum. Bir kafe masasından çok hızlı bir şekilde kalktığımda baş dönmesi ve mide bulantısının üstesinden geldim. Adet dönemimin dört hafta geciktiğini fark ettiğimde baş dönmesi dehşete dönüştü. Eve dönerken bir hamilelik testi satın aldım ve şu anda çantamda bir delik açıyor. Bir *Pakhan*'ın mı yoksa son iki yıldır ölmemi isteyen en zalim infazcısının mı çocuğunu taşıyorum?

Olabilir.

Muhtemelen.

Tanrım, ya öyleysem?

Koltuktaki adam başını yana eğiyor ve zihnimde net bir düşünce çınlıyor. Hamile olabileceğimi bilmemeli. Çocuk için çok tehlikeli.

Elimi bırakıyorum, belki de bebeğimi korumak için hissettiğim duyguların ne kadar güçlü olduğuna şaşıyorum. "Bana söyleyecek bir şeyin yok mu, Lilia?"

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. Eğer şimdi parçalara ayrılırsam, bir sonraki bildiğim şey, bu adamın eli bileğime kelepçelenmiş halde bir uçakta olacağım. İsteddiği şey korku. Yüzümde onu aradığını görebiliyorum, o zalim gözleri kısılmış. Korku, beni her zaman kontrol etme şekli.

Derin bir nefes daha alıyorum ve onu selamlamak için ağzımı açıyorum. "Merhaba baba. Nasılsın?"

Aran Brazhensky benim sahte rahat ses tonuma sırtıyor. Küçücük bir parça bile aldanmadı. Dövmeli iki adamı iki yanımda duruyor, kapıya doğru hamle yapmam halinde beni yakalamaya hazırlar. İçlerinden biri parmak eklemlerini tehditkâr bir şekilde kırıyor, sanki gerçekten denememi

umuyormuş gibi gözlerinde kötü niyet parlıyor.

"Hiç aramıyorsun, hiç yazmıyorsun. Artık beni sevmediğini düşünmeye başlıyorum." Babam koltuğuna rahatça yerleşiyor, kolları kolçaklarda, uzun bacaklarından biri diğerinin üzerinde çapraz duruyor. Kesik

Takım elbisesi özel dikim ve pahalı, deri ayakkabıları parılıyor. Aklıma güzel takım elbiseler giymekten ve kadınlara eziyet etmekten hoşlanan gururlu, sırıtan bir başka Rus erkeği geldi. Gözlerim babama odaklanmadan önce birkaç saniyeliğine koltukta oturanın Konstantin olduğunu, Elyah ve Kirill'in de yanımda olduğunu sandım. Onun yerine babamın olduğunu görmek pek de rahatlatıcı olmadı. Aksine, yüreğim daha da daraldı. Babam beni evlilik ve duygusal şantaj yoluyla yıllarca esir tutmuştu. Konstantin sadece birkaç gün dayanabildi.

"Sana bu izlenimi veren neydi?" Omuz silkerek soruyorum, pencereye doğru bakıyorum. Dört kat yukarıdayım ve pencere açılmıyor. Arkamdaki kapı dışında buradan çıkmanın bir yolu yok.

Babamın gözleri parlıyor. "Bir kaçış yolu aramaya zahmet etme. Asla kaçmamalıydın. Seni bulmam an meselesiydi."

"Beni nasıl buldun?"

Babam bir kadının tiz sesini etkiler. "*Babulya, Trieste'deyim.*"

İnledim ve gözlerimi kapattım. *Babulya'nın* telefonunu dinletmiş. Ne aptalca bir hata yapmış.

"Trieste kaçmakta olan genç bir kadın için ilginç bir yer. Neden buraya geldin? Nerede kaldın? bunca zamandır?"

Nerede *kalmıştım*? Ne kadar zamanı var?

Kendime düşünmek için biraz zaman kazandırmak amacıyla çantamı yan masaya bırakıp bir şişe su alıyorum. Uzun bir içkiden sonra kapağını tekrar kapatıyorum.

Kocam federaller tarafından öldürüldükten sonra, babam beni Bayan Lilia Kalashnik olarak yaşadığım hayattan kopardı ve evine geri dönmeye zorladı. Kocamı kaybetmenin şokunu yaşıyordum. Onu polislerle satanın ben olduğuma dair söylentiler yayılıyordu. Ivan'ın tüm arkadaşları, ailesi ve erkekleri bana düşman olmuştu.

Ama kesinlikle Elyah değil.

Elyah, beni sevdiğini iddia eden, bana her şeyden çok değer veren adam. Bebeğimi kaybettikten sonra hıçkıra hıçkıra ağlarken beni kollarında tuttu. Elyah, benden aldıkları şeyden sonra polislerle en ufak bir yardımda bulunduğuma asla inanmazdı.

Babamın evinden kaçtım ve yaptığım ilk şey onu aramak oldu. Dairesi terk edilmişti. Ivan'la yaşadığım eski evim bomboştu ve buz mavisi gözleri ve gururlu elmacık kemikleri olan yakışıklı, dövme bir adam araba yoluna girip beni kollarının arasına almadı. *Solnyshko, dönmeni umarak gece gündüz burada bekliyordum.*

Üst kattaki ana yatak odasında, asla yapmayacağını fark ettim. Birisi gardırobumdaki aynayı kırmıştı. Bütün resimlerimi kırmıştı. Öfkesinin ve ihanetinin boş odada kaynadığını hissedebiliyordum.

Elyah beni bir daha görürse, güçlü ellerini boğazıma dolayacak ve beni boğarak canımı çıkaracaktı.

Ben de adımını değiştirdim ve kaçtım.

Kirill'le Milano'da yolumun kesiştiği gece evren histerik kahkahalar atıyor olmalıydı, güzel bir şeytan yüzüne sahip tehlikeli, psikopat bir katil. Beni spor olsun diye avladı ve bir güzellik yarışmasının karanlık ve çarpık bir taklidini yapmak üzere olan *Pakhan*'ının ellerine bilinçsizce teslim etti. Bu yeterince korkunç değilse, bir de eski sevgilim vardı ve yarışmadan elenir elenmez beni öldürmeye yemin etmişti.

Babama ihtiyatla bakıyorum. Bu şekilde özetlendiğinde kulağa mantıksız geliyor ama bu dünyada bu hikâyeye gerçekten inanacak az sayıdaki babadan birine sahibim. Amerika'daki Rus mafyasının içinde. Bu adamların nasıl düşündüklerini, nasıl çalıştıklarını, karmaşık planlarını ve entrikalarını biliyor. O zamandan beri ağlamadım.

Como Gölü'ndeki villadan kaçtım. Hiç enerjim yoktu. Belki başka bir Rus mafya babası olsaydı, güvende olduğuma ve beni esir alan adamları yakalayıp bizzat infaz edeceğine söz verirken, tüm dehşet ve kalp acısı gözyaşlarımı omzunda ağlayabilirdim.

Ama babam beni hiç sevmedi ya da bana kızı gibi davranmadı. O sadece benim onun için ne yapabileceğimle ilgilendi.

Omuz silkiyorum ve su şişesinin kapağıyla oynayarak ses tonumu umursamaz bir hale getiriyorum. "Milano'da çalışıyordum. Bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim ve Trieste senden saklanmak için çok iyi bir yer gibi göründü."

"*Babulya*'nı günlerce aramadın ve sonra ona nerede olduğunu söyledin. Bunu daha önce hiç yapmamıştın. Bir şeyler oldu."

Yüzümü dikkatle boş tutuyorum. Yarışmanın saklamam gereken utanç verici bir sır olduğundan ya da Konstantin, Elyah ve Kirill'in korunması gerektiğinden değil. Hiç alakası yok. Ama travmalarımı ve kırılanlıklarımı bilmesi gereken son kişi babam.

"Farklı olan şey, burada benim otel odamda davetsiz olman. Amerika'ya geri dön baba. Senden hiçbir şey istemiyorum ve eve dönmeyeceğim."

Bana ince bir gülümseme veriyor. "Evet, öylesin Lilia. Ne dersem aynen yapacaksın." Babamın yanında getirdiği iki kaslı göt herif bana doğru yaklaşıyor. Kahretsin.

Bu çıkmazdan kurtulmak için iki şeye ihtiyacım var. Zaman ve para. Gerçek para, babamın beni bir daha bulamayacağı kadar ortadan kaybolmaya yetecek kadar.

"Sen ve ben bir uçağa bineceğiz ve-"

"Bekle." Aklımda bir plan şekilleniyor. Cehennem kadar riskli ve yüzüme patlayıp beni şu anki durumumdan daha da kötü bir durumda bırakabilir ama elimdeki en iyi fikir bu. "Geleceğimin nasıl olacağını konuşana kadar seninle hiçbir yere gitmiyorum. Bundan sonra bana ne olacağı konusunda söz sahibi olmak istiyorum. Gidip kahve içelim ve bunu konuşalım. Sadece ikimiz. Onlar değil." Çenemi onun adamlarına doğru salladım.

Babam parmaklarını kolçaklara vuruyor ve sessizce beni izliyor. "Ne aptalca bir plan, Lilia. Sırf kaçabileşin diye seni yalnız başına bir yere götüreceğimi mi sanıyorsun gerçekten?"

"Bu bir plan değil." En azından hepsi değil. "Bu benim özel işim ve sizin kas yığını salaklarınızın konuştuklarımızı dinlemesini istemiyorum. Herkesin hakkımda yalanlar ve dedikodular yaymasından bıktım."

"Mesafelerini koruyacaklar ama adamlarım bizimle geliyor."

"Tamam, ama iyi bir mesafe olsa iyi olur. Gidelim mi?" El çantamı alıp omzuma atıyorum.

Babam ve ben Trieste sokaklarında birlikte yürürken, adamları yarım düzine adım arkamızdan geliyor. Güneşin altında, alışveriş yapanların ve turistlerin arasından geçerek ilerliyoruz, babamın keskin bakışlarını ensemde hissediyorum ve kaçmaya çalışırsam her an beni yakalamaya hazır olduğunu biliyorum.

Sadece beş hafta önce pis, aç ve Konstantin'in çılgın yarışmasından kaçan bir kaçak olarak ahırlarda saklanıyordum. Şimdi karnım zil çalarken babamın yanında sessizce yürüyorum, bir kez daha hükmeden, kontrol eden bir adamın tutsağıyım.

Kızartma tavaından. Ateşin içine.

Bu sabah oturduğum masaya çok yakın bir kafe masasına oturuyoruz. Babam konuşmaya başladı ama sözünü kesip doğrudan konuya girdim. "Tekrar evlenmeyeceğim."

Garson masamıza geldiğinde dudağı kıvrılıyor ve ben espresso ve su sipariş ederken düşmanca bir sessizlik içinde oturuyor.

"Evlenmelisin. Başka ne işe yararsın ki?"

Bunca yıl sonra bile, babamın acımasız iğnesi kalbimde izini buluyor. "Hâlâ bana emir verebileceğine inanıyor gibisin."

"Başka kime aitsin?" diye soruyor, gözleri bedenimin her yerinde kirli erkek el izleri arar gibi kısılıyor. Yeterince yakından bakarsa oradalar. Üç set halinde.

Sanki babama bir sır verecekmişim gibi öne doğru eğildim. "Sana şaşırtıcı bir haberim var. Ben bana aitim."

Babam elinin bir hareketiyle bunu bir kenara bırakıyor. Espressolarımız önümüze konduğunda, sıcak kahvesine bir kaşık şeker karıştırıyor. "Tek başına ne yapabilirsin ki? Hiçbir şeyi nasıl yapacağını bilmiyorsun."

"Podyum modeli olarak çalışıyorum. Kendime bir hayat kuruyorum. Senin seçtiğin bir adamla başka bir sevgisiz evliliğe zorlanmayacağım."

Kahve fincanındaki kaşığın hafifçe şingirdaması bir çingirak sesine dönüşüyor. "Sana söyleneni yapacaksın, yoksa kıymetli *babulya'n* sokaklara atılacak ve bir çukurda ölecek."

On sekiz yaşımdan beri başımın üzerinde tuttuğu tehdit bu. *Babulya'nın* evi, yemek ve insülin masraflarını karşılayan para babamdan geliyor ve onu bir çırpıda kesebilir ama başımı sallıyorum. "Bu artık işe yaramayacak."

"Neden? Değerli büyükannenini artık sevmiyor musun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, iki yıl önce babamın evinden kaçtığımda bana söylediklerini hatırlayınca gözlerim yaşıyor. Onu en son o zaman görmüştüm. "*Babulya*, eğer senin seçtiğin başka bir adamla evlenerek ona itaatsizlik edersem trafiğe çıkacağını söyledi."

Babamın yüzü zorlukla bastırılmış bir öfkeyle benek benek kızarıyor. "Yalan söylüyorsun."

Keşke olsaydım. "*Babulya*, beni ona teslim etmen için seni kandırmak amacıyla yıllarca torununa karşı kalbini sertleştirdi. Senin gibi başka bir adamla evlenmemi engellemek için kendi canına kıymaz mıydı sanıyorsun?"

"O ahlaksız yaşlı kaltak," diye feveran ediyor.

Aslında zeki yaşlı bir kaltak. Bana tüm bildiklerimi öğreten zeki bir kadın.

Espressomu elime aldım ve bir yudum aldım. "Kavga etmemizi istemiyorum baba. Eğer kızının dışarıda tek başına olması bu kadar utanç vericiyse, o zaman ben de gelir evde yaşarım. Ama işimi bırakmayacağım."

Söylenecek doğru şey bu. İnandırıcı görünecek kadar meydan okuyucu ama tekneyi alabora edecek kadar itaatsiz değil.

Babam arkasına yaslanıp bana dik dik bakıyor, çenesindeki bir kas zonkluyor. "Benim bilmediğim bir adam mı var?"

Bir kahkaha patlattım. Gerçek bir kahkaha. "Sizi temin ederim ki yok. Tek bir adam bile yok. Ne iki adam, ne de üç adam."

"Altı ay boyunca küçük işinde çalışabilirsin, sonra da evlenirsin."

Bir yudum daha alıyorum ve bunu düşünüyorum. "Son kocamın benim yüzümden beyni sokağa saçıldıktan sonra çevrenizdeki herhangi bir erkeğin benimle evlenmek isteyeceğinden çok emin görünüyorsunuz."

Babam avucunu masaya vuruyor, fincanlarımız ve tabaklarımız şingirdiyor. "Şaka olarak bile olsa bu iğrenç yalanları tekrarlama. Eve döndüğünüzde itaatkâr kızımı dünyaya tanıtabilecek ve adınızı temize çıkarabileceğim."

Belki yapabilir, ya da belki yeterince insanı kendi tarafına çekebilir, ama bu şartlar altında benimle evlenecek kadar çaresiz biri muhtemelen bana Ivan'ın davranışından daha kötü davranır.

"On iki ay model olarak çalıştım," diye karşılık veriyorum.

"Yirmi bir yaşında olacaksın," diye çıkışıyor babam, sanki bir kadının o yaşta olup da evlenmemiş olması iğrenç bir şeymiş gibi.

"Aynen öyle. O kadar yaşıyım ki modellik sektörü beni tükürmeye hazır olacak. O zaman benimle evlenmesine karar verdiğiniz zorbayı kabul etmekten başka seçeneğim kalmayacak."

Aramızdaki gerginlik çatırdıyor. Bir kadın büyük Aran Brazhensky ile pazarlık yapmaya cüret ediyor. "İyi, on iki ayın olsun," diye homurdanıyor babam sonunda. "Buna yas dönemi diyeceğiz, ama biz bugün eve uçuyorlar."

İçimi çekiyorum ve düşünüyormuş gibi yaparak meydana bakıyorum. "Pekâlâ. Ama bir şartım daha var." Gözleri irileşiyor. "Başka bir şart mı? Neymiş o?"

"Üç yüz avro borç alabilir miyim?"

Babam bu kadar küçük bir meblağdan neredeyse rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Neden üç yüz avroya ihtiyacın var?"

Meydanın karşısındaki rehinci dükkanına başımı sallıyorum. "Geçen hafta param bitmek üzereyken orada birkaç mücevher sattım. Gitmeden önce geri almak istiyorum."

Babam cüzdanını çıkarıyor, parayı sayarken kendi kendine "o yaşlı cadı" diye mırıldanıyor ve parayı önüme atıyor. Ben parayı alıp ayağa kalkarken bileğimden tutuyor. "Sakin aptalca bir şey yapmaya kalkma. Mikhail ve Dmitry hemen kapının önünde olacaklar."

Bir an için onun pençesinde debeleniyorum ve gözlerinde zevk parlıyor. Sonunda kendimi onun elinden kurtardım. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Rehinci dükkânına yaklaşırken Mikhail ve Dmitry bana doğru yaklaşıyor. Babamın boncuk gözlerinin sırtıma dikildiğini hissedebiliyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

Dükkânın içindeki adam kırklı yaşlarının sonlarında ve ikinci el saatler, küpeler ve kalın altın serçe parmak yüzükleriyle dolu cam tezgâhın arkasından bana bakıyor. Haftalardır bu dükkânı ve sahibini izliyorum. Mekânla ilgili hiçbir şey olağan dışı görünmüyor, ancak bu kuyumcunun İtalya'nın bu kuzey bölgesini kontrol eden yerel Venedik mafyasıyla ilişkisi olduğuna dair güçlü bir şüphem var.

Sadece birkaç dakikam var. Adama üstünkörü bir gülümseme veriyorum ve doğrudan konuya giriyorum. "*Lei parla inglese?*"

"Tabii ki."

"Benim adım Lilia Brazhensky. Babam Aran Brazhensky. Satacak mücevherleri var. Arkadaşlarınızın ilgileneceğine inandığım mücevherler."

Adam bana samimi bir gülümseme verdi. "*Sinyorina*, sizinle iş yapmaktan büyük mutluluk duyarım. Her kalitede altını kilo ile çok iyi bir fiyata satın alırım."

Satacak birkaç kolyesi olan bir turist olduğumu düşünüyor. Elimi çantamın içine sokuyorum ve astarına diktığım küçük bölmeyi buluyorum. Çıkardığımda, avucumun üzerinde pembe bir elmas parlıyor.

Taşı tezgâhın üzerine koyar koymaz adamın ağzı açık kalıyor. Büyüteçli gözlüğüyle birlikte taşu uzanıyor ve tek kelime etmeden inceliyor. Geçen her saniye ona acele etmesi için bağırarak istiyorum ama sakın ve kendinden emin görünmem hayati önem taşıyor.

Sonunda başını kaldırdığında adamın gözleri parlıyor. "Bunun gibi bir elmas çok nadir bulunur, *sinyorina*."

Tabii ki öyle. Konstantin kraliçesini taçlandırmak için sadece en iyi taşları kullanırdı. "Babam anlayışla karşılar... pardon, isminizi duyamadım."

"Marco Bartoli."

"Bay Bartoli. Babam sizin bu gibi elmaslara alıcı bulmak için eşsiz bir konumda olduğunuzu biliyor."

"Daha fazlası mı var?" Gözlerini bana dikti.

"Elbette," diyorum umursamaz bir omuz silkmeyle.

Bartoli dudaklarını yalayarak boş dükkana bakar ve sesini alçaltarak "Kaç elmas?" diye sorar.

Cha-ching. "On altı."

Gözleri açılıyor. On altı pembe elmas. İyi taşları takdir eden herkes için nefis bir koleksiyon.

"Hepsi bunun kadar mükemmel mi?"

"Elbette ve on dört milyon dolar değerinde. Babamın acelesi var, o yüzden eşdeğer kripto para olarak altı milyonu kabul edecek. Arkadaşların ilgilenecek mi?"

"*Si, signorina*. İlgileneceklerini düşünüyorum."

Tabii ki öyle olacak. Bu fiyata, bu elmaslar kelepir. Konstantin onları nasıl verdiğimi bilseydi muhtemelen ağlardı.

"Babam ve ben meydanda kahve içiyoruz ama ona kimse yaklaşmamalı. Sizin gibi insanlarla görünmemeli." *Baba* demek sinirlerimi bozuyor, sanki adama karşı bir parça sevgi besliyormuşum gibi, ama şefkatli bir kız rolünü oynuyorum.

Bartoli kaşlarını çatıyor. "Bizim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun, *Americana*?"

"*Russa*," diye düzeltiyorum gülümseyerek. "Aksanım başka bir şey. Köklerim başka bir şey. Ve lütfen alınmayın çünkü bu kişisel bir şey değil. Babamın bu işi Rus arkadaşlarının haberi olmadan hızlı ve sessiz bir şekilde halletmesi gerekiyor. Bunlar hesap detayları ve e-posta adresim." Üzerinde iki hafta önce açtığım bir kripto para hesabının numarası ve bununla ilişkili e-posta adresinin yazılı olduğu bir kâğıt parçasını tezgâhın üzerinden kaydırıyorum.

"Paranın emanette olduğuna dair bir bildirim alır almaz, size ve alıcılara Trieste'deki bir otelin adını, oda numarasını ve kasa kodunu iletacağım. Mücevherleri inceledikten sonra parayı serbest bırakacaksınız ve bizden bir daha haber alamayacaksınız." Ses tonum rahat, neredeyse sıkılmış, ama ensem diken diken. Babam her an beni dışarı çıkarmak için adamlarını buraya yollayabilir. Elmasları öğrenirse...

Kendime ne kadar dikkatli olduğumu hatırlatıyorum. Elmasların nerede olduğunu benden başka kimse bilmiyor.

Bartoli bana kuşkulu bir bakış attı. "Alıcılarım da bunun gibi on beş tane daha elmas olduğuna dair sözünüze mi inanacak?"

Tek başına duran pembe elması işaret parmağımla tezgâhın diğer tarafına itiyorum. "Bunu sakla. Arkadaşlarına göster."

"Çok cesursunuz *siniorina*," dedi bana, elması cebine atarken.

Aslında güvenmekten bahsediyor. Ağzımı açıyorum ama tereddüt ediyorum. Babamın bu oyunu nasıl oynayacağını biliyorum. *İki güzel küçük kızı olan bir aile babasına nasıl güvenmem. İki ve beş yaşlarındalar, değil mi? Çok tatlılar.*

Bay Bartoli'nin önümüzdeki bir ay boyunca her gece soğuk terler dökerek uyandığını ve kızlarını kontrol ettiğini hayal ediyorum. Bir an bile gözünün önünden ayrıldıklarında endişeleniyor.

Ona gülümsedim. "Cesur değilim. Araştırmamı yaptım. Bu anlaşma hem bizim hem de alıcılarınızın yararına. Ve sizin de yararınıza, *sinior*. Bulma ücretinizin tadını çıkarın."

Ona altı milyon dolarlık lezzetli bir pay alacağını hatırlatmak işleri yoluna koymuş gibi görünüyor. "Elmaslar için alıcılarımla temasa geçeceğim."

"*Grazie*." Vitrinlere hızlıca bir göz attıktan sonra babamın bana verdiği avroları uzatıyorum. "Madalyonu alacağım. Kutuyla uğraşma."

Bay Bartoli şaşkın bir ifadeyle vitrinin kilidini açıyor ve eski moda bir altın madalyonu uzatıyor; bu parça şık bir pembe elmastan hayal edebileceğiniz kadar uzak.

Elimde madalyonla meydandan geri dönüyorum ve onu boynuma takarken

babamın karşısındaki koltuğuma oturdum.

"Kuyumcu beni kazıklamaya çalıştı ama buna izin vermedim," diye açıklıyorum kolyeyi dikkatlice yerine yerleştirirken. "Hadi biraz yemek sipariş edelim."

Garsona işaret ediyorum, kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Biz sessizce makarna yerken, takım elbiseli, tehlikeli görünümlü birkaç adamın meydana girdiğini ve bana ve babama bakarken alçak sesle birbirlerine danıştıklarını fark ediyorum. İçlerinden biri telefonuyla konuşuyor ve ekranı arkadaşlarına gösteriyor. Babamın bir kez daha suçsuz bulunurken ya da suçlamalar düşürülürken çeşitli mahkeme binalarının merdivenlerinde çekilmiş görüntüleri olduğunu hayal ediyorum. Onun gerçekten Bratva'da bir *Pakhan* olan Aran Brazhensky olduğunu doğruluyorlar.

Adamlardan biri bize yaklaşmak için öne çıktı ve neredeyse makarnamı kucağıma düşürecekdim ama başka bir adam onu tutup başını salladı ve hepsi meydandan çıkıp gitti.

Sessiz bir rahatlama nefesi alıyorum. Kaçış planımın ilk adımı, tik.

Peki ya sonraki adımlar? Yemeğimizi bitirip ayağa kalktığımızda midem düğümleniyor. Şimdi tek yapmam gereken Konstantin'in elmaslarını gizlice satmak, babamdan kaçmak ve hayatımın geri kalanında beni esir alanlardan saklanmak.

Ve hamilelik testi yap.

Hamilelik testini ne zaman yapabilirim?

Otel odama döndüğümde, babam takım elbise ceketinin düğmelerini ilikleyerek bana döndü. "Pekâlâ. Eşyalarını topla. Benimle Amerika'ya dönüyorsun, adını temize çıkaracağız. Onu federallere ihbar edenin Ivan Kalashnik'in adamlarından biri olduğuna dair elimde bilgi var."

Babam, kanından ve canından olan insanları federallerle çalışmakla suçlayanlara ne yapmak istediği hakkında atıp tutmaya devam ediyor. Aynaya döner ve kravatını düzeltmeye başlar. "Bizim işimizde yanınızda kirli bir polis olması her zaman işe yarar. Gerçek fareyi bulmak yeterince kolay olmalı. Bana sahip olduğun için şanslısın."

Bu işleri çok ileri götürmek olur. El çantamı yatağın üzerine atıp bir sandalyeye çöküyorum. "Şanslı mı? Ne zaman testosteronla kafayı bulmuş kaslı bir Rus puştı yanıma yaklaşırsa, hayatım bir kez daha çöküyor ve yanıyor."

Babam aynada bakışlarımı yakalıyor. "Kimden bahsediyorsun sen?"

"Hepinizden bahsediyorum," diye feryat ediyorum. "Sen, Ivan, arkadaşların, evlenmemi isteyebileceğiniz herkes. Keşke hepiniz beni rahat bıraksanız."

"Patron, şuna bak."

Babamın adamlarından biri el çantamı aldı ve karıştırmaya başladı. Babama küçük beyaz bir kutu fırlattı, o da kutuyu yakalayıp elinde evirip çevirdi.

Doğrudum ve sandalyenin kollarına tutundum. "Eşyalarımı karıştırmaya nasıl cüret edersin?" "Lilia. Nedir bu?"

Ayağa kalktım ve hamilelik testini elinden kaptım. "Yanlışlıkla almışım. Önemli bir şey değil."

Babamın gözleri şişiyor ve şakağında bir damar zonkluyor. Bana bakarken yüzünde büyük bir nefret ve tiksinti var. İlk adetimi beyaz halısının üzerine yaptığım ve beni yedi yıllığına evinden ve hayatından kovduğu günden bile daha fazla.

"Hamile misin?" diye tükürüyor.

Korkmuş küçük bir kızın sesi zihnimin arkasında ağılıyor, *Hayır, baba, lütfen kızma. Ben yanlış bir şey yapmadım. Böyle olsun istemedim.*

Sanki Konstantin ve Elyah ile seks yapmaktan başka seçeneğim varmış gibi, ama babam bunu anlamayacaktı. El çantamı aldım, testi tekrar içime koydum ve dik durdum. "Bu seni ilgilendirmez."

Hiçbir şey babamın sinirini açık bir meydan okumadan daha hızlı bozamaz. "Hamile misin? Seni evlendirmem gerekiyor ve sen başka bir adamın piçini mi taşıyorsun?"

"Bilmiyorum. Henüz sınava girmedim."

Babam banyo kapısını işaret ediyor. "Yap şunu. Şimdi yap."

Korku karnımı şişiriyor. Ya henüz öğrenmeye hazır değilsem? Anne olmayı böyle hayal etmemiştim. Başımızın üzerinde bir çatı ve bizi koruyacak bir kocam olacağını düşünmüştüm, ama sadece ben ve korkunç koşullarım var.

Başımı sallıyorum ve çantamın askısını daha sıkı kavıyorum. "Hazır olduğumda sınava gireceğim."

Babam yumruklarını öyle bir sıkıp açıyor ki, hamile olsam da olmasam da bana vurmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığını anlıyorum. "O testi yap, yoksa altına işeyene kadar seni sandalyeye bağlarım."

Adamları bana doğru ilerlerken gözlerimde öfkeli yaşlar birikiyor. İçlerinden biri bir sandalye kaparken diğeri cebinden ince bir ip çıkarıyor. Ellerini omuzlarıma koyup beni sandalyeye oturmaya zorluyorlar.

Ellerimi kaldırdım. "Bekle."

Gözümün önüne beyaz bir battaniyeye sarılmış ve kaslı, dövmele kollarla kucaklanmış minik bir bebek geliyor. Çocuğa sevgiyle bakan yakışıklı yüz Elyah'a ait ve midem bulanıyor. Sonra resim değişiyor ve Konstantin'in kolları bebeği tutuyor ve normalde kötü niyetli olan gözleri yumuşuyor. Konstantin bebeğin başını büyük elinde tutarken parmaklarında gümüş yüzükler parlıyor. Bebeğin alnına nazık bir öpücük kondurmak için eğiliyor ve minik bir el onun yaralı yanağına değiyor.

Titreyerek nefes alıyorum. Ne saçma bir fantezi.

"Tamam. Teste gireceğim."

Babam banyonun kapısını açıyor. "Gir içeri."

Çantamdan testi çıkarıyorum ve dehşet içinde babam beni küçük odaya kadar takip ediyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

Kollarını kavuştururken yüzünde granit bir ifade var. "Üzerine işemeni izliyorum. Musluğun altına akıtmayacağın konusunda sana güvenmiyorum."

Ağzım açık kaldı. "Deli misin sen? Hayır, değilsin."

"Mikhail, Dmitry!" Babam benimle göz temasını kesmeden bağılıyor.

Adamları banyoya doluşup iğrenç ellerini üzerime sürmeden önce kapıyı suratlarına kapattım. Yanaklarım aşağılanma ve öfkeyle yanarken, elbisemin altına uzanıp iç çamaşırlarımı indiriyorum ve tuvalete oturuyorum.

Babam ve ben birbirimize ters ters bakarken birkaç dakika geçti.

Rahatlayamıyorum. İşeyemiyorum. "Acele et," diye homurdanıyor babam.

"Deniyorum," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. Bunun bitmesini ondan daha çok istiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve akan nehirleri düşünüyorum. Şelaleleri. Çatıdan damlayan yağmurun sesini.

Tam pes edip bir galon su içmeyi deneyecekken kaslarım gevşiyor ve sonunda işeyebiliyorum. Bir an sonra testi babamın görebileceği şekilde havaya kaldırıyorum ve o da homurdanarak banyo kapısını arkasından çarpıp odadan çıkıyor.

"Sonuçları aldığınızda dışarı çıkın," diye sesleniyor odunların arasından.

Testi lavaboya bırakıyorum ve titreyen ellerimi yıkıyorum. Birkaç dakika içinde, bildiğim hayatımın sona erip ermediğini öğreneceğim. Beş parasızım, çaresizim ve kaçacak yerim yok. Eğer babamdan kaçamazsam, kendimi onun evinde Konstantin'in ortaya çıkıp beni parçalamasını beklerken bulacağım. Babam güçlü olduğuna düşünüyorum ama beni Konstantin gibi bir

adamdan koruyamaz.

Topuklarım fayansların üzerinde gergin bir şekilde sekerken, aklıma daha da kötü bir düşünce geliyor. Babam beni alır

Evde Konstantin beliriyor ve ikisi de sorunlarının çözümünün beni onunla evlenmeye zorlamak olduğuna karar veriyorlar.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip inliyorum. Konstantin'le evlenmek mi? Bu Ivan'la evli olmaktan bile daha kötü olurdu. Kocam canı ne zaman isterse bana işkence edebilir ve her istediğini yaptırmak için çocuğumuzu kullanabilir. Elyah ve Kirill'in beni becermesine ve bana eziyet etmesine izin verecek ve sonunda benden sıkıldığında boğazımı kesecek.

Zihnimde dans eden korkunç görüntüleri yok etmek için gözlerimi açıyorum ve gözlerim en kötü kâbusuma takılıyor.

İki satır.

Hamile.

Boğazımdan yükselen bir hıçkırığın üzerine elimi kapatıyorum ve banyo paspasının üzerine çöküyorum. Gözyaşlarım parmaklarımın üzerinden akıyor. Özgürlüğüm için çıplak ellerimle savaşmak zorunda kaldım ama bu yeterli olmadı. Yeniden kapana kısıldım ve şimdi bir çocuğu da kendimle birlikte kapana kıstım durumdayım.

Test için kibirle boğuşuyorum ve ilk seferinde yanlış gördüğümü umarak gözlerimin önünde tutuyorum, ama görmedim. Konstantin ya da Elyah'ın bu bebeği kucakladığı şefkatli anlar olmayacak. Sadece dehşet, acı ve keder olacak.

Kapıya sert bir vuruş oldu ve babam seslendi, "Eee? Ne yazıyor?"

Hayatımın bittiğini. Gerçekten ve gerçekten bitti. Bu çocuğu koruyamam. Kendimi bile güvende tutamıyorum. Ayağa kalktım, kapıyı açtım ve ona testi gösterdim. "Hamileyim."

Babam şok içinde bana bakıyor. Testi elimden aldı ve benekli bir kırmızı tona dönüşürken teste baktı.

"Babası kim?" diye kükrüyor, testi halının üzerine fırlatıyor ve Rusça küfrediyor.

Başımı sallıyorum ve ona söylemeyi reddettiğimi düşündüğünü fark ediyorum.

"Bilmiyorum."

"*Bilmiyor* musun? Seni iğrenç kadın. Kaç hafta oldu?" "Beş."

"Amerika'da icabına bakarız. Gel hadi."

Bileğimden tutup beni kapıya doğru çekiyor ama ona direniyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Bu

mu "Kurtul ondan, tabii ki."

?" Bebeğimden kurtul.

Bebeğimi öldür.

Bileğimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Kürtaj olmamı mı istiyorsun?"

"Tabii ki kürtaj yaptırın. Babasının adını bile söyleyemiyorsun ve bu veledi dünyaya getirmek istiyorsun.

Dünya mı? Değerli kariyerine ne oldu? Adını temize çıkarma ve sana bir koca bulma planlarım ne olacak? Bu çocuğu doğurursan hiçbir erkek seni istemez."

Ellerim karnımın üzerinde yayılıyor. Bundan sonra ne olacağını tahmin edemiyorum. Bu çocuk benden çok daha zalim bir babanın elinde korku ve acı dolu bir hayat yaşayabilir. Bu adam Elyah, Konstantin ya da babamın seçtiği başka bir adam olabilir.

Düz karnımın etinin altında hiçbir şey hissedemiyorum ama bu bebeğin orada, rahat ve korunaklı olduğunu biliyorum. Şiddetli bir korumacılık duygusu içimde alevleniyor ve bu çocuğa zarar vermektense kendimi yeniden uçurumdan atacağımı biliyorum. Eğer babam, Konstantin ya da Elyah onu benden almaya çalışırsa, uzuvlarımda güç kalmayana kadar onlarla savaşacağım.

Bu benim bebeğim, onların değil. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ondan kurtulmak mı? Ne kadar korksam da böyle bir şey olmayacak.
Babam bana tekrar uzandı ama ben geri çekildim. "Cehenneme kadar yolun var. Bir başkasının kaderine sen karar veremezsin.

bir rahatsızlıkmiş gibi davranıyorlar."

"Hayatını berbat bir hale getirdin, Lilia. Bundan sonra neyin doğru olduğuna ben karar vereceğim. Şimdi aşağı in ve arabaya bin. Havaalanına gideceğiz ve ilk uçakla Amerika'ya döneceğiz. İner inmez seni bir doktora götüreceğim ve bu veletten kurtulacağız."

Doğmamış bir bebek hakkında böyle duygusuzca konuştuğunu duyunca kanım dondu. "Bahsettiğin kişi senin torunun."

"Bu benim torunum değil! Benim torunlarım senin kocandan doğuracağın oğullar ve kızlardır, bir hiçten doğacak iğrenç bir çocuk değil. Her zamanki gibi dikkatsiz ve bencil bir sürtük olmasaydın çoktan dede olabilirdim. Ivan bana bebeğini nasıl kaybettiğini anlattı. İyi olduğun tek şeyi bile doğru yapamadın."

Kendi zihninizdeki kötü seslerin size hasarlı mal olduğunuzu söylediğini duymak bir şeydir. Onların sözlerinin öz babanız tarafından yüzünüze vurulduğunu duymak başka bir şeydir.

Ivan'ın çocuğunu taşıırken karnıma dokunmasına izin vermeyi teklif ettiğimde Elyah'ın yüzündeki özlemi aniden güçlü bir şekilde hatırladım. Şu anda Elyah'ın bebeğini taşıyor olabilirdim ve başka bir adamın onu öldürmemi emrettiğini bilmek onu acı ve öfkeyle doldururdu. Karnımı kavrayan elimi onun eli gibi hissediyorum, büyük ve sıcak, sevgi dolu okşaması. Bana dokunurken dudaklarının kıvrıldığını ve gözlerinin parladığını hayal edebiliyorum.

Kendi bebeği olmasa bile böyle gülümserdi. Ben onun olduğum sürece, bu Elyah için yeterli olurdu.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları hızla kırıştırıyorum. Tekrar şiddete başvurmadan önce ne kadar süre nazik davranabilirdi? Elyah'ya güvenemem ve bu hamileliğin kalbimi tehlikeli bir katile karşı yumuşatmasına izin vermeyeceğim.

"Uçağa bineceğim ama bu çocuğa bana davrandığın gibi davranmayacaksın. Bu benim bebeğim."

Babam alay ediyor. "Bu... *sahtekâr* İtalyan bir köylünün yavrusu. Onu bir çocuk olarak düşünemem ve düşünmeyeceğim de."

Kalbim panik içinde atıyor ve nefes alışım hızlanıyor. Sakinleşmeliyim çünkü bu bebek için iyi olamaz. Daha önce stres yüzünden bir kez düşük yapmıştım.

Ben bavuluma dönüp son beş haftada satın aldığım birkaç kişisel eşyayı toplamaya başlarken babam soğuk bir sessizlik içinde beni izliyor. Açıkça ve sürekli meydan okumak onun öfkesini artıracak ve şiddete başvurmasına neden olacak. *Babulya* bana onun gibi adamlarla başa çıkma konusunda bilmem gereken her şeyi öğretti. İtaatkar gibi davran ve şansını bekle.

Uzun vadeli oynayın.

Giysilerim, ayakkabılarım, şampuanım ve diş fırçam toparlandığında, babamın adamlarından biri çantamı elimden alıp kapıya doğru yürüyor. Babam üst kolumdan tutuyor ve biz de onu takip ediyoruz, son adam arkadan geliyor.

Çıkış yaptıktan sonra dışarıda bekleyen arabaya biniyor ve şehrin içinde yol alıyoruz. Düşüncelerim bebeğimle meşgul. Ya bu benim anne olmak için tek şansım mı? Ya bana bir şey olursa? Ya onlara?

Küçük, özel havaalanına ulaştığımızda bir jet pistte yakıt ikmali yapıyordu. Lüks uçağa adım attığımızda, güler yüzlü bir uçuş görevlisi bizi karşılıyor ve bir tepsi şampanya ile portakal suyu ikram ediyor.

Babam beni pelüş deri bir koltuğa oturmaya zorluyor ve karşıma geçip oturuyor, burun delikleri açılıyor ve kaçmak üzere olduğuma dair herhangi bir işaret için beni bir şahin gibi izliyor. Dikkatini kuyumcуда neden bu kadar uzun süre kaldığımı mazur göstermek için aldığım altın madalyon çekiyor.

"Bu annenin madalyonu. Annenin madalyonunu mu sattın?"

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Annemin bana bir madalyon verdiğini hatırlıyor mu? Aslında gerçek madalyonu kaybettim.

Okuldaki zorbam onu kanalizasyona attığında kolye. Kolyeyi asla geri alamadım ama babamın o geceyi bana bağırarak ve beyaz halısına kan bulaştırdığım için bana vurarak geçirdiğini hatırladığından şüpheliyim.

Elimi madalyonun etrafına dolayıp sıkıca tutuyorum. "Sadece geçici olarak. Onu her zaman geri alacaktım."

Babam dalgın bir şekilde başını sallar ve Mikhail ile Dmitry'nin uçağa bindiği yere doğru bakar. Kokpitte pilot düğmeleri ayarlamaktadır.

"Havalanmamıza ne kadar var?" Babam arıyor.

"Kalkışa hazırız Bay Brazhensky," diye cevap veriyor pilot. "Yerleştiğinizde ve uçak emniyete alındığında, yola çıkacağız."

Uçuş görevlisi bana bir içki ikram etmeye çalıştığında başımı sallıyorum ve babam onu öfkeyle elinin tersiyle itiyor.

"Şu lanet kapıyı kapat da gidelim." "Elbette, Bay Brazhensky."

Dışarıdan sert bir erkek sesi sesleniyor: "Burası havaalanı güvenliği. Belgelerinizle ilgili bir sorun var Bay Brazhensky. Lütfen bir dakikalığına dışarı çıkar mısınız?"

Babam adamlarına baktı ve başını kapıya doğru salladı. "Git ve onlara belgelerimle ilgili bir sorun olmadığını söyle."

Mikhail ve Dmitry ayağa kalkıp merdivenlerden inmeye başladılar, kaslı omuzları tehditle gerilmişti. Babam ve ben birbirimizden başka hiçbir şeye bakmadan sessizce oturuyoruz. Babamın yine kolyeme baktığını fark ediyorum, gözleri şaşkınlıkla kısılmış.

"O madalyonu yıllar önce kaybetmemiş miydin?"

Her an, babam ona anlattığım hikayenin doğru olmadığını fark edebilir. Eğer kuyumcуда ne yaptığım konusunda yalan söylediysem, nedenini bilmek için ısrar edecek. Kuyumcuya bir telefon ya da düşük yapana kadar karnıma yumruk atma tehdidi ve elmaslarla ilgili tüm hikaye ortaya çıkacak.

Öğrenemez. O elmaslar benim özgürlük için tek şansım. "*Babulya* geri almama yardım etti," diyorum ama sesim titriyor.

"Bana yalan söylüyorsun, Lilia," diyor babam dişlerinin arasından. "Neden bana yalan söylüyorsun?" "Bu ilk kez olmuyor. Lilia Aranova'nın tek yaptığı yalan söylemek."

Babam ve ben, siyah kadife notalarla vurgulanmış, sık ve garip sesle başımızı kaldırıp bakıyoruz. Mikhail ve Dmitry'den iz yoktu. Uçağın içine üç adam girdi. Sert bakışlı ve dövme, uzun boylu, güçlü adamlar.

Sürünün en önünde, gözlerinin rengiyle uyumlu gri bir takım elbise giymiş bir adam var. Bana bakarken dudaklarında gururlu bir gülümseme beliriyor. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin boynu göğsündeki dövme, kenarlarını ortaya çıkaracak şekilde açık; seks yapmış olmamıza rağmen hiç görmediğim dövme.

Solunda yüksek elmacık kemikleri ve soğuk mavi gözleri olan, sarı saçları yüzünden geriye doğru itilmiş ve dar siyah tişörtünün altında kaslı omuzları gergin bir adam var. Boğazını, kollarını ve parmaklarını mürekkep süslüyor. Hapishane dövme, Acımasız hayatını belgeleyen kelimeler ve semboller. Bana baktığı anda nefes almayı bırakıyor gibi görünüyor.

Sağında zayıf, kaslı, siyah saçlı bir figür duruyor; tehdit ve fesatlık, daha da koyu gözlerinin içinde ikiz alevler gibi dans ediyor. Başparmaklarını siyah kot pantolonunun kemerine sıkıştırıyor, selamlamak için başını eğdiğinde ifadesi neredeyse çapkın, siyah bukleler alına düşüyor.

Üç adam da beni izliyor, aç gözleri zevk ve zaferle dolu. Konstantin, Elyah ve Kirill. Beni diğer on beş kadınla birlikte esir alan adamlar. Bana işkence eden ve

Bana eziyet ettiler. Çarpık bir haftanın sonunda beni öldürmeye yemin eden adamlar.

Babam emniyet kemerini çözer ve ayağa kalkmaya çalışır, ancak Elyah bir silah çıkarır ve Kirill teleskopik copunu çıkarır, aşağı doğru şiddetli bir hareketle uzatır ve babamı koltuğuna geri iter.

"Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz? Uçağımdan inin," diye homurdanıyor babam.

"Mikhail, Dmitry!" Herkes onu görmezden gelir. Mikhail ve Dmitry ya baygındır ya da ölmüştür.

Elyah'ın bakışları üzerimde geziniyor ve güvende ve tek parça olduğumdan emin olunca kendinden emin bir şekilde kokpite giriyor ve silahın namlusunu pilotun boynuna dayıyor. Derin, kırılmış Rus aksanıyla, "Havalan. Şimdi."

Pilot panik içinde gevezelik ediyor, koltuğunda dönüp babasına çaresizce bakıyor ama babam Konstantin'e ters ters bakmakla o kadar meşgul ki başkalarını umursamıyor.

En harika gününü yaşıyormuş gibi ıslık çalan Kirill, titreyen ve sızlanan uçuş görevlisini yakalar, koridorda yürütür ve tualete kilitler. Sonra uçağın ön tarafına doğru ilerliyor, merdivenleri çıkıyor ve bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi kapıyı ustalıkla kapatıyor. Ona baktığımı fark etmiş olacak ki omzunun üzerinden bir bakış atıyor, bana hararetli bir bakış fırlatıyor ve göz kırpmıyor.

İçimden bir ürperti geçiyor ve hızla başka tarafa bakıyorum.

Elyah pilotun itirazlarını adamın saçından bir yumruk yakalayıp onu sarsarak keser. "Bu uçağı havalandır yoksa beynini dağıtırım." Sanki latte sipariş etmekten daha dikkat çekici bir şey yapmıyormuş gibi derin, telaşsız bir monotonlukla konuşuyor.

Pilot kumandaları eline alıyor ve bir dakika sonra motorlar kükreyerek pistte ilerlemeye başlıyor. Çekingen bir tavırla, "Kalkış için herkes yerine oturmalı" diyor.

Elyah kapı aralığında rahatça oturuyor, büyük bir omzunu çerçeveye yaslıyor ve silahı hâlâ pilotun boynuna dayamış durumda. "İyi olacağım," diye cevap veriyor, doğrudan bana bakarak.

Gözlerindeki ifadeyi anlayamıyorum. Öfke mi? Nefret mi? Ne hissettiğini ancak uçak havalandığında ve ağzının kenarları yukarı kıvrıldığında anlıyorum.

Elyah Morozov bir uçağı kaçırıyor, ama bunu fark etmiyor çünkü gördüğü için çok mutlu Ben.

Konstantin koridorda benimkinin karşısındaki koltuğa oturuyor ve krem rengi deriye rahatça uzanıyor,

dudaklarında bir gülümseme oynasıyordu. "Seni tekrar görmek ne güzel, Lilia."

Ona soğuk bir sessizlikle bakıyorum. Beni kandıramaz. Jete adımını attığında gözlerinde parlayan zaferi gördüm. Gerçek Konstantin sıcak çalışır, soğuk değil.

"Numara yapmayı bırak, Konstantin. İkimiz de bu soğukkanlı, mesafeli tavrın gerçek sen olmadığını biliyoruz." Konstantin yaralı kaşını kaldırdı. "Gerçekte kim olduğumu itiraf etmek mi? Önce sen, *Milaya*."

"Oh, onunla tanıştın. Gerçek ben elmaslar içinde çok güzel görünüyor, sence de öyle değil mi?" Gülümseyerek söylüyorum. Gözlerinde öfke yanıyor. İşte tanıdığım adam.

"Sanırım tanışmamız gerekiyor," diyorum hafifçe. "Konstantin, bu benim babam Aran Brazhensky, Amerikan Bratva'sında bir *Pakhan*. Baba, Konstantin de Rus mafyasında. Üzgünüm, soyadının ne olduğunu ve yasadışı faaliyetlerini nerede yürüttüğünü bilmiyorum ama eminim birçok ortak noktanız vardır. Bunlar onun sağ kolları. İnfazcılar, yalakalar, ne dersiniz deyin. İsimleri Elyah ve Kirill. İlginç bir bilgi, Elyah eskiden Ivan için çalışıyordu."

Babam bir adamdan diğerine bakıyor ve sonra suçlayan gözleri bana dönüp tişörtümün üzerinde duran madalyona takılıyor. "O şeyin yalan olduğunu biliyordum."

Kolyeye kaşlarımı çatarak bakıyorum, uçağı kaçırılırken babamın dikkatinin neden eski bir mücevher parçasıyla dağıldığına şaşıyorum. "Pardon?"

"On bir yaşındayken annenin madalyonunu kanalizasyonda kaybetmiştin. Kuyumcuda gerçekte ne yaptığını biliyorum. Seni kurtarmaları için bu adamları çağırıyordun, seni kötü kalpli küçük sürtük."

Konstantin'in gözleri kısıılır. "Lilia bir kuyumcuda mıydı?"

Midem sıkışıyor. Beş dakikadan az oldu ve babam şimdiden düşmanlarıma sırlarımı dökmeye başladı. Her an onlara hamile olduğumu söyleyebilir.

"Sanki bilmiyorsun," diye homurdanıyor babam diğer adama.

Uçak dönüp hızlanıyor ve pistte hızla ilerlerken motorlar kükrüyor. Tekerlekler havalanıyor ve havaya yükseliyoruz, yer altımızdan kayıp gidiyor.

Uçağın ön tarafında Elyah pilota şöyle der: "Eğer o telsizi yardım çağırmak için kullanırsan, hala hayattayken seni parçalara ayırırmı, banyoya kilitlediğimiz o kadınla birlikte ve ikiniz de bu uçaktan parçalar halinde taşınırsınız. *Tamam mı?*"

Pilot, artık solgun ve terlemiş bir halde, kuvvetle başını sallar.

"Güzel." Elyah bana dönüyor, silahını kot pantolonunun arkasına sokuyor, ifadesindeki soğukluk şefkate dönüşüyor. "İyi misin, *Solnyshko*? Biri sana zarar verdi mi?"

Solnyshko. Sanki beni kollarına aldığı anda jüri odasının zemininde olduğum gibi yine onun değerli güneş ışığıyım. Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Ben harikayım. Gördüğünüz gibi boynumdaki ip yanığı bile soldu."

Utanmış görünecek kadar terbiyeli.

Konstantin'e dönüyorum. "Bir kuyumcudaydım çünkü rehin bırakılmış bazı mücevherleri geri alıyordum. Değerli bir şey değil. Sadece manevi değeri vardı. Babam bana avroyu kendisi verdi." Babama dönüyorum. "Bu annemin madalyonu. *Babulya* ve ben yerel belediyeyi aradık ve benim için geri aldılar. Beni hayatından atmamış olsaydın bunu bilirdin."

Babam karnıma bakıyor. "Bu adamlardan biri miydi?"

Olamaz. Elimden geldiğince hızlı konuşuyorum. "Elmaslarım var baba. Konstantin onları çaldığımı söylüyor ama her bir taşını ben kazandım. Onlar benim hakkım."

Konstantin'in alnında bir damar zonkluyor ve ifadesi ölümcül bir hal alıyor. "Onlar senin elmasların değil, Lilia. Onları nerede saklıyorsun?"

Düşünüyormuş gibi yaparak çeneme dokunuyorum. "Oh, um- git kendini becer."

Kirill, Konstantin'in sandalyesinin yanında durduğu yerden bana sırtlıyor. Kollarını kavuşturmuş ve pazu kasları tişörtünün altında kabarıyor. "Görünüşe göre en sevdiğimiz kızın biraz iknaya ihtiyacı var."

Konstantin de aynı fikirde gibi. "Onu uçağın arkasına götürün. Üzerini arayın ve nazik davranmaya zahmet etmeyin."

Kirill

Lilia Aranova uçakta ona doğru ilerlerken bana ters ters bakıyor. Beş lanet hafta boyunca durmadan bu anın hayalini kurdum. Tamamen merhametime kalmış güzel bir kadın ve Lilia kadar zeki ve öngörülemmez biri? Kafayı taktım.

Ona uzandım, ayağa kaldırdım ve kollarıma aldım. Çenesi elimdeyken yanağını yavaşça yalıyorum, kaçtığından beri her gece ve sabah seviştiğim kadının tadına bakıyorum.

Onun tadını çıkarırken dilim ağzımın çatısına doğru hareket ediyor. "Mmm. Seni özledim, *detka*." *Bebeğim*.

"Eminim bunu tüm kızlara söylüyorsundur," diyor başını benden yana sallayarak.

"Hayır. Sadece sen. Benim *detka*'m olur musun?" Dudaklarımı kulağına dayadım ve fısıldadım, "Etini kemiklerinden ayırana ve ayaklarımın dibinde kan kaybından ölene kadar."

Deniz yeşili gözleri nefretle dolu. "Beni tehdit etmeye devam edersen, bu sefer kaçtığımda seni küçük düşürmek yerine öldürmek zorunda kalacağım."

Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor ve kollarımı bu ince, güzel kadına daha da sıkı sarıyorum. Ellerimden biri ensesinden yukarı kayıyor ve parmaklarım ipeksi saçlarına dalıyor. Onu omzuma yatırdığımda, başımı eğerek onu içime çekiyorum. Saçları çiçek gibi kokuyor ve derin derin içime çekiyorum. "Kahretsin, seni özledim, seni hain sürtüğ. Elmasları oraya saklayıp saklamadığını kontrol ettiğimde kaç parmağını amına sokmak istersin? Yarışmanın galibinin seçimi."

"Yarışmayı o kazanmadı," diye araya giriyor Konstantin. "Her şeyi mahvetti."

"Yarışmamı kazandı," diye mırıldanıyorum, ipeksi saçlarını okşayarak. Lilia kollarımda kızgın bir kedi yavrusu gibi kıpırdanıyor ve iki elini de kendi ellerimle arkadan tutturmak zorunda kalıyorum. "Bütün gece seni aradık. Konstantin gölde tur attı. Elyah ve ben karanlıkta seni aramak için suyu bir ileri bir geri geçtik. Hiçliğin içinde kaybolup gittin. Nereye gittin?"

Tüm yarışma boyunca Lilia'yı bir şahin gibi izledim, Konstantin'in çizgisinin sonunda dans edişinden zevk aldım. Diğer kadınların hiçbiri onun cesareti, güzelliği ve meydan okumasıyla boy ölçüşemezdi. Konstantin onu kırdığında hayal kırıklığına uğradım. Çelikten yapılmıştı ama bir anda cam olup ayaklarının dibinde paramparça oldu.

Ya da hepimiz öyle sanıyorduk.

Kostya'dan pasaportunu alıp anahtarı çaldığında hiçbir şey fark etmedim.

Elyah'dan kafesine. Sonra gecenin içinde kayboldu.

En sevdiğim oynucağım aniden gitti.

Kısa, öfkeli nefesleri boynumu okşuyor. Kalbi göğsümde çılgınca atıyor. Onun arkasındayım ve Lilia Aranova'nın gitmesine izin vermeyeceğim.

Onu becermek

istiyorum. Onu

öldürmek

istiyorum.

Önce hangisini istediğimi bilmiyorum. Başımı eğiyorum ve dilimi alt dudağında gezdiriyorum. Uçağın diğer tarafından kısa, sinirli bir inilti geliyor. Kolları arkadan tutturulmuş, göğüsleri göğsüme bastırılmış ve boynu kemerli bir şekilde bana bakıyor. Elyah'ın gözleri Lilia'nın ağzına kilitlenmiş, vücudu arzu ve kıskançlıkla gerilmiş durumda, çünkü o fırsat bulamadan ben onu öptüm.

Bu bir öpücük değildi. Bir tadımdı. Alt dudağımı emdim ve dişlerimin arasından çekerek arkadaşşıma sırtıttım. "Tatlım tatlı. Tam sevdiğin gibi."

Öldürmesi gereken oydu ve sonra yargılama odasının zemininde seviştiler ve saçma sapan "*seni seviyorum*" larını değiş tokuş ettiler. Söylediklerinin tek kelimesinin bile ciddi olmadığını bilmeli. Kendi sözleriyle, bu kadın bir engerek.

Elyah bize doğru hamle yapıyor ama ben Lilia'yı kendime çekip ondan uzaklaşıyorum. "Ah-ah-ah. Senin sıran değil."

"Bu bir oyun değil," diye hırslıyor.

Oyun değil mi? O zaman neden bu kadar eğlenceli? Şimdi daha da iyi çünkü dehşete düşmüş on beş kadın yerine Lilia'nın babası izleyicilerim arasında. Brazhensky şu ana kadar kızına yardım etmek için bir hamle yapmadı ama ona yeterince eziyet edersen kızının yardımına koşacağı kesin.

Altın rengi saçları yanağına doğru kıvrılıyor ve işaret parmağımla onları okşuyorum. "Saatlerimiz ve saatlerimiz var. Hadi onu babasının önünde sikelim. Eminim izlemek için can atıyordur." Morun öfkeli bir tonuna bürünen Aran Brazhensky'ye göz kırpyorum. "Hatta isterse o da katılabilir."

"Seni hasta pislik," diyor Lilia. "Elmaslar yanımda değil. Çantamı arayın. Gerekirse beni de arayın ama hiçbir şey bulamayacaksınız."

Konstantin bir bacağını diğerinin üzerine atar. "Kirill seni uçağın arkasına götürürse ne isterse yapar. Orada onu durduracak kimse olmayacak. Eğer o koltuğa, babanın yanına sağ salim oturmak istiyorsan, bana elmasların yerini söyle. İneriz, elmasları alırız ve sonra ikiniz Amerika'ya geri dönersiniz."

Sanki gitmesine izin verecek. Konstantin, Lilia'yı sadece bir uçağa bindirip evine göndermek için hararetle aramamıştı.

Lilia bana bakıyor. "Bir sapık için fazlasıyla uygunum, unuttun mu?"

Gülüyorum ve dişlerimle boynunu ısıyorum. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Hadi gidelim."

Kolları hâlâ arkasında bağlıyken onu döndürüp uçağın arkasına doğru itiyorum. Yatak odasına açılan bir kapı var ve onu iterek kapıdan geçirip arkamdan çarpıyorum.

Lilia yüzüstü yatağa düşüyor ve bana doğru dönmeden önce kendini tutmak için ellerini uzatıyor. Altın sarısı muhteşem saçları uçuşuyor ve elleri yatak örtüsüne kenetleniyor. Saklamaya çalışıyor ama benden korkuyor.

Yavaşça ona doğru ilerliyorum ve çenesini kavramak için uzanıyorum. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da. Lütfen, zor yoldan yapalım. Hep özel bir jette nefretle sevişmek

istemişimdir. Elmaslar nerede?"

"Hepinizi kandırmam ve patronunuzun yarışmasını mahvetmem sizi kızdırıyor mu? Bahse girerim beni her düşündüğünüzde sakiniz büzüşüyordur."

Saçlarından bir tutam tuttum ve yüzünü kendime doğru çektim. "Sikimin aklında olmasına bayılıyorum. Elmasları bir yere sakladın mı? Sattın mı?"

"Saklanmışlar. Lugovskaya'lara yaptığın gibi beni de öldürmek zorunda kalacaksın. Onlar öldürdüğün iyi insanlardı."

İsimlerini duymanın şokuyla içim kıpır kıpır oluyor. Dünya gözlerimin önünde kıpkırmızı oluyor. Lilia'yı boğazından tutup kaldırıyorum ve duvara doğru itiyorum. "İyi insanlar mı? Sence onlar iyi insanlar mıydı?"

Hayatımda nefreti tanıdım ama bu kelime Lugovskaya'ları her düşündüğümde içimi yakıp kavuran öfke için yeterince güçlü değil.

Nefes almakta zorlanan Lilia'nın gözleri şişiyor ve tırnaklarıyla elimi tırmalıyor.

"O pislikleri tanıdığını unutmşum. Onları öldürdükten sonra cesetlerinin başında ağlamak ister miydin? Keşke onları sonsuza kadar her gün yeni şekillerde öldürebilseydim."

Konuşmaya çalıştığını fark ediyorum ve elimi gevşetiyorum.

"Sana ne yaptılar?" diye soluk soluğa soruyor, havayı ciğerlerine çekerek.

Yumruğumu başının yanındaki duvara vurup kükrüyorum: "Her şeyimi aldılar benden." Lilia irkildi. "Ne her şeyi?"

Benim için önemli olan ve olacak olan tek şey. Şimdi sadece hayatta kalıyorum. Sadece sikişiyorum. Yemek yiyorum. Uyumak.

Kostya'yı koru.

"Senin gibi bir kaltağa içimi dökeceğimi mi sanıyorsun? Onlar öldü ve bilmen gereken tek şey bu. Artık benim hayatım Kostya. Benim hayatım Elyah. Ve benim hayatım seninkini cehenneme çeviriyor. Aç şu lanet bacaklarını."

Elbisesinin altından uzanıp iç çamaşırını tutuyorum ve çekiyorum. Tanga giyiyor ve elimde parçalanıp lime lime yere düşüyor. Dizimi onunkinin arasına soktuğumda tırnaklarıyla gözlerime saldırıyor. Yüzümü ancak zamanında çevirebildim. Sonra taşaklarımı yumruklamaya çalışıyor ama kalçalarımı geri çekiyorum.

Kirli dövüşmek mi istiyor? Kirli dövüşebilirim.

Kemerimi çıkarıyorum ve kollarını arkadan sıkıca bağlıyorum. Benim vücudum onunkini duvara sıkıştırırken, o hiçbir yere gidemez. Üzerindeki elbise çıplak ellerimle parçalayabileceğim kadar dayanıksız. Düğmeler açılıyor ve ben ona bakıyorum.

Sutyen yok. Göğüsleri mükemmel, kıvrımlı ve yumuşak, meme uçları koyu pembe. Onları şimdiye kadar birçok kez görmüştüm ama bu manzara karşısında ağzım hala sulanıyor. Gözlerinin içine bakarak orta ve yüzük parmaklarıma tükürüyorum.

"Son şansın, *Detka*. Yoksa kötü davranmak zorunda kalacağım."

Önce kendine sonra bana bakıyor, yanakları pembeleşiyor. "Misafirim ol."

Islak parmaklarımı göğüslerinden aşağı, karnının üzerinden amına doğru sürüklüyorum ve sonra amına sokuyorum.

Bunu cezalandırmak için yaptım ama sıcak teni parmaklarımı kavrarken inledim ve başımı eğdim.

Onu becerme. Onun istediği de bu.

Yine de onları çekip tekrar içine sokuyorum, parmaklarımın hızlı itişleriyle sikim onların yerini almak için can atıyor. Elimde kıvranıyor, yanakları kıpkırmızı oluyor ve ağzı bir iniltiyle açılıyor. Vay anasını. Bundan zevk alıyor.

Lilia dudağını ısırıyor ve dişlerinin arasından geçiriyor. "Bana yapacağın hiçbir şey o elmasların nerede saklı olduğunu söylememi sağlayamaz. Sizi tatmin edemeyecek kadar sizden nefret ediyorum."

Dudaklarım dudaklarına fısıldayana kadar ona yaklaşıyorum. "Ve seni çabucak öldürmek için senden çok nefret ediyorum. Sana söz veriyorum, seni öldürmek asla zamanımı boşa harcamak olmayacak."

Onun gelmesini istemiyorum. Bunu hak etmiyor. Ama gözleri bulanıklaştıkça

dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor.

"Daha yüksek sesle inle. Hepsinin seni duymasını istiyorum." Kostya'nın kıskançlığını istiyorum. Elyah'ın yakıcı kıskançlığını ve arkadaşlarının onun kadınına becerdiğini görmek için duyduğu sapkın özlemi. Babasının, kızının merhamet çığlıkları atmadan önce benim için inlediğini duymasını istiyorum.

"İçimdeki elmaslara işkence etmen gerekiyordu, beni boşaltman değil. *Pakhan*'ından emir aldın, seni eğitilmiş köpek."

Lilia beni kızdırmak için can atıyor. Parmaklarımı içinden çıkarıp amına vuruyorum ve çığlık atıyor. Tekrar içine giriyorum, bu sefer daha derine. G noktasına bastırmaktan kendimi alamıyorum.

"Parmaklarıma gel, seni çarpık kaltak."

Başı geriye düşerken dudaklarından üç nefesli kelime dökülüyor. "Siktir git, Kirill."

Islaklık parmaklarımın etrafında dalgalanıyor ve kasları bana karşı dalgalanıyor. İnliyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Ona daha yakın olmalıyım. Ondan gelen her şeye ihtiyacım var.

Bir kolumu beline doluyor ve onu sikime doğru çekiyorum. Kalçalarım ona doğru sallanıyor, dişlerimi omzuna batırırken itişleri taklit ediyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki kotumun içinde patlayabilirim. O acı içinde çığlık atarken çenem hayal kırıklığıyla geriliyor. Evet, oh lanet olsun evet. Etini dişlerimden kurtarıyorum, bir santim ilerliyorum ve onu tekrar ısıırıyorum. Başka bir acı iniltisi.

"Seni becermem gerek, *detka*," diye inliyorum boğazına karşı. Onu sikimle dövmeyeli ve amının döllerimle parladığını görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. O o anı hatırlamıyor ama ben hatırlıyorum. Düşünebildiğim tek şey bu.

"Eğer beni becerirsen, kaçmam garanti olur. Arkadaşların bedenimi kullanabileceklerini düşündüklerinde neler olduğunu hatırlamıyor musun?"

Ben kenarda kalırken onların sikleriyle orgazm olduğunu hatırlıyorum.

Tişörtümün ense kısmını tutup başımın üzerine çekiyorum. Lilia'nın dikkati kaslı göğsüme kayıyor. Düz karnıma. Etimi süsleyen dövmeler. Fermuarıma baskı yapan şişkin çıkıntı.

Beni gördüğünde gözlerinin nasıl büyüdüğünün tadını çıkarıyorum. Belki de bilinçli bir kadını becermenin faydaları vardır. Kolundan tutup onu çeviriyorum, dolgun küçük kıcını görünce dişlerim alt dudağıma batıyor.

"Babama kızgın mısın?" Kulağına fısıldadım.

"Ondan senden nefret ettiğimden daha çok nefret ediyorum," diye söylendi, yanağını duvara dayayarak.

Bu işe yaramaz. Bir çentik daha atmam gerekecek. "O zaman seni becerirken güzelce ve yüksek sesle inlediğinden emin ol. İyi yaşamak en iyi intikamdır. İnsanlar bu saçmalığa inanıyor, değil mi?"

Parmaklarımın bir hareketiyle kot pantolonumu çıkardım, içeri uzandım ve elimi sikimin etrafına sardım. "Beş hafta boyunca sikimde boğulacağın düşüncesiyle otuz bir çektim. Yüzünde olması gerekirken çarşaflarımda harcadığım çok fazla döl var."

Ayaklarını ayırıyorum, kalçalarını kendime doğru çekiyorum ve sikimin başı kaygan göbeğini buluyor. Tek bir hamleyle evine girdim. Girmemin şokuyla çığlık atıyor, duyduğum en lezzetli şey. Bir kadının sesinin bu kadar ateşli çıkabileceğini kim bilebilirdi?

Kalçalarımı geri çekip tekrar içine girdiğimde gözlerini kapatıyor ve adım bir lanet gibi söylüyor. Onu yavaşça beceriyorum ve vücudu kollarımda bu kadar sıkı kenetlenmişken hareket etmek için neredeyse hiç yer yok. Onu yatağa uzatıp sikmek için bütün yatağa sahibim ama kendimi onu bırakmaya zorlayamıyorum.

Dudaklarım boynunun kenarına doğru fısıldıyor. "Amin sikim için çok kaygan. Bahse girerim klitorisin de..." Ona uzanıyorum ve aradığım şeyi bulduğumda tenine karşı gülümsüyorum. Sıkı sinir yumağı dokunmakla şişiyor, parmağımın bir darbesi onu daha da yüksek sesle inletiyor.

Ağzımla kulağını buluyorum. "Ve ben seni sikerken Elyah'ın silahına nasıl boşaldığını düşündüm

berbattı. Seni ne kadar zorlarsam, bu am o kadar ıslanıyor."

Ben konuşurken parmaklarımla onu ovuyorum ve nefes alış verışı ağırlaşıyor. Umutsuzca haykırmak istiyor ama inlemelerini bastırıyor. Eğer gelmek isterse -ki Lilia gelmek istiyor- çılgınlıklarını duyacağım. Bu uçaktaki herkes burada ne yaptığımızı bilecek.

Çekiyor ve onu yüzüstü yatağa itiyorum. "Kıçını kaldır. Şimdi."

Lilia karnının üzerine uzanmış, ellerini arkasından tutan deri kemerime dolamış. Sikilmek istiyor ve ben de onu sikmeyi planlıyorum. "Boşalmak mı istiyorsun? Kaldır kıçını da sikimi o muhtaç amına sertçe ve derinlemesine sokmama izin ver."

"Kirill-" diye başlıyor, aynı anda hem öfkeli hem de telaşlı.

Lilia bacaklarını altında topluyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, yanağı hala yatağa bastırılmış durumda. Sırtını bile kavislendiriyor, böylece ıslak yarığı bana doğru açılıyor. *Lütfen sik beni'nin* fiziksel ifadesi.

Ağzım açık kaldı. Bu lanet bir numara.

Öyle değil mi?

Kapıya doğru bakıyorum, sonra tekrar ona. Havada otuz beş bin fit yükseklikteyken hiçbir şeyin kilidini açıp kaçamaz.

Ben hala tereddüt ederken Lilia, "Babamın henüz yeterince kızgın olduğunu sanmıyorum, ya sen?" dedi.

Gözlerimi onun tepside sunulan muhteşem amından alamıyorum. O bir Venüs sinek kapanı ve ben onun tuzağına düşüyorum. Sikimin kökünü kavıyorum ve içine batıyorum.

İnliyorum, itmeye başlarken kalçalarını sıkıca tutuyorum. Derin, açgözlü itişler. Bu kadar harika hissetmemeliydim. Ama hissettiriyor. Vay canına, öyle.

Birden kapı kırılarak açılır ve Konstantin kapı aralığında çerçevelenmiş olarak durur. Lilia'yı cıvılcıplak, kıçısı yatakta, dizlerini açmış ve sırtını dikleştirmiş, tam bir sürtük gibi davranırken görür.

Patronumun bakışlarını yakaladığımda ritmim bozulmuyor. "Elmaslar, Kirill," diye hatırlatıyor bana.

"Amında değiller." İyice kontrol ediyorum.

Bileklerini bağlayan düğümü çözüyorum ve kemeri çıkarıyorum. "Klitorisini benim için ovala, *detka*. Kostya'ya değerli On Bir Numara'sının sikilmeyi nasıl sevdiğini iyice göster."

Lilia kalçalarının arasına uzanıyor ve parmaklarını klitorisinin üzerinde gezdiriyor. İnliyor ve yüzündeki coşku ifadesi ikiye katlanıyor. Kostya'yı izliyor, dudakları ayrılmış ve yanağı battaniyeye bastırılmış.

Kostya suratını asmıyor ama burun delikleri açılıyor. Kıyafetlerini çıkarıp bu yatakta bize katılmak için can atıyor. "Senin zevkine göre fazla bilinçli değil mi?"

"Azgın ve kızgın olmak da bir o kadar eğlenceli. Kim bilebilirdi ki?"

Pakhan'ım birkaç dakika daha Lilia'yı becermemi izliyor. Omzunun üzerinden Elyah bizi görebiliyor ve umarım Brazhensky de görebiliyordur. Kostya kapıyı çarparak kapatıyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Lilia'dan ayrılıp onu sırtüstü çeviriyorum, nefes nefese ve kızarmış bir halde bana bakıyor. Bakışlarım ağzından memelerine, oradan da amına doğru gidip geliyor ve yükümü nereye boşaltmam gerektiğini merak ediyorum.

Ama hiç çekişme yok. Kalçalarını kavradım ve onu yatakta kendime doğru çektim. İçine girmeye hazırlanırken sikimi tuttum ve dişlerimin arasından homurdandım, "Kostya içine boşaldığında neredeyse kendimi kaybediyordum, sonra da Elyah. Onları geri çektireceğinden

emindim ama sen açgözlü bir orospusun. Eminim onların döllerı için nefes nefese kalmışsındır."

Lilia'nın yüzü kızarıyor ve önce sikime, sonra da bana bakıyor. Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Keşke buraya daha önce geldiğimizi bilseydi.

"İzle," diye emrediyorum ona. Gözlerini boyuma diker dikmez yavaşça içine itiyorum. Acele etmiyorum, başparmağım klitorisinin üzerinde dönerken onu sabit itişlerle beceriyorum. Yüzünde uçuşan zevk ifadelerine bağımlı olabilirim. Dudağını ısıyor. Sonra kaşları birbirine yaklaşıyor ve yukarı doğru kalkıyor. Bir an için gülümsüyor. *Sikeyim*.

"Amin o kadar olgunlaşmış ki seni şu anda doğurabilirim. Bebeğimi istiyor musun, *Detka*?" "Hamile kalmamı mı istiyorsun?" diye boğuk bir sesle cevap veriyor.

Elimi boğazına atıp sıkıyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bu kadar güzel görünürken nasıl açmayayım? Kanın kafasına hücum etmesini ve benim için daha da sert boşalmasını sağlamak için sadece küçük bir sıkma. Dövmeli parmaklarımı narin boynunun etrafında hayranlıkla gezdiriyorum, sıkıp bırakıyorum. Geleceğinden ya da öleceğinden emin olamayana kadar onunla oynuyorum.

"Karnın çocuğumla doluyken bizden kaçmaya çalış. Yapamayacaksın."

Lilia'nın gözleri parlıyor. "Hamile olsaydım bana sahip olacağını mı sanıyorsun?"

Elimi ensesinde gezdiriyorum ve başını kaldırıyorum, böylece içine dalan sikime bakıyor. "Artık sana sahibim. Ölene kadar benimsin."

Lilia'nın gözleri manzaraya yapışmış durumda. İnlemeleri ateş gibi yükseliyor, sonra orgazmıyla birlikte tüm vücudu kamburlaşıyor ve Elyah'ın duyacağı, Kostya'nın duyacağı, babasının duyacağı, pilotun duyacağı, lanet olası banyoda kilitli kalan kadının duyacağı kadar yüksek sesle haykırıyor.

Dalgalanan iç kasları beni sıkıştırıyor ve beni cennete gönderiyor. Ona daha da sert vuruyorum, olabildiğince derine iniyorum. Onu öldürmeyi milyonlarca kez hayal etmişim, ama onu hamile bırakma düşüncesi daha da ateşli.

Sikimi içinden çekip çıkarıyorum, dölle nasıl parladığımı görüyorum ve kendimi tekrar içine sokuyorum. Bu ondan bile daha tehlikeli bir tuzak, ama lanet olsun, yine de istiyorum.

Bakışlarımı onun mükemmel amcığından kaldırdığımda, Lila dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve sanki az önce onu o kadar sert boşaltmamışım da evrenin ötesini görmüşüm gibi bana bakıyor.

"Arkana yaslan, *detka*. Bir damlayı bile ziyan etmeyeceğim."

Ondan çekildiğimde gözleri açılıyor, sadece iki parmağımı amının derinliklerine kaydırıyorum, ne kadar kaplanmış olduğunu hissetmeye ihtiyaç duyuyor. İnleyerek parmaklarımı daha derine pompalıyorum. "Sen burada kal, ben de Kostya ve Elyah'ı sırayla içeri göndereyim. Üçümüzün arasında, seni kısa sürede hamile bırakacağız."

Çocuğun benim olmasını istiyorum ama babasının kim olduğu gerçekten önemli değil çünkü Kostya ve Elyah'ı asla terk etmeyeceğim. Lilia hamile olduğu ve üçümüze bağlı olduğu sürece istediğim her şeye sahip olacağım.

"Onların sırası mı? Çekil üstümden." Lilia beni itti ve öfke ve seksten yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde giysilerini topladı. Elbisesi yırtılmış ama yine de giyiyor ve kapalı tutmak için göğüslerinin üzerinde düğüm atıyor.

Başını dik tutarak kapıyı açıyor ve ben hâlâ kot pantolonumu yukarı çekerken uçaktan diğerlerinin yanına doğru yürüyor. Tişörtümü tekrar yerine çekerken yüzümde tembel bir sırıtışla onu takip ediyorum. Brazhensky bir boğa gibi homurdanıyor ve hapishane dövmelerime bakıyor. Bizim dünyamızda, ben onun için bir pisliğim. Lilia gibi bir kadını elime geçiremeyecek kadar aşağılık biriyim. Kostya koca olarak uygun olabilir ama Elyah ve ben onun korumaları olmaya uygun değiliz.

Öfkeli bakışlarıyla bakışlarımı buluşturduğunda sırıtiyorum. "Kızın hapishane sikini çok seviyor." Lilia oturuyor ve gözlerini önüne dikeyor.

"Evimden ayrıldığından beri böyle mi davranıyorsun?" Brazhensky kızına öfkeyle bakar.
"Kızıışmış bir sürtük gibi mi? Hiç utanman yok mu senin?"
Uzun saçlarını parmaklarıyla tarıyor ve tekrar düzeltiyor. "Her zaman bir fahişe olduğumu düşündün.
En azından bu şekilde eğleniyorum."

Brazhensky şimdi tükürüyor. "Eğlenceli mi? Bu hiç kimse için bacaklarını mı açıyorsun?"

Lilia tek kaşını kaldırıp beni işaret ediyor. "Bu adam mı? Sadece bu adam mı? Hayır, baba. Hepsini becerdim."

"Annen bir sürtük doğurduğunu bilseydi seni banyoda boğardı."

Bu Lilia'nın yüzündeki gülümsemeyi siler. Elyah bir adım öne çıkıyor, Brazhensky'nin gömleğinin önünü tutuyor ve yumruğunu adamın çenesine indiriyor.

Aran Brazhensky'nin başı bir tarafa kayar ve yüzünü tutarak acı içinde inler. Tekrar konuşabilir hale gelir gelmez Elyah'a dönüp hırlıyor, "Buna pişman olacaksın, seni bok parçası."

"Lilia ile bir daha asla böyle konuşmayacaksın. Ona bakmayacaksın bile yoksa o lanet suratını dağıtırım."

"Fahişeni savunmak ne kadar asilce."

Elyah alnını Brazhensky'nin burun köprüsüne çarpıyor. Adam acı içinde uluyor ve ağzından ve çenesinden kan fışkırıyor. Dudakları ve dişleri kırmızıyla kaplanmıştı ve gözlerinde ateşle Elyah'a bakıyordu. "Seni lanet pislik parçası. Hayatın sona erdi, beni duyuyor musun? Seni bir hayvan gibi öldüreceğim ve köpeklerime yem edeceğim."

Bu tehditler Elyah'ın kulağından sanki adamı duymamış gibi geçer. Lilia'ya döner. "Bu adam seni dövdü. Anneni de mi dövdü?"

Yumruklarıyla liberal olduğunu anlamak için Aran Brazhensky gibi bir adama bakmanız yeterli. Gözlerinde babamla aynı kötü bakış var.

Elyah'ın vahşiliği karşısında Lilia yumuşuyor. Gözleri onun güzel yüzüne kilitlenir ve başını sallar.

"Onu senin için öldüreceğim. Sana bir daha asla zarar veremeyecek."

Kostya bir elini kaldırır. "Henüz değil. Elmaslarımı alana kadar olmaz."

Elyah isteksizce Brazhensky'den geri adım atar ama ayaklarına tükürür. Kollarını göğsünde kavuşturarak Lilia'nın sandalyesinin arkasında durur.

"Hiçbir şey mi?" Kostya bana soruyor.

Lilia'nın el çantasına uzanıp içini karıştırdıktan sonra astarında herhangi bir pütür olup olmadığını kontrol ediyorum. Sonra da ayaklarının dibine bırakıyorum. "Elmas yok."

"O zaman ikimizin bir sorunu var, değil mi Lilia?"

Parmak eklemlerimi kırıyorum. "Onunla işim bitmedi. Onu uçağın arkasına götüreceğim ve işi bitireceğim."

Lilia'nın amına duyduğum arzu şimdilik tatmin olduğuna göre, aklımı işime verebilmeliydim. Önce nereden başlamam gerektiğini merak ederek gözlerimi vücudunda gezdirdim. Lilia inatçı biri, bu yüzden onu motive etmek için biraz acıya ihtiyacı olacak. Güzelliğini mahvetmek ya da vücudunu yaralamak utanç verici olur. Birkaç kırık parmak işimi görür. Elyah'ın kadını kurtarmaya çalışmaması için ağzını tıкаяıp parmaklarını çabucak kırmam gerekecek.

Lilia'ya doğru bir adım atıyorum ama Kostya yine elini kaldırıyor ve olduğum yerde kalıyorum.

Kostya, Brazhensky'ye döner. "Kızını alıyorum. Bir kez daha on altı pembe elmasa sahip olduğunda onu geri alabilirsin."

"Peki ya sana nerede olduklarını hiç söylemezse?" "O zaman onu on altı parça halinde geri alabilirsin." Sandalyesinin arkasında Elyah ırkilir.

"Onu alamazsın. Kızım evlendirilmek üzere ayarlandı. Ya da öyleydi, ta ki-"

Lilia haykırıyor, "Baba, yeter! Senin boktan arkadaşlarından biriyle tekrar evlenmemin imkanı

yok."

Kostya düşünceli bir şekilde babadan kıza bakar. "Lilia ile evleneceğim." Lilia öfkeyle sıçrar. "Sonuncu olsan bile seninle evlenmezdim-" "On dört milyon dolarlık bir çeyiz için." "Elmasların maliyeti mi?" Brazhensky tahmin eder. "Elbette."

Brazhensky'nin dudakları kıvrıldı. Kızını evlendirerek para ya da iyilik kazanmayı umuyordu, cebinden yüklü miktarda para çıkmasını değil. "Kızımı elimden alman için sana para ödemiyorum. Uçağımı kaçırmanın bedelini kanla ödeyeceksin."

Elyah pantolonunun arkasından silahını çıkarır ve adamın kafasına dayar. "*Pakhan*'ımı bir kez daha tehdit edersen, kafana kurşunu sıkarım."

Gözlerindeki acımasız ifadeye bakılırsa, hiçbir şey onu Lilia'nın babasını öldürmekten daha mutlu edemez. Kostya ellerini açıp gülümsüyor. "Seninle bir alıp veremediğim yok. İndiğimizde kendi yoluna gidebilirsin ama kızını da yanımda götüreceğim. İstedğim şeyi yapması için onu ikna etmenin bir yolunu bul.

yoksa onu bir daha asla canlı göremezsin."

"Siz kim oluyorsunuz da beni tehdit ediyorsunuz? Hepinizi öldürteceğim," diye avazı çıktığı kadar bağırarak Brazhensky'nin yüzü kızarıyor ve şakağında bir damar zonkluyor.

Kostya irkilir ve parmaklarını şakağına bastırır. Alnından ter fışkırıyor, bu da şiddetli baş ağrılarından birini yaşadığının kesin bir işareti. Bir avuç mendil alıp Brazhensky'nin ağzına tikiyorum ve cebimden çıkardığım bir sicimle bileklerini bağlıyorum. Elyah adamı ayağa kaldırıyor ve birlikte onu uçağın koridorundan aşağı sürükleyip diğer tuvalete kilitliyoruz.

Lilia Kostya'yı izliyor. "Migren mi?" diye tahmin ediyor. "Evet," diye mırıldanıyor Kostya, hâlâ kaşlarını ovuşturuyor.

"Acı çekiyor olmalısın. Sana bu konuda yardımcı olabilirim." Sonra arkasını döner ve pencereden dışarı bakar.

Kostya ona kötü kötü bakar ve sonra ayağa kalkar. Uçağın önüne doğru yürüyerek pilota seslenir. "Hava trafik kontrolüne motor arızası yaşadığınızı söyleyin. Paris'e olabildiğince yakın, küçük bir havaalanına inin."

Birkaç dakika sonra alçalmaya başlıyoruz. Aşağıdaki evler ve yollar görünene kadar jette kimse konuşmuyor.

"Şimdi nereye gidiyoruz? Moskova'ya mı?" Lilia soruyor. Onu parçalara ayırmakla ilgili tüm bu konuşmalar onu ilgilendirmiyor gibi görünüyor ya da bunu iyi saklıyor.

"Rusya artık benim evim değil, *Milaya*. Seni Londra'ya götüreceğim ve orada elmasların yerini senden işkenceyle öğreneceğim. Benden ne kadar uzun süre uzak durursan, Elyah'ın ya da babanın adamlarından birinin evlenebileceği o kadar az kişi olacaksın. Bunu yeterince uzun sürdürürsen ölersün."

Ona gülümsüyor. "Yani sana elmasların yerini söylememek beni istemediğim bir evlilikten daha kurtaracak. Harika."

Kostya ona ters ters bakar. "Sen tanıdığım en sinir bozucu kadınsın."

Bir elini uzatarak tırnaklarını inceliyor. Bir zamanlar oldukları gibi mükemmel parlak badem şeklinde değiller ama onlara öyleymiş gibi bakıyor. "Bana doyamıyorsun, değil mi?"

Kostya ona, "Bunu yakında ciddiye alacaksın," der.

Etrafımızdaki hava basıncı değişiyor ve ben uçağın daha aşağısında, Lilia'yı izleyebileceğim bir yere oturuyorum. Elyah çenesi gergin bir şekilde yanımda oturuyor. Sevgilisinin parçalandığına dair

bu kadar çok konuşma duymak ona nasıl da eziyet ediyor olmalı. Onu kurtarabilmesinin tek yolu konuşmaya ikna etmek ama Lilia hayatı boyunca bir kez bile Elyah'ın dediğini yapmadı.

Lilia uzun bacaklarını yeniden birleştiriyor ve ikimiz de onun ince baldırlarına bakıyoruz.

Kalçalarımın dolanan o bacakların hatırasını takded ederken başımı bir tarafa koyuyorum.

"Vazgeç.

O seni sevmiyor."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Lilia şu anda zamana oynuyor, ama Konstantin elmaslarını alacak ve ben de Lilia'yı alacağım."

Sözlerine sinirleniyorum. "Peki ben ne alacağım?"

Yüz ifadesi kararıyor. "Onu becerirken seni dinledim. Ne zamandan beri bir kadından başka bir şey istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de bir şey

istiyorumdur." "Ne zamandan beri?"

O uçurumun tepesinde durup Como Gölü'nün karanlık sularına baktığımızdan beri.

Güçlü bir ışıqla onu aramak için gölün yüzeyini çaprazladığımızdan beri.

Ona ölene kadar benim olduğunu söylediğinden beri, amcığı parmaklarıma doğru fıskırıyordu. "Belki de seni değil beni istiyordur."

Elyah bana bakıyor ve sonra güçlü beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. Onu bir kraliçeymiş gibi siken ve kulaklarına aşk sözcükleri fısıldayan yakışıklı Elyah. O gülüp başını sallarken öfke içime doluyor.

"Tabii. Tamam."

"İki yıl önce sıçtın batırdın. Bebeğini sevdiğinden şüphe ettiğin için seni asla affetmeyecek." Bu Elyah'ın yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Siktir git. Onu sevmiyorsun bile."

Aşk hakkında hiçbir şey söylemedim. Ruhumda Lilia gibi bir kadını hak eden tek bir kırıntı bile yok, ama *hak etmek* ve *kazanmak* gibi şeylerle hiç ilgilenmedim. Sadece *almak* ve *sahip olmak*. Elyah umutsuzca Lilia'nın onu sevmesini istiyor ama Lilia'yı elimde tutmak için hayatının sonuna kadar bir kafese kapatmam gerekse bile umurumda değil.

"Bir an için onu paylaşma fikrinin seni heyecanlandırdığını düşündüm."

Elyah'nın kaşları derinleşir ve gözlerini pencereden dışarı diker.

"Devam et Elyah. İtiraf et. Az önce onu becerirken, içeri dalıp beni ondan koparmadın çünkü onun benim tarafımdan azarlandığını duyunca neredeyse pantolonuna boşalıyordun."

Üçümüz birlikte kıskançlık yüzünden birbirimizden ayrılamayacağımız kadar çok şey yaşadık ve sanırım Lilia söz konusu olduğunda hepimiz elimizin kolumuzun bağlı olduğunu biliyoruz. O sadece birimizin üstesinden gelemeyeceği kadar büyük.

Elyah bir elini yüzünde gezdirir ve başını sallır. "Bir erkeğe ondan gerçekten istediği şeyi vereceğini hiç sanmıyorum."

Sırıyorum ve cebimden bir ip çıkarıp parmaklarımın arasından geçiriyorum. "Merak etme dostum. Eğer kendi isteğiyle vermezse, her zaman bir B planı vardır."

Lilia

"Choose."

Elyah silahı babasının kafasının yan tarafına dayıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Babam Uçağın zemininde diz çökmüş, Elyah'ın daha önce yaptığı iş yüzünden yüzü kan içinde. Paris'in dışında bir yere indik ama kabin hâlâ mühürlü.

Elyah'nın babamı öldürmeyi ne kadar çok istediğini görebiliyorum ama Konstantin bana seçme şansı veriyor. Hayatımı cehenneme çeviren ve çevirmeye devam eden Aran Brazhensky'ye merhamet gösterip göstermeyeceğimle ilgilendiğinden şüpheliyim. Bence Konstantin sadece ne yapacağımı görmek istiyor.

Eğer babam ölürse, bu gezegende benden başka kimse hamile olduğumu bilmeyecek. Elyah'ın onu öldürmesine izin vermek muhtemelen çocuğum için yapabileceğim en güvenli şey. Bu düşünce ağzımda acı bir tat bırakıyor. Bir anne olarak ilk eylemim bu mu olacak, kendi babamı öldürmek mi?

Elyah'ya bakıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Elyah'ın gözleri kısılıyor. İnatçı çenesi titriyor. Sonra silahını kaldırıyor ve gözlerinde parlayan öfkeyle başka tarafa bakıyor.

"Peşimden gelme," dedim babama. "Beni bulmaya çalışma. Adımın bir daha dudaklarından geçmesine izin verme. Ve *Babulya*'yı rahat bırak."

Babam öfke dolu gözlerini yüzüme dikeyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, acaba yanlış bir karar mı verdim diye düşünüyorum. Kendimi o kadar iyi saklamalıyım ki babam bu aşağılanmanın intikamını almak için beni asla bulamasın.

Dördümüz indiğimizde, babamı, pilotu ve uçuş görevlisini biz gittikten sonra keşfedilmek üzere uçağın zemininde bağlı bıraktığımızda, bizi dondurucu bir rüzgar ve bekleyen bir araba karşılıyor.

Elyah, "Ben kullanırım," diyor ve arabayı getiren adamdan anahtarları alıyor, siyah bir Lexus ve camları oldukça renkli.

O ön koltuğa oturuyor, ben de arkada Kirill ve Konstantin'in arasına sıkışıyorum. Migreni hafiflemiş gibi görünüyor ve havaalanından çıkarken gözleri parlak ve kararlı. Bundan sonra benim için her ne planlıyorsa, çok acımasız olacak. Jüri odasında soğukkanlılığımı ve özgüvenimi ne kadar büyük bir zevkle parçaladığını hatırlıyorum.

İyi bir evlat mıydın, Lilia Brazhensky? İyi bir sevgili miydin, Lilia Aranova?

Elim kısa bir süreliğine karnımın üzerinden geçiyor, içimdeki minik hayata gizli bir selam. Bu çocuğu koruyabilirsem, daha önce gelen tüm versiyonlarımın artık bir önemi kalmaz. Önümdeki yola bakıyorum,

Zihnim yarıyor. Kendim için acıya katlanabilirim. Hedda'yı aynı kaderden kurtarmak için Elyah'ın kollarımı kırmasına izin verebilirdim. Kirill'in beni mahzende astığı gece, saatlerce acı çektim ve neredeyse hiç sızlanmadım. Elmasların yerini öğrenmek için bana işkence etmek isteselerdi, sanırım inadım yüzünden saatlerce, hatta belki günlerce işkenceye katlanabilirdim. Ama artık sadece ben değilim. Bana zarar verirlerse, onlara bebekten bahsetmek zorunda kalacağım. Bu onların bebeği, Elyah'ın ya da Konstantin'in. Yapamazlar mı- yapmazlar mı-

Sevdin mi?

Elyah'nın gözleri dikiz aynasında kısa bir süre benimkilerle buluşuyor ve duygu yüklü fırtınalar kopuyor. Konstantin bir elini kalçama doluyor, sıcak ve sahiplenici. Sol tarafımda, Kirill'in çıplak, kaslı kolu benimkine bastırıyor ve bana birkaç saat önce onun acımasız dokunuşu altında nasıl paramparça olduğumu hatırlatıyor. Şimdi bu adamlarla bir yere gidiyorum ve gerçekten yalnız olacağım. Kirill beni silahla sikerken Elyah'ın ensemdeki iri, güçlü elinin anısı zihnimde titreşiyor ve Konstantin izlerken karnımı sıcak, çırpınan bir his dolduruyor.

Tanrı aşkına, Lilia. Sana işkence ederek öldürmeyi planlıyorlar, toplu seks yapmayı değil.

Saatlerce yol alıyoruz ve sanırım Paris'i atlayıp sahile doğru gidiyoruz. Etrafımızdaki kırsal alan kırsal, ancak yolda arabalar ve ara sıra arazide noktalı evler olmayacak kadar uzak değil. Tüm bu süre boyunca sessizce kendimle tartışıyorum. Onlara bebekten bahset. Onlara bebekten bahsetme. Bilmek zorundalar. Farkında olmadan ona zarar verebilirler.

Sikeyim.

"İşemem lazım," diye anons ediyorum.

Konstantin'in çenesi bükülür ama hiçbir şey söylemez. Birkaç dakika sonra Elyah, "Yakında bir benzin istasyonu var," diye anons ediyor.

Konstantin'e dönüyorum. "*Gerçekten* işemem lazım. Lütfen."

Pakhan hiçbir şey söylemiyor ama Elyah yine de otoyoldan sapıp garaja giriyor. İki pompası olan küçük bir yerdir ve içeride kasada duran belli belirsiz bir figürden başka kimse yoktur. Tuvalet tabelası insanları arka tarafa yönlendiriyor.

Konstantin başını arabanın Kirill'in tarafındaki yolcu kapısına doğru salladı. "Kirill ve Elyah ile git."

"Beni götürebilir misin, lütfen?" Ona soruyorum.

Elyah'ın gözleri kısılıyor ve benim bir engerek olduğumu ve Konstantin'in bana güvenmemesi gerektiğini nasıl söylediğini hatırlıyorum. "Ben de geleceğim..."

İçine bakmaları için el çantamı açık tutuyorum. "Silahlı değilim. Kirill beni iyice kontrol etti. Konstantin'in bir silahı var, değil mi?" "Neden ben?" Konstantin sorar.

Omuz silkiyorum, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ben işerken konuşabiliriz diye düşündüm. Sana söylemem gereken bir şey var."

Konstantin ceketini açtı ve bana kolunun altındaki silahı gösterdi. "Eğer benden kaçmaya çalışırsan, seni vururum. Eğer birinden yardım istersen, onu da vururum. Senin gibi kanayan bir kalbin vicdanı bunu istemez, değil mi?"

Babamın yaşamasına izin verdiğim için zayıf olduğumu düşünüyor. "Masum insanların ölmesini istemiyorum, ne kadar da aptalım.

Gidebilir miyiz? Burada altıma yapacağım."

Arabanın dışında durduğumuzda, üst kolumu kavırıyor ve beni kadınlar tuvaletine doğru yönlendirirken yakınımnda tutuyor. Elyah ve Kirill de arkasından geliyor. Burası eski arabaların ve

her yere yığılmış varillerin olduğu köhne, paslı bir yer. Tuvalet kapısının yanında bir dizi yağ tenekesi ve araba parçasının durduğu eski raflar var.

Konstantin beni rutubetli, pis kokulu küçük tuvalete kadar takip ettiğinde ve kabini kapatmaya çalıştığımda ayağını kapıya soktuğunda şaşırıyorum.

"Bunu kilitleyebilir miyim?" "Hayır.

Açık kalsın."

Burada pencere yok. Bir şekilde kaçabileceğim gibi değil. "Gerçekten beni işerken mi izleyeceksin?"

"Lilia, altmışa kadar sayıyorum ve işemiş olsan da olmasan da arabaya geri dönüyoruz."

Derin ve kesin sesiyle adım söylediğinde bir şaşkınlık hissediyorum. Bu *On Bir Numara*'dan, hatta *Milaya*'dan bile farklı geliyor. O gün ikinci kez bir erkeğin önünde iç çamaşırımı indirip tuvalete oturuyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve kesinlikle hiçbir şey olmuyor. "Gitmiyorsun," diye suçluyor.

"Bana bir saniye ver, bu cehennem kadar garip," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, koltukta kıpırdanarak. Yine bir erkeğin önünde işlemek zorunda olduğuma inanmıyorum. "*Tıpkı babam gibisin*," demek için ağzımı açıyorum ki Konstantin'in babamın neden beni işerken izlediğini merak edeceğini fark ediyorum.

Dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmak için etrafıma bakındım ve gözlerim yarasına takıldı. O yaraya her ne sebep olduysa, acı verici olmalı ve migrenini gördüğüm kadarıyla hâlâ acı çekiyor.

"Migreniniz tuttuğunda ne olur?"

Konstantin bana sessizce bakıyor.

"*Babulya*'nın migreni var ve onları hafifletebilecek basınç noktaları var. Bir dahaki sefere benden yardım iste."

Bir *dahaki sefere* deyince hasarlı kaşı alnından yukarı doğru süzülüyor. "Bir dahaki sefere migrenim tuttuğunda ya ölmüş ya da Amerika'ya dönmüş olacaksın."

Elmasların nerede olduğunu ortaya çıkaracağım için mi? Eğer öyleyse, belki ölmüş olacağım, ama Amerika'da olmayacağım. Gitmeme izin vereceğine bir saniye bile inanmıyorum. Onu çok küçük düşürdüm.

"Tiz sesler migreninizi azdırıyor, değil mi? *Babulya* için de aynı şey geçerli. Baş ağrısı şiddetlendiğinde gürültüye ve ışığa dayanamıyor. Su ısıtıcısının düdüğü bile dayanılmaz. Kapı zilinin çalmasını bile kafatasına saplanan cam parçaları gibi tarif ediyor."

"Sadece işe, Lilia."

"Deniyorum. Birinin bana bakması beni rahatsız ediyor," diye hayıflanıyorum. Banyo kabininin etrafına bakıp Fransızca duvar yazılarını okumaya çalışıyorum. "O berbat yarışmada gerçekten sadık ve sevgi dolu bir eş bulmayı mı bekliyordun?"

"Lilia-" diye hırlıyor uyarı tonunda.

"Dikkatimi dağıtman gerek, Konstantin. Lütfen."

Yakışıklı yüzü sıkıntıyla dolup taşıyor ve gözlerini kısa bir süre tavana dikeyyor. "Yarışma kötü ve suçluydu ama benim hayatım da kötü ve suçluydu. Benim dünyamda kimin hayatta kalabileceğini görmem gerekiyordu. Yarışmacıların çoğu başarısız olacaktı ama onlara sunduğum şeyin farkına varıp yüreklerini ortaya koyacak bir ya da iki kişi olacağından şüpheleniyordum ve haklıydım. Son yarım düzine kadın gelecek vaat ediyordu."

"En çok hangisini istiyordun?"

O şık, şeytani gülümsemesiyle gülümsüyor. "Enfes bir kızdı. Uzun, altın rengi saçları vardı. Gururlu bir kalp. Demir gibi sinirler ve bir meleğin yüzü. Güzelliği o pırıl pırıl pembe elmaslara

karşı mükemmeldi. Tek yapması gereken uzanıp elimi tutmaktı." Gülümsemesi yüzünden düşer.
"Ama benim yanımda yaşamak yerine ölümü seçti, yani sonuçta doğru kişi o değildi."

Rüzgar saçlarımızı savururken yüzündeki şaşkınlık ve sevinç karışımını hatırlıyorum.

uçurumun kenarında yüzleri. Bana elini uzattı ve beni öpmeye mi yoksa öldürmeye mi niyetli olduğunu bilmiyordum. "O uçurumun kenarından uzaklaşıp kollarına gelseydim benimle evlenir miydin?"

Konstantin bunu düşünerek dilini dişlerinin üzerinde gezdirir. "Üçümüze yaptığın onca şeyden sonra, seni karım olarak kabul etmek için deli olmam gerekirdi. Yani evet, seninle evlenirdim."

Bir kahkaha patlattım. "Gerçekten mi? Sen delisin, bunu biliyor muydun?"

Gülümsememe karşılık veriyor, sırtını duvara yaslıyor. "Meydan okumayı severim, *Milaya*. Her zaman her şeyin en iyisini isterim ve düşündüğümün aksine, en iyi kadın uysal bir köpek değildir." Bakışları benimkilere dikildi. "Ne yazık ki benden çalarak her şeyi mahvettin."

Kahkahalarım sönüyor. "On yedi kadını esir alıp içlerinden birini öldürerek her şeyi mahvettin."

"Ama o zaman seninle hiç tanışmamış olacaktım. Elyah, son gelinimin ne olduğunu düşününce, sana elimi sürdüğüm için deli olduğumu düşündü. Konu ona geldiğinde uyarı işaretlerini görmezden geldim. Ona güvenmemem gerekirken güvendim ve sadakatini kazanmaya hiç çalışmadım."

Hâlâ işeyemiyorum ama ikimiz de sohbetimizden umursamayacak kadar keyif alıyor gibiyiz. "Benimkini nasıl kazanacaksın?"

Başını bir yana eğip bana bakıyor. Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ve bana ne teklif edeceğini bilmediğini fark ediyorum. Hayal kırıklığı kaplıyor içimi, ama hemen bir kenara itiyorum. Konstantin'in beni içimden ve dışımdan anlamasını istemiyorum. Kaçmak ve onu bir daha asla görmemek istiyorum.

"Sana hiç kimsenin sahip olmadığı bir şeyi vererek. Tam ve mutlak saygısını ve bağlılığını."

Sertçe yutkunuyorum ve kalbim göğsümde sertçe çarparken, her vuruşum *evet, evet, evet diye* yankılanırken yüzümü hiçbir şey belli etmemek için zorluyorum. "Saygı ve bağlılık mı? Lütfen. *Seni bir mahzene kilitlediğim için özür dilerim'e* ne dersin?"

"Üzüntüleri ve açıklamaları çoktan geçtik, *Milaya*. Senden bunu istemiyorum ve sen de benden böyle bir şey beklememelisin."

"Elyah bana bağlılığını gösterdi ve ben asla onun ayaklarına kapanmadım."

"Elyah bir genç kız gördü, bir kadın değil. O seni hafife aldı, ben de seni hafife aldım." Gözleri meydan okuma ve... sıcaklıkla mı doluyor? Soğuk, zalim Konstantin'in bana hiçbir erkeğin veremediği şeyi verdiğini fark ettiğimde şok geçiriyorum.

Saygılı ol.

Zihnim için. Yeteneklerim için. Gücünün ve vahşetinin zirvesinde ona karşı durduğum için. Onun bağlılığına sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Onun yanında yerimi aldığımı hayal ediyorum, onun aracı ya da astı olarak değil, ama onun dengi olarak. Bakışlarım ellerine düşüyor. Şişmiş karnımı avuçladığını ve çocuğumuzu canı pahasına koruyacağını fısıldadığını hayal edebiliyorum.

Titrek bir nefes alıyorum ve bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Neden çişimi yapamıyorum ki? "Bana söylemek istediğin şey neydi? Elmaslar hakkında mı?"

Üst dudağımı yalayıp dikkatlice düşünüyorum. "Yarışmanızdan kaçtığımndan beri durumum değişti." Bakışları daralıyor. "Nasıl değişti?"

Ağzımı açıyorum ve tereddüt ediyorum. Dikkatli ol, Lilia. "İşler... karmaşık." "Nasıl?"

"Birinin düşüncesiz oyuncak bebeği olmaya geri dönmeyeceğim," diyorum hemen. "Düşük yaptığım için dayak yiyorum."

Konstantin'in kaşları birbirine yaklaştı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bunu istemiyorum ve sen..." Sanki bunu söylemek bana acı veriyormuş gibi alnımı

ovuşturuyorum. "Sen de bilmiyorsun.
Eşit birini istiyorsun ve ikimiz de o kişinin
ben olduğumu biliyoruz." "Sadece bir
sorun var, Lilia."

"Biliyorum. Elmaslar. Onları geri vermeyeceğim. Bana ve diğer kadınlara yaptığın onca şeyden sonra gururum buna izin vermez. Ama... ya ben onları saklarsam ve sen de beni saklarsan?"

Yüzümü asmamak için her şeyimle mücadele ediyorum. İç çamaşırım ayak bileklerimde, dondurucu soğukluktaki tuvalette oturmuş, hayatımın performansını sergiliyorum.

Konstantin'in gözleri şok içinde açılır. Dudakları aralanıyor ve bir şey söylemek üzereyken arkalarından bir duvar yıkılıyor. "Çişini yap, Lilia."

İç çekiyorum ve son umudumu da kırmış gibi başımı öne eğiyorum. Birkaç dakika sonra, tuvaleti kullanmayı başardıktan sonra, iç çamaşırlarımı giymek ve küçük, çatlak leğende ellerimi yıkamak için ayağa kalkıyorum.

Konstantin yüz hatlarını pişmanlığa benzer bir şey kaplamış, saklamadığı bir ifadeyle bana bakıyor. Sanırım birkaç dakika önce onun için resmettiğim gibi bir şey hayal ediyor olabilir.

El çantamı karıştırıyorum, hareketlerim dudak parlaticısı arıyormuşum gibi rahat. Parmaklarım uzun, ince bir tüpün etrafına dolanıyor.

Ona dönüp elimi koluna koyuyorum, gözlerim kocaman ve kederli. "Konstantin, sadakatimi kazanmakla ilgili söylediklerin..."

Gözlerimin içine bakmakla ve dudaklarıma bir şey götürdüğümü fark edemeyecek kadar ne olabileceğini merak etmekle meşgul. Nesne sadece birkaç santim uzunluğunda, içi boş ve ağzıma en yakın ucu konik. Bunu Trieste'den almıştım. Sadece Konstantin için.

Tüpe üflüyorum. Sert.

Tiz bir çığlık havayı yırtıyor. Yüksek değil ama çok keskin.

"Siktir!" Konstantin kafatasını tutuyor ve acı içinde soluyarak iki büküm oluyor. Düdük sesi, acı çeken bir kadının çığlığından daha güçlüdür ve Konstantin'in dayanılmaz bulduğu bir sestir. Dizlerinin bağı çözülür ve yere yığılır.

Onu dizlerinin üzerinde, ter içinde, küfrederek ve başını tutarak seviyorum. "Gerçekten sadakatimi kazanabileceğini mi sanıyorsun? Sana kalbimin küçük bir parçasını verene kadar bin yıl sürüneceksin."

Koşarak yanından geçtim ve banyodan çıktım. Saçlarım başımın etrafında uçuşuyor ve şaşkın Elyah ve Kirill ile yüz yüze geldiğimde yüzüm ıstıraptan perişan bir halde.

Arkamı gösterip ağlıyorum, "Konstantin'de bir sorun var. Kafasında."

Patronları. Arkadaşları. Ona ulaşmak için beni itiyorlar ama ikisi de hatalarını hemen fark edip geri dönüyorlar.

Tuvalet kapısının yanındaki rafları tüm gücümle tekmeliyorum. O kadar eski ve paslanmış ki hemen yıkılıyor ve Kirill ile Elyah'ın yolunu keserek kapının tam karşısına düşüyor.

Elyah küfrederek ve hemen bükülmüş metali kavrayarak onu itmeye çalışır ama çok fazla enkaz vardır ve sıkışmıştır. "*Lilia*."

Kirill kırık rafların ve teneke kutuların arasından bakışlarımı karşılıyor. Siyah gözleri öfkeyle parlıyor.

Ve sonra gülümsüyor. Bu, kovalamacanın henüz bitmediğini ve kaçacak daha çok kilometre olduğunu fark eden bir kötü adamın çarpık gülümsemesiydi. İki parmağını boğazına, nefes borusunun iki yanına sokuyor ve sonra beni işaret ediyor.

Sen öldün.

Sonra bana bir öpücük konduruyor ve yemin ederim dudaklarının hayaletini dudaklarımda hissedebiliyorum. Bu hissin üzerinde durmuyorum. Kalbim çılgınca atıyor, dönüp kaçıyorum.

Benzin istasyonunun arkasındaki bir sıra ağaç ve kalın çitler, yeşilliklerin arkasına sıkışmış üç dar yolla aramdaki tek engel. Traktör çeken bir kamyon şeritlerden birinde bir arabayı geçmeye

alışıyor. imlerin arasından traktöre doğru koşuyorum ve uzanıp kapıyı açarak dua ediyorum

Her iki şoför de beni fark edemeyecek kadar tartışmaya dalmışlardı. Kendimi yukarı çekip kabine giriyorum ve iki sürücü birbirlerine Fransızca bağırırken kapıyı arkamdan kapatıyorum. Traktörün zemini çamur, saman ve ot parçalarıyla kaplıydı ve başımı çantama yaslayarak üzerine uzandım.

Kamyon şoförü motoru çalıştırıyor ve yola çıkıyoruz. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken, şoföre durması için bağırarak derin Rus seslerini duymak için zorlanıyorum.

Kahve, hamur işi ve çırpılmış yumurta. Özgür olduğunuzda her şeyin tadı daha lezzetli oluyor. Sabah oldu ve ben endişeli bir gecenin ardından küçük bir motel restoranında oturmuş bundan sonra ne olacağını anlamaya çalışıyorum.

Rus Mafyasından Saklanma Operasyonu, versiyon 3.0.

Trieste'deyken Konstantin'in tacındaki sade elmaslardan üçünü rehin verdim. Dün traktörün içinde saklandıktan sonra küçük bir kasabada kayboldum ve kalan paranın bir kısmını yakındaki bir ikinci el mağazasında kullandım. Kot pantolon, kalın bir kazak, bir beyzbol şapkası ve bir sırt çantası aldım.

Bu sabah dışarı çıkıp kullan-at bir telefon ve ikinci el bir dizüstü bilgisayar satın aldım. Dizüstü bilgisayarı açtım ve e-posta adresimi kontrol ettim, giriş bilgilerini titreyen parmaklarımla yazdım. Kuyumcu ve Mafya Veneta ile yaptığım plan işe yaradı mı?

Altı milyon dolar değerinde kripto paranın bir emanet hesabına yatırıldığını bildiren bir dizi e-posta bildirimi gördüğümde neredeyse havayı yumruklayacaktım. Mafya Veneta'dan biri kalan on beş elmasın yerini sormak için benimle iletişime geçti.

Kulaktan kulağa sırtarak bir cevap yazıyorum ve elmasların Trieste'deki bir otelin belirli bir odasındaki kasada bulunduğunu söylüyorum. Resepsiyondan Tomas Szabo'yu istemeleri gerektiğini ve onun kendilerine odanın anahtarını vereceğini söylüyorum.

Sonraki kırk beş dakika boyunca kahve içip tırnağımı çiğniyorum ve arada bir e-postamı kontrol ediyorum. Eğer elmaslarımla birlikte fonları serbest bırakmadan ortadan kaybolurlarsa, mahvolurum.

Sonunda bir e-posta geldi. Hesabıma altı milyon dolarlık kripto para yatırıldı.

Altı milyon dolar.

Hiçbir zaman kişisel kontrolüm altında birkaç yüz dolardan fazla param olmadı. Bu para hayal ettiğimden çok daha fazla.

Bu sadece benim param değil. Mahzende benimle birlikte acı çeken kadınlar da bu parayı kazandılar. Kafamda hesap yapıyorum. On altıya bölündüğünde, altı milyon dolar her biri için yaklaşık dört yüz bin dolar eder ve bir iş bulabilirsem bu bana yeter. Bu para esir tutulduğumuz günlerin dehşetini hiçbir şekilde yok edemez ama kadınların yeniden ayağa kalkmasına yardımcı olacak bir şey. Ama sadece ilk isimlerini bildiğim kadınların izini nasıl süreceğim? Sadece bir avuç kadın basına konuştu ve parayı onlara nasıl ulaştıracağım?

Ama bu daha sonrası için bir sorun.

Bir elimde kahve fincanım, diğer elimde Avrupa haritası. Sırada neresi var? Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmek istemiyorum ve pasaportumun uluslararası sınırlarda çok yakından incelenmesini istemiyorum. Eğer katı sınırların olmadığı Avrupa Birliği içinde kalır ve karayolu ve trenle seyahat edersem, hareketlerimi kaydetmek bir yana, kimse pasaportuma bile bakmadan bir ülkeden diğerine geçebilirim.

Kahvemden bir yudum alırken gözlerim sıradağlarda ve bilmediğim şehirlerde geziniyor, merak ediyorum

Benim ve bebek için güvenli olabilecek bir yere. Diğer elimle karnımı avuçluyorum.

"Ne düşünüyorsun, küçük fasulye?" Ekrana bakarak mırıldanıyorum. "Bilmiyor musun? Ben de bilmiyorum. O zaman kararı kadere bırakmaya ne dersin?"

Gözlerimi kapatıyorum, işaret parmağımı haritanın üzerinde daire içine alıyorum ve ekrana vuruyorum. Elimi hareket ettirip şehrin adını okuduğumda Çekya'da Prag yazıyor.

İsme birkaç dakika bakıp Prag hakkında bir şey bilip bilmediğimi hatırlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Oraya gitmiş birini bile tanımıyorum.

İnternette yaptığım bir arama, bana bir kalenin baktığı güzel ve eski bir şehrin resimlerini gösterdi. Arnavut kaldırımlı köprüler geniş mavi bir nehri geçiyor. Wenceslas Meydanı denilen yere gotik bir saat bakıyor.

Antik kentin görüntüleri arasında gezinirken içimi bir huzur kaplıyor. Prag, şimdiye kadar bildiğim her şeyden çok uzakta, güzel bir yer. Yaşam maliyetlerine baktığımda, evimden daha ucuz olduğunu görmek beni heyecanlandırıyor.

Kaydırmayı bırakıp haritaya geri dönüyorum ve Prag'a trenle gitmek için bir rota arıyorum. Şu anda Reims'in dışındaki kırsal bölgedeyim ve güney Almanya'dan Çekya'ya geçmeden önce Dijon'a gitmem gerekecek. Altı yüz mil yol kat etmek için on beş saatlik yorucu bir yolculuk, ancak hiçbir kiralama şirketi Fransa dışında araba kullanmama izin vermiyor ve kimlik ve kredi kartı istiyorlar. En iyisi tren biletlerini nakit alayım ve beyzbol şapkamı aşağıda tutayım.

Ertesi gün öğleden sonra, sırt çantamda temiz bir tişört, birkaç iç çamaşırı, bir diş fırçası ve kese kâğıdında bir fincan kahve ve bir sandviçle Dijon trenine biniyorum. Trenin yarısı boş ve güneşli bir pencere kenarındaki koltuğa yerleşiyorum. Vagon titreyip de istasyondan çıkmaya başladığımızda omuzlarım gevşiyor ama çok az.

Kırsal alanın geçip gidişini izlerken ve kahvemi yudumlarken kalbim hafiflemeye başlıyor.

Almanya'da omzumun üzerinden birkaç kaçamak bakışla tren değiştiriyorum. Peron bir o yana bir bu yana yürüyen, arkalarında küçük bavullar taşıyan insanlarla dolup taşıyor. Bir an beyaz gömlekli, uzun boylu, gururlu bir adam gözüme çarpıyor ve bana doğru döndüğünde midem bulanıyor. Sadece gözleri kahverengi, gri değil.

Gözlerim kapanıyor ve uyku beni kadife bir battaniyeyle sarıyor.

Kollarımda sıcak bir ağırlık var ve yumuşak, uykulu sesler çıkarıyor. Onun melek gibi yüzüne bakıyorum ve o olduğunu fark ediyorum. Benim kızım. Sadece birkaç günlük ve minik elleri onu kundaklayan battaniyeye sıkıca sarılmış. Sevgiyle o kadar doluyum ki arkamdaki varlığa hiç dikkat etmiyorum. Birkaç varlık.

Biri yaklaşıyor ve iri bir el omzumu sıkıyor. Dudaklarını şakağıma bastırıyor ve kulağıma doğru nefes alıyor, "O çok güzel, Lilia."

Bir solukta uyanıyorum, gözlerim kocaman ve etrafıma bakıyorum. Rüya o kadar canlıydı ki, bir an için nerede olduğumu bilemedim. Loş tren vagonu gece boyunca tıkırdıyor.

Elimi karnımın üzerinde gezdirdim. Bir kız. Kız mı olacak? Kızımın, hayatımdaki erkeklerin beni kullandığı gibi onu da kullanacak tehlikeli erkeklerin arasında büyüyebileceği düşüncesi kalbimi sızlatıyor.

Sabah sekizi biraz geçte tren Prag Hlavni'ye yanaşıyor ve ben de diğer yorgun yolcularla birlikte iniyorum. Sulu güneş ışığı ile dolu bir sabah ve gevrek, kuru hava hamur işi gibi kokuyor. Mevsimler yakında değişecek ve çıkışa doğru ilerlerken, bu güzel şehrin ağaçlarının kırmızıya ve altına dönüşünü izleme düşüncesiyle gülümsüyorum.

Yeni şehrimde yaptığım ilk şey, nehrin doğu yakasında, şehir merkezine olabildiğince yakın bir

verde kiralık bir daire bulmak oldu. Küçük ve yatağı dar ama ucuz, sessiz ve huzurlu bir bahçeye bakıyor.

Birkaç gün sonra Wenceslas Meydanı'ndaki bir restoranda garsonluk işi bulmayı başardım. Onlar

Personel sayısı az ve bana haftada en fazla on vardiya teklif edebiliyor. Evden otuz dakikalık bir yürüyüş mesafesinde ve karnım büyüdükçe bu yürüyüş daha da zorlaşacak. Yine de bu bir başlangıç ve biraz da umut.

Çek yemeklerinin Rus yemekleriyle pek çok benzerliği olduğunu keşfetmekten memnunum. Doyurucu yahniler, çorbalar ve salamura sebzeler bana *Babulya*'yı hatırlatıyor ve siparişleri hatırlamama yardımcı oluyor. Dört saatlik ilk vardiyamın sonunda ayaklarım ağrıyor ama müdür bana gülümsüyor. İşi kaptım.

Sabah bulantıları gelip geçiyor. Vardiyalarımın çoğu öğlen başlıyor ve restorana yürüdükten sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Servis ettiğimiz yemeklerin çoğu cennet gibi kokuyor, peynirler hariç. Eğer biri yemeğini peynirle bitirmek isterse, nefesimi tutup yüzümü çevirmem gerekiyor.

Cadılar Bayramı'nda bir balkabağı oyar, yakar ve oturma odasının penceresine koyarım. Mum içeride neşeyle dans eder, odanın her tarafına dikenli gölgeler saçar. Hınzırca sırıtan yüz bana dostça görünüyor, sanki tüm düşmanlarımı kovalıyormuş gibi.

Noel günü, Charles Köprüsü'nde kar taneleri uçuşurken duruyorum. On üç haftalık hamileyim ve sanırım ilk kez bebeğimi ellerimle hissedebiliyorum. Haftalardır aynada kendime yan yan bakıp belimin daha kalın görünüp görünmediğini merak ediyordum ama bugün bundan eminim.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldıyorum, buharlı nefesim etrafımda kıvrılıyor. "Mutlu Noeller. Yakında yeni yıl olacak ve senin doğacağın yıl. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Bebeğin gözleri mavi mi olacak, gri mi? Sonunda karşılaştığımızda bana bakan işkencecimin yüzlerinden birini mi göreceğim yoksa sadece bir çocuğun masumiyetini mi?

"Ne olursa olsun bebeğim, seni dünyadaki her türlü kötülükten koruyacağım," diye mırıldanıyorum, Vltava Nehri'nin karanlık ve soğuk sularına bakarak. "Sana sevgimden başka verecek fazla bir şeyim yok. Umarım bu yeterli olur."

Bu çocuğa bir zamanlar bildiğim lüksü sunamayacağım ama pelüş beyaz halılar ve altın kenarlı yemek tabakları, ev soğuk ve acımasız olduğunda hiçbir şey ifade etmiyor.

Eve dönerken, diğer yarışmacı kadınları bulma ve elmas parasını onlarla paylaşma kararımı hatırlıyorum. Kapıdan girer girmez dizüstü bilgisayarımı açıp sosyal medya hesaplarını araştırmaya başlıyorum. Birkaçının tam adını biliyorum ve Facebook ve Instagram hesaplarını buluyorum. Elim mesaj butonunun üzerinde geziniyor ama gelen kutularında belirip onları yeniden travmatize etmek doğru gelmiyor.

Bunun yerine, bir arama motoruna geçiyorum ve kripto para hesabı olmayan kişilere anonim olarak nasıl kripto para aktarabileceğimi okumaya başlıyorum. Bunun mümkün olduğunu, ancak e-posta adreslerine veya telefon numaralarına ihtiyacınız olduğunu öğreniyorum.

Birkaç saat sonra dizüstü bilgisayarımı kapatıp yatağa giriyorum. Herkesi bulmak ve iletişim bilgilerini bir şekilde doğrulamak için çok daha fazla araştırma yapmak gerekecek ama en azından artık bir planım var ve bir plan beni umutlandırıyor.

Şubat ayının sonuna kadar biri Hedda'ya, biri Deja'ya ve biri de Olivia'ya olmak üzere üç ödeme gönderdim.

Her transfer anonimdir ancak sadece onların anlayacağı bir mesajla birlikte gelir.

Onaltıda bir, onbirden sevgilerle. Ve bir elmas emojisi ekliyorum. Hiçbir kadın Konstantin'in ışıltılı tacını unutmayacak.

Giriş yaptığım ve Hedda'nın kendi payına düşen parayı banka hesabına aktardığını gördüğüm gün, sevinç çığlıklarıyla bilgisayarımın başından kalkıyorum. Bu benim ilk kazancım ve içimi mutluluk kaplıyor. Herkesin izini bulmama daha çok var ama bazı kadınları bulmak için özel

dedektif tutmam gerekirse tutacağım.

İnternete göre bebeğim Haziran'ın onunda doğacakmış. Bir yaz bebeği. Küçük balkonumda oturduğumu, etrafımın saksı bitkileriyle çevrili olduğunu, hafif güneş ışığıyla yıkandığımı ve kollarımdaki ufaklığı emzirdiğimi hayal ediyorum. Hâlâ kontrol için doktora gitmedim ama yakında gitmem gerektiğini biliyorum. Erteliyorum

Mümkün olduğunca uzun süre çünkü bir yetkili ülkede yasadışı olarak bulunduğumu fark ederse sınır dışı edilmekten korkuyorum. Kendi pasaportumu göstermeden bu çocuk için nasıl doğum belgesi alacağımı bilmiyorum. Bu konuda endişelenerek geceleri uyuyamıyorum.

Bir ayağımı diğerinin önüne koymaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum, ben de öyle yapıyorum. Restoranda çalışıyorum ve kiramı ödüyorum. Bebek için besleyici yiyecekler yiyorum ve oturma odamın köşesinde küçük bir çocuk odası yapmak için ikinci el pazarlarını araştırıyorum. Sağlam bir bebek arabası. Sarı ahşap bir beşik. Üzerine asmak için sarı papyonlu filler ve kaplanlardan oluşan bir cep telefonu. Her baktığımda beni gülümsetecek kadar minik ve sevimli bebek kıyafetleri.

İzinli olduğum sabahlar o kadar yorgun oluyorum ki kafelerde oturup dünyayı seyretmekten başka bir şey yapamıyorum ve kendimde tırnaklarımı avuçlarıma batırmama neden olan bir şey fark etmeye başlıyorum.

Adamlara bakmadan duramıyorum.

Dar tişörtler ve koşu şortları giymiş, nehir boyunca koşan uzun boylu, yakışıklı erkekler. Kaslı omuzlarını gösteren özel dikim takım elbiseleriyle şık işadamları. Tulum giymiş esnaflar, kaslı kollarını ve güçlü ellerini bağlayan talaşlar. Bunu kabul etmek beni çileden çıkarıyor ama hayatımda hiç olmadığım kadar azmış durumdayım.

Libidomun çitası oldukça düşüktür. Elyah ile yüz yüze gelene kadar bir erkeğe karşı ilk ilgi kıpırtılarını hissetmemiştim. Gözlerimin içine bakarken kalın aksanıyla "Günaydın Lilia" deyişini hatırlayarak kendimi boşluğa bakarken buldum. Ön kapıyı ona her açtığımda, uzanıp ona dokunmak istiyordum. Boynunu avuçlamak. Omuzlarındaki kasları hissetmek. Karnını. Elimi pantolonunun önünden aşağı kaydırıp sikinin kalın hatlarını hissederken kabaca nefes alışını izlemek. Elyah'ın beni öptüğü ve bana dokunduğu o kısa haftalar sinirsel enerji ve hüsrarla doluydu, o kadar yoğundu ki beni kendisinin yapmazsa patlayacağımı düşünüyordum, ama bu şu anda hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Ellerim dövmeli göğsünde gezinirken onun ağır bedenini üzerimde hissetmek için neler vermezdim, ağrıyor ve kalın aletini sokmasına hazırım-

Lilia. *Hayır.*

Daha dik oturuyorum, dondurucu havada montumu daha sıkı sarıyorum ve taş gibi soğuk kahveden bir yudum alıyorum. O adamı istemiyorum. Hiçbir erkeği istemiyorum.

Yine de iki dakika bile geçmeden tekrar sokaktaki adamlara bakıyorum, huzursuz gözlerim vücutlarında, ellerinde ve yüzlerinde geziniyor. Bazıları yakışıklı. Bazılarının iri, güçlü vücutları ve beni ilgiyle süzen güzel gözleri var. Geçtiğimiz birkaç ay içinde birkaç erkek bana yaklaştı, elli metrelik bir antenle yayın yapıyor gibi görüldüğüm ihtiyacı anladılar. *Bu kadının sikilmeye ihtiyacı var.* Her birine başımı sallıyorum çünkü onların türüne olan güvenim tüm zamanların en düşük seviyesindeyken başka bir erkekle ilişkiye girmeye cesaret edemiyorum. Kendime sebebin bu olduğunu söylüyorum ama gerçek çok daha karanlık.

Bu adamların hiçbiri *onlar* değil.

Eğer arzuladığım sadece Elyah olsaydı, bedenimi anlayabilir ve affedebilirdim. Bir keresinde bana karşı nazikti. Bana dünyadaki en değerli şeymişim gibi sarıldı. Ama sadece Elyah değil. Kirill'in beni kaba bir şekilde soyduğunu ve jetin içinde inleyerek becerdiğini hatırlıyorum. O anda bundan hoşlanmamalıydım ama onunla kötü olmak çok iyi hissettirdi.

Konstantin'in beni becerdikten sonra yere ittiği, çenemi eliyle kavradığı ve hırladığı anı bile yeniden yaşıyorum, *"Seninle işim bittiğinde emirlerini bekle. Keyfine bakma."* Bunu tiksintiyle hatırlamıyorum. Sıcak bir arzu yalamasıyla hatırlıyorum. Fantezimde, dilimi üst dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve fısıldıyorum, *"Evet, ser."* Vahşi ifadesi yumuşuyor ve emmem için

başparmağını yavaşça ağızma sokuyor. Bu sırada Kirill ve Elyah beni izliyor, ölüyorlar.

sırayla. Yalarken, emerken, ısırırken, sikerken hepsinin eli birden üzerimde olsun istiyorum.

Kahve fincanımı kendimden uzaklaştırarak ayağa kalkıyorum. Vardiyam için restorana gitmem gerekiyor, bu yüzden hızla uzaklaşıyorum, bu korkunç, tehlikeli fanteziyi arkamda bırakmaya çalışıyorum.

Öğle yemeği vardiyası yoğun geçiyor ve ben de sipariş alma ve buharlı tabakları masalara taşıma işinde kendimi kaybediyorum. Benim bölümüm, masmavi gökyüzü ve ara sıra yağan sağanak yağmur altında güzel Prag şehrini görmeye gelen sonbahar turistleriyle dolu. Yemek tabakları ve biberli kırmızı şarap şişeleri sipariş etmek için dünya kadar zamanları var. Bir kol dolusu kirli bulaşığı daha mutfağa taşıırken, on yedi yaşında ve çok az hayat tecrübesi olan yeni mutfak görevlisi, omzunun üzerinden şefle konuşurken bana çarpıyor. Bileğine takıldım ve tüm bulaşıklar mutfağa uçtu. Düşmeye başladım ve zemin sert ve acımasız bir şekilde yukarı fırladı.

Bebek.

Karnımı tutup haykırıyorum, bebeği korumak için bir elimi ve bacağımı uzatıyorum. Korkunç görüntüler beynimde yanıp sönüyor. Karşıdan karşıya geçmeye çalışırken sarhoş bir sürücünün bana çarpması. Aynı anda on şeyle birden uğraşmaya çalıştığım için birinin bebeğini arabasından çalması. Bekar bir anne olarak o kadar uykusuzum ki korkunç bir hata yapıyorum ve bize zarar veriyorum. Bu bebekle yapayalnızım. Sadece şimdi değil, her zaman. Düştüğümde beni tutacak kimse yok.

Sertçe düşünüyorum, avuç içim ve dizim fayanslara çarpıyor. Bir an olduğum yerde kalıyorum, dehşet damarlarımda dolaşırken zor nefes alıyorum. Ben iyiyim. Bebek de iyi.

Peki neden kendimi bir uçurumun üzerinde sallanıyormuş gibi hissediyorum?

Yüzümü buruşturup doğruluyorum, yer çürük dizime sürtünürken yüzüm buruşuyor.

"Lilia! İyi misin? Jakub, nereye gittiğine dikkat et." Şef Pavel elini kolumun altına koyuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Restoranda gerçek ismimi kullanmaya karar verdim çünkü sahte bir isme alışmak çok zor ama kimse gerçek soyadımı bilmiyor.

Elim hâlâ karnımın üzerinde ve önlüğümden belli oluyor. Pavel karnımdan yüzüme bakıp "Hamile misin?" diye sorarken hayalet görmüş gibi görünüyor olmalıyım.

Kimseye söylemeye hazır değildim ve şu an o an değil. Bunu şiddetle reddetmek için başımı sallamaya başladım. "Ben-"

Pavel gülümsemeye başlar. "Ama bu harika. Ne zaman doğuracaksın? Kız mı erkek mi? Babası kim?"

Sorularının her biri beni bir kurşun gibi vurdu. "Beş buçuk ay. Ve kız mı erkek mi olacağını bilmiyorum." Babayla ilgili soruyu duymamış gibi yapıyorum.

Pavel bana bakıyor. "Sürpriz olmasını mı istiyorsun? Eski moda. Bunu sevdim."

Çok "eski moda". Tarama yok. Doktor yok. Bir ebe ve doğum planı bile yok. Ne kadar hazırlıksız olduğumu görünce paniğe kapılıyorum ve şef endişeyle bana bakıyor.

"Başın belada değil, değil mi? Baban nerede?"

Pavel'in dost canlısı, çizgili yüzüne bakıyorum. Biri benim için endişeleniyor. Birinin benim için endişelenmesi. O ana kadar bunu ne kadar arzuladığımı bilmiyordum ve gözlerim yaşardı.

Kirpiklerime hızlıca dokunuyorum ve hızlı bir nefes alıyorum. "Ben... onu geride bıraktım. O iyi bir adam değil." Pavel'in yüzü endişeyle kırışıyor ve koluma dokunmak için uzanıyor.

"Burada çalışmaya devam etmek istiyorum," diyorum hemen. "Ben iyiyim. Sadece ayağım takıldı, hepsi bu. Vademin dolmasına daha çok var." Elmas parasının on altıda birine elimi daldırmaya ne kadar uzun süre direnebilirim, kendimi o kadar güvende hissedeceğim.

"Tabii ki. Eşim tüm çocuklarımıza yedi buçuk aylık hamile olana kadar çalıştı. Ama çok

yorulduysanız yavaşlamalısınız. Senin için de bebek için de iyi değil. Jakub, temiz

Bunu da kaldır," diye ekliyor, mutfak görevlisinin bana bıraktırdığı bulaşıkları göstererek. Çocuk bir fırça ve tavayla işe koyuluyor.

Pavel'e hızlı bir gülümseme veriyorum, önlüğümü göbeğimi çok fazla göstermeyecek şekilde ayarlıyorum ve restorana geri dönüyorum. Yeni bir masam var ama garsonlardan biri yalnız erkek müşteriye benim için bir menü uzatıyor, bu yüzden diğerlerini kontrol etmek için birkaç dakikam var. Genç bir çift daha fazla bardak bira istiyor ve barmene söylemeye giderken yeni masamın önünden geçiyorum.

Büyük bir el bileğimi tutuyor ve Rus aksanlı bir ses, "Lilia? Ne oluyor be?"

Lilia

F ya da beynim bir saniyeliğine Rus aksanıyla İngilizce konuşan birini duyduğuma inanmayı reddediyor. Tek fark ettiğim, kaçamayayım diye beni tutan bir adam. İri eli beni bir kelepçe gibi kavırıyor ve bakışlarım pahalı saatinin üzerinde, takım elbise ceketinin kolunda ve Koyu renk, hafif kıvrıkcık saçlı, bronzlaşmış bir yüz.

Bir sarsıntıyla onu tanıdım. Maxim Vavilov, Artem Vavilov'un oğlu, babamın en yakın arkadaşlarından biri. Bana gülümsüyor, şaşkın ama memnun.

Bileğimi tuttuğu yerden koparıyorum ve sanki beni yakmış gibi ovuyorum. Buradan çıkmak zorundayım. *Kaçmak* zorundayım. Prag'da görüldüğüm Bratva arasında duyulursa mahvolurum. Hayatımı yeni baştan kurmak zorunda kalacağım.

Maxim'in yüzündeki sıcak gülümseme soluyor ve beni kovalamadığını fark ettiğimde bir sarsıntı hissediyorum. Bu bir tesadüf ve belki de onu çenesini kapalı tutmaya ikna edebilirim.

Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve ses tonumu olabildiğince dostane hale getiriyorum. "Özür dilerim, mutfakta ayağım takıldı ve beni korkuttu. Maxim. Seni görmek ne güzel. Seni Prag'a getiren nedir?"

Bir kez daha rahatlıyor ve gülümseyerek ellerini açıyor. "Çalışmak. Her zaman çalış."

Sanırım babasının bu şehirde bazı bağlantıları olmalı. Bratva'nın her yerde olduğunu hatırladıkça ürperiyorum.

"Geçen yaz babanı gördüm. Amerika'dan ayrıldığından beri seni özliyordu."

Ses tonuma biraz hüznün karışmasına izin verdim. "Ivan öldüğünden beri benim için zor oldu. Henüz evde olmaya hazır değilim. Çok fazla kötü anı var."

"Tabii ki. Ama bir garson, Lilia? Bunun için fazla iyisin."

Sinirim omurgamda çatırdıyor. O bir suçlu ve bizim gibi insanların garsonluk yapamayacak kadar iyi olduğunu mu düşünüyor? Bu dürüst bir iş ve ben bununla gurur duyuyorum. "Burayı sevdim. Şimdi, size ne getireyim?"

Siparişini mutfığa götürüyorum, aklım bir plan yapmaya çalışıyor. Maxim yemek yediği süre boyunca bana bakıyor, gözleri yemek odasında bir o yana bir bu yana beni takip ediyor.

Vardiyam bittiğinde beni dışarıda bekliyordu.

"Lilia, işte buradasın. Bu akşam benimle yemek

ye."

Göbeğimi saklamak için paltomun içinde sımsıkı sarınmışım. Morarmış dizim ağrıyor.

"Gerçekten yapamam, üzgünüm. Ama bir iyilik isteyebilir miyim? Lütfen babama ya da babana beni gördüğünü söyleme. Babam

Bana karşı sabırsızlanmaya başladın ama eve gitmeden önce biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Pekâlâ, ama bunu benim için değerli kılacak mısın?" Maxim'in gülümsemesi aniden imalarla doldu.

Yalvaran ifade yüzümden düşüyor. Erkeklerden bıktım usandım. Tek yaptıkları talep etmek, manipüle etmek, almak. Arkamı dönüyorum. "Siktir git, Maxim. Seninle yatmayacağım."

Yüzünde incinmiş bir ifade belirliyor ve bana yetişmek için acele ediyor. "Öyle demek istemedim. Akşam yemeğini kastetmiştim. Senden hep hoşlandım Lilia ve artık Ivan öldüğüne göre konuşacak daha çok şeyimiz olabilir diye düşündüm."

Bir dulla konuşmak için ne güzel bir yol. "Özür dilerim, şu anda biriyle çıkmaya hazır değilim." "Babandan seni istemek istiyorum," diye ağzından kaçırıldı.

Gözlerim açıldı. Başka bir görücü usulü evlilik. Gömleğimi kaldırıp ona hamile karnımı göstersem ne kadar hızlı koşacağını merak ediyorum.

Eğer şimdi gidersem, Maxim bu gece telefonu açacak ve buradaki varlığım ortaya çıkacak. Burada bir dairem var. Bir işim var. Bir *hayatım* var. Bu hiç adil değil.

Tek düşünebildiğim biraz zaman kazanmak ve Maxim'e gülümsüyorum. "Benim için böyle hissettiğini bilmiyordum. Gururum okşandı ama seni uyarmalıyım ki çok fazla kur yapmam gerekecek. Bundan sonra kiminle evleneceğim babama bağlı değil. Bu bana bağlı."

Ağzında bir gülümseme belirliyor. "Ben sabırlı bir adamım."

Onu bir daha görmeye ne kadar isteksiz olduğumu belli etmemeye çalışarak, "Wencelas Meydanı'nın hemen dışında Nechci adında bir bistro var. Saat sekizde orada buluşalım."

Evde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Belki de sadece koşmalıyım, ama gözlerim köşedeki sarı beşiğe takılıyor, çok parlak ve umutlu ve bebeğimi barındırmaya hazır. Bu değerli sığınağı geride bırakma düşüncesi kalbimi sızlatıyor.

Saat sekizde restorana vardığımda Maxim yanağımı öpüyor ve kolunun hamile karnıma değmemesi için kendimi ondan dikkatlice uzak tutmam gerekiyor.

"Şarap mı?"

"Hayır, teşekkürler. Benim için sadece su." "Bir tane alabilirsin."

Bardağıma şarap doldurmaya çalışıyor ama elimle kapatıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde içmiyorum."

"Muhtemelen iyi bir fikir. Seni son gördüğümünden beri boy atmışsın."

Gülüyor ve yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Bir kadının kilosu hakkında yorum yapmak, ne kadar da çekici. Birbirimizi çocukken tanıyorduk ve bir keresinde bir oyunu kaybettiği için nasıl sinir krizi geçirdiğini hatırlıyorum. Muhtemelen pek değişmemiş.

Yemekte konuşmanın çoğunu Maxim yapıyor ve söylediği her şeye tek heceli yanıtlar verdiğimi fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Onu faydalı bir yöne yönlendirmek için araya bir iki soru sıkıştırmayı başardığımda ise ya belirsiz bir yanıt veriyor ya da beni tamamen görmezden geliyor.

Gecemiz sona eriyor ve Maxim üzerinde hiçbir baskı unsuru bulamadım ya da onu buradaki varlığımı gizli tutmaya ikna etmenin bir yolunu düşünemedim.

"Seni eve bırakayım," diye teklif ediyor ve beni dar bir ara sokağa götürüyor. Hâlâ işe yarar bir şeyler keşfedebileceğime dair belirsiz bir umutla arabasına bindim.

Ama motoru çalıştırmak yerine el frenini indiriyor ve ağzı beceriksizce benimkinin üzerine düşüyor. İrkiliyorum ve başımı çevirmeye çalışıyorum ama elini enseme kenetliyor. Rus

erkekleriyle ilgili bitmek bilmeyen fantezilerime rağmen Maxim'e karşı hiçbir çekim hissetmiyorum. Maxim'e karşı olumsuz bir çekim. Onunla yatma düşüncesi bile tırnaklarımla etimi koparmak istememe neden oluyor.

Tiksintimi gizleyemeyerek dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. "Boş ver. İyi geceler."

Ama kapının koluna uzandığımda beni tutup geri çekiyor. "Haydi, Lilia. Babandan ve benden kilometrelerce uzaktayız. Biraz eğlenebiliriz."

Bir erkeğin aramızda herhangi bir kimya olduğunu düşünmesi için ne kadar aptal olması gerekir? Elbisemi çekiştirirken Maxim'in ya ondan etkilenemeyeceğime inanmadığını ya da umursamadığını fark ediyorum.

Ne olduğunu anlayamadan Maxim koltuğumun kolunu buldu ve koltuğum geriye doğru sarsılarak beni dümdüz yatırdı. Anılar zihnimde çağlarken gözlerim panik içinde kocaman açılıyor. Ivan beni mıncıklıyordu. Ben dişlerimi sıkıp ağlarken beni beceriyordu. Tek kelime etmeden beni çarşafların üzerine atması.

"Kes şunu. Yapma." Ama onu üzerimden itmek için mücadele ederken çığlıklarım sağır kulaklara düşüyor.

Maxim onu daha yakına çekmek için belimden tutuyor ve şişmiş karnımı hissediyor. "Ne oluyor lan? Hamile misin sen?"

Birdenbire üzerimde beliren bedeninin baskısı kayboluyor ve rahat bir nefes alıyorum. Şimdi tek istediğim eve gitmek, bu yüzden bir kez daha kapı koluna uzanıyorum.

Ama Maxim bileğimi tuttu. "Bu da ne böyle, Lilia? Ben başka bir adamın piçini büyütürken beni evliliğe ikna edebileceğini mi sandın?"

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Beş buçuk aylık hamileyim. Bu çocuğun senden olduğuna inanmak için ne kadar aptal olman gerekir?"

Ama Maxim beni dinlemiyor. Vücuduma tiksintiyle bakıyor, sanki tüm planlarının suya düştüğünü görüyormuş gibi. Brazhensky ailesiyle evlenme fikrine bağlanmış olmalı ve şimdi ben bunu mahvettim.

Öfkeli bakışları benimkilere takılıyor. "Az önce bana aptal mı dedin, seni lanet fahişe?"

Cevabımı beklemeden beni tekrar yakalıyor, koltuğa doğru itiyor ve kıyafetlerimi yırtıyor. Ona tüm gücümle karşı koyuyorum, ellerini pençeliyor ve taşaklarına diz çökmeye çalışıyorum. Ben kazanmıyorum. Maxim kazanıyor. Elbisemin altına uzanıyor ve yırtılma sesiyle iç çamaşırımı yırtıyor. Aşağı uzanıp pantolonunu karıştırıyor ve çirkin, kızgın görünümlü penisini görünce kanım donuyor.

Oh,
hayır.
Oh, *lanet*
olsun.

Ivan'ın kendini acıyla, zalimce içime soktuğu her an geri geliyor. Dirseği karnıma saplanıyor ve göğsümde şiddetli bir öfke ve kendini koruma duygusu yükseliyor. Bebeğim. Bu adam doğmamış çocuğuma zarar vermeyecek. Bir tane daha kaybetmeyeceğim. Kapının yanında el çantamı bulmaya çalışıyorum, Maxim'i umutsuzca uzak tutmaya çalışırken bir yandan da bağıriyorum: "Dokunma bana! Seni uyarıyorum."

Maxim'in yüzü öfkeyle kenetlenmişti. Bacaklarımı tutuyor ve tam aradığım şeyi bulduğumda onları açmaya zorluyor.

Bir silah.

Bu günlerde asla silahsız değilim ve parmaklarım soğuk çeliğe yaklaşıyor. Yumruğumu kaldırıyorum ve loş ışıkta uzun, ince bir hançer parlıyor.

"*Bırak beni dedim, Ivan.*" Stiletto'yu boynunun yan tarafına saplıyorum ve gözleri açılıyor. Nefes nefese kalıyor ve ben hançeri tekrar çekerken bu bir hırıltıya dönüşüyor. Kan her tarafıma,

arabanın içine, ön cama sıçradı.

Boynunun yan tarafını tırmalıyor, korku ve şaşkınlık gözlerini komik bir şekilde büyütüyor. Bu durumla ilgili hiçbir şey komik değil ama ağır çekimde üzerime devrilmesini izlerken boğazımdan histerik kahkahalar yükseliyor. O üzerime yığılırken gülmekten titriyorum, yüzümden kan damlıyor.

Az önce bir adam öldürdüm.

Maxim üzerimde tepkisiz bir ağırlık gibi duruyor ve birden her şey bir mezar gibi hareketsizleşiyor. Boğazından göğsüme doğru kan damlıyor. Gülüşüm hıçkırığa dönüşüyor.

Maxim'i ittim. Durup arkama bakmadan, can havliyle çantamı tutarak arabadan dışarı fırlıyorum.

Sadece eve gitmek istiyorum. Ana caddelerden ve sokak lambalarından uzak duruyorum.

Karanlık ve siyah elbisem kanın çoğunu gizliyor ama yüzümde kuruduğunu hissedebiliyorum.

Her nasılsa kimse beni fark etmeden eve ve daireme çıkmayı başarıyorum. Oturma odasında asılı duran aynada göreceklerimden korktuğum için ön kapının yanındaki ışık düğmesine uzanmıyorum.

Derin, mırıltılı bir ses karanlığın içinden konuşuyor.

"Lilia." Sanırım nefes almayı tamamen bıraktım.

Yavaşça arkamı dönüyorum.

Bir adamın önümdeki kanepede, diğerinin lavabonun yanında ve üçüncüsünün de yatak odasının kapısında oturduğunu hissedebiliyorum. Başka bir gece olsa korku boğazıma sarılabilirdi ama bu gece korkunun yüzüne baktım ve onu boğazından bıçakladım. Ölümle kaplandım.

Büyük girişi kendilerinin yaptığını sanıyorlar. "Biri ışığı açsın," diye sesleniyorum.

Bir klik sesi duyuldu ve oturma odasını sıcak sarı bir ışık kapladı. Üç çift soğuk, muzaffer göz yüzüme, göğsüme, kollarıma ve saçlarıma bakarken şok içinde genişliyor.

"Lilia!" Elyah panik içinde bağılıyor ve bana doğru adım atıyor. Bunun benim kanım olduğunu düşünüyor. Onu savuşturmak için bir elimi kaldırıyorum ve ikimiz de aynı anda kanlı bir hançer tuttuğumu fark ediyoruz. Hançeri ışıktaki yavaşça çeviriyorum, hala elimde tuttuğum gerçeğiyle büyüleniyor ve dehşete düşüyorum.

Kirill bir adım öne çıkıyor ve hançeri yumruğumdan çekip alıyor, takırdayarak lavaboya düşürüyor. "Biz olmadan eğleniyor musun, *detka*?"

Bacaklarım titremeye ve dişlerim takırdamaya başladı. Kendimi hiç bu kadar küçük bir kız çocuğu gibi hissetmemiştim. "Oh, yükler. Orada olmalıydın."

Konstantin kanepeden beni izliyor, yüzünde karamsar bir ifade var ve omuzlarını sıkmış. Onun dramatik girişini mahvettim.

"Öldüler mi? Kimdi o?" Elyah sorar.

"Babamın bir arkadaşı ve evet, o öldü. Çok ölü." Kanlar içindeki bedeni beni koltuğa sıkıştırırken Maxim'in iri, ölü gözlerinin benimkilere baktığını hâlâ görebiliyorum.

Elyah yüzümü ellerinin arasına aldı. "Her şey yoluna girecek, *Solnyshko*. Kirill ve ben cesetten kurtulacağız. Ceset nerede?"

Bir başka histerik kahrkaha baloncuğu boğazımdan kaçmakla tehdit ediyor. Gizlice taşıdığım bebeğin potansiyel babası az önce işlediğim cinayeti örtbas etmeyi teklif ettiğinde söylenecek doğru şey nedir? Teşekkür etmek mi?

"Bekle." Konstantin ayağa kalktı ve odayı geçip bana doğru geldi. "Burası yolun sonu ve ben istediğimi alana kadar kimse bu daireden çıkmayacak. Elmaslarım nerede?"

Duşta bu anın provasını yaptım, Konstantin'le tekrar yüz yüze gelirim nasıl soğuk bir sessizlik içinde kalacağımı ve ona hiçbir şey söylemeyeceğimi hayal ettim. Yaşadığım geceden ve yaptığım şeylerden sonra, ne bildiği ya da ne yaptığı umurumda değil. İsterse beni öldürebilir. O yapmazsa, Maxim Vavilov'un babası yapar.

Bu ölümcül adamın gazabından korkmuyorum.

"Tamam. Sana nerede olduklarını söyleyeceğim. Çoktan gittiler, işte oradalar."

Konstantin beni yakından inceliyor, üzerimi kaplayan kanın ötesine, altımdaki kadına bakıyor. Doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor. "Elmaslarıma ne yaptın?" diye homurdanıyor.

"Onlar senin elmasların değil. İtalya'da bir mahzende bir hafta boyunca işkence ve eziyet ettiğin kadınlara aitler."

Konstantin elbisemi tutuyor ve burun buruna gelene kadar beni kendine çekiyor. "Benimle oynama, Lilia."

Kendimi kurtarmaya çalışarak onun pençesinde debeleniyorum. Hançer lavabonun içinde duruyor, parıldıyor ve beni onu almaya davet ediyor ama çok uzakta. "Çek ellerini üzerimden, seni pislik."

"Konstantin, dur," diye sesleniyor Elyah.

Konstantin onu görmezden geliyor. Gri gözleri öfkeyle parlıyor. Düdükle yaptığım hile, zayıflığını ona karşı kullanmam, onu tamamen küçük düşürdü.

"Son birkaç aydır senin hayatını söndürmekten başka bir şey düşünmedim. Seni hayatta tutacak tek şey konuşmaya başlaman."

"Konstantin!" Elyah bağırıyor. *Pakhan*'ını tutuyor ve parmaklarını elbisemden çekmeye çalışıyor.

Konstantin bir hırıltıyla ona doğru döner. "Yoluma çıkmaman için seni uyarmıştım." "Bak," diye ısrar ediyor Elyah, işaret ederek. Adamın yüzü şoktan bomboş.

Konstantin'in bakışları Elyah'inkileri takip ediyor, Kirill'inkiler de öyle. Herkesin gözleri karnımın üzerine sımsıkı çekilmiş kumaşa kilitleniyor.

Şişmiş, hamile karnım. Kendime bakıyorum, beni ele verdiği için şok olmuş durumdayım. Birdenbire, bu sabah olduğumdan çok daha hamile görünmeye başladım.

Kocaman görünüyorum.

Konstantin'in dudaklarından şok olmuş bir fısıltı dökülür. "*Blyat*."

Beni bırakıyor, her seferinde bir parmağıyla elbisemi serbest bırakıyor. Elbisemi düzeltiyorum ve kalbim çılgınca çarparak onlardan uzaklaşıyorum.

"Çıkın dışarı. Hepiniz."

Kimse kımıldamıyor. Üç adam da aniden dokunaçlar çıkarmışım gibi bana bakıyor. Zihinlerinde hesaplamalar yaptıklarını, günleri ve haftaları geri saydıklarını görebiliyorum.

"Lilia," diye nefes alıyor Elyah ve iki eliyle bana uzanıyor ama ben ondan uzaklaşıyorum. "*Çık dışarı dedim*."

"Kaç hafta? Kimin bu?" Elyah talep ediyor.

"Bugs Bunny'nin. Kimin olduğunu sanıyorsun? Yirmi iki hafta önce bana ne oluyordu?"

Karnıma bakarken soluk mavi gözleri fırtınalı. "Şu haline bak. Bana hamile olduğunu ilk söylediğinden beri seni hep böyle hayal etmişim. Çok güzelsin."

Güzel mi? Her yerim kan içinde.

Gözlerindeki şaşkınlığı ve hayranlığı gördükçe midem bulanıyor. Tam da sevdiğim adama hamile olduğumu söylediğimde nasıl bakacağını hayal ettiğim gibi. Görünüşe göre gizliden gizliye özlemine çektiğim bir bakış çünkü doğrudan kalbime gidiyor.

"Çocuk benim olduğu için daha da güzelsin," diye nefes alıyor Elyah.

Konstantin ona sertçe bakar.

Geri adım atmaya çalışıyorum ama dairem tükeniyor ve sırtım duvara çarpıyor. Elyah ellerini üzerime koyuyor, şişmiş göbeğimi avuçluyor, karnımın sert, kıvrımlı düzlemlerini okşarken bana hayranlıkla bakıyor. Ivan'la evliyken hayalini kurduğum şey tam olarak buydu, Elyah bana sevgi dolu bakışlar atarken karnım bir mucizeymiş gibi bana dokunuyordu.

"Lütfen yapma," diye fısıldıyorum çaresizce, gözlerimi onun yüzünden ayıramıyorum.

Başka bir el bana dokunmak için uzanıyor, bu ilk başta tereddütlü, ama sonra sıkıca karnımın üzerine yerleştiriliyor. Kafamı kaldırdığımda Konstantin'in yüzünde çıplak bir şok görüyorum. Gümüş yüzükleri karnımın üzerinde parlıyor.

Bana yıkıcı bir şefkatle dokunuyor.

"Çek ellerini üzerimden." Ama sözlerim bir talep değil, bir iniltiydi. Konstantin gözlerini benimkilere kaldırıyor ve başını sallıyor.

Yapmayacak.

Tamamen reddediyor.

Üçüncü bir çift el karnımın üzerinde diğerlerine katılıyor. Elyah'ınki gibi dövmeli ama nasırlı olmayan güçlü parmaklar. Kirill'in alnından ter boşanıyor ve yüzü şaşkınlıktan bomboş.

Elyah Kirill'in ellerine vuruyor ama Kirill ellerini geri koyuyor. Uzun boylu, siyah saçlı adamın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve onun da en az diğer ikisi kadar bu ani ifşaatla derinden sarsıldığını fark ediyorum.

Ama Kirill'in olma ihtimali yok.

"Ne yapıyorsun? Bu senin değil."

"Olabilir," diye karşılık verir.

"Uçakta seks yapmadan önce haftalarca hamileydim."

Bana dik dik bakıyor, gözlerinin arkasında karanlık bir şey titreşiyor. "Gösteride ben de vardım. Ben de olabilirdim."

Elyah, "Bu işler böyle yürümüyor," diye mırıldanıyor.

Yaşayan bir azizmişim gibi saygıyla karnıma dokunan üç adama bakıyorum. Bir dakika önce Konstantin beni boğmakla tehdit ediyordu.

Pakhan gözlerini benimkilere kaldırıyor. "O benim. İlk

ben yaptım." Ne haltlar dönüyor burada?

"Ama elmaslar," diye boğuluyorum ama Konstantin beni duymuyor gibi görünüyor. Neredeyse dizlerimin üzerine çöküp bana tekrar öfkelenmesi için yalvarmak istiyorum.

Elyah başını sallar. "Kimin önce olduğu önemli değil, bebek yine de benim olabilir."

"Gitmeyeceğim-" İtiraz etmeye başlıyorum ama Konstantin ve Elyah benim üzerimden konuşuyorlar, elleri karnımda nazikçe duruyor ama sesleri öfkeyle yükseliyor.

"Lilia'ya ve bu çocuğa sahip çıkmaya hakkınız yok," diye homurdanıyor Konstantin. "O benim yanışmanın bir parçasıydı ve bana borçlu. Bundan sonra ne olacağına ben karar veririm."

"O benim bebeğim çünkü Lilia benim. Benimle evlenecek."

İki adam birbirlerine karşı durur, burun delikleri alevlenir, birbirlerini parçalamaya hazırdırlar.

Konstantin

O Bu kadının bize hazırlayacağını düşündüğüm onca numara ve sürpriz arasında böyle bir şeyi hiç beklemiyordum.

Lilia.

Bebeğimi doğurmak.

Yargılama masasına sırtüstü uzandığını hatırlıyorum, sikim içine gömülmüştü ve ona haddini bildirdiğimi düşünüyordum, beni alt edebileceğini düşünen bu kadına. Beni alt *eden* kadın.

İşte o zaman onu hamile bıraktım. O vahşi an.

"Siz ikiniz size ait olmayan bir bebek için yumruk yumruğa kavga ederken ben burada beklemeyeceğim." Lilia kollarımızın altına giriyor ve yere düşürdüğü çantasını geri alıyor.

Elyah onu takip ediyor. "Bizim değil mi? Tabii ki bizim. Benim ya da Konstantin'den başka kimin olabilir ki?"

"Bebeğim bana ait, başka kimseye değil. Seni babalığın tüm sorumluluklarından muaf tutuyorum. Doğum belgesinde babanın adı yazmayacak." Spor ayakkabılarını giyer, askıdan bir palto alır ve ön kapıya doğru uzanır.

Elimi tahtaya dayadım ve kapıyı kapattım. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Lilia yanan deniz yeşili gözleri ve kana bulanmış yüzüyle bana bakıyor. "Buradan başka her yer olabilir."

Buraya girdiğimde her gün yarışmada gördüğüm Lilia'yı bulacağımı sanmıştım. Gergin, korkmuş, berbat kıyafetler giymiş. Burada siyah şık bir elbise içinde, uzun altın sarısı saçları bukleler halinde ve yüzünde makyaj var. Dumanlı, koyu gözler. Gül kurusu ruj. Sanki biriyle buluşmuş gibi.

Kıskançlık göğsümde yayılıyor. Bebeğimi taşıyorum ve Lilia başka bir adam için mi giyiniyor?

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Bu gece sana ne oldu? Kiminleydin?" Hamile ve üstü başı kan içinde. Bundan sonra ne olacağına karar vermeden önce cevaplara ihtiyacım var.

"Adamın biri iznim olmadan bana ve bebeğe dokunmaya çalıştı. Geri çekilmezsen sırada sen varsın."

"O ne?" Boynunda ve kollarında kırmızı izler ve kanlı el izleri var ve şimdi ben

Daha yakından bakınca Lilia'nın elbisesinin yırtık olduğunu gördüm. Bunca zamandır hafifçe titriyordu ama bunun bizi gördüğüne şaşırdığı için olduğunu düşündüm.

"Hangi adam? Nerede?" Elyah sorar.

Lilia yüzünü silmek için ön kolunu alnına götürüyor ama tek yaptığı kanı bulaştırmak oluyor.

"Onunla kendim uğraştım. O öldü."

Eğer bu kadar kızgın olmasaydım, onunla gurur duyardım.

Omuzlarını ellerimin arasına aldım ve onu kendime çektim. "Bu gece ne oldu?"

Lilia irkildi ve gözlerini kaçırdı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"*Detka*," diyor Kirill tembelce ama sesinde tehlikeli bir tonla. "Her kimi öldürdüysen muhtemelen arkadaşları vardır. Belki seni takip etmişlerdir. Belki de cesedi bulmuşlardır. Seni bulurlarsa sana ve o bebeğe ne yapacaklar?"

Lilia zor yutkunuyor. Yardımımıza ihtiyacı var ve bunu biliyor.

"Bugün çalışıyordum. Wenceslas Meydanı yakınlarında garsonluk yapıyorum ve öğle arasında bir adam geldi.

Beni eski hayatımdan tanıyan biri."

"Kimdi o?" Elyah bir adım öne çıkarak sorar.

"Maxim Vavilov, babamın bir arkadaşının oğlu."

Sanırım Bratva'nın bir üyesi. Güçlü insanlar tarafından özlenecek biri. "Seni buraya kadar takip mi etti?"

Başını sallıyor. "İş için Prag'daydı ve çalıştığım restorana geldi. Vardiyamdan sonra beni yemeğe götürmek için ısrar etti ve sonra..." Bir ürperti ile sözünü kesiyor.

Hâlâ omuzlarını tutarken parmaklarımın titrediğini hissediyorum. Onu ilk gördüğümünden beri Lilia'dan başka bir kadın düşünmedim. Onu merak ettim. Ondan şüpheleniyorum. Kendimi onu alt etmeye adadım. Ondan nefret ediyorum. Onu *arzuladım*. O her geçen gün benim saplantım haline geldi ve şimdi ben sadece birkaç saat uzaktayken başka bir adamın ona ulaştığını ve hamile kadınıma pis ellerini sürdüğünü öğreniyorum?

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Şunu doğru anlamama izin verin. Eski bir arkadaşına rastladın ve hamile olmana rağmen seni zorladı mı?"

Dünya gözlerimin önünde kıpkırmızı oldu. Lilia'ya yaptıkları için tüm ailesini öldüreceğim. Elyah ve Kirill iki yandan Lilia'ya yaklaşıyor, yüz ifadeleri öfkeyle parlıyor. "Denedi ama çantamda bıçak vardı."

Elyah'ın omuzları rahatlamayla çöküyor ve uzanıp Lilia'nın yanağına dokunarak rahatlama ve minnettarlık sözcükleri mırıldanıyor. Kirill'in vücudu gevşer ama sadece biraz.

Lilia'nın görünüşüne bakılırsa, kendini ve bebeğini korumak için her şeyiyle savaşmış. Kadını ve çocuğum sokaklarda, savunmasız ve korumasız. Buna bir an daha katlanmayacağım. Bu çocuğu taşıdığı sürece bir daha asla gözümüzün önünden ayrılmayacak.

"Konstantin?" diye soruyor ve parmaklarımı omuzlarına gömdüğümü fark ediyorum.

Onu hemen serbest bıraktım. Zorlanmadı. Adam denedi ama kadın onu durdurdu, tıpkı bir karımın yapmasını beklediğim gibi.

Yüzüne ve kollarına bulaşan kan aniden güzel görünüyor.

Uzanıp yanağını okşadım. "İyi iş çıkardın *Milaya*. Mükemmeldin."

Tıpkı yarışma sırasında onu övdüğümde, ona mükemmel, meleşim dediğim gibi yaptığı gibi, Lilia sanki altından toprağı çekip almışım gibi görünüyor. Alt dudağı titriyor ve yüzü ağlayacakmış gibi kırışıyor.

"Onun arabasına binmemeliydim. Onunla buluşmaya gitmemeliydim bile. Arabaya zarar

verebilirdi.

Bebeğim. Toplanıp uzaklara kaçmak istedim ama burada bizim için bir ev yaptım ve-"

Elyah acı çekmiş görünüyor ve onu kollarına alabilmesi için kenara çekilmemi işaret ediyor. Cehennem gibi yapacağım. Lilia'yı korumak isteyen tek kişi o değil.

Onu kendime doğru çekiyorum, belki biraz sertçe çünkü yanağı göğsüme çarptığında nefesi kesiliyor. Kollarımın arasındayken soğuktan ve şoktan nasıl titrediğini hissedebiliyorum. Karnı benimkine bastırıyor, kıvrımlı ve katı. Beş buçuk aydır çocuğumu taşıyor. Hamile olduğunu fark edecek kadar büyük ama daha da büyüyecek.

Lilia bir an için geriliyor ve sonra yüzünü omzuma gömüyor, hâlâ titriyor. "Ceset nerede?" Saçlarına doğru mırıldanıyorum.

"Nechci adlı bir restoranın arkasındaki arabasında. Oradan uzaklaştım ve onu orada bıraktım.

Şaşkınlık içindeydim. Ben hiç öldürmedim-" Titriyor ve sessizleşiyor.

Başının üstünden Elyah ve Kirill'e bakıyorum. "İkiniz de gidip bunu halledebilir misiniz? Ben burada Lilia ile kalacağım."

Kirill başını sallar, ifadesi sabit ve kararlıdır. Elyah ayrılmak konusunda daha isteksiz görünüyor ama ceset orada ne kadar uzun süre kalırsa, birinin onu bulma ihtimali de o kadar artıyor.

"Yakında döneceğiz," diye söz veriyor Elyah, parmak eklemlerini yanağına sürterek. Onu göğsümde sıkıca tutuyorum ama Lilia şaşkınlıkla bize bakıyor. "Bana yardım edecek misin?"

Elyah ona deliymiş gibi bir bakış atıyor. "*Solnyshko*, elbette. Cesetleri ortalıkta bırakamayız. Bizler profesyoneliz."

Kirill bir adım daha yaklaşıp elini kızın karnının üzerinde gezdiriyor ve eğilip kulağına bir şeyler mırıldanıyor. "Biz yokken uslu bir kız ol ve Kostya'ya şu Vavilov meselesiyle ilgili her şeyi anlat ki ne kadar hasar kontrolü yapmamız gerektiğini bilelim. *Tamam mı?*" Onu okşuyor. "Aferin kızıma."

O arabada ne bulurlarsa bulsunlar, Elyah ve Kirill iz bırakmadan ortadan kaybolmasını sağlayacaktır. Elimizden gelirse kimse Lilia'nın peşine düşmeyecek.

İkisinin kapıdan çıkışını izliyorum. Saatlerce yok olacaklar, bu da şimdilik Lilia'nın tamamen bana ait olduğu anlamına geliyor.

Bir adım geri atıyorum ve bakışlarım onun şişmiş karnına takılıyor. Kahretsin, hamile.

Hamile.

Ona her baktığımda bunun farkına varıyorum. Onu uçağa bindirdiğimizde zaten bekliyor olmalıydı ve hiçbir şey söylemedi. Bize söylemeliydi. Bir kere Kirill'e ondan nasıl isterse öyle bilgi almasını emretmişim. Ona işkence etmek yerine onu becermeyi seçti, ama çok kolay bir şekilde başka türlü de olabilirdi. Benim yüzümden bebeğe zarar verebilirdi.

Başka bir şey daha var, onun benim bebeğimi doğuracağını bilmeye hakkım var. "Bana ters ters bakıyorsun," diyor Lilia.

"Çünkü sana çok kızgınım. Babanın bundan haberi var mı?"

Başını sallıyor. "Beni çantamda hamilelik testiyle yakaladı ve testi yaptırırken beni izledi. Beni kürtaj için Amerika'ya geri götürüyordu."

Nefret kalbimi yakıyor. Aran Brazhensky, fırsatım varken seni öldürmeliydim. "İstedğin bu muydu?"

Öfkeli ve kırgın görünme sırası Lilia'da. "Avrupa'nın öbür ucuna kaçtığımı, bebek eşyaları aldığımı ve bu çocuğu istemediğim için kıcımlı yırtarak çalıştığımı mı sanıyorsun?"

Ellerimi omuzlarına koydum ve sadece ona baktım. Daha önce de hamile kadınlar görmüştüm ama hiç biri Lilia kadar güzel görünmüyordu, üstelik kanlar içinde. Yarışmadan sonra yeni karımı

hamile bırakmayı planladım. Güçlü oğullarım olsun ki inşa ettiğim her şeyi onlara aktarabileyim.
Lilia mahvoldu

şimdi o burada ve her şey planlandığı gibi gidiyor.

Dünyamı alt üst edip sonra tekrar bir araya getirebilecek biri varsa, o da odur.

Gözlerinde temkinli bir ifade var. "Şimdi gülümsüyorsun. Aklından neler geçiyor?"

"Ben sadece senin uçümüzün toplamından daha tehlikeli ve öngörülemez olduğumu düşünüyordum."

Lavabo, bu küçük dairenin ön kapısından çok uzakta değil. Yanına gidip musluğun altında bir bez gezdiriyorum ama ona yaklaştığımda yanağını benden uzaklaştırıyor.

"Beni yalnız bırakın."

"Dur sana yardım edeyim. Hâlâ

titriyorsun." "Kendi başıma gayet iyi

idare ediyordum."

Omzunun üzerinde, üzerinde hayvanların dans ettiği bir cep telefonu olan sarı ahşap bir beşik var. İkisi de ikinci el gibi görünüyor ve bu oda çok küçük ama bu nesneleri çok özenle yerleştirmiş. Çok fazla sevgiyle.

Birdenbire, canlı bir şekilde, çocuğumu hayal edebiliyorum. Lilia'nın altın sarısı saçlarına ve narin yüz hatlarına sahip. Bana bakarken parmağımı kavrayan, tırnakları daha da küçük, minicik bir el.

"Konstantin?" Lilia neye baktığımı görmek için başını çeviriyor. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum, oturma odasında ikinci el bir beşik. Bunu benden daha iyi yapabileceğini düşünüyorsun."

Başımı salladım. "Hiç de öyle düşünmüyordum."

Gözlerimiz buluşuyor ve onun güzel gözleri sıkıntılı bir hal alıyor. "Bana öyle bakmayı kes."

Çenesini tutuyorum ve kanı silmeye başlıyorum. Makyajı. Yanaklarındaki maskara lekelerini. "Ne gibi?"

"Sanki burada senin için bir şey varmış gibi."

Burada benim için her şey var. Lilia dikkatimi çekiyor ve son damlasına kadar alacak. Beni durdurmak için hiçbir şey yapamaz.

Elmaslar... Elmaslar konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Bir keresinde onlar için kendini takas etmeyi teklif etmişti. Şu andan itibaren dediklerimi yaptığı sürece borcunu ödemiş sayabilirim.

"Bu gece ne oldu? Bana her şeyi anlat," diye mırıldanıyorum, boğazını ve kollarını silerken. Gördün mü, Lilia? Nasıl koca olunacağını biliyorum. Seni koruyabilirim. Sana değer verebilirim.

Bezi göğüslerinin arasında gezdiriyorum. Seni arzuluyorum. "Neden?"

Onu düşün altına sokup tüm bu kanı yıkamak istiyorum ama o kapıyı kapatıp beni dışarıda bırakacak. "Çünkü bilmek zorundayım, yoksa aklımı kaçıracağım."

"Senden çaldım. Etimi bedenimden ayırmak istemiyor musun?"

"Nerene dokundu? Sana ne yaptı?"

"Ama elmaslar-"

"Kapa çeneni lanet elmaslar hakkında!"

Burnumdan sert bir nefes alıp öfkemi kontrol etmeye çalışırken Lilia'nın gözleri açılıyor. "Bu gece sana ne olduğunu bilmem gerekiyor ve bana her şeyi anlatacaksın. anlatacaksın. Her şeyi."

Lilia dudaklarını büzer. "Seni anlamıyorum, Konstantin. Aylardır o elmaslara kafayı taktın ve onları geri almak için dünyanın dört bir yanında peşime düştün. Şimdi sana onlarla tam olarak ne yaptığımı anlatmayı teklif ediyorum ama beni dinlemiyorsun."

Bezi lavaboya atıyorum. "Elmaslar hakkında ne yapacağıma karar vermedim ama senin hakkında ne yapacağıma karar verdim. Çocuk bunu açıkça gösteriyor. Benimle evleneceksin."

"Ama ya bebek Elyah'ınsa?"

Bir an bunun üzerinde düşündüm. "Elyah güçlü biri. Onun çocuğunu kendi çocuğum gibi yetiştirmeye itirazım yok."

Ağız açık kaldı. "Çocuğunu ondan öylece alacak mısın?" "Almak değil. Elyah hiçbir yere gitmiyor."

Kaşları havaya kalktı. "Yani, siz ne olacaksınız? Eş babalar mı?"

Şu anda tüm cevaplara sahip değilim ve tüm bu detaylar sinirlerimi bozuyor. Ana noktayı anlamıyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başımı eğiyorum ve onu öpüyorum. Ağızım onunkini kapatmadan önce keskin nefes alışını hissediyorum ve dudakları usulca dudaklarımın altında eziliyor.

Tadı beklediğimden de güzel. Ağızımı onunkinin üzerinde gezdirirken, onu boğarak öldürme fantezilerimin arasında bunu ne kadar canlı bir şekilde hayal ettiğimi fark ediyorum.

Lilia ağızma karşı protesto eder gibi inliyor ama ince parmakları omuzlarımdaki kasları kavıyor. Geçtiğimiz birkaç ay içinde bu bir fantezi haline geldi.

Lilia.

Hepsi benim.

Öpüşmeyi kesiyorum ve başımı diğer tarafa eğerek tekrar ağızını talep ediyorum. En son ne zaman bir kadını öptüğümü hatırlamıyorum. Hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Şu andan itibaren kimse sana dokunamayacak. Güvendesin. Sen benimsin." Onu tekrar tekrar öperken sarhoş hissediyorum ve ağızı benimkinin altında açılıyor.

"Çantamdaki hançer senin içindi," diyor nefes nefese öpücüklerimin arasında. "Seni bir daha gördüğümde onu boğazına saplayacaktım."

Dilimle onun vahşi sözlerinin tadına bakıyorum. Parmaklarım kanla karışmış altın sarısı saçlarında geziniyor. Her zaman kanlar içinde güzel görünecek bir kadın istemişimdir.

"Ne zaman yanımda olsan, senden başka her şeyi gözden kaçırmama neden oluyorsun," diye mırıldanıyorum, alt dudağını ısırarak. "Tehlikeli ve sinsisin."

"Sen daha kötüsün. Yaptığın hiçbir şeyi anlamıyorum." Lilia uzanıp yanağıma dokunuyor. Parmakları yaralı etime değiyor ve eğer başka bir kadın olsaydı, başımı başka yöne çevirir ve bana dokunmaması için ona homurdanırdım.

Ama dokunuşu hayranlık uyandırıyor.

"O zaman sen ve ben iyi bir eşiz." Yumruğum hâlâ saçlarında sıkılıyken, ağızımı bir başka acımasız öpücükle onunkinin üzerine indiriyorum. Öfkenin her damlası, Lilia'yı çıplak ellerimle öldürme dürtüsü, şimdi beni ona tüm vücudumla sahip olmaya itiyor. Aylarca onun için yanıp tutuştuktan sonra onun tadını arzuluyorum. Bu bebekle birlikte benim olduğumu kanıtlamak için.

"Seni görmem gerek," diye nefes alıyorum, elbisesinin düğmelerini yokluyorum. Elbisesini yırtıp açmak istiyorum ama bu gece yaşadıklarını hatırlayınca duraksıyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Parmaklarıma bakıyor ve izin istediğimi fark ediyor.

Bu farkındalık onu buraya gelip bizi evinde bulmaktan daha çok sersemletmiş gibi görünüyor. Yavaşça başını sallıyor.

Düğmeleri teker teker açıyorum, kumaş hışırdıyor. Biz birbirimize bakarken ses onun sessiz dairesinde yüksek çıkıyor. Gözlerinde korku var ama özlem de var. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı ve ben onun gözlerinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Kana bulanmış elbiseyi omuzlarından sıyrıp bir kenara atıyorum ve Lilia'nın siyah dantelli sütyen içindeki vücudunu ortaya çıkarıyorum. Gül desenli kumaşın arasından görünen esmer meme uçları sivrilmiş. Tenini süsleyen kırmızı lekeler var.

İç çamaşırı yok.

"Onları senden kopardı mı?" Dişlerimin arasından

soruyorum. Yavaşça başını sallıyor ve kanımın
kaynadığını hissediyorum.

Arkasına uzanarak sütyenini çözüyorum ve işaret parmağımla kollarından aşağı çekip yere düşmesine izin veriyorum. Lilia nefes alıyor, vücudu titriyor ve gözleri kocaman.

Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verdim. Karşımda Afrodite gibi duruyor, sadece kan giymiş, sarı saçları ışıltılı omuzlarına dökülüyor, göğüsleri dolgun ve ağır.

Ama dikkatimi çeken karnı, yuvarlak ve mükemmel. Ona bakmadan duramıyorum.

Her erkek saplantılı olduğu kadını çocuğuyla dolu görmek için can atar.

Başlarımız birbirine eğik ve nefeslerimiz birbirine karışıyor. Kalbim boğazımda düğümleniyor. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Lilia gözlerini sıkıca kapatır. "Bana öyle bakma, lütfen." "Sana nasıl istersem öyle bakarım. Sen benim her şeyimsin."

Onu kollarıma alıp yatak odasına götürdüm. Vücudunda tüyler diken diken olmuştu. Yanıyormuşum gibi hissediyorum ve ona sıkıca sarılıp sıcaklığımı onunla paylaşıyorum. Yatağı dar ve buradaki alan yetersiz ama onu yatırdığımda ikimize yetecek kadar yer var.

Sarı saçları yastığın üzerinde parıldarken, ellerini göğsüme bastırmış, kocaman gözlerle bana bakıyor. Bir an için hayatımdaki tüm öfke ve zehir eriyip gidiyor ve sadece biz kalıyoruz.

O ve ben.

Parmaklarını yanağımda gezdiriyor. "Bu gerçek gibi gelmiyor. Sen nereden geldin ki?

Buraya nasıl geldin?"

Sanki şu anda parmaklarımı çıplak bacaklarında gezdirirken bunun bir önemi varmış gibi.

Lilia gözlerini kapatır. "Son birkaç aydır tanıştığım her erkeği seninle kıyasladım. Hepinizle."

"Ne, sıradan adamlar mı? Hiçbir şey olmayan adamlar mı? Neden zahmet ettiniz ki?"

"Onların kalpleri sizin kalplerinizin on katıdır. Onların onuru sizin onurunuzun yüz katıdır."

Dizlerini birbirinden ayırırken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Arzuladığın şey benim kötü kalbim. Acı çektiğin tek şey benim çarpık onurum."

"Hayır," diye haykırıyor usulca, gözlerini kapatıp sırtını kamburlaştırarak.

İstediği kadar yanıldığımı iddia etsin. Yatağa doğru ilerledim ve dilimle onun seksini okşadım.

Hay sikeyim. Tadı ağzımda patlıyor ve sikimi diken diken ediyor.

"*Milaya*, aklımı kaçırmama neden oluyorsun." Dilimi tekrar tekrar üzerinde gezdiriyorum ve o zevkle haykırıyor.

Aylar önce Lilia'ya diz çöktürüp onu erkeklerimin ve yarışmadaki tüm kadınların önünde küçük düşürdüğümde neler hissettiğimi hatırlıyorum. *Eğer bir kadının etrafında kusursuz, büyüleyici bir tanrıça gibi davranırsanız, o da öyle olduğunu düşünmeye başlayacaktır.*

O gün ona bir ders verdiğimi sanıyordum ama o bana bir ders veriyordu.

Lilia'nın tırnakları gömleğimin üzerinden omuzlarıma batıyor. Kan ve çiçek gibi kokuyor, sikimi onun sıkı, ıslak sıcaklığına sokmak dışındaki tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştıran bir kombinasyon. Onu yalamaya devam ediyorum, inlemelerini dinliyorum ve dilime karşı daha da ıslandığını hissediyorum. Bu durumda dört aydan fazla bir süredir erkeksizdi. Aklını kaçırıyor olmalı.

"Konstantin," diye haykırıyor ve ben buna daha fazla dayanamıyorum. Ayağa kalktım ve nefesi göğsümü havalandırırken gömleğimi başımın üzerine çektim, pantolonumu çözdüm ve aşağı ittim. Ağır sikimi elime alarak, kadınımda en iyi nasıl iz bırakacağımı düşünerek onu inceliyorum. Beni emmesini sağla. Göğüslerini sikmek. O tatlı amcığı döllerimle doldur.

Taşaklarım spazm geçiriyor. Tartışmasız. Onu hamile bırakırken bunun tadını çıkarmamıştım. O anı yeniden yaşamalı ve onun içinde patlamalıyım.

Kendimi onun ıslak ve şişmiş girişine hizalıyorum ve içine doğru itiyorum. Aletimdeki lezzetli tutuşa küfrediyorum ve ağzını benimkiyle yakalamak için duruyorum.

Dudaklarıma karşı "Yapmamalıyız-" demeye başladı, ama ben geri çekildim ve ona tekrar vurarak inlemesini sağladım.

"Şimdi de diğer adamları mı istiyorsun?" Bir elimle başını destekliyorum ve dizlerini omuzlarına doğru itiyorum, böylece sikim amına daha derin giriyor. Şişmiş karnıyla ne kadar da savunmasız görünüyor. "Küçük aleti ve acınası kalbiyle daha küçük bir *mudakın* burada seninle olmasını mı diliyorsun?"

Lilia nefes nefese bana bakarken kaslı omuzlarıma sıkıca tutunuyor. Bunun garip bir rüya olup olmadığını merak ettiğini söyleyebilirim.

Ona ne kadar gerçek olduğumu kanıtlamam gerekecek.

Her birkaç itişte daha yüksek sesle inliyor, daha sert nefes alıyor, biraz daha çaresiz görünüyor. Yanakları kızarmış pembe ve ağzı ayrılmış. Ona olan arzum erimiş lav gibi.

"Konstantin," diye inliyor yine.

"Aynen öyle, adımın inlet. Benim için geldiğinde dilinde istiyorum." "Bu yanlış. Bunu yapmamalıyız. Her şeyi daha da kötüleştiriyor."

Ama omuzlarımı daha sıkı sıkıyor ve denesem bile onu sikmeyi bırakmama izin vermiyor.

Amcığı sikimi bir mengene gibi kavırıyor, ihtiyacı olan şeyle dolu.

"Elyah ve Kirill kirlilişimi yapmaktan döndüklerinde bizi böyle bulurlarsa ne düşünürler?" diye soruyor inlemeler arasında.

Onu böyle görmeye bayılıyorum. İrademe boyun eğmiş ve her zamankinden daha güzel. "Tam şu anda bunu hayal ediyor olacaklar, seni sikimle yatağa bağlayan kişi olduğum için kıskançlıkla dolu olacaklar."

"Kıskançlık demek istiyorsun."

"*Kıskançlık*," diyorum tekrar. "Kirill'in seni uçakta becermesini izlerken kıskançlıktan çatlıyordum. Onun için boşaldığında, seni sikimin üzerinde ilk seferinde olduğu gibi canlı bir şekilde hissettim. Şimdi sıra bende ve Elyah ile Kirill döndüklerinde üzerimizdeki seks kokusunu alacaklar ve yaptıklarımızla ilgili her ayrıntıyı bilmek için can atacaklar ve benim yerimde olmayı dileycekler."

Cesaret edebildiğim kadar ağırlığımla onu yatağa sabitliyorum ve hınzırca gülümsüyorum. "Onları da becerecek *misin, Milaya?* Seninle sıraları gelmeden önce beni yıkamanı istemeyeceklerdir. Onlar için geldiğinde, ben de bunu hissedeceğim."

"Dönmek mi?" diyor boğuk bir sesle.

Daha önce hiç bir kadını paylaşmak istememiştim ama Lilia ile bu şekilde konuşmak beni arzudan çılgına çeviriyor. Onu becermelerini istiyorum. Onu bizim yapmalarını istiyorum. Onun üzerinde iz bırakmalarını ve diğer tüm değersiz erkekleri uzak tutmalarını istiyorum. "Belki de sırayla yapmayız ve onlar amını sikerken ben de ağzını sikerim. Senden çıkaracağımız aylarca hüsrana var."

"Rüyalarında," diye soluyor, ellerini göğsüme bastırıyor, ama bu bir reddetme değil, davet gibi geliyor.

Ayağa kalkıyorum ve elimi başının altından geçiriyorum, böylece onu becerirken beni izleyebiliyor. "Bu bir rüya değil. Seni sahiplenişime bak."

Lilia'nın elleri çarşafın üzerinde sıkıştı. Şok ve arzuyla titriyor, beni daha derine zorluyor. Ve sonra uzun, düzensiz bir çığlıkla boşalıyor. İç kasları o kadar sert dalgalanıyor ki, kendimi şahlanan bir ata biniyormuşum gibi hissediyorum. Daha derine ve daha sert itiyorum ve aniden kendi doruk

noktam şiddetli ve ezici bir şekilde yükseliyor. Dört uzun, sert itişte içimde patladığımı hissediyorum.

Yumruklarımın üzerinde dinleniyorum, nefesimi tutarken başım onun üzerine eğiliyor. Sonra yavaşça içinden çıkıyorum, gitmek için can atıyorum ama amının parıldayan döllerimle dolduğunu görmeyi arzuluyorum. Sonunda başparmağıma değene kadar iç dudaklarını ovuyorum.

Mırıldanıyorum, "Bu mükemmel, *Milaya*. Özlediğim şey buydu."

İlk seferinde de böyle olmalıydı. İşleri yoluna koyduğumu bilmek kalbimi biraz daha hafifletiyor.

Lilia seks yüzünden sersemlemiş görünüyor ama yavaşça doğruluyor ve başını sallıyor.

"Konstantin, bu doğru değil. Bunu yapmamalıydık."

Kalçalarımın üzerine oturuyorum ve başımı iki yana doğru esnetiyorum, omuz kaslarımda lezzetli bir esneme hissediyorum. Aylardır hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. "Yapmamız gerekmez miydi?"

"Yaptığın şey için üzgün müsün?"

Tek gözümü açıp ona bakıyorum. "Seninle seks yaptığım için neden üzgün olayım ki?"

"Hayır, *yarışma* için özür dilerim," diye feveran ediyor.

Oh. Şu. "Bunların hepsi geçmişte kaldı. Önemli olan burada önümüzde ne olduğu. Sen, ben ve bu bebek." Dört aydan kısa bir süre sonra bu çocukla tanışacağımı fark ettiğimde tepeden tırnağa büyük bir duygu seli kaplıyor içimi. Onu kollarımda tutacağım ve bu dünyadaki her kötü şeyden korumaya yemin edeceğim. Gerçek anlamda bebeğin babasının kim olduğu önemli değil, ben onun babası olacağım ve Lilia da benim karım olacak. Elyah ve Kirill ortak babalar, amcalar, nasıl isterlerse öyle olacaklar. Ama birbirlerine yakın duracaklar ve kimse yolumuza çıkamayacak.

Bunu düşünüyorum, enseme ovuşturuyorum ve gülümsüyorum. Lilia da çok yakında bunun ne kadar mükemmel olduğunu fark edecek.

Onu öpmek için ellerimi başına koyuyorum ama o yüzünü benden çeviriyor.

"Hiç üzgün değilsin," diyor ve sesi boğuk çıkıyor. "Muhtemelen baba olacağını bildiğin şu anda bile hiçbir şey değişmedi."

"Hiçbir şey değişmedi mi?" Homurdanıyorum. "Tüm evren değişti. Benden çalan kadını cezalandırıyor muyum, yoksa onu kollarıma alıp hayatlarının geri kalanında onu ve bebeğimizi besleyip koruyacağıma yemin mi ediyorum?"

"Bizi kafese koyup aşağılamaktan bahsediyorsun." Lilia beni üzerinden itti ve ayağa kalktı. "Bana ve diğer yarışmacılara yaptıkların için üzgün olduğunu söyle."

"Neden? Ne anlamı var ki?"

"Böylece senin daha iyi bir adam olabileceğine dair küçücük bir umut kırıntısına sahip olabilirim."

Daha iyi bir adam mı? Ben en iyi adamım. Kendisi söyledi. O sadece bizi arzuladı. "Geri dönüp yaptığım hiçbir şeyi değiştiremem. Ben buyum ve hep böyle olacağım."

Dudaklarını büzüyor ve öfkeli bir sessizlikle bana bakıyor. "İlk kocamdan neden nefret ettiğimi biliyor musun?"

Bana bir nesne ve bir araç gibi davrandı, bir insan gibi değil." "Zaten ölmemiş olsaydı onu öldürürdüm."

"Kıskançlığınızı ve öfkenizi istemiyorum." Lilia'nın yüz ifadesi ıstırap doludur. "İnsanlara bu şekilde davranmanın ne kadar yanlış olduğunu gördüğünü bilmek istiyorum. Birinin özgürlüğünü alıp onu ezip toz haline getiremezsin."

Parmaklarımı alnımda ve aniden sızlayan yara izimde gezdiriyorum. "Benden ne istiyorsun, Lilia?"

"Sadece üzgün olduğunu söyle. Oradan başla. Yaptığın şeyi yapmaman gerektiğini kabul et."

Çenemde bir kas tiki var. Bu Lilia'nın numaralarından biri. Eğer ona yarışma için üzgün olduğumu söylersem, bunu bir şekilde bana karşı kullanacaktır. "Beni bir şeylerin içine çekmeye çalışmayı bırak."

"Sizden tek bir üzüntü ya da sempati sözcüğü duymanızı istemek nasıl bir tuzaktır? Bu kadar

gururlu musun? Bu kadar insanlık dışı mısın?"

İşe yaradığında yaptığım şey için neden özür dileyeyim? Benim için mükemmel kadını buldum.

"Konstantin," diye fısıldıyor üzüntüyle. "Karının seni sevmesini nasıl bekleyebilirsin ki?"

"Özür dilerim diyebiliyorum."

Ayağa kalktım ve ona bakmadan kıyafetlerime uzandım, "Bu kadar konuşma yeter. Git bir duş al ve üzerindeki kanın geri kalanını temizle."

"İnanılmazsın."

Ben pratik biriyim. Adıma layık olan ve çocuklarımı doğuracak kadını buldum. O zaten hamile, şimdi yapılması gereken tek şey onunla evlenmek. "Elyah ve Kirill yakında dönecekler ve onlar döner dönmez hepimiz Londra'ya gidiyoruz."

"Londra'da ne var?"

"Benim evim. Artık senin evin olacak ve çocuklarımızı orada büyüteceğiz."

Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor ve şilteye tutunuyor. "Senin barbar gösterin aramızda dururken evlilikten, evden ve çocuklardan mı bahsediyorsun?"

"Yarışmam işe yaradı. İşte gelinim, 11 numaralı yarışmacı."

Lilia irkilir ve giderek daha hızlı nefes almaya başlar. "Başıma ve yarışmandaki diğer kadınların başına yığdığın acı dağlarını telafi etmek için tek bir kelime bile edemiyor musun? Tek bir kelime bile mi Konstantin? Bu seni nasıl incitebilir? Sadece üzgün olduğunu söyle."

Ona meydan okurcasına bakıyorum. O kelimeyi söylersem diğer tarafta beni neyin beklediğini hissedebiliyorum.

Pişmanlık acıdan başka bir şey getirmiyor ve dikkatimi vermem gereken çok fazla şey var.

Lilia ayağa kalkıyor ve adım atıyor. Çıplak ve karnı şişmiş ama ikisinin de farkında değil gibi görünüyor. "Hepiniz aynısınız. Benim babam. Ivan. Maxim. Sizin gibi erkeklerden ne zaman kurtulacağım?" İnliyor ve karnını avuçluyor. "Şimdi senin bebeğini taşıyorum. Özgür olmayı nasıl umabilirim?"

Kısa bir süre önce yanakları kızarmışken bu kadar çabuk solgunlaşması hoşuma gitmiyor.

"Oturman gerek. Kendini hasta edeceksin."

"Hasta olan sensin," diye feryat ediyor. Tekrar inliyor, yüzünde şok ifadesi beliriyor.

Sonra sendeliyor.

"Lilia?" Panik içime işliyor ve odayı geçip kollarını tutuyorum. Cildi soğuk ve nemli ve alnında ter var.

"Hissediyorum... Hissediyorum..."

Kafatasımda alarm çalıyor. Elyah bize düşük yaptığında nasıl bayıldığını anlattı. Polis evini işgal etmişti. Lilia'nın bebeği için kurduğu güvenli küçük dünyasına tecavüz edilmişti ve o buna dayanamadı.

Üçümüz de bu gece buraya gelerek aynı şeyi yaptık.

Lilia kollarıma yığıldı, yüzü bembeyaz ve gevşekti, gözleri kapalıydı. "Lilia!"

Elyah

T Araba tam da Lilia'nın söylediği yerde, restoranın arkasındaki bir ara sokakta terk edilmiş halde. O kadar karanlık ki, doğru araba olup olmadığını anlamak için parmaklarımızı gözlerimize götürüp camlardan bakmak zorunda kalıyoruz. Yolcu kapısını açtığımda, Maxim'in cesedinin üst yarısı

araçtan dışarı fırlar. Üzerinde koyu renk bir takım elbise ve kravat vardır ve beyaz gömleği boynunun yan tarafındaki bir yaradan akan kanla ıslanmıştır.

Kirill parmağını kanlı deliğe sokar ve oynatır. "Lanet olsun. Lilia onu iyi haklamış."

Korkunç görüntüye sııttım. Kesinlikle öyle. İnce bıçağı bir kez sapladı ve bu bok parçasının işi bitti. "Anahtarları nerede?"

Artık Lilia'ya kavuştuğumuza göre, gülümsemeyi bırakacağımı sanmıyorum.

Cebinden paraları çıkardıktan ve cesedini bagaja yerleştirdikten sonra, ben Maxim'in arabasını, Kirill de bizim kiralık arabayı kullanarak şehrin kuzeyine doğru yola çıktık.

Prag'dan çok uzağa gitmemize gerek kalmadan, şehrin aşağısındaki karanlık ve ıssız kırsal bölgeye varırız. Kirill adamın parmak uçlarını kesmek ve dişlerini bir taşla kırmak için işe koyuluyor. Cesedi soyarken, kimliğini ve kredi kartlarını topluyorum, ardından etinden kazınacak dövmeleeri işaret ediyorum. Adamın gömleğini, kravatını ve pantolonunu kullanarak cesede ağır taşlar bağladık ve onu nehre attık.

Nehrin bir mil aşağısında, nehrin üzerinde arabayı suya yuvarlayabileceğimiz bir tepe görüyorum. El freni çekili halde, Kirill ve ben arabayı uçurumdan aşağı itiyoruz ve yamaçtan aşağıya doğru yarışını ve yüzeyin altına batışını izliyoruz.

Kirill ellerini birbirine vurur. "İyi iş çıkardın. Aç mısın? Lilia'da yemek var mı acaba?"

Şehre geri dönerken aklımdaki son şey yemek. Kan kokuyoruz ama tüm düşüncelerim Lilia'yken bunu fark etmiyorum bile.

Bebeğimi taşıyor.

Benim bebeğim, en başından beri olması gerektiği gibi. Onun için işleri yoluna koymam için bana bir şans veriliyor. Göğsümde sıcak bir ağırlık var ve dudaklarıma yine bir gülümseme dokunuyor.

Yanımda, Kirill parmaklarını saçlarında gezdiriyor, kanlı yolcu koltuğuna uzanırken dizlerini iki

yana açıyor. "Neden gülümsediğini bilmiyorum. O benim bebeğim."

Gözlerimi deviriyorum ve saçmalıklarını görmezden geliyorum. "Zamanlaman tamamen yanlış, dostum. Dikkat et de

amına silah soktuğun için seni boğazından bıçaklayacak. Şu anda aklınızda olması gereken şey bu."

"Bu, kollarını kırmakla tehdit ettiği için boğazını kesmeden önce mi yoksa sonra mı olacak? onu öldürmek mi, yoksa boynuna ilmik geçirerek neredeyse öldürmek mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve önümdeki yola bakıyorum. "Biz sevgiliyiz. İki yıldan uzun süredir sevgiliyiz ve dünya bize karşı çıktı. Elbette yanlış anlaşılmalara oldu. Artık gerçeği bildiğim için sevdiğim kadınla her şeyi telafi edeceğim ve bir aile olacağız."

"Aileni sikeyim. O bebeği istiyorum."

Uğursuz bir his omurgamdan aşağı yuvarlanıyor. Kirill'in yıllar önce hapse girmesine neden olan şey hakkında her şeyi biliyorum. Bana düşmanlarımızı öldüresiye dövmemiz ve bedenlerimize yeni mürekkepler katmamız arasındaki tüm hikâyeyi anlattı. O zamandan beri kardeşten daha yakınız, ama eğer sapkın kalbini Lilia'yı ve o bebeği kendine ait kılmaya koyduysa, o zaman ikimizin büyük bir sorunu olacak.

İkimizin de telefonu aynı anda çalıyor. Kirill onunkine uzanıyor ve ekranı okuyor.

"Konstantin'den. Hemen oraya dönmemizi söylüyor."

Direksiyonu kavradım. "Ne? Ara onu. Sorunun ne olduğunu öğren."

Kirill açıyor ama bir süre sonra telefonu kapatıyor. "Cevap yok. Sence Lilia ve bebek mi?"

"Sakin öyle deme," diye homurdanıyorum, ayağımı gaza basıp yol boyunca hızla ilerliyorum.

Daha Lilia'nın sokağına dönmeden acil durum ışıklarının yanıp söndüğünü görüyorum. Boğazım düğümleniyor ve lastik gıcirtısı içinde gelişigüzel park edip arabadan inerken parmaklarımı hissedemiyorum.

Lilia yüzünde oksijen maskesiyle bir sedyeye bağlanmış durumda. Gözleri kapalı.

Neler oluyor? Bunu ona biz mi yaptık? *Ne oluyor lan?*

Sağlık görevlileri onu ambulansa bindiriyor ve arkasına geçiyorlar. İçlerinden biri kapıları kapatmaya başladı ama ben kapıları tuttum ve kendimi yukarı çekip içeri girdim.

Beni anlayacaklarını umarak hem Rusça hem de İngilizce "Onunla gideceğim," diyorum.

"Kocasını mı?" diye İngilizce cevap veriyor acil yardım görevlisi ve omzunun üzerinden

Konstantin'e bakıyor.

"Düşündüm ki-"

"Babası benim," diyorum, onu iterek Lilia'nın başının yanına çömeliyorum. Korkunç kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. "Bu bebeği de mi kaybediyor?"

"Daha önce düşük yapmış mı?" diye soruyor acil yardım görevlisi, stetoskop ve tanımadığım başka şeylerle onu muayene etmeye başlıyor. Kapılar kapandı ve caddede ilerlemeye başladık.

Lilia'nın yüzü solgun ve gözlerinin altındaki halkalar koyu, tıpkı geçen sefer olduğu gibi. İlk düşüğünün her korkunç detayını hatırlıyorum ve her şey gözlerimin önünde tekrarlanıyor. Bu sefer bebek tam karşımda, karnını şişiriyor ve bu benim bebeğim. Tanrım, o benim. Buna dayanamıyorum. "İki, üç yıl önce. Sadece birkaç haftalık."

Elini kendi elimle kavrayıp alnıma bastırıyorum, üzerine eğilip çılgınca bir dua fısıldıyorum. Bunu ona biz yaptık. Güvende olduğunu düşündüğü bir anda hayatına ve evine girdik ve bu şok onun için çok fazlaydı.

Şu lanet elmaslar. Şu

lanet yarışma.

Gururlu, hırçın ve aptal olduğum için hem kendi mutluluğumu hem de onunkini mahvettim.

Hastanede, Lilia ve acil servis görevlileri onu acil servise götürürken çaresizce onları takip ediyorum. Bir doktor onu muayene ederken ve bir hemşire hayati değerlerini ölçerken bir köşede durmak zorunda kalıyorum.

Onu uyandırmayı başarıyorlar ama kafası karışık ve o kadar kötü görünüyor ki yumruğumu duvara vurmak istiyorum.

Doktor onu muayene etmeyi bitirip bana doğru yürürken Konstantin ve Kirill aceleyle odaya giriyorlar.

"Bu kadın senin karın mı, kız arkadaşın mı?"

Duymak üzere olduğum şeyden dehşete kapılarak sertçe yutkunuyorum. "Nişanlım, Lilia."

"Nişanlınızın tansiyonu düşük ama durumu iyi, bebek de öyle. Fetüsün kalp atışları güçlü."

Minnettarlık dolu bir inilti çıkarıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Her iki yanımda Konstantin ve Kirill'in rahatlayarak sarktıklarını hissediyorum.

"Nişanlınız sabah ilk iş olarak doğum uzmanına görünmeli. Bu arada dinlenmeye ihtiyacı var ve herhangi bir stres altında kalmamalı."

Dizlerimin üzerine çöküp bütün gece bu doktora teşekkür edebilirdim. Bunun yerine Konstantin'e dönüp Rusça homurdanıyorum: "Yere yığıldığında ona ne yapıyordunuz? Lanet olası elmaslar için hamile bir kadına işkence mi ediyordunuz?"

Beni kendisinden uzaklaştırıyor, gözleri parlıyor. "Çocuğumun annesine zarar vermem. Biz geleceğimiz hakkında konuşuyorduk."

Şaşırtıcı bir şekilde, Kirill de en az benim kadar öfkeyle kaynıyor. Konstantin'e hiç kızmazdı ama uzanıp gömleğini avuçladı. "Onu bu kadar hasta edecek ne halattan bahsediyordun?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. O iyiydi. Seks bile yaptık."

Dişlerimi sıkıyorum, sertçe. Bu gece saldırıya uğradı ve adamın yaptığı ilk şey onu becermek mi oldu? "Sonra ona Londra'ya gideceğimizi söyledim ama o yarışmadan bahsetmeye devam etti."

Omzunu ittim. "Neden böyle bir zamanda yarışma hakkında konuşuyordun? Senin derdin ne lan?"

"Konuyu ben açmadım, o açtı. Özür dilemem için ısrar edip durdu."

Neredeyse bağıırıyoruz ve sağlık personelinin bakışlarını üzerimize çekiyoruz. Muhtemelen dışarı atılmamıza ramak kaldı ve daha da kötüsü, Lilia'nın kesinlikle daha fazlasına ihtiyaç duymadığı bir zamanda stresini artırıyoruz.

"Özür dilemeliydin," diye feryat ediyorum, sesimi alçaltarak. "Yarışmanın, elmasların artık hiçbir önemi yok. Neden gururlu burnunun ucundan ötesini göremiyorsun?"

"Taşıdığı benim çocuğumken Lilia için endişelenmediğimi mi sanıyorsun?" Onun çocuğu mu? Onu yumruklayabilirim.

Ondan uzaklaşıp Lilia'ya doğru ilerliyorum, uzanıp nazikçe elini tutarken yüzümdeki öfke eriyor. "*Solnyshko*. Kendini nasıl hissediyorsun? Sana bebeğin iyi olduğunu söylediler mi?"

"Evet. Ama Elyah-"

Karnına nazik bir el koyuyorum. Bir an sonra Konstantin'in ve ardından Kirill'in elleri de ona katılıyor. Ellerini itip bu bebeğin benim olduğunu haykırsam mı diye düşünüyorum ama buna cesaretim yok. Hepimizin ellerinin onun karnında olması öfkemi dindiriyor ve bunu yapmak istediğimi sanmıyorum.

Lilia ellerimize bakarak, "Bu delilik," diye fısıldıyor. Bakışlarını önce benimkilere, sonra da Konstantin ve Kirill'e çeviriyor. "Ne yapacağız şimdi?"

Saçlarını alnından geriye doğru okşuyorum. Altın tellerin arasında kurumuş kan iplikleri var. "Bir yolunu bulacağız. Şu anda bunun için endişelenmeyin."

"Bir dakika önce hepiniz kavga ediyordunuz. Bu çocuk için kavga etmeye devam edeceksiniz ve biz de sizin aranızda kalacağız. Yapamam-"

Kirill onun çenesini avucunun içine alır ve yüzünü kendi yüzüne doğru çeker, ifadesi serttir.

"*Detka*. Dur.

Biz üçümüz bazen kavga ederiz. Bizler asabi aptalları. Önemli bir şey değil." Kaşlarını kaldırarak onun yanıtını bekliyor.

Yavaşça başını sallıyor.

"O," diyor Konstantin'e başını sallayarak. "Ne istersen yapacak. Yapmazsa bize söyle, Elyah ve ben yapana kadar o aptal suratını yumruklayacağız."

Lilia'nın ağzı seğiriyor.

Yanağını okşuyor. "Gördün mü? Basit, zor değil."

Kirill bana ve Konstantin'e dik dik bakıyor, kabul etmemizi bekliyor. Ben başımı sallıyorum ama Konstantin bir şey söylemiyor. *Pakhan*'ıma, Lilia'yı bir daha kızdırırsa o aptal suratını gerçekten yumruklayacağımızı söylemek için ona bir bakış atıyorum.

"Doğum doktorunuz kim?" Lilia'ya sordum. "Sabah onları arayıp senin için bir randevu alacağım."

Lilia başını sallar. "Benim yok."

"O zaman hangi doktora gidiyordunuz?" Kirill sorar.

Kadın dudaklarını büzüyor ve cevap vermiyor.

Adam şaşkınlıkla ona bakar. "Kimse yok mu? Kimse seni ve bebeği kontrol etmedi mi? Kan basıncınızı? Hiçbir şey yok mu?"

Ona ters ters bakıyor. "O kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Üçünüzden saklanırken ve bu ülkede yasadışı olarak çalışırken bir doktorun muayenehanesine girebileceğimi mi sanıyorsunuz?"

Ona, hamileyken uygun tıbbi bakımı almasının ne kadar önemli olduğunu herkesten önce kendisinin bilmesi gerektiğini söylemek istiyorum ama yutkunuyorum. Normal şartlar altında Lilia bu bebek için elinden gelen her şeyi yapardı. Bunu yapmaması bizim hatamız. "Elbette. Özür dileriz."

Lilia Konstantin'e sert bir bakış fırlatıyor. "En azından biriniz bunu söyleyebilir." O da ona ters ters bakar.

Lilia'yı göğsüme bastırıp tutuyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Merak etme. Prag'da sana bir doktor bulacağız ve ihtiyacın olan tüm taramaları ve testleri yaptıracağız. Sana ve bebeğe hiçbir şey olmayacak, yemin ederim."

Bir an için onun bana karşı eridiğini hissediyorum. Tek istediğim bu. Bana ihtiyacı olduğunda kadınıma rahatlatmak. Onu ve içindeki savunmasız çocuğu korumak için bana güvendiğini bilmek.

Benden uzaklaşırken parmakları göğsümde geziniyor ve kollarım onsuz boş hissediyor. Konstantin'e döner ve ona soğuk bir şekilde bakar.

"Eğer kendini kaybedeceksen, sanırım en iyi yer güvenlik görevlilerinin olduğu burası. Sana söylemem gereken bir şey var."

Tüm tüylerim diken diken oldu.

"Hepimize söyleyecek bir şeyin var mı?" Kirill soruyor.

"Yoksa sadece Kostya'ya mı?" "Sadece Konstantin," diye yanıtlıyor *Pakhan*'ımıza bakarak.

Çenesi gergin bir şekilde ona bakıyor.

"Sırf elmasları geri alabilmek için bu çocuğu istiyormuş gibi davranmanın bir anlamı yok. Elmas falan yok. Para da yok. Tacı parçalara ayırdım ve elmasları aylar önce sattım. Para çeşitli hesaplara gönderiliyor ve sen ona asla dokunamayacaksın." Güzel gözleri öfkeyle parlıyor. "Artık her şeyi biliyorsun, o yüzden defolup gidebilirsin."

Lilia

Iltrason ekranındaki grenli görüntüye baktım. Bebeğim.
O benim *bebeğim*.

Onları ilk kez görüyorum ve gözlerimi ayıramıyorum. Parmaklarımın izini sürüyorum Başları, vücutları, küçük uzuvları, her bir parçası değerli olan aydınlık ve karanlık şekiller. Bir mucize, çok küçük ve savunmasız ve içimde yuvalanmış.

Doğum uzmanı, tarayıcıyı karnımdaki jölenin üzerinde gezdirerek, "Kız mı erkek mi olduğunu bilmek ister misiniz?" diye soruyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, hâlâ ekrana bakıyorum. "Sürpriz olmasını mı istiyorsun?" diye yanıtlıyor.

"Kız ya da erkek olması umurumda değil. Sadece kollarımda güvende olmasını istiyorum."

Bir el benimkine uzanıp sıkıyor ve bakmadan onun Elyah olduğunu anlıyorum. Hâlâ monitörün büyüüne kapılmış bir halde, hiç düşünmeden elimi sıkıyorum çünkü on sekiz yaşındaki ben, onu tüm kalbiyle seven o masum kızı istiyor.

"Erkek ya da kız," diye mırıldanıyor, sesi duygusallıktan boğuklaşmış. "Fark etmez."

Yüzünü görmek istemiyorum ama benden daha güçlü bir kuvvet beni yukarı bakmaya itiyor. Elyah yüzünde mest olmuş bir ifadeyle monitöre bakıyor. Bakışlarımı hissedince bana gülümsüyor, parlak mavi gözleri nazik ve sevgi dolu.

"Çok güzeller, Lilia." Bir an için nefes alamıyorum.

Ayaklarımın dibinde, Kirill kollarını kavuşturmuş ekrana bakıyor, bukleleri gözlerinin içine düşüyor ve ifadesini gizliyor. Onu etrafta kasıla kasıla dolaşırken görmeye alışkınım, dünya umurumda değil. Şimdi ise kaskatı kesilmiş ve monitöre o kadar odaklanmış ki odadaki başka hiçbir şeyin farkında değil gibi görünüyor. Dün gece hastanede yaptığı patlamayı, beni strese sokmaya devam ederse Konstantin'i dövmekle tehdit etmesini anlamıyorum. Belki de Konstantin ve Elyah bebek için kavga ederlerse bunun ekibini parçalayacağından endişeleniyordur.

Konstantin sırtını duvara dayamış bana bakıyor, bakışları benimkileri yakıyor. Dördümüz doğum uzmanıyla birlikte odaya girdiğimizden beri yerinden kıpırdamadı. Hastanede ona attığım

bombadan sonra, sanırım gizlice ölümümü planlıyor. Beni cezalandırmanın bir yolu olarak

Bu bebeği.

Doğar doğmaz çocuğu kollarımdan koparmaya çalışıp çalışmayacağını merak ederken içimi bir ürperti kaplıyor. "Tüm randevularınıza gelmelisiniz," diyor kadın doğum uzmanı, aletlerini bırakarak

ve gülümseyerek midemdeki jöleyi sildim. "Özellikle artık ısırmadığımı biliyorsun."

Neden bu kadar uzun süre kontrol ve tarama yaptırmaktan kaçındığımı açıklamak için doktorlardan korktuğuma dair bir hikaye uydurduk.

"I-"

Ama cevap veren Kirill olur. "Verecek."

Ona garip bir bakış attım. Ne Elyah ne de Konstantin Kirill'in davranışının tuhaf olduğunu düşünüyor. Ama *garip*.

Doğum uzmanı bana giyinebileceğimi söyledi. Elyah elimi ve belimi sıkıca kavırıyor ve sonra bana iç çamaşırımı ve taytımı uzatıyor. Sanırım izin versem beni kendisi giydirecek ve likrayı kendi bacaklarımdan yukarı çekmem konusunda ısrarcı olmam gerekiyor. Ben onu durduramadan, bel bandını yumruğumun üzerine yerleştiriyor. Dövmeli parmaklarının tenimde nazikçe hareket edişine bakıyorum.

"Yapabilirim," diyorum, herkesin gözünün üzerimde olduğunu bildiğimden telaşlanmış hissederek.

"Biliyorum. Sadece istiyorum," diyor Elyah, dudaklarında bir gülümseme oynasıırken. Tişörtümü omuzlarımdaki yerine oturtuyor ve sonra işaret parmağı yavaşça boğazımı okşuyor ve gülümsemesi kayboluyor.

Boğazıma geçirdiği ipin acımasız kırmızı izini uzun süre üzerimde taşıdım. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve ikimizin de aynı şeyi hatırladığını söyleyebiliyorum.

Benim bir yalancı olduğuma inanmaya devam etmelisin. Aksi takdirde, sevdiğin kadına sebepsiz yere yaptığın tüm acımasız şeylerle yüzleşmek zorunda kalacaksın.

Bana bu kadar yakın durduğu son seferde boynuma bir cellat ilmiği geçiriyordu. Neredeyse boğularak ölüyordum ama Elyah beni geri getirdi ve biz sevişirken ip yanımızda yere serildi.

Cebindeki anahtara ihtiyacım vardı. Seksle ilgili değildi.

Ama yine de onu istiyordum.

Çok berbat bir durum. Korku dolu bir nefes çekiyorum ve çantama uzanıyorum.

Ellerini hafifçe omuzlarıma koyarak başını eğiyor ve kulağıma mırıldanıyor: "Sana zarar vermeyeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum. Özürlilerim, Lilia."

Dokunuşu ve sesi içimde kanatlanın altın kıvılcımlar göndermekte asla başarısız olmuyor, ama sonra dökülmemiş gözyaşları olarak boğazımda kümeleniyorlar. Elyah'ı sevmek neden bu kadar acı verici olmak zorunda?

Arkasını döner ve doğum uzmanına hitap eder. "Lilia gerçekten iyi mi? Tekrar bayılmayacak mı?" "Kontrollerini aksatmaması, düzgün beslenmesi ve dinlenmesi konusundaki talimatlarıma uyduğu sürece,

O iyi olacak," diye güvence veriyor kadın gülümseyerek.

"Seks yapılabilir mi?" Kirill hâlâ kollarını kavuşturmuş, taş gibi hareketsiz duruyor.

Doğum uzmanı Kirill'e kaşlarını çatıyor. "şey, o... Bu adamın babası olduğunu sanıyordum?" diyor Elyah'ı işaret ederek.

Kirill ona genişçe gülümsüyor, kötülük her beyaz dişte parılıyor.

Yüzüm yanıyor.

"Evet, cinsel ilişki tamamen güvenlidir." Tereddüt ediyor, bir adamdan diğerine, dövmelerine,

sert gözlerine, kaslarına bakıyor ve bu üç adam hakkında güvenli hiçbir şey olmadığını düşündüğünü söyleyebilirim.

"Seks söz konusu değil," diyorum hemen. "Bu adamlar benim ortağım değil ve onlara dikkat etmene gerek yok."

Kadın doğum uzmanı *beni ilgilendirmez* dercesine hızlı ve gergin bir gülümsemeyle odayı terk ediyor.

Kirill'e ters ters baktım. "Neden ona bunu sormak zorundaydın? Bebeğim doğana kadar bu kadını görmek zorundayım. Muhtemelen bizim garip bir seks tarikatında olduğumuzu düşünüyordur."

Şeytani gülümsemesi daha da genişliyor. "Duvarlara tırmanıp hepimizin seni sikmesi için yalvardığında bu soruyu sorduğum için bana teşekkür edeceksin."

Hepsini.

"Sen bilirsin," diye cevap veriyorum ama sesim meydan okur gibi çıkmıyor. Sesim nefes nefese çıkıyor.

Ultrasonu görmenin verdiği tüm sevgi ve heyecan içimde dolaşüyor. Düşünmeden edemediğim üç adamla birlikte kapalı bir alandayım. Ellerini üzerimde hissetmek için can atıyorum. Dudaklarını üzerimde. Dokunulmaya o kadar çok ihtiyacım var ki, üçüne de her tarafımdan üzerime bastırıp beni sıkmaları için yalvarmaya çok yakınım. Yüzüm göğüsleriyle dolu. Ağır nefesleri kulağımda. Bunu canlı bir şekilde hayal ettiğimde bakışlarım odaksızlaşıyor ve bacaklarımın arasında şiddetli bir çarpma oluyor.

Kirill sırtıyor ve elini kapıya doğru uzatıyor. "Kıyafetlerini tekrar çıkarmaya başlamadan önce seni eve götürelim."

Kendime geliyorum ve ona ters ters bakarak yanından geçip gidiyorum. Vücudumun bir şeyi arzuluyor olması, ona teslim olmak istediğim anlamına gelmiyor.

Daireme döndüğümde, tüm alanı kaplayan üç kocaman adamla birlikte her şey çok küçük geliyor. Elyah doğum uzmanının talimatlarını çok iyi anlıyor ve beni yatak odasına götürüyor. Soyunmama yardım etmeye çalıştığında ellerini geri itiyorum. Kendi pijamalarımı giyemeyecek kadar çaresiz değilim.

Ben onu durduramadan Elyah alnıma bir öpücük konduruyor ve midem bulanıyor. "Burada dinlen. Ben yemek yapacağım."

Yatağa girmemi söylemelerine gerek yok çünkü geçirdiğim geceden sonra çok yorgunum. Yatağıma gömüldüğümde, Konstantin'in oturma odasında telefonuyla Rusça konuştuğunu duyabiliyorum. Sanırım çalışıyor.

Uykuya dalmaya başladığım anda bir solukla doğruluyorum ve

"Vardiyam" diye bağıriyorum. Kirill kapıdan kafasını uzatıyor. "Senin neyin?"

Ona restoranı ve bugün nasıl çalışmam gerektiğini anlattım. Dinlenmeye de ihtiyacım varken saatlerce restoranda tabakları nasıl taşıyabilirim? Belki başka bir garson bir hafta boyunca benim vardiyamı alabilir.

"Ben hallederim," diyor Kirill ve kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboluyor. Huzursuz bir hisle tekrar uzandım.

Uyandığımda güneş gökyüzünde yer değiştirmiş ve saatler geçmiş olmalı. Biri başımda duruyor ve onun Elyah olduğunu fark ediyorum, elinde bir kase var. Yatağımanın yanına çömeliyor ve çorba ikram ettiğini fark ediyorum. Harika kokuyor ve midem gurulduyor.

Ona defolup gitmesini ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemek istiyorum ama kaseyi kucağıma yerleştirip kaşığı bana verdiğinde iradem yok oluyor. Sadece bir öğün. Onlara gitmelerini söyleyeceksem güce ihtiyacım var.

Tadının harika olması beni şaşırttı. Elyah'ın yemek yapacak biri olduğunu düşünmemiştim.

"Bunu sen mi yaptın?" Boğazını temizliyor. "Satın aldım. İyi bir aşçı değilim. Ama daha iyi

olacağım," diye çabucak ekledi.

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana verdiklerini yediğime göre, zahmet *etmeyin*.

Bitirdiğimde Elyah kaseyi benden aldı. "Lütfen bir daha çökme. Buna dayanamam."

Ambulanstaki yolculuğumdan benim de hoşlanmadığımı söylemek dilimin ucunda ama şimdiden yıkılmış görünüyor. Dehşete kapılmış ve düşük yaptığım günü yeniden yaşamış olmalı. "Sen de benim hastanede hissettiğim kadar korkmuş görünüyordun."

"Öyleydim, *Solnyshko*," diyor yüzümü avuçlayarak. "Kimse sana zarar vermeyecek. Ne baban. Ne de o adamın ailesi. Endişelenmene gerek yok."

Sanırım Maxim'in ailesini kastediyor ve dün gece bir adam öldürdüğümü tekrar hatırlıyorum. Sonra bu üçü ortaya çıktı. Bayılmama şaşmamalı.

"Ivan'ı federallere kimin ihbar ettiğini buldum," diyor Elyah ve yüz ifadesi birden fırtınalı bir hal alıyor. "Buldun mu? Kimin?"

"Vasily," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Polis onu uyuşturucuyla yakaladı ve yaptıklarını itiraf etmek yerine hepimizi ihbar etmeye başladı."

Vasily mi? Bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor. "Kim?"

Elyah bana bakıyor. Sonra gülüyor ama bu yorgun, hüzünlü bir gülüş. "Komik değil ama bir şekilde öyle.

Hayatlarımız sizin gözünüzden çok uzakta olan biri tarafından mahvedildi."

Elyah'ın benden yüce bir prensesmişim gibi bahsetmesinden hoşlanmıyorum. Ben sadece benim, hamile ve korkmuş. "O benden aşağı değildi. Sadece Vasili adında birinin eve geldiğini hiç hatırlamıyorum. Bunca zamandır bildiğim kadarıyla Vasili bana zarar verecek bir şey yapmadı. Sen yaptın."

Elyah'ın yüz ifadesi acıyla titriyor ve bana doğru uzanıyor.

Onu uzaklaştırmak için bir elimi Elyah'ın göğsüne koydum. "Vasili şimdi nerede?"

İç çekerek ellerini indiriyor ama gözleri nefret ve meydan okumayla yanıyor. "Onu ben öldürdüm."

Bir adam daha öldü. Vasili'nin muhtemelen aylar önce öldüğünün farkındayım, ama etrafımızdaki ceset sayısı gerçekten artıyor. Ivan'ın kendi adamlarından biri ona ihanet etti, hem de böyle aptalca, dikkatsiz bir nedenle. Şok olmayı, hatta şaşırmayı bekliyorum ama ağzımdan çıkan ilk kelime "İyi" oluyor.

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Gerçekten mi? Bu genellikle bir kadını memnun edecek türden bir şey değildir."

Vasily, belki de hapse bile girmeyeceği bazı uyuşturucular yüzünden Elyah ve beni parçaladı. Polis evime gelmesinin ve bebeğimi kaybetmemin sebebi oydu. Bu yatakta yatarken yeni hamileliğim için endişelenmek bana kan ve intikam arzusu vermiş gibi görünüyor. "Nasıl öldü?"

Elyah bana karanlık bir bakış fırlattı. "Bağırsaklarında kırık bir şişeye, ben yüzüne senin intikamını aldığımı haykırırken." Battaniyenin örttüğü karnıma bakıyor ve bana dokunmak için belli belirsiz uzanıyor. "Ama haklısın. Sana zarar veren o değildi. Bendim. Özür dilerim, Lilia. *Prosti menya*."

Affet beni.

Karnımın üzerindeki eline bakıyorum. Elyah daha yakına eğiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken çenemi kavramak için uzanıyor. Yumuşak bir soru.

Beni hala istiyor musun, Solnyshko?

Gözlerim kapanıyor ve dudaklarımı aralayarak sadece nefes alıyorum. Elyah yumuşak bir iniltiyle ağzını benimkinin üzerine bastırıyor ve beni kendine yaklaştırıyor. Parmakları boğazımı sıyrıyor ve uzun zaman önce iyileşmiş olmasına rağmen ipin yakıcılığını hissediyorum.

Panik içime çöktü. Geçen yıl kendimi ondan ve arkadaşlarından kurtarmak için yaşadığım onca şeyden sonra beni yine bir kafese hapsediyor.

Yüzümü onunkinden çeviriyorum. "Seni affetmiyorum. Seni asla affedemem."

Öpücüklerinin ne kadar iyi hissettirdiği önemli değil. Vücudumun ne istediği önemli değil.

Yaptığı onca şeyden sonra onu sevmek için kendime izin veremem.

Elyah kımıldamıyor. "Denemekten asla vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmeyeceğim."

Buz tutmuş mavi gözlerine bakarken ona inanıyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. "Sen yapman gerekeni yap Elyah. Ben de yapmam gerekeni yapacağım. Önemli olan bu bebek. Biz değil."

Ellerimi göğsüne koyup onu itiyorum, o da gidiyor ama ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken yüzünde ezilmiş bir ifade var.

Sahip olduğum tüm güçle, kalbimi ona karşı sertleştiriyorum.

Biri ona ihanet ettiğimi söylediğinde sevgisi bir anda nefrete dönüştü. Bana güvenmiyor.

Bana inanmıyor.

Elyah bana son bir kez baktı ve sonra gitti. Battaniyeleri kollarıma çekiyorum, onlara sarılıyorum, sıkıca tutuyorum ve onun bedeni olmalarını diliyorum.

Orada yatarken karnımın kendi kendine hareket ettiğini hissediyorum. Garip bir his ve bir an ne olduğunu anlayamıyorum, ta ki bebeğin hareket ettiğini fark edene kadar.

Yataktan fırlayıp kapıya uzanıyorum, böylece Elyah'ı da gelip hissetmesi için çağırabiliyorum. Sonra parmaklarım kapı kolundan düştü.

Ne düşünüyorum ben?

O anı onunla paylaşmak, çocuğun babası olmasını istediğimi söylemek kadar iyi olurdu. Uzun, çok uzun zaman önce yaşadığım bir fanteziyi hatırladığımda içimde bir boşluk hissi oluşuyor. O kadar uzun zaman önce ki sanki başka bir kadına aitmiş gibi geliyor. Lilia Kalashnik, kocasının iri, güçlü şoförünün onu kollarının arasında tuttuğunu, ellerinin karnını kavradığını ve şaşkınlıkla gülümsediğini hayal ediyordu.

İmkânsız bir hayaldi ama tüm kalbiyle bunu arzuluyordu.

"Aptal küçük kız," diye fısıldıyorum, tekrar yatağa oturuyorum, yalnız kalbim Elyah hakkında şefkatli düşüncelerle doluyken gözyaşlarım yüzümden aşağı kayıyor.

KÜÇÜK DAİREM, yanımda yaşayan üç iri adamla daha da küçük geliyor ve her zaman onların aşırı farkındayım. Nefes alıyorlar. Esniyorlar. Seslerinin derin gürültüsü. Onları engellemeye ve yapılması gereken işleri yapmaya çalışıyorum ama içlerinden biri yoluma çıkmadan buzdolabından bir bardak yoğurt bile alamıyorum.

Kanepemde oturuyorlar. Havlularımı kullanıyorlar. Çöpümde votka şişeleri ve banyo lavabosunda tıraş köpüğü var. Burası için çok büyükler. Onları görebiliyorum. Kokularını alabiliyorum. Neredeyse tatlarını bile alabiliyorum ve bu beni çileden çıkarıyor.

"Neden hepiniz bir otele gidemiyorsunuz?" Bir öğleden sonra Konstantin'den sütyenlerimden birini kaparak onlara bağırdım. Geçen hafta kuruması için bir sandalyenin arkasına asmıştım. Bu, kirli ellerini her yerine sürebileceği anlamına gelmiyor. "Neden benim dairemde yaşamak zorundasın? Daha da iyisi, ülkeyi terk et."

"Lilia. Bebek," diye hatırlatıyor Elyah bana. Bir yerden dönüyor, sanırım süpermarketten ve tezgahın üzerine poşetlerce yiyecek yerleştiriyor. Yemek hazırlamak için sadece küçük bir kare tezgahım var ve kendime öğle yemeği hazırlamak istiyordum ama şimdi yer yok.

"Bebeğim için ben endişelenirim, teşekkürler," diye çıkışıyorum ona. "Burada bulunarak stresimi artırdığın aklına geldi mi?"

Banyonun kapısı açılır ve Kirill bir buhar bulutu içinde çırılçıplak dışarı çıkar. Su damlacıkları kaslarına yapışıyor ve koyu renk buklelerinden damlıyor. Aleti diken diken değil ama sanki içeride seks düşünmüş gibi kalınlaşmış.

Seks gibi *görünüyor*.

Göğsünün dilimin üzerinde nasıl hissettireceğini ve omuz kaslarının dişlerimin arasında nasıl hissettireceğini canlı bir şekilde hayal edebiliyorum.

"Bütün bu yaygara da ne?" Kirill kaşlarını çatarak bana doğru yürüyor. "Doktorunuzun emirlerine uyuyoruz. Başka bir yerde olursak sana ve bebeğe nasıl bakabiliriz?"

Hareket ettikçe yarı sertleşmiş sikiinin sallanışından gözlerimi alamıyorum. Konstantin'in bana yaşattığı orgazm sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Dudaklarından bir sırıtma geçer. "Bana o seks bakışlarını atmaya devam *et, detka*. Bak sana ne olacak." Oh, Tanrım. Arkamı dönüp aceleyle odama giriyorum.

Kirill beni takip ediyor, aleti hâlâ dışarıda ve sallanıyor. Ona bir havlu fırlatıyorum, havluyu yakalıyor ama beline sarmıyor.

"Üçümüz, tansiyonun normale döndüğünde Londra'ya gitmeye karar verdik. Bir adamı öldürdüğün şehirde burası güvenli değil."

Maxim'in babası benim yaptığımı bilmeyecek. Diğer herkes için Maxim iz bırakmadan ortadan kayboldu. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Kirill bir parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor ve gözleri vücudumda geziniyor. "Gerginsin çünkü boşalman gerekiyor. Rus ruleti oynamaya ne dersin? Bu sefer silaha ihtiyacımız yok. Rulete bile ihtiyacımız yok. Sadece Rus."

Taytımın kemerine uzanıyor ve dünya azgın pembe bir pus içinde kayboluyor. Aleti gittikçe sertleşiyor. Sikiinin kökündeki kalın damara bakıyorum ve içimde kaybolurken nasıl görüneceğini tekrar tekrar hayal ediyorum. "Seninle seks yapmak için deli olmalıyım."

"Güzel, çünkü ben deliyim, hatırladın mı? Bana gelmeyeceğini söyle. Yanıldığını kanıtlamaktan zevk alacağım."

Aklım başıma gelmeden ve onu itmeden önce kemerimi kalçalarımın kadar indiriyor. "Kes şunu. Benim ve bebek için bu kadar endişeleniyorsan, dairemde çık. Çok daha mutlu olacağız."

Kirill bir elini nemli buklelerinin arasından geçiriyor ve bana tembelce gülümsüyor. Bir su damlacığı göğsünden aşağıya ve taş gibi karnının üzerine akıyor ve dudaklarımdan neredeyse bir inilti kaçıyor.

"Becerilmeye hazır olduğunuzda gelin beni bulun. Bu arada dinlen ve bırak her şeyi biz halledelim. En iyi yaptığımız şey bu."

Kıyafet arayışına girerken kaslı kışını izliyorum, yalanma, okşanma ve defalarca orgazma ulaşana kadar parmaklanma fantezisinde kaybolmuş, bir yandan da kendi boşalmalarını reddediyor. Bu onlara ders olur.

Ellerimi yüzüme kapatıp başımı sallıyorum. Bu onlara hiçbir şey öğretmeyecekti ve bir sonraki bildiğim şey, bir ya da daha fazlasının bana derslerini kesinlikle aldıklarını söylerken beni aşağıladıkları olacaktı.

Elyah akşam yemeği için fasulye ve tütülenmiş sosisle bir şeyler pişiriyor. Önümüze koyduğunda çorba mı yoksa güveç mi olduğunu anlayamadım ve sebzelerin bazıları yanmış görünüyordu. Evimdeki varlığına ne kadar kızsam da, ne yaptığınızı bilmediğinizde yemek pişirmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Kaşığımı kaldırıp tadına bakıyorum ve muhtemelen görüldüğü kadar kötü olmadığını düşünüyorum.

Öyle.

Konstantin yemeğine kurşun sıkmak ister gibi bakıyor.

Kirill bir lokma alır ve zehirmiş gibi yüzünü buruşturur. Sonra kaşığını yere fırlatır. "Duruşmanızda yargıç olsaydım, bu suçtan dolayı sizi on yıl daha hapis cezasına çarptırırdım."

Elyah ocağın yanında durmuş, kendi kâsesini hazırlıyor. "İyi değil mi? *Babuška*'nın Biri hamileyken yemek pişirir." Kaşlarını çattı. "Belki de doğru yapmamışımdır."

Bir lokma yutmak için kendimi zorluyorum. Elyah çok fazla baharat koymuş ve fazla pişirmiş

ama ihtiyacım olan her şey var. Sebze. Protein. Kıtır kıtır bir şeyden bir ısırık daha alırken
irkiliyorum.

Bütün diş çiğ sarımsak. Onları en sona mı ekledi? Elyah'ın *babuşkasının* onları kıydığına eminim.

Kirill bir tane çıkarır ve havaya kaldırır. "En azından bebek bir vampir olmayacak."

Elyah servis kaşığını bir takırtıyla tavaya bırakıyor ve Kirill'e doğru ilerliyor. "Bunun üzerinde dünya çapında aşçı mı yazıyor?" diye soruyor, tişörtünü kaldırıp kaburgalarına kazınmış Rusça kelimeyi gösteriyor. "Bu Michelin yıldızlı şef mi diyor?"

Kirill iki elini havaya kaldırarak sandalyesinde geriye yaslanır. "Whoa, Elyah-"

"Ne için iyi olduğumu söylüyor. *Tek* iyi olduğum şey. Ben bir silahım. Nasıl öldürüleceğini bilirim ama seni cordon bleu yapamam."

Ayağa kalktım ve elimi göğsüne koydum. "Sen bir silah değilsin Elyah. Kendin hakkında bu şekilde konuşma."

Bana bakarken ifadesi yumuşuyor ve gözlerindeki özlem tam olarak ne düşündüğünü ortaya koyuyor. Onu şiddet ve ölümden daha fazlasını sunabileceğine inandırabilecek tek kişi benim. Yavaşça bana doğru uzanıyor, ellerini belime doluyor. Başını eğip dudakları dudaklarımın değerken, avuçları şişmiş karnımı kavlıyor. Vücudunun her gergin çizgisi yumuşuyor.

Benim için.

Sadece

benim için.

O bana dokundukça, sanki hepsi bana dokunuyormuş gibi hissediyorum. İnliyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde eziyor ve beni göğsüne sıkıca bastırıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kollarında çırpınıyorum. Buraya nasıl geldik biz? Az önce yemek yiyorduk.

"Lilia, lütfen," diye mırıldanıyor Elyah boğuk bir sesle, beni bırakıyor ama fikrimi değiştireceğimi umarak yavaşça.

Hayal kırıklığı ve hüsrana onu yıkar.

Diğer adamlara baktığımda Kirill'in yüzünde kızgınlık, Konstantin'in yüzünde ise taş gibi bir teslimiyet ifadesi var. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip inliyorum. Onların burada olması beni delirtiyor.

Yatak odama gidiyorum. Bir dakika sonra Elyah kapıda beliriyor.

"Akşam yemeği için başka bir şey alacağım. Sen ne istersin?"

İnce sarı saçları dağılmış ve tişörtünde kırmızı lekeler var. "Üzerinde sos var." Elyah kendine bakıyor ve tişörtünü göğsünden çekip çıkarıyor. Sonra da çekip çıkarır.

"Pizza ister misin? Her zaman pizza yememelisin ama acıkmış olmalısın ve pizza hızlıdır."

Elyah'nın çıplak gövdesini görmeye karşı bağışıklığım olmalı ama tüm o sıcak, dövmeli et ağzımı sulandırıyor.

Pizzayı siktir et. Ben seni istiyorum.

Gözlerimdeki ihtiyacı görmüş olmalı ki ifadesi değişiyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Bu sefer yavaş hareket ediyor. Dikkatlice. Tıpkı Ivan'ın şoförüken patronunun karısına yaklaştıkça yaklaştığı gibi.

"Benimle yalnız kalmamalısın," diye mırıldanıyorum, geri çekiliyorum ama çok hızlı değil. "Ya kalbine bir bıçak saplarsam?"

"Bu değerli bıçağı hediye ettiğin için sana teşekkür ederdim *Solnyshko*. Ve sonra kollarında mutlu bir şekilde ölürdüm."

Sıradan bir eliyle uzanıp boynunun arkasını ovuşturuyor, kasları dalgalanıyor ve bana çamaşırvanede onu yarı çıplak göreceğim şekilde işleri ayarladığı günü hatırlatıyor. Ellerimi tuttu ve göğsüne bastırdı, beni öpmeden hemen önce durdu, ancak o anda düşünebildiğim tek şey beni

kollarına çekmesi ve ne isterse almasıydı.

"Yine yapıyorsun," diyorum kollarımı kavuşturup sinirli hissetmeye çalışarak. Amımın başka fikirleri var ve hepsi de Elyah'ı şu anda affetmeyi ve onu üstüme çekmeyi içeriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, kaşlarını sahte bir masumiyetle kaldırarak.

Gittikçe yaklaşıyor. Etim yanıyor. "Tişörtünü çıkar ve poz ver."

Gülümseyerek kendine bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Poz vermiyorum. Sadece burada duruyorum."

Göğsündeki ve karnındaki tüm kaslar belirginleşmiş bir şekilde orada duruyor. "Tavus kuşu gibisin."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve gülüyor. Kalbim çarpıyor. Güldüğünde çok yakışıklı görünüyor. "Ben neyim?"

Güzel vücuduna belli belirsiz bir işaret yapıyorum ama bu bir hata çünkü şimdi yine ona bakıyorum ve vücudumda bir sıcaklık oluşuyor. "Dikkatimi çekmek için kasıla kasıla yürüyorsun."

Hâlâ rahatmış gibi davranarak yaklaşıyor, omuzlarındaki kaslar ışığı yakalıyor. Beni sikerken ellerimin tam orada olduğunu, tırnaklarımın onu daha derine, daha sert itmeye teşvik etmek için kazdığını kaç kez hayal ettim? Ona verilen tüm gücü beni paramparça etmek için kullanmasını.

"Kasıla kasıla yürümüyorum," diye mırıldanıyor.

"Evet, öylesin," diyorum dalgınca, bakışlarım dar kalçalarının her iki yanındaki sert kas çizgisine düşüyor. Bir tarafında bir gül dövmesi var, yaprakları siyah kot pantolonunun içinde kayboluyor. Bana sikini düşündürüyor. Gittikçe sertleşen sikini kotun üzerinden görebiliyorum.

Elyah bana doğru uzanıyor. Başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum. "Kes şunu. Senin oyunlarına gelmeyeceğim."

"Numara mı? Benim hiç numaram yok. Kimseyi kandıramayacak kadar aptalım."

Sesindeki acılık beni şaşırttı. Yüzüne baktığımda, beni baştan çıkarmakla kendini azarlamak arasında sıkışıp kaldığını görebiliyorum. "Aptal değilsin Elyah."

"Çok zeki olduğum için bana ihanet ettiğini sanıyordum?" diye homurdanıyor. "Zeki olduğum için mi seni bir kafese koyup işkence ettim?"

Sertçe yutkunuyorum. Gururlu yüz hatlarında çok fazla acı var.

"Belki öfke ve kalp kırıklığı zihnini bulandırmış olabilir ama sen aptal değilsin," diyorum ona. "Bana ne yaptığını biliyordun ve yine de yaptın."

"Evet," diye öfkeleni. "Yine de yaptım ve seni esir tutmak bana hiç zevk vermedi. Yaptığım şeyi mazur göstereceğini düşündüğüm için kendime aptal demiyorum. Doğru olduğu için söylüyorum. Hayatım boyunca aptaldım. Okuldayken hiçbir öğretmenimin neden bahsettiğini bilmiyordum. Yemek bile pişiremiyorum. Beynimin senin ya da Konstantin'inki gibi çalışması için neler verirdim biliyor musun? Aptalın tekiyim." Yumruğunu bir tahta parçasına vurur gibi kafatasına vuruyor.

Elini tuttum ve aşağı çektim. "Yapma bunu. Sen aptal değilsin. Yarışmada bir şeylerin peşinde olduğumu bilen tek kişi sendin. Konstantin'i uyarmaya çalıştın ama o seni dinlemedi."

Kollarını açıyor. "Ne olmuş yani? Bir şey hissetmemin ve bunu açıklayamamamın kimseye bir faydası oldu mu? Hayır, sadece bahçede lanet kargalar ve kötü alametler gördüm. Kimseye bir faydam olmadı." Elyah'ın gözleri arzu ve özlemle doluyor ve konuşurken sesi duygularıyla sertleşiyor. "Bebeğini öldüren insanlara yardım etmek için asla bir şey yapmayacağını bilmeliydim. Kendimi asla affetmeyeceğim."

Kendimi boşlukta hissederek kollarımı kendime doluyorum. Keşke Ivan öldürüldükten sonra Elyah beni almaya geldiğinde evde olsaydım. Her şey çok farklı olurdu. "Aptal olan tek kişi sen değilsin. Babamla hiçbir yere gitmemeliydim. Eğer ayağımı yere bassaydım

ve bekleseydin, beni bulurdun."

Elyah omuzlarımı ellerinin arasına almak için dikkatlice uzanıyor ve ben de ona izin veriyorum.

"Ivan'ın öldürüldüğü gün, ofisinin bulunduğu sokağa girdiğim anda durdum," diye mırıldanıyor.

"Bu muhtemelen senin hayatını kurtardı," diye

belirttim. "Ama Ivan'inkini değil."

"Sevindim." Sesim alçak ve zehir dolu. "Bir eşin bunu düşünmemesi gerekir ama öldüğüne sevindim."

Elyah'ın bakışları kötülükle yanıyor. "Sana öfkeyle elini sürdüğü ilk anda onu öldürmeliydim."

Başımı sallıyorum, kendime mi yoksa ona mı acıdığımdan emin değilim. "Hastanede mi? Oh,

Elyah. Bu ilk sefer değildi."

Ellerini kafatasına kenetler ve gözlerini sıkıca kapatır. "Siktir. *Siktir*."

"Hayatımı bir sefaletе çevirdi ve eğer yapsaydım çocuğumu da sefil bir hale getirecekti." Şimdi

bile karnımda güçlü ve tekmeleyen bir bebek varken, kalbim hala kaybettiğim çocuğum için acıyor.

"O çocuğu çok severdim," diye fısıldıyor Elyah.

Biliyorum. Ağzım kelimelerle doluyor ama onları söyleyemiyorum. Bu adam kalbime ve ruhuma korkunç şeyler yaptı ve bunları söylemek istememeliyim.

Büyük eli yanağımı okşuyor. "Bu çocuğu seveceğim. İkinize de sunabileceğim tek şey bu. Beni kabul edecek misin, Lilia? İkinizi de korumama izin verecek misin? Tek istediğim bu."

Elyah iki elimi de tutuyor ve göğsüne bastırıyor. Sıcak, canlı ve lezzetli.

Onu hemen itmediğimde, şansını deniyor ve ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor. "Seni

affetmiyorum," diye fısıldıyorum öpücüklerin arasında. "Sen tehlikelisin. Zalimsin."

"Öyleyim," diyor, ağzı benimkinin üzerinde eriyerek. "Ama bu dünya tehlikeli ve acımasız ve ben onu senden ve bebekten uzak tutacağım."

Vücudunun sunduklarına yenik düşmeden önce Elyah'dan uzaklaşmalıyım. Beni bir kez daha tatlı bir şekilde orgazmla harap etmesine izin verirsem kalbimi ona açmayacağıma kendime güvenmiyorum.

Ama Elyah'ın başka fikirleri vardır.

Beni kucağına aldı ve yatağa doğru taşıdı. "Cehenneme sürüklenmeyi hak ediyorum. Benim için gelen her iblisle savaşacağım çünkü senin yanından asla ayrılmayacağım ve Lilia, sen cennet için yaratılmışsın."

Aptal olduğunu iddia eden bir adam nasıl böyle yıkıcı şeyler söyleyebilir? Elyah'ı düşünemeyecek kadar arzuladığım şu anda kendimi melek gibi hissetmiyorum.

"Senin de cennete gidebilmen için ikimiz için de iyi olmam mı gerekecek?" Ona soruyorum.

"Bana iyi olmayı öğreteceksin." Kot pantolonunun düğmelerini açıp bacaklarından aşağı indirdi, aleti kalın ve dikti. Sonra tozluklarıma yöneliyor, gözlerinde hınzır bir parıltıyla onları bacaklarımdan aşağı sıyrıyor. "Ve sana kötü olmayı öğreteceğim."

Beni yatağa yapıştırmasını bekliyorum ama sırt üstü dönüyor ve ellerini bana uzatıyor. Sertleşmiş siki gururla dikkat çekiyor, kalın ve görkemli. Bir erkeğin sikinin kalın ve görkemli olduğunu düşündüğüme inanamıyorum - kendimi çok aptal hissediyorum, çok yaltaklanıyorum, ama o öyle. Kalçalarımı onun üzerine kaldırmak ve uzunluğundan aşağı kaymak için can atıyorum.

"Lütfen, *Solnyshko*. İkimizin de buna ihtiyacı var." Gururlu Elyah lütfen diyor.

Bana yalvarıyor.

Yanaklarım öfke ve hayal kırıklığıyla ısınıyor. "Yapmayacağım."

"Yapacaksın, Lilia. Buraya gel ve beni becerirken tırnaklarını göğsüme geçir. Canımı yak. Bedelini ödet bana. Benden nefret ettiğini ve gerçekten üzgün olduğuma inanman için çok uzun zaman geçmesi gerektiğini söyle. Neye ihtiyacın varsa söyle ama sadece buraya gel."

Elyah

Lilia hâlâ tereddüt ediyor, ben de bileğinden tutup kendime doğru çekiyorum ve göğsümün üzerine düşüyor. Güzel saçları yanağıma dökülüyor.

"Bana zarar vermek mi istiyorsun? Devam et. Saldır bana. Vur bana. Yumrukla beni. Ama bunu yaparken sikimi sürüyorsun."

"Cehenneme git," diye feryat ediyor ama bana karşı koymuyor. Uzaklaşmaya bile çalışmıyor. Sert nefes alıyor, karnı karnıma bastırıyor. Sikimden bir spazm geçiyor ve taşaklarım ağrıyor. Kadınımı böyle istiyorum. O kadar seksi ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Eninde sonunda oraya varacağım. Hadi, *Solnyshka*. Bana gerçekten ne kadar kızgın olduğunu göster. Göğsümü parçala. Kanat beni."

Lilia dövmeleme bakıyor ve sonra tüm tırnaklarını göğsüme geçiriyor. Dudakları ayrık ve nefes nefese, tüm gücüyle onları acımasızca aşağı çekiyor. İnliyorum ve acıya karşı kaslarımı sıkıyorum.

Ama dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamıyorum.

Zaten yüzülmüş derimin üzerine ikinci kez yaptığında hâlâ gülümsüyorum ama canım *yanıyor*. Her acıyı hak ediyorum.

İfadesi hararetli ve bana sarılıyor, kalçalarıyla beni sıkıştırıyor. "Bana ihtiyacın var, Lilia. Hayatın bensiz aynı olmayacak."

Bacaklarının arasına uzanıyor ve elini kolanıma doluyor. "Sana ihtiyacım yok. Sadece buna ihtiyacım var."

Kalçalarımı onun altında sallıyorum, vücudunun benimkinin üzerinde kalkıp inmesini seviyorum.

"Beni her zaman istedin." Eli sikimin uzunluğuna aşağı yukarı masaj yaparken bir iniltiyle ara veriyorum.

"Seni istemiyorum. Sadece hamilelik hormonları."

"Kocanın evindeki kilerdeyken hamilelik hormonlarından mı kaynaklanıyordu? Parmaklarımı içine sokmuştum ve sen de bana muhtaç bir şekilde sıkıca sarılmıştın."

"Kapa *çenen*." Lilia bir elini sikimin etrafında tutarken diğer elinin tırnaklarını göğsümde gezdiriyor ve ben zevk ve acı içinde inliyorum.

"Bana yaptığın dövmeleeri seviyorum. Eskinin üzerine yeni bir hikaye anlatıyorlar." Kazandığım
Azrail

Onuncu cinayetinden sonra. Neredeyse öldüğüm anın işareti olan haç. Lilia'nın tırnaklarındaki parlak kırmızı izler öfke, arzu ve aşkın hikayesini anlatıyor.

Yayılmış kalçalarının arasına uzanıyorum ve klitorisini buluyorum. Başparmağımla üzerinde yavaş daireler çiziyorum ve yüzü kızarıırken başı geriye düşüyor. İnlemelerinin artan perdesini dinliyorum, ama bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum.

"Seni hiç yalayamadım. Buraya gel ve bana amını ver." Ne istediğimi bilmiyor gibi görünüyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Yüzüme otur, *solnyshko*."

"Ama ben çok ağırım."

Sadece gülüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Lilia dizlerini göğsümde gezdiriyor ve omuzlarıma biniyor ve ben de onun parlayan ıslak amına iyice bakıyorum. Hâlâ çok uzakta, bu yüzden kollarımı ona daha sıkı sarıyorum ve dudaklarımı klitorisine yerleştiriyorum. Sonra onu yavaşça, duygulu bir şekilde yalıyorum. Lilia yüksek sesle nefes alıyor ve yatak başlığını kavıyor.

"Böyle nefes alabiliyor musun?" diye soruyor kararsızca, uzaklaşmaya çalışarak.

Onu sıkıca ağzıma geri çekiyorum. Kimin umurunda. Bir şekilde halledeceğim. Ellerimin cesaret verici darbeleriyle Lilia sırtını dikleştiriyor ve yüzüme sanki benim sikimmiş gibi biniyor.

Diğer ikisi bizi kesinlikle duyabiliyor ve içimde birinin bizi izlediğine dair bir his var. Varlığını belli etmeden önce Lilia'nın çok uzaklaşmasını bekleyecek. Öyle yapsa iyi olur yoksa onu öldürürüm.

Lilia'nın inlemelerinin tonu artıyor ve onu yüzümden uzaklaştırdığımda eşikte sallanıyor. Artık onu, şişmiş karnını ve yatak başlığını kavrayan ellerini görebiliyorum. Yanakları kızarmış, gözleri karanlık ve muhtaç.

Bir dehşet çığlığı atıyor. "Neden durdun?"

"Seni boşaltmamı iste. Adımı söylemeni duymayı sevdiğimi biliyorsun."

Benim adımı. Boşalırken dudaklarında olmasını istiyorum. Bu onun hormonlarıyla ya da burada birlikte kapana kısılmış olmamızla ilgili değil. Bana ihtiyacı var ve bunu söylediğini duyacağım.

Kızgınlık güzel yüzünde parıldıyor. "Sana istediğin her şeyi vereceğimi düşündüren nedir?"

Lilia vücudumdan aşağı doğru kıvrılıyor ve sikimi kavıyor. Beni girişinde hizalıyor ve sonra tüm uzunluğumu aşağıya batırıyor. Haykırırken yüzündeki öfke eriyor.

Kalçalarına tutunuyorum ve bir coşku iniltisiyle başımı arkaya eğiyorum. Sikimi bir mengene gibi kavıyor.

Oh, evet, Lilia.

Bana gösteriyorsun.

Bana şu lanet dersi ver.

Yorulup nefes nefese kalmaya başladığında kalçalarını kavıyor ve daha sert bir şekilde içine giriyorum. Hamile bir kadın çok güzeldir. Bu durumdaki bir kadınla sevişmeyi hiç hayal etmemiştim ama Lilia çok kadınsı. Çok yuvarlak.

"Kocandan habersiz evime gelmen hormonlardan mıydı? Seni Konstantin'in sandalyesinde becerdiğimde ve sen o kadar sert boşaldığında, yarağımdaki döllerini sağdığında hormonlar mıydı?"

"Ben sadece-"

"Şışt, *Solnyshko*, şimdi yalan söylemenin sırası değil." Uzanıp çenesini kavradım ve bana bakmasını sağladım. "İnatçı olanın ben olduğumu mu düşünüyorsun? Üzgün olduğumu söyledim. Adımı söyleyemez misin?"

Lilia bileğimi tutuyor ve umutsuzca bana bakıyor. Hayatımın geri kalanında tek istediğim onun tarafından ihtiyaç duyulmak. O da benim onu sevdiğim kadar şiddetle sevilmek için can atıyor.

"Lütfen beni boşalt Elyah. Lütfen."

Çenesini tutuyorum, parmaklarım boğazına dolanıyor. Sıkıyorum, sadece o bana tutunurken ben de onu orada tutuyorum.

Seni yakaladım, *Solnyshko*.

Senin olduğun her şeyi görebiliyorum ve sen muhteşemsin.

Başparmağım klitorisine sürtünürken, içine doğru itiyorum ve yüzündeki zevki içime çekiyorum.

Koridordan bir ses geliyor, yarı inilti, yarı hırıltı. Kapı aralık. Onun arzusunun sesine bağımlı olan tek kişi ben değilim.

"Kirill bizi izliyor."

"Bu ne sürpriz," diye inliyor Lilia ama durmuyor. Aksine göğüslerini dışarı çıkarıyor ve sikimi daha da sert bir şekilde sıkıyor.

Hızır bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Onun için gösteriş mi yapıyorsun? Sen çok kötü bir kızsın."

Kirill'in bizi izlediğini, kıskandığını, nefes nefese kaldığını ve muhtemelen sikinin elinde olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Uçakta Lilia'yı becerirken onu dinlemek hem işkence hem de mutluluktur.

"Benden sonra bu hassas amcığı sikmesi için onu buraya davet edeceğim, hem de döllerimle dolu olarak." "Buna cesaret edemezsin," diye nefes nefese kalıyor.

"Cesaret ediyorum, *Solnyshko*. Bir erkek senin için yeterli değil. Kirill, seni onun için bu kadar ıslak ve zayıf kılan o çarpık kafasındaki her neyse onu yaparken seni kendime sıkıca saracağım."

Lilia inliyor ve parmaklarımın altında etinin ısındığını hissediyorum. Bu fikir hoşuna gitti. Çok yakınımda ve üzerimde patlamak üzere.

"Kirill!" Bağırıyorum. "Buraya gel ve kadınımızın boşalmasını izle." "Şu bizim kadın meselesini bırak," diye umutsuzca soluyor.

Kirill kapıyı iterek açıyor, kıyafetlerini çoktan çıkarmış, aç gözleri Lilia'nın üzerinde. "Çok şirin. Bizim olmadığını düşünüyor."

"Bizim değil mi? Arkadaşım tarafından sikilmeyi beklerken o kadar güzel görünürken mi?" Ona bakarken cık cık diye bir ses çıkardım. "Küçük yalancı olma."

Kirill soyunduktan sonra Lilia'nın arkasına oturuyor ve bacaklarıma sarılıyor. Bir kolunu beline doluyor ve klitorisinin üzerindeki parmaklarımın yerine kendi parmaklarını koyuyor. Aramızda tutulan Lilia duyularına yapılan saldırıya tamamen teslim oluyor, gözleri kapanıyor ve başı Kirill'in omzuna doğru eğiliyor.

Gözlerimiz onun karşısında buluşuyor ve Kirill'in muzaffer sırıtışının kendi yüzüme yansıdığını biliyorum. Bu ikimiz için de ne kadar iyi. Parmakları onu okşamaya devam ederken onu sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"*Detka*, Elyah'tan zevk almanı izliyordum ve şimdi onun için geldiğini hissedeceğim."

Dayanmaya çalışıyorum. Onu Kirill'in kollarında çaresiz bir halde boyum boyunca aşağı yukarı hareket ederken, daha sıkı ve daha sıkı kenetlenirken görmek aklımı kaçırmama neden oluyor.

Lilia haykırıyor ve vücudu kavisler çiziyor. Kirill kollarını onun etrafına daha sıkı sarıyor ve onu sikime doğru itiyor, kulağına homurdanıyor, "Aferin kızıma. Onu güzelce ve derine sok. Elyah içinde patlayacak."

Lilia orgazmının doruklarında geziniyor ve bu konuda başka bir seçeneği yok. Güçlü doruk noktam hızla yükseliyor ve ben onun altında çırpınarak döllerimi onun derinliklerine akıtıyorum.

Nefes nefese geriye düşüyorum, ellerim Lilia'nın karnında, zor nefes alıyorum. Hiç bu kadar yoğun bir boşalma hissettiğimi hatırlamıyorum.

Oturdum, Lilia'yı sikimden çektim ve onu çevirdim. Boşaldıktan sonra zayıf ve esnekti ve kollarımda sırtüstü yatarken bacaklarını açtım.

Kirill kalçalarımızın arasında diz çökmüş, yüzünde şeytani bir sırıtışla sikini avucunun içinde pompalıyor.

Dudaklarımı Lilia'nın kulağına dayadım, yumuşak göğüsleri ellerimdeydi. "Bacaklarını kapatıp bu yataktan kalkmak için üç saniyen var, yoksa Kirill seni sikecek. Bir. İki." Duraklıyorum ve o kıpırdamayınca dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Üç."

Kirill, Lilia'nın kalçasını tutuyor, kendini onun üzerinde konumlandırıyor ve uzun, yüksek sesli bir inilti ile onun amına batıyor. "*Detka*. Sikildikten sonra kendini çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarını yavaş, kasıtlı hamlelerle ileri geri hareket ettiriyor, kadının amının sikişinin üzerinde sürüklenmesine aç. Gözlerimi onu bütünüyle yutan kızın görüntüsünden ayıramıyorum.

"Durmaması için ona yalvar," diye fısıldıyorum,
bacaklarını daha geniş çekerek. "Beni yalvartmayı bırak,"
diye inliyor.

Çenemi Kirill'e doğru salladım ve sadece durmakla kalmadı, ondan çekildi.

"Hayır!" Lilia Kirill'i tutmaya çalışıyor ama ben onu sevgiyle zapt ediyor, kollarımı ona doluyor ve boğazına öpücükler konduruyorum.

"Sen söyleneni yapmayan kötü bir kızsın. Ona durmaması için yalvar dedim. Eğer ondan istediğini istersen, Kirill sana verecektir."

Kirill elini, şimdi onun ıslaklığı ve benim dölümle parlayan uzunluğu boyunca pompalıyor. Kahretsin, bu inanılmaz bir manzara.

"*Detka*, birdenbire bana yalvarmanı duymaya kafayı taktım. Sen isteyene kadar istediğin şeyi sana vermeyeceğim."

Dudaklarım kulağının kabuğunu okşuyor. "Devam et, *Solnyshko*. Ona sikişinin cennet gibi olduğunu ve onu içinde hissetmezsen öleceğini söyle."

Lilia'nın elleri bükülüyor ve kalçalarını sıkıyor. İstemiyor ama kelimeler dudaklarından dökülüyor. "Lütfen, Kirill."

İnliyorum ve Kirill'in bir kez daha içine girip onu sahiplenmesini izleyerek iç uyluklarını kavırıyorum. Bu neredeyse onu kendim sikmek kadar iyi.

"Daha sert, lütfen," diye yalvarıyor ona.

"Seni daha sert sikebilirim ama bana yalvarmaya devam etmelisin. Eğer durursan, ben de dururum." Adam ona istediğini verirken hızla başını sallar.

"Lütfen, lütfen, lütfen."

Konstantin bunu dinliyor mu merak ediyorum. Bu büyüleyici kadın tanrıçayı, kendisine söylenen her şeyi yapacak, muhtaç ve aç bir kıza dönüştürebilecek tek kişi o değil.

"Klitorisin çok dolgun ve güzel," diye kulağına nefes veriyorum. "Seninle oynamamı ister misin?" "Lütfen Elyah."

Sanırım bu sese ve Lilia'nın kollarımdaki hissine bağımlı hale gelebilirim. Kirill'in itişlerinin ritmine göre yavaş daireler çizerken klitorisi kaygan ve dokunulamayacak kadar sıcak. Lilia böyle becerilmek için yaratılmış. O da bunu hissediyor olmalı, çünkü isimlerimizi inlemeyi bırakmıyor. Tekrar boşalıyor, bir eli Kirill'in omzunu sıkıyor, diğeri enseme kavramak için başımızın arkasına uzanıyor.

Kirill onun yüzüne bakıyor ve aniden itiş gücü kesiliyor ve Rusça küfrediyor.

Bir an sonra Kirill lezzetli bir yavaşlıkla kendini Lilia'nın içinden çeker. Lilia gözlerini açmış ve parmakları Kirill'in göğsünde gezinmektedir.

Uzanıp Kirill'in sikişinin tabanını kavırıyorum, sıkıca sıkıyorum ve uzunluğunu aşağı çekiyorum, tohumunu ve benimkini elimde topluyorum. Parmaklarımı kapladığında, parmaklarımı ona doğru itiyorum. "Bir damlası bile boşa gitmeyecek."

Lilia saçlarını terli yüzünden itiyor ve bir elini şiş karnının üzerine koyuyor. "Fark etmediysen

zaten hamileyim."

"Fark etmez. Ait olduğumuz yer orası."

Seksin yaptığı büyü buharlaşıyor ve Lilia kendini bir battaniyeyle örtmeye çalışıyor. Kirill ve ben ona izin vermiyoruz. Onu olduğu yerde istiyoruz.

"İkiniz de istediğinizi aldınız. Şimdi beni bırakın."

"Sen benim istediğim şeysin. Her zaman da öyle olacaksın," diyorum ona.

Lilia hızla başka tarafa bakıyor ve başını sallıyor. Ona sunabileceğim gerçek bir şey olduğuna hâlâ inanmıyor.

Dudaklarımı kulağına dayadım. "Ne yapmamı istiyorsun, göğsüme uzanmamı, kanayan kalbimi söküp sana göstermemi mi? Eğer gereken buysa, yapacağım."

Kirill

"**D** Yapma. Lütfen beni kaldırın." Lilia ellerini göğsüme dayadı. Benim bedenimle Elyah'ınki arasında sıkışmış durumda.

Onu burada tutan tek şey benim ve hareket etmiyorum. "Yalvarırken sesin çok güzel çıkıyor, *Detka*. Seni küçük tatlı bir kediciğe dönüştürebilen sadece Konstantin değil. Bunu bizim için de yapıyorsun." "Hamile olmak bana çılgınca şeyler yaptırıyor. Lütfen çekilir misin?"

Bakışlarım vücudunda geziniyor, karnının şişkinliğine, meme uçlarının koyu pembeliğine hayranlıkla bakıyorum. Vücudu büyüleyici ve Elyah'ın tüm kasları ve dövmeleleri karşısında ne kadar da güzel görünüyor. Hiçbir şeyin onu tatlı tatlı uyurken becermekten daha iyi olacağını düşünmemiştim ama uçakta nefret seksi buna yaklaştı. Bu daha da iyi.

"Neden? Gitmen gereken bir yer mi var?" Onunla alay ediyorum. Elyah'ın kollarında olduğu yerde kalmalı. Bu adam sadece Lilia'yı becermekle yetinmeyecek.

"Sadece seksti. Sadece bir santimi kaşıyordum. Bir daha olmayacak."

Elyah'nın yüzünde acı ifadesi belirir. "Birine ihtiyaç duymak ya da onu sevmek utanılacak bir şey değildir."

Lilia boğuk, paniklemiş bir ses çıkardı. Beni üzerinden itiyor, kapının arkasından pamuklu bir bornoz alıyor ve aceleyle odadan çıkıyor. Bir an sonra banyo kapısının çarptığını duyuyoruz. Elyah ve ben hayal kırıklığı içinde birbirimize bakıyoruz.

Ayağa kalktım ve kot pantolonumu çektim. "O kadına daha ne söylemen gerekiyor? O imkânsız biri." Elyah yenik bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Bu benim hatam. Onun değil."

"Bizim dünyamızda çılgınca şeyler olur," diye homurdanıyorum. "İntikamını aldı. Elmasları sattı. Şimdi bunun üstesinden gelme zamanı."

Gidip banyo kapısının yanında bekliyorum, ellerim ceplerimde kapı çerçevesine yaslanıyorum. Lilia kapıyı açar açmaz şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Neden Elyah'a en ufak bir nezaket gösteremiyorsun, seni taş kalpli sürük?"

Elyah hala nefes almamın nedenlerinden biri ve ona verdiği her yara benim yaram.

Lilia'nın dudakları sıkıntıyla birbirine yapışıyor. "Sence neden?"

Elimi salladım. "Seni kaçırmak, korkutmak, neredeyse öldürmek, evet, evet."

"*Evet, evet, evet*" *deme* olan biten her şeye. Ne tür bir deli insan

"Yaptığın şeylerden sonra kollarını nasıl tutacaksın?"

Orgazmı onu parçalara ayırırken hala bana sarıldığını hissedebiliyorum. Lilia tam da böyle bir deli ve bunu kabul etmesi gerekiyor. "Bu adam sana karşı samimi duygular besliyor ve hep besledi."

Lilia iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor ve yanımdan geçmeye çalışıyor. "Sen kim oluyorsun da duyguların yokken onlardan bahsediyorsun?"

Elimi başının yanındaki duvara vurarak yolunu kesiyorum ve dişlerimin arasından hırlıyorum: "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bilecek ne var ki? Sen bir ucube, bir sapık ve bir katilsin. Seni ilk gördüğümde babamın bazı arkadaşlarını sebepsiz yere öldürüyordun."

Sebepsiz yere.

Böyle mi düşünüyor?

Sebepsiz yere.

"Bu konuyu açtığına sevindim," diyorum dişlerimin arasından. "Eğer biri seni bizden almaya kalkarsa, tıpkı Lugovskayalar'a yaptığım gibi onları da öldürürüm. Acı dolu, korkunç ölümler."

"Neden onlardan bu kadar nefret ettiniz? Onlar sıradan insanlardı. Bratva'da olabildiğince sıradan."

"Bu kadar saf olma," diye tükürdüm ona.

"O zaman söyle bana! Zavallı Kirill'e ne yaptılar? Sana bu şekilde davranma hakkını veren nedir, söyle bana."

"Her şeyimi elimden aldılar," diye bağırp yumruğumu duvara vuruyorum ve o da irkiliyor. Bana bunu söyletecek.

Karnını ellerimin arasına aldım. "Bu bebek mi? Bu bebek bende kalacak, sen de onunla birlikte. Bu sefer, ikinizi de benden almaya çalışanın boğazını koparacağım."

"Bu sefer mi?" Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Bir çocuğun mu oldu?"

Sesi daha sert çıkabilir miydi? "Ne istersen söyleyebilirsin. Herkes istediğini söyleyebilir ama bu sayılır. Hâlâ sayılıyor amına koyayım."

"Neden olmasın ki..." Sözünü kesiyor.

"Ah." Düşük yaptığını hatırlıyor.

Keşke lanet olası bir düşük olsaydı.

Arkamdan Elyah'ın odaya girdiğini hissediyorum. Konstantin kanepeden bizi izliyor.

Ellerim Lilia'nın şişmiş karnını buluyor ve onu sıkıca tutuyorum. Bu konuda tek kelime etmek istemiyorum, ama bu beni lanet olası aklımdan çıkarıyor.

Lilia daha yumuşak bir ses tonuyla, "Bana anlatmak istersen dinlerim," der.

SEKİZ YIL ÖNCE

Sıcak güneş ışığı dondurma külahımı eriterek elimi pembe, muhteşem bir karmaşaya dönüştürüyor. Belkal Parkı yaz ortası sıcağında sıcak ve tozlu. Liseden hemen hemen herkes gevşek çimlerin üzerinde toplanmış ya da fiskiyede su sıçratıyor. Bir dondurma kamyonu bir ağacın altına park etmiş, insanlar limonata ve meşrubat bekliyor.

Ciyaklayan, kanat çırpın arkadaşlarının arasında Kristina'ya o kadar dikkatle bakıyorum ki dondurmanın elimin üzerinden aktığını fark etmiyorum bile. Bakışları üzerimde gezindiğinde, ona tereddütle gülümsüyorum.

Kristina yıpranmış, elden düşme kotuma, yanağımı süsleyen mor göze ve elimin üzerinde eriyen dondurmaya bakıyor, sonra tiksintili bir alaycılıkla arkasını dönüyor. Diğer kızlarla hararetli bir şekilde konuşmasını ve omzunun üzerinden işaret etmesini izliyorum. Kristina'nın tüm arkadaşları dönüp bana bakıyor ve teker teker gülüp benimle alay ediyorlar.

Kirill, sınıfın ucubesi.

Ezik, ezik.

Arkadaşların nerede, Kirill? Hiç arkadaşın yok mu?

Sürü halinde, "Git kendini boğ, Kirill" diyerek bana doğru yüzerek uzaklaşıyorlar.

Beni aptal yerine koyup sonra da çekip gideceklerini mi sanıyorlar?

Dondurmamı yere atıyorum ve onları takip ediyorum. Arkalarından yürüdüğümü fark etmeleri beş dakikalarını alıyor. İçlerinden biri diğerlerini dürttüğünde ve bana bakmak için döndüklerinde, işaret parmağımı ve orta parmağımı ağzımın iki yanına koyup havayı yalıyorum.

Kızlar öfkeyle çığlık atıyor ve bana küfrediyorlar. Kanım damarlarımda parıldıyor. Beni sevmelerini sağlayamam ama benden nefret etmelerini sağlayabilirim.

Bir süre sonra kızların peşinden dolaşmak sıkıcı gelmeye başlıyor ve köyün etrafındaki uzun yolu yürüyorum.

Eve gitmem gereken anı ertelemek için her şeyi yaparım.

İçeri girer girmez, yine boktan bir akşam olacağını anladım. Babamın sandalyesinin yanında yerde duran boş bir votka şişesi ve dirseğinin yanında açık duran yeni bir şişe var.

Babam sarı gözlerle bakıyor, benim olduğumu görüyor ve yüzü nefretle değişiyor. "Nerelerdeydin sen? Tembel pislik. Hiçbir işe yaramıyorsun."

Dün gece kendimi tavan arasına kapattığım ve beni dövmekten zevk almasını engellediğim için bana hala kızgın. Bu hafta her gece antrenman yaptı. Vücudumun her yerinde çürükler oluştu.

Annem bulaşıkları yıkıyor ve kararmış gözlerime bakıyor, ama bakışları sanki orada değilmişim gibi hızla benden uzaklaşıyor.

Artık ona kızgın bile hissetmiyorum. Daha çok sıkıcı, iltihaplı bir ağrı gibi. On yaşındayken, annem bulaşıkları yıkarken babam beni yere yatırıp karnıma tekme attığında, yardım beklememem gerektiğini çabucak öğrendim.

"Osuran bir ihtiyar olmaktan iyidir," diye karşılık veriyorum ona.

Öfke babamın yüzünü değiştiriyor ve ayağa fırlıyor. Bir anda ne kadar sarhoş olduğunu yanlış değerlendirdiğimi fark ettim. Henüz güvenle karşılık verebileceğim kadar sarhoş değildi.

Beni tişörtümün önünden yakalıyor ve yumruğunu yüzüme indiriyor. Dudağım dişlerime çarparak yarıldı. Kan ağzıma doluyor ve çenemden aşağı dökülüyor.

Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve evin içinde koşuyorum. Yakında ondan daha büyük olacağım ve karşılık vereceğim, o zaman pişman olacak. Acıdan kör olmuş bir halde pencereye doğru ilerliyorum. Parmaklarım kanla ıslanmıştı ve babamın böğürmelerinin gittikçe yaklaştığını duyarken kilidi açmaya çalışıyorlardı. Kilit açılıyor ve ben yarı dalış yarı yuvarlanışla pencereden dışarı, yabancı çiçek tarhlarına düşüyorum.

Bir saniye sonra ayağa kalktım ve ağaçlara doğru koşmaya başladım.

Ön kolumu ağzıma götürüp kanı siliyorum ama kan akmaya devam ediyor. Dışarısı artık o kadar karanlık ki nereye gittiğimi zar zor görebiliyorum. Çiçek tarhlarında beyaz güller yetişen soluk mavi bir binanın köşesine tökezliyorum.

Kristina'nın evi.

Bahse girerim yatağına uzanmış, küçük şirret rüyalar görüyordur.

Evin içinde dolaşıp tüm pencerelere bakıyorum. Anne ve babası oturma odasında televizyon izliyorlar. Küçük kardeşi başparmağı ağzında uyuyor.

Kristina'nın odasını buldum, başını yastığa koymuş çarşafının arasındaydı.

Tek başına.

Burada onu izliyorum ve o beni durduramıyor. O yatakta çıplak mı? Kendine dokunuyor muydu? Bahse girerim yapmıştır, pis sürtük.

Arkama bakıyorum ama orada kimse yok. Kristina benden kaçabileceğini sanıyor ama kaçacak yeri kalmadı. Burada mastürbasyon yapabilirim ve bu neredeyse onunla birlikte olmak kadar iyi.

Yüzüme bir sırtıma yayılıyor ve acı dudağımı dağlıyor. Bir nefes veriyorum ve Kristina aniden yatakta doğruluyor.

Bir elimle ağzımı kapatarak gözden kayboluyorum. Gülmek istiyorum ve bunun acıdan mı yoksa harika bir şey keşfettiğim için mi olduğunu bilmiyorum. Kızlar sürü halindeyken cesur davranırlar ama yataklarında tek başlarıyken ne kadar da savunmasızdırlar.

Pencereden uzaklaşıyorum, arkamda kanlı bir leke bırakıyorum. Umarım bunu görür ve odasının dışında kimin dolaştığını merak eder.

Sokakta yürümeye devam ederken, ileride karanlıkta bir amaç uğruna yürüyen başka bir figür görüyorum. Kim olduğunu merak ederek sessizce onu takip ediyorum. Başını çevirdiğinde profilini tanıdığımı düşünüyorum.

Artem?

Yönümü değiştiriyorum ve ağabeyimi sokak boyunca takip ediyorum, gölgelerden uzak duruyorum. Kasabadaki en büyük eve doğru ilerliyor. Kocaman pencereleri, sütunları ve geniş bir çimenliğin etrafına dizilmiş süs ağaçlarıyla bizim kulübeye kıyasla bir saray gibi. Araba yolu düzgün beyaz taşlardan yapılmış, her biri mükemmel bir şekilde yerine oturtulmuş. Artem'in burada bir amacı yok, benim de yok. Belki de burayı soyacak. Bu ilginç olurdu ve ben de ona yardım etmekten çekinmezdim. Bu kasabadaki zenginler bize pislikmişiz gibi bakıyor.

Artem bir yatak odasının penceresine tırmanır, ancak pencereyi zorlamak yerine cama dokunur ve bekler. Bir süre sonra pencere açılır ve içeri tırmanır.

O kadar şaşıyorum ki dudağımdaki acı yok oluyor. Bu evde iki kız yaşıyor ve onlardan biri on sekiz yaşındaki güzel Yelena. Sokakta ne zaman yanından geçsem hep çok kibirli davranıyor. Kardeşim de en az benim kadar önemsiz biri.

Gururlu, yüksek ve kudretli Yelena bizim gibi süprütülerden mi hoşlanıyor? Bunu görmeliyim.

Olabildiğince sessiz bir şekilde kafese tırmanıyorum ve çatıdan pencereye doğru sürünüyorum. İçeriden sarı bir parıltı geliyor. İçeriye baktığımda, güzel, sarışın, uzun bacaklı Yelena'yı saçaklı bir yatakta görmeyi umuyorum ama ağabeyimin soyduğu kız kısa boylu ve saçları çamurlu bir kahverengi. Ekaterina. Kısaca Katya. Sınıfımda neredeyse benim kadar ezik olan ufak tefek bir kız. Bir avuç arkadaşı var ama çoğu öğle arasında burnunu bir kitaba gömüyor. Onu pek fark etmemiştim ama Artem onu kabaca öpüp iki eliyle göğüslerini sıkarken ve onu yatağına geri götürürken şimdi bakıyorum.

Kadının omuzlarına birkaç öpücük kondurduktan sonra pantolonunu indiriyor ve onu becermeye başlıyor. Gözlerimi bu manzaradan ayıramıyorum. Çok ateşli değil ama hayvani ve büyüleyici bir yanı var. Artem şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde işini bitiriyor ve Katya'nın üzerinden iniyor, Katya bu deneyimden etkilenmemiş gibi görünüyor ama Artem'in elini tutmak istiyor. Artem bir an için ona izin veriyor ama sonra giysilerini tekrar yerine yerleştiriyor ve gitmek için dönüyor.

Onları izlediğim pencereye doğru.

Görüş alanından çıkıyorum ve çömelerek kafese doğru yürüyüp aşağı iniyorum. Sonra yola geri koşuyorum. Kalbim o kadar çılgınca atıyor ki neredeyse tekrar yakalanıyordum ve dudağımdaki acıya rağmen sırtıyım. Ağzıma yine kan doluyor ama kendimi hiç bu kadar canlı

hissetmemiştim.

Ondan sonra her gece sokaklarda dolaşıyor, pencerelerden içeri bakıyor ve masum kurbanları gözetliyorum. Gizli bir dünya keşfettim ve hepsi benim. Kavga eden çiftleri izliyorum. Düzüşenleri. Kızlar battaniyelerin altında sinsice kendilerine dokunuyor. Annelerinin giymelerine izin vermediği kıyafetleri deniyorlardı. Her gece defalarca mastürbasyon yapıyorum, beni göremedikleri ya da durduramadıkları için çılgınca tahrik oluyorum.

Hayatımda ilk kez kendimi güçlü hissediyorum.

Babamın gece dayakları olmadan, bedenim kendime aitmiş gibi hissetmeye başladı. Daha da güçleniyorum, pencerelerden daha iyi görebilmek için duvarları aşılıyor ve ağaçlara tırmanıyorum. Bazen olmam gereken yere çıkamıyorum ve hayal kırıklığıyla şınav çekmeye başlıyorum. Daha güçlü olmalıyım. Daha yükseğe tırmanmalıyım. Doyuma ulaşmalıyım. Bağımlıyım amına koyayım.

Kurbanlarımı okuldan seçiyorum. Beni küçümseyen, benimle dalga geçen, bana tepeden bakan tüm kızları.

Onları evlerine kadar takip ediyorum ve nerede yaşadıklarını öğreniyorum, sonra da karanlıkta onları izliyorum.

Katya'yı tekrar fark edene kadar aylar geçti. Kimseye tepeden bakamayacak kadar küçük ve önemsiz, bu yüzden onu görmezden geliyordum, ta ki bir gün bir ağacın arkasında ağladığını fark edene kadar. O kadar perişan görünüyor ki, dünyasında neyin yanlış olabileceğini merak ederek uzun süre ona bakıyorum. Zengin ve büyük bir evde yaşıyor, o halde ağlayacak neyi var?

O zaman sorunun ne olduğunu anladım. Artem'den hoşlanıyor gibiydi ama Artem kendinden başka kimseden hoşlanmıyor. Benden bile hoşlanmıyor.

Katya onu izlediğimi fark ediyor ve hızla yüzünü siliyor.

Gitmek için dönüyorum ama kendimi ona dönüp "Aş artık bunu. Onun için ağlamaya değmez."

Katya titrek ve gözyaşlarıyla dolu bir sesle cevap verir: "Onun olduğunu bile kabul etmezken bunu nasıl atlatabilirim ki?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne?"

Katya yavaşça kızarır ve kekelemeye başlar: "Bebek. O söylemiş olmalı..."

Aynı evde yaşamamıza rağmen ağabeyimle haftalardır konuşmuyoruz. "Ne?" Katya benden hızla uzaklaşmadan önce dehşet içinde inliyor.

O öğleden sonra kızları takip etmek yerine doğruca kendi evime gidip Artem'in işten gelmesini bekliyorum. Saat altıyı çeyrek geçe asistanlık yaptığı araba tamircisinden yağlı elleri ve kıyafetleriyle geliyor ve ben de onu çamaşırhaneye kadar takip ediyorum.

"Katya hamile mi?"

"Kim?" Artem şaşkın bir ifadeyle cevap veriyor ama kaypak ifadesinden kimden bahsettiğimi çok iyi anladığımı söyleyebilirim.

Omzuna bir yumruk attım. "Numara yapma. Seni onunla gördüm. Neden seninle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranıyorsun?"

"Beni gördün

mü?" "Seni takip

ettim."

Artem kaşlarını çatıyor ve omuzlarını silkiyor. "Sadece birkaç kez oldu. O sürtük muhtemelen herkesi beceriyordur."

Bir kahkaha patlattım. "Katya mı?" Neredeyse, "*Sence erkekler Katya'yı becermek için sıraya mı giriyor?*" diye ekleyecektim ama bugün o kadar üzgün görünüyordu ki, acımasız kelimelerin dudaklarımda ölmesine izin verdim. "Katya öyle biri değil."

"Evet, öyle. Neden biliyor musun? Çünkü onu becermeme izin verirse, tüm kasabanın onu

becermesine izin vermiş olur. Şimdi defol git." Artem beni kenara itti ve yatak odasına yöneldi.

Katya ertesi gün okula gelmedi. Ya da bir sonraki. Kendime ona ne olduğunun ve Artem'in onu hamile bırakıp bırakmadığının önemli olmadığını söylüyorum. Benim kendi hayatım var, onun da kendi hayatı var.

O büyük, mükemmel evde başına kötü bir şey gelebilir.

Bütün hafta okula gelmiyor ve bu beni çok rahatsız ediyor. Cuma gecesi kendimi şehrin öbür ucundaki evine giderken ve penceresine tırmanırken buluyorum. İçeri baktığımda uyanıktı. Katya'yı gizlice izlemekle hiç ilgilenmiyorum, bu yüzden cama vuruyorum.

Şaşkınlıkla bana bakıyor ve pencereyi bir aralık açıyor. "Kirill? Burada ne işin var?" "Bırak gireyim."

Bana kaşlarını çatı. "Erkeklerin odama girmesine izin vermem."

"Aptal olma," diyorum ona. Odasına erkeklerin girmesine izin verdiğini kesin olarak bildiğim için değil, bu şekilde onunla hiç ilgilenmediğim için. O iyi bir kız. Ben sadece bu kasabadaki sürtükleri süzerim.

Pencereden ona el sallıyorum ve odasına giriyorum. Etrafa baktığımda, büyük, lüks bir yatak odası olduğunu görüyorum. Hiçbir masraftan kaçınılmamış, sanki prenses gibi. "Kendi banyon da var," diye mırıldanıyorum.

"Ne?"

Ona dönüyorum, ellerim kotumun arka ceplerine sıkışmış. Söylemeye geldiğim şeyi söyleyeceğim ve sonra gideceğim. "Artem sana yardım etmeyecek. Ailene anlatmalısın."

"Onlara zaten söyledim," diye mırıldanıyor ve başını öne eğiyor.

Tavrındaki bir şey gözlerimi kısmama neden oluyor. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," diye mırıldanıyor ve kolunu ovuşturuyor. Kolunun altından çürükler görünüyor. "Sana vurdular mı?"

"Sert değil. Sadece birkaç tokat çünkü onları kızdırdım."

Göğsümde öfke alevleniyor. "Hamileyken sana vurdular mı?"

"Ailen sana vurur. Ya da biri vurur."

Ben bir çocuğum ve babam bir pislik. Bu tür şeylerin güzel evlerde ve Katya gibi kitap okuyan ve kimseyi rahatsız etmeyen insanların başına gelmemesi gerekir.

"Artem onun olmadığını söylüyor."

Katya'nın gözlerinden yaşlar fışkırır. "Yalan söylemiyorum! Ondan başka kimseyle yapmadım. Benden hoşlandığını sanıyordum. Kimse inanmıyor-"

"Sana inanıyorum."

Bana bakıyor. "Ne?"

"Onun bebeği olduğunu biliyorum. Ama o istemiyor."

Yüzü buruşuyor ve bir eli karnında, yenilmiş bir halde yatağına oturuyor. Birden karnının şiş olduğunu fark ettim. Haftalardır hamileydi. Muhtemelen aylardır. Onları yıllar önce birlikte görmüştüm. Bunca zamandır bununla yalnızdı ve kimse ona güzel bir şey söylemedi mi?

"Tebrikler," diye mırıldandım.

"Canın cehenneme," diye fısıldıyor gözyaşlarının arasından.

"Öyle demek istemedim, sadece havalı olduğunu düşünüyorum. İyi birinin bebek sahibi olması." Elimi buklelerimin arasından geçirip başımı sallıyorum. O mutsuz ve ben de hıyar gibi konuşuyorum. Ama iyi insanların bebekleri olmalı. Babam gibi pislikler ve annem gibi kırık bebekler değil.

"Çok korkuyorum. Annemle babamı daha önce hiç bana bu kadar kızgın görmemiştim. Hayatımı ve ailemizin itibarını mahvettiğimi ve artık asla evlenemeyeceğimi söyleyip durdular."

Yüzünden akan gözyaşlarıyla orada dururken, evcil hayvan dükkanında kimsenin istemediği son köpek yavrusu gibi görünüyor. Endişelendikleri tek şey buysa, bunu düzeltebilirim. "Seninle evlenirim."

Katya bana bakıyor. "Ne? Sen on altı yaşındasın. Ben de on altı yaşındayım. Evlenemeyiz."
Omuz silkiyorum. "Neden olmasın? Bebek doğduğunda on yedi yaşında olacağız. Ben çalışıyorum.
Para kazanıyorum."

Evlilik bana hiç bu kadar büyük bir mesele gibi gelmemişti ama Katya'nın ailesi için bu kadar önemliyse, ona vurmayı bırakacakları anlamına geliyorsa onunla evlenirim. Bebeği olacakken bu kadar ağlamamalı.

Özür dilercesine ellerini birleştiriyor. "Üzgünüm ama... ailemin senin ailenle hiçbir ilgisi yok. Düşündüğüm bu değil," diye ekliyor aceleyle. "Sadece onlar böyle düşünüyor."

Bunu görmezden geliyorum. Bu kasabadaki çoğu insanın ailem hakkında ne düşündüğünü biliyorum ve gerçekten umurumda değil. Katya'nın itibarı konusunda bu kadar endişelilerse, bunu aşacaklardır. "Ailenle konuşacağım. Bunu Artem yapmadı, değil mi?"

Başını sallıyor, gözleri şüpheyle dolu. "Hayır, ama... Bunu neden yapasın ki?" diye ağzından geçiriyor. "Evlen benimle."

Uzun bir süre ona baktım. "Sen bu kasabadaki diğer insanlardan farklısın. İyi birisin. Yalnız kalmayı hak etmiyorsun."

Katya bana belli belirsiz bir gülümseme sunuyor. "Sana da."

Ben de ona gülümsüyorum. Şu halimize bak. Kasabanın iki uyumsuzu evleniyor.

Bir an için dizlerimin üzerine çöküp düzgün bir şekilde evlenme teklif etsem mi diye düşünüyorum ama bu doğru gelmiyor ve Katya'nın da bunu istediğinden şüpheliyim.

Bunun yerine, Katya'nın penceresinden atlıyorum, kafesten aşağı kayıyorum ve evin önüne doğru yürüyorum. Aslan şeklinde kocaman pirinç bir kapı tokmağı var ve onu metal plakaya vuruyorum.

Kapı açılıyor ve içerideki ev cilalı zeminlerden, devasa aynalardan ve ışıltılı avizelerden yansıyan altın rengi ışıkla aydınlanıyor. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim.

Annem yaşında bir kadın kaşlarını çatmış bana bakıyor. Saçları taranmış, düzgün ve altın rengine boyanmış, annemin soluk ve dağınık topuzundan çok farklı. Mücevher takıyor ve sırtı düz ve gururlu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Koridorda bir adam belirliyor ve yüzünde aynı şüpheli ifadeyle bana yaklaşıyor.

"Merhaba, Bay ve Bayan Lugovskaya. Benim adım Kirill."

Kısa boylu, temiz kadın ve tıknaz adam düşmanca gözlerle beni inceliyor. Bayan Lugovskaya, "Şu anda bahçıvan ya da bahçe görevlisi almıyoruz," diyor.

"Ben iş aramıyorum. İstiyorum-"

Ama Bay Lugovskaya'nın gözlerinde şüpheli bir parıltı belirdi. "Senin soyadın ne evlat?"

Çocuğun yüzüne soğuk bir tokat. "Angelov."

Burun delikleri öfkeyle parlıyor. "Kızımıza müdahale eden sendin. Hemen gidin." "Hayır, dinle-"

Ama Bay Lugovskaya kırmızının benekli bir tonuna dönüştü ve bana doğru ilerliyor. Yakamdan tutup beni kapısının eşiğinden itti.

"O benim kardeşimdi. Ben Kirill. Çek şu lanet ellerini üzerimden."

Son birkaç aydır uyanır uyanmaz yapabildiğim kadar çok şınav çekiyorum. Bu hafta iki yüze ulaştım ve kollarımda ve göğsümde biraz kas tonusu geliştiğini fark ettim.

Ama Bay Lugovskaya bana bağılıyor, beni dövdürmekle tehdit ediyor. Yıllar boyunca başıma yığılan tüm isimlerle bana küfrediyor. Kapının yanındaki şemsiyeye uzanıyor ve başının üzerinde bir baston sallıyor.

Ona öyle bir yumruk atıyorum ki, babam ne kadar sarhoş olursa olsun kaçabilirdi ama Bay Lugovskaya mükemmel bir evde, mükemmel bir hayat yaşıyor ve kavgaya alışık değil. Yumruğum

yüzüne çarptı ve sendeleyerek yana doğru gitti.

Bayan Lugovskaya avazı çıktığı kadar bağıyor. "Kocama saldırmaya nasıl cüret edersiniz! Evimizden defolun!"

Evin içinden koşan ayak sesleri duyulur ve Katya merdivenlerin başında belirir. Ön kapının önündeki manzaraya bakar, yüzünde perişan bir ifadeyle ellerini ovuşturur.

Bay Lugovskaya elini kanlı burnuna götürerek kızına parmağıyla işaret ediyor ve "Sen, odana geri dön" diye bağıyor.

Kapıyı suratıma çarpmadan hemen önce hırladı. "Bir daha buralarda yüzünü gösterirsen seni vurdururum."

Ağrıyan elime vurarak arkamı dönüyorum. Bu muhtemelen daha iyi olabilirdi, ama önemli değil. Nasıl olsa Katya'yla evleneceğim. İhtiyacım olan son şey izin ve bunu sadece Katya'nın istediğini düşündüğüm için istiyordum.

Ama önce bir şeyi düzeltmem gerekiyor. Katya'ya param ve işim olduğu konusunda yalan söylüyordum ama sanırım bu konuda ne yapacağımı biliyorum. İyi para veren ilginç bir iş hakkında bir söylenti duydum. Söylentiye bana söyleyen kişi geçen hafta tutuklandı, ama muhtemelen aptal ve dikkatsiz olduğu içindir.

Karanlıkta kasabaya doğru ilerliyorum. Tren raylarının aşağısında bazı depolar ve etrafa dağılmış birkaç nöbetçi var, ama onları sürünerek geçmek kolay. Bazı kapalı kapıların yanındaki ışık havuzunda durmuş, kapıyı çalmalı mıyım diye düşünürken öfkeli bir ses "Ne oluyor lan? Oraya nasıl girdin?"

Cevap veremeden, kocaman bir adam yakamdan tutuyor ve tişörtümle beni yarı boğuyor.

"Stepan'ı tanıyorum," diye boğuluyorum. "İş için buradayım."

"Şerefsiz herif," diye homurdanıyor adam ama bir kapı açıp beni içeri sokuyor ve kükrüyor, "Patron!"

İş hakkında görüşmek isteyen biri var."

Deponun içi yeterince aydınlatılmamış ve üst üste yığılmış kasalarla dolu. Kutular tanıdık gıda logolarıyla spreyle boyayla boyanmış ama birinin içinde samanların arasına yerleştirilmiş silahlar var.

Beni tutan adam beni itiyor ve bir ışık havuzuna doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Koyu renk saçlı, uzun boylu bir adam bir sandığın içindekileri bir panodaki listeye göre kontrol ediyor. Kayıtsız gri gözleri beni bir kez daha süzüyor. Kendini tanıtmıyor ama kim olduğunu biliyorum. Herkes tanıyor.

Konstantin Zhukov, bu kasabadaki düzensiz suçluları organize olanlarla değiştiren adam.

Genç, belki yirmili yaşlarının ortasında ve onu kolunda Yelena Lugovskaya gibi güzel bir kadınla hayal edebiliyorum. Bu adamla ilgili her şey şık ve pahalı, ama gözlerinde sert ve acı bir ifade var.

"Korumamı nasıl atlattın?" Konstantin notlarına geri dönerek soruyor.

"Yürüdüm. Zor olmadı."

Adam bana bakıyor, yüzümü ve yırtık kıyafetlerimi inceliyor. "Okulda olman gerekmiyor mu? Neden çalışmak istiyorsun?"

"Okulu siktir et. Ben baba olacağım."

Konstantin bana bakıyor. "Senin yaşında. Kadın kim?"

"Ekaterina Lugovskaya."

Arkamda duran adam bir kahkaha patlatıyor ama Konstantin ciddi bir ifadeyle beni izliyor. "Lugovskayaları mutlu edecek kadar param yok. Benim için küçük bir suçlu olarak çalışarak onları nasıl kazanmayı umuyorsun?"

Morarmış eklemelerimi cebime sokuyorum. "Bu benim sorunum."

Konstantin bunu düşünür ve sonra başını sallar. "Pekâlâ. Eğer iş istiyorsan ve yeterince güçlü ve zeki olduğunu düşünüyorsan, sana göre bir işim var. Ekibe hoş geldin."

"*Spacibo, Pakhan.*"

Konstantin'in dudaklarına alaycı bir gülümseme dokunur. "Bana öyle demene gerek yok. Ben bir *Pakhan* değilim. Henüz." Otuz dakika sonra, adımlarımda bir sıçrama ve aldığım siparişlerle depodan çıkıyorum.

Konstantin. Ona iyi olduğum şeyi, yani geceleri gizlice dolaştığımı söylediğimde beni dinledi. Ayrıca Stepan gibi bir aptal olmamam ve ne yaptığımı kimseye, Katya'ya bile söylememem konusunda beni uyardı. Kadınlar bu tür şeylerden anlamaz.

"Para için mutlu olacak ve bilmesi gereken tek şey bu. Kadınlar bizim dünyamıza ait değil. Yeterince güçlü değiller," dedi Konstantin yanağımı okşarken ve beni yoluma gönderirken.

Yeni işim beni çoğu gün sabaha kadar dışarıda tutuyor. Okula gitmeyi bırakıp bütün gün uyumaya başladığımda ilk başta annem ve babam bunu fark etmediler. Birkaç hafta sonra, babam bende farklı bir şeyler olduğunu biliyormuş gibi bana şüpheli bakışlar atmaya başladı. Sadece kas yapmıyorum. Konstantin bana bir erkek gibi davranıyor ve ben de öyle hissetmeye başladım.

Çalışmadığım geceler gizlice Katya'yı yatak odasında ziyaret ediyorum.

"Annemle babam sana çok kızgın," diyor sert bir fısıltıyla ama dudaklarında muzip bir gülümseme dans ediyor.

Ailesi hakkında konuşmak istemiyorum. Kocamanlaşan karnına bakıyorum. Elimi şişliğin üzerinde gezdiriyorum. "Yapabilir miyim?"

Katya gözlerini devirir, gülümser ve sonra başını sallar. "Eğer istersen."

Elimi karnına koydum. Harika hissediyor. Garip ama içinde bir bebek olduğunu bilmek harika bir şey.

"Vay canına," diye nefes alıyorum.

Katya bana bakıyor. "Gerçekten bu kadar harika olduğunu mu düşünüyorsun?" "Düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum. Bu bebek bana gözyaşından başka bir şey getirmedi." Kendine bakarken yüzü yumuşuyor. "Sanırım bu onun hatası değil. Ya da onun suçu. Belki de oldukça havalıdır."

Katya, elimi karnına koyarak yatakta yanına uzanmama izin veriyor. İlk başta gergin görünüyor, sanki bir şey deneyeceğimden endişeleniyor ama denemiyorum ve denemek de istemiyorum. Sonunda rahatlıyor.

Katya aniden, "Seni sevmiyorum," diye açıkladı. "Sana aşık falan olmayacağım." Omuz silkiyorum. "Ben de seni sevmiyorum."

Ağzı eğlenerek bükülüyor. "Bunu zaten biliyordum. Beni öpmeye bile çalışmadın. Bunu neden yapıyorsun ki?"

"O bir bebek. Babası olmadan ne yapacak? Ve o benim kanımdan, canımdan."

Sanki bana acıyormuş gibi kaşlarını kaldırıp birleştiriyor. "Gerçekten yalnızsın, değil mi? Bunu anlıyorum. Ben de yalnızım."

Elim karnının üzerinde geziniyor ve kendimi gülümserken buluyorum. "Sanırım artık yalnız olmayacağız."

Eve geldiğimde babam sarhoş ruh hallerinden birindeydi ve kavga etmek için can atıyordu. Bunu yumruklarını sıkıp sıkılmamasından anlayabiliyorum.

"Nerelerdeydin? Gelip gidiyorsun, buraya otel gibi davranıyorsun." Artık korkmuş küçük bir çocuk değilim. Ben bir erkeğim ve bu pisliğe hiçbir şey

borçlu değilim.

Sinmek ya da kaçmak yerine ona doğru adım atıyorum. Şu anda ondan daha uzun olduğumu görünce şaşırdım. Gözlerinin genişlemesine bakılırsa o da öyle.

Sadece dene beni. Lanet olsun dene beni.

Babam beni atlatıyor ve başından beri niyeti buymuş gibi tezgahtan bir şişe votka aşırıyor. "Henüz bir erkek değilsin."

"Sonum senin gibi olmadığı sürece," diye mırıldanıyorum yatağıma doğru giderken. Katya'yı bir sonraki görüşümde kalbi parçalanıyormuş gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Karnı artık kocaman.

Bebeğin doğmasına sadece birkaç hafta kaldı.

"Ailem bana bebek doğar doğmaz onu evlatlık vermem gerektiğini söyledi," diye boğuk bir sesle konuşuyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Benden çok utanıyorlar."

Evlat edinme. Bebeğini ondan al. Benden uzaklara.

Öfke içime akıyor. Aşağıdaki o iki pislik kendilerini mükemmel sanıyorlar ama onlar birer canavar.

Omuzlarını ellerimin arasına aldım. "Hadi koşalım. Hadi gidelim."

"Şimdi gidemem," diye feryat ediyor, iki eli kocaman karnının üzerinde. "Bana bak, kocamanım. Ne yapacağım ben? Çok korkuyorum. Ya bebek sahibi olmak çok acı verirse? Ya ölürsem?"

"Sana hiçbir şey olmayacak. Bebek doğduğunda, ben burada olacağım. Ne yaparsan yap, evlat edinme belgelerini imzalama."

Başını sallıyor, ağlamaklı gözleri sertleşiyor. "Yapmayacağım. Bunu onlara zaten söyledim. Bana çok kızdılar ama imzalamazsam hiçbir şey yapamazlar."

Rahatlayarak iç çektim ve onu göğsüme doğru çektim. Karnı benimkine çarpıyor. "Her şey yoluna girecek
-Kahretsin."

Katya'nın kapısının önünde ayak sesleri duyuluyor ve bir anahtar kilidin içinde dönüyor. Pencereye atlıyorum ve tam kapı açılırken pencereden içeri giriyorum.

Zorba bir kadın sesi sorar, "Burada neler oluyor? Kiminle konuşuyorsun?" Kimse kafasını pencereden uzatmadan karanlıkta uzaklaşıyorum.

Üç gün sonra, Artem'in mavi sedanı yanıma yanaştığında, kiralık olduğu ilan edilen bir daireye bakmak için şehrin batı yakasına gidiyorum. "Bu Katya. Bebeği olacak."

Şok içinde ona bakıyorum. Artem onunla ilk konuştuğumdan beri bebeği kabul etmemişti. Acaba bu bebeğin gerçek olduğu fikrine uyanmaya başladı mı?

Güzel. Onun olduğunu düşünmeye başlamadığı sürece. Ben zaten bebeğin benim olduğuna karar verdim. "İki hafta sonra doğacak," diye cevap verdim.

"Bir saat önce doğuma girdi. Atla."

Arabaya atlayıp kapıyı çarparak kapatıyorum ve Artem kükreyerek caddeden aşağı iniyor. "Nereye gidiyorsun? Evi diğer tarafta."

"Çoktan hastaneye götürüldü. Ambulansa bindirilirken evin önünden geçiyordum. Katya sana söylemem için bana seslendi."

Siktir, zavallı Katya. Çok korkmuş olmalı. "Neden ambulans? Bir sorun mu vardı? Nasıl görünüyordu?"

Artem omuz silkiyor, sıkılmış görünüyor. "Nereden bileyim? Bebek doğuran bir kadına benziyordu."

Lanet bebeğin, ona bağırarak istiyorum. Kalbim küt küt atıyor. Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyor?

Şehrin dışına çıktığımızı ve kırsal kesimde ilerlediğimizi fark etmem için on ya da on beş dakika geçmesi gerekiyor. "Katya'yı hangi hastaneye götürdüler?"

"Şehir Kliniği No. 45."

Batıdaki büyük olan. Bu mantıklı, sadece kuzeydoğuya gidiyoruz. "Ama bu yol-"

Göz ucuyla bir hareketlenme oluyor ve arabanın tabanından birinin arkama oturduğunu fark ediyorum. İpler etrafıma dolanıyor ve beni koltuğa hızlı ve sıkı bir şekilde bağlıyor.

Arkamı döndüğümde Artem'in arkadaşlarından biri olan

Simeon olduğunu görüyorum. "Bu da ne-"

Simeon ağzımı tıkamak için bir bandana kullanıyor ve onu başımın etrafına sıkıca bağlıyor.

Şimdi gerçekten çırpınmaya ve paniklemeye başladım ve kendimi kurtarmaya çalışıyorum.

Artem sürmeye devam ediyor. "Sakin ol, Kirill. Bu senin iyiliğin için. O kız hayatını mahvedecekti."

Boğazımın arkasından öfkeli bir uğultu çıkarıyorum. Kollarım iki yanımda, yoksa direksiyonu tutup bizi yoldan çıkarabilirdim.

Simeon omzuma vurdu. "Parayı seninle paylaşacağız. Hiçbir şey kaçırmayacaksın." Para mı?

Birisi Artem'e beni şehirden çıkarması için para ödüyor ve kim olduğunu tahmin edebiliyorum.

Artem.

Lugovskayas. Katya şu anda bebeği doğuruyor olmalı ve onu evlat edinme belgelerini imzalamaya zorlayabilmek için beni aradan çıkarmak istiyorlar.

Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama faydası yok. Artem bizi kilometrelerce uzağa götürüyor ve sonra o ve Simeon beni arabadan sürükleyip yolun dışındaki bir ağaca bağlıyorlar.

Artem beni bağlayan ipleri kontrol ediyor ve geri çekiliyor. "Eğer kendini kurtarmayı ve eve yürümeyi başaramazsan, senin için geri döneceğiz..." Belli belirsiz bir el sallıyor. "Yirmi, otuz saat. O zamana kadar Katya ve bebekle ilgili her şey düzelmiş olacak. Artık endişelenmene gerek yok ve hayatına devam edebilirsin."

Siktir git, ağzımı tıkayarak ona vızıldıyorum ama o mesajı alıyor.

Yüzü bir öfkeye dönüşür. "Bu işe karışma Kirill. Onların sana ihtiyacı yok, senin de onlara ihtiyacın olmadığına eminim."

Daha sert ve daha sert vızıldıyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum.

Artem ve Simeon karanlık bir bakış atıp başlarını sallıyorlar, sanki ben zavallı bir yer israfiymişim gibi. Ayakkabılarımı ayağımdan söküyorlar ve sonra dönüp uzaklaşıyorlar, arabaya doğru ilerliyorlar ve ağaçların arasında kayboluyorlar.

Yanağımı omzuma sürüyorum ve ağzımdaki tıkacı çıkarmayı başarıyorum.

"*Artem.*" Avazım çıktığı kadar bağıyorum ama bir an sonra arabanın kapılarının çarpıldığını ve motorun gürültüsünü duyuyorum. Beni arkalarında bırakarak uzaklaşıyorlar.

Bağlarımın içinde bir o yana bir bu yana çırpınıyorum, ip kollarımı ve göğsümü yakıyor. Öz kardeşim bana ihanet ediyor. Lugovskayaların çocuğunu vermesine izin verecek ve kimin alacağı umurunda bile değil. Bebek, onu döven ve işkence eden bir pisliğin eline geçebilir. Kendi babamız gibi birinin olabilir. Dışarıda çok fazla canavar var.

İpleri gevşetemiyorum ama vücudumdan ve ağacın gövdesinden aşağı doğru sarkıtmayı deneyebiliyorum. Uzun zaman alıyor ama sonunda kendimi kurtarıyorum. Ayağımda ayakkabılar olmadan yola geri dönüyorum ve kasabaya doğru yürümeye başlıyorum.

Saatlerce yürüyorum, otostop çekmeye çalışıyorum ama herkes beni görmezden geliyor. Sonunda bir çiftçi gece yarısı beni alıyor ve kamyonetinin arkasına bindiriyor. Artem'in arabasını çalıp hastaneye gideceğim.

Ama Lugovskaya'ların evinin önünden geçerken bir şey beni tereddüt ettiriyor. Gidip Katya'nın yatak odasını kontrol ediyorum. Belki çoktan çıkmasına izin vermişlerdir diye.

Lugovskayalar'ın çimenliğinde topallayarak ilerlediğimde ve acı içinde kafese tırmandığımda neredeyse şafak sökmek üzere olmalıydı.

Pencereden baktığımda Katya'yı görüyorum, yatakta büzülmüş.

Ama bir sorun var.

Karnı daha küçük görünüyor ama bebeği tutmuyor. Odada beşik de yok. Sessiz ve boş.

Pencereyi açtım ve içeri daldım.

Katya bana bakıyor, gözleri kırmızı ve boş. "Neredeydin?"

Sözleri göğsüme saplanan oklar gibi. Nefes nefese ona bakıyorum, "Yapmadım, yapamadım-" "Hepsini tek başıma yapmak zorundaydım," diye fısıldıyor.

"Ama sen hastanedeydin. Doktorlar ve hemşireler sana yardım etti."

Başını kayıtsızca sallıyor. "Buradaydım. Beni içeri kilitlediler. Kapıya vurdum ve saatlerce çığlık attım ama çıkmama izin vermediler. Dediler ki... bunun benim hatam olduğunu çünkü kötü ve itaatsiz olduğumu ve başıma gelenin Tanrı'nın elinde olduğunu söylediler."

Sözleri beni dehşete düşürdü. Yatağının yanında dizlerimin üzerine çöküp eline uzandım. "Ama bebek. Bebek nerede?"

Katya'nın sesi çatlak bir fısıltı. "Ölmüştü. Kordon boynuna dolanmıştı ve maviydi. Ne yapacağımı bilemedim." Yüzü buruşuyor ve acınası bir şekilde hıçkırıyor. "Çok üzgünüm, Kirill."

Öldü. Bebek öldü mü? Ama bu mümkün değil.

Katya'nın burada kilitli kaldığını, tek başına yardım çığlıkları attığını ve bu büyük, pahalı evdeki herkesin onu görmezden geldiğini hayal ediyorum. En kötü canavarların benim ailem gibi fakir, kirli ve sefalet içinde yaşadığını sanırdım ama onların da güzel halıları ve cilalı mobilyaları var. Kızlarının yardım çığlıklarını dinlerken ıstakoz yiyorlar.

"Neydi o?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Bir oğlan," diye fısıldıyor, yüzündeki yaşları bile silemeyecek kadar yorgun ve perişan. Gözyaşları çenesinden kucağına damlıyor. "Sanırım onu bahçeye gömdüler."

Bir oğlan. Artem'in bir oğlu vardı. *Benim* de bir oğlum oldu. O bebek benimdi ve Katya'nındı. Biz istedik, Bay ve Bayan Lugovskaya da ölmesini sağladı.

Dönüyorum ve pencereye doğru körlemesine yürüyorum, dışarı tırmanmayı ve yere inmeyi nasıl başardığımı zar zor fark ediyorum.

Yaşama şansı bile olmayan bir çocuğa karşı dünya nasıl bu kadar acımasız olabiliyor? Dünyanın sadece benim gibi pislikler için berbat olduğunu sanırdım.

Karanlığa doğru sendeleyerek ilerliyorum. Kanayan ayaklarıma taşlar batıyor ve ay suçlayan gümüş gözleriyle beni takip ediyor. Dokunduğum her şey boka dönüşüyor.

Gece boyunca dolaşıp sonunda kendi ön kapımla karşılaştığımda aklım başıma geliyor. İçeri girmek istemiyorum. Artem'i görürsem suratını dağıtırım. Bizi bu hale getirdiği için babamı öldüreceğim. Katya'nın ailesi bizimle ilişkilendirilmektense kendi torunlarını öldürmeyi tercih eder.

Beni burada tutan bir şey yok. Artem'in arabasını çalacağım, Katya'yı alacağım ve uzaklara gideceğiz. Bizden nefret eden ailelerden çok uzaklara. Ben çalışacağım, o iyileşecek ve evlenmek için düzgün bir adam bulacak. Herkese onun kardeşi olduğumu falan söyleriz.

Lugovskayalar'ın evine dönüp Katya'nın odasına giden kafese tırmanırken kalbimde öfke kaynıyor. Onu tüm bunlardan uzaklaştırdığımı söylemek için sabırsızlanıyorum.

Sessiz adımlarla yere indiğimde yatak odası karanlıktı.

"Katya?" Fısıldıyorum, etraftaki dağınık yatağına, yumuşak oyuncaklarına ve raflardaki kitaplara bakıyorum. Zavallı kız. Bir bebeğini kaybetmişti ve kendisi de bir çocuktan fazlası değildi.

Banyo kapısı aralıktı ve iterek açtım. Oda karanlık ama ay ışığı küvetin üzerine düşüyor. İçi suyla dolu ve Katya'nın dış hatlarını karanlığın içinde seçebiliyorum.

"Katya? Karanlıkta ne yapıyorsun orada?"

Işığa uzanıp fiske vuruyorum ve bir kâbusla karşılaşıyorum. Su parlak kırmızı ve küveti ağzına

kadar dolduruyor. Duvarları ve zemini daha fazla kırmızı su süslüyor. Ne olduğumu anlamıyorum

Ta ki Katya'nın suda yüzen kolunu görene kadar, ön kolunun iç kısmında sivri bir yara vardı.

"Hayır." Haykırdım ve küvete doğru koştum. Onu tuttuğumda su buz gibi soğuktu ve o da öyle. Elimde cansız bir şekilde çırpınıyor, bedeni mermer gibi solgun, gözleri ölü ve bakıyor.

Onu yavaşça bıraktım ve ayağa kalktım. Parmaklarımdan kanlı su damlıyordu. Bunun olması gerekmiyordu.

Bunların hiçbirisi olmak zorunda değildi ama yine de etrafımda olup bitiyordu ve ben bunların en ufak bir parçasını bile değiştirmek için çaresizdim. Katya'yı kurtaramadım. Bebeği kurtaramadım. İkisi de öldü. Ben burada işe yaramaz ve kırılmış bir şekilde duruyorum.

Katya'nın ölü yüzüne bakarken midemin bulanmasını ya da iğrenmeyi bekliyorum. Ölmüş olmasına rağmen hala çok güzel. Daha da güzel, gerçekten. Son birkaç aydır taşıdığı tüm acılar gitmiş ve bir tablodaki meleği andırıyor. Gözlerini kapatıyorum ve sanki uyuyor gibi oluyor.

Kanlı zemine diz çöküyorum ve beni hâlâ duyabiliyormuş gibi yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Onları senin için öldüreyim mi? Senin ve bebeğin için? Acı çektiklerini görmek istiyorum. Cehennemde yandıklarını görmek istiyorum."

Soğuk yanağı elime yaslanıyor ve sanki başını sallıyor.

"Pekâlâ. Hepsini öldüreceğim," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Öfkeden gözlerim kör olsa da Katya'nın kapısını sessizce açıp evin içine sızarak Lugovskaya'lardan kaçmayı ve ihtiyacım olan şeyi bulmayı başardım.

Benzin.

Eşleşiyor

.

Tüm alt kat alevler içinde kaldığında Katya'nın anne ve babası yataklarında güven içinde yatmaktadır.

Evin yanışını yoldan izliyorum. İtfaiye araçları geliyor ve merdivenli adamlar Bay ve Bayan Lugovskaya'yı alevlerden güvenli bir şekilde uzaklaştırıyor.

Küfrediyorum ve yumruklarımı bir ağacın gövdesine vuruyorum, içimdeki öfke her türlü ateşten daha sıcak. Ölmemişler.

Ama bir gün kan kaybından ölecekler ve son nefesleri için mücadele edecekler ve ben de onlara Katya'ya ve bebeğe gösterdikleri kadar merhamet göstereceğim.

Arkamı döndüm, kesik ve kanlı ayaklarımla kasabadan çıktım ve arkama bakmadım.

İki yıl boyunca polisten kaçmayı başardım ama on dokuzuncu doğum günümünden hemen önce beni yakaladılar ve kundakçılık suçundan hapse attılar. Lugovskaya'lar cezamı çekerken yüzlerinde zafer ve kendini beğenmişlik ifadeleri vardı.

Yargıç bana hitap ederken bile onlara ters ters bakıyorum. Bir noktada, "mağdurların gözünü korkuttuğum" için azarlandım ama yine de kafamı çevirmedi.

Onları korkutmaya çalışmıyorum.

Onları öldürürken kanlarını ve çığlıklarını canlı bir şekilde hayal ediyorum.

İfademin ne anlama geldiğini anlamış olmalılar çünkü on altı yıl hapis yatmaya giderken yanlarından geçerken ikisinin de beti benzi attı. Hapishaneden çıkış yolumu tırnaklarımla kazmak zorunda kalsam da fark etmez, ölmeden önce onları bulacağım ve hiç doğmamış olmayı dilemelerini sağlayacağım.

Bir malikaneyi yaktıkları için on altı yıl yattılar ve Katya ile bebek onlar yüzünden ölürken onlar serbest kaldı. Bu dünya adil değil.

Şu andan itibaren, istediğim bir şey görürsem, onu kendim yapacağım.

Hapishanede beş hafta geçirdikten sonra, öfke hala içimde yanıyor. Çok fazla karanlık saatler, acımasız düşünceler ve kabuslar var. Sürekli bir bebek çığlığı duyabiliyorum. Bir keresinde düşman askerlerine kulaklık takıp saatlerce bebek çığlığı dinleterek onları konuşturduklarını duymuştum. İşe yaradığına inanmaya başlıyorum.

Katya'nın yavaşça kan kaybından öldüğünü görüyorum. Bilinci yerinde olmayan kadınlarla ilgili rüyalar görüyorum. Lisedeki kızlar yataklarında. Onları izliyorum ve gittikçe yaklaşıyorum, uykuda mı yoksa ölü mü olduklarından emin değilim. Katya ise her zaman ölü, parmaklarından kan damlıyor ve etinin üzerinde kurtçuklar geziniyor.

Bazen soğuk terler içinde uyanıyorum. Bazen gözlerimi açıyorum ve aletim sertleşmiş oluyor.

En iyi rüyalar kadınların uyuduğunu bildiğim zamanlardır. Sikimi içlerine sokup çıkarana kadar hiç kan olmuyor ve kırmızıya bulanıyor. Tepki vermeyen vücutlarını tam eşiğine gelene kadar beceriyorum. Sonra uyanıyorlar ve beni yakalıyorlar ama beni durdurmak için çok geç. Onlardan istediğimi aldım ve karanlığa karıştım.

Gün boyunca diğer mahkûmları izleyerek dikkatimi dağıtıyorum. Çoğu ona kadar sayamayacakmış gibi görünüyor. Ama bir adam farklıydı. Benden uzun, sarışın ve yapılı. Kollarını ve göğsünü süsleyen birkaç dövme var, bazıları hapishane dövmelerine benziyor, bazıları da dışarıda yaptırmış olmalı. Bir çeteye üyeydi. Eğer buradaysa, muhtemelen onlar için suçu üstlenmiştir.

Her geçen gün biri onu öldürmeye çalışıyormuş gibi geliyor. Onu takip etmeye ve izlemeye başladım çünkü onu iş başında görmek muhteşemdi. Yüz ifadesi her zaman sıkılmış ve taş gibi, sanki özel bir şey düşünmüyormuş ve gölgelerde pusuya yatmış birbirlerine fısıldayan bir iki adamı fark etmiyormuş gibi.

Yaklaşırlar ve sarışın adam son saniyede onu böbreklerinden bıçaklamaya çalışan zavallı bir girişimi savuşturur. Saldırganların elinden silahı alıyor, giysilerini ya da yüzlerini kesiyor ya da daha önce kendisine saldırmışlarsa silahı boyunlarına saplayıp onları öldürüyor. Sonra derme çatma bıçağı çıplak elleriyle kırar ve parçalarını yere atar.

Sırtarak ve başımı sallayarak uzaklaşıyorum. O muhteşem biri.

Diğer adamların onun hakkında konuştuklarını duyuyorum. Ona Pushka diyorlar.

Bir gün Pushka'yı izlerken, peşinde sadece bir ya da iki adam yoktu. Beş kişi. O da bunu biliyor gibi görünüyor çünkü yutkunduğunu görüyorum, bu ondan gördüğüm tek duygu belirtisi.

Korkmuyor. Ama endişeli.

Üç kişi aynı anda üzerine atlar ve sadece üç kişi olsaydı, Pushka kendini koruyabilirdi. Ama iki kişi daha yaklaşıyor. Saklandığım yerin yanından geçiyorlar. Burada kimin yaşayıp kimin öleceği beni ilgilendirmes ve buranın kuralları bana bu işe karışmamam gerektiğini söylüyor. Ama siktir et o kuralları. Kendime bundan sonra istediğimi alacağımı söyledim ve bu adamın yaşamasını istiyorum.

Adamlardan birine çelme takıyorum, bıçağını alıyorum - beton zemin üzerinde sivriltilmiş bir diş fırçası - ve diğer adamın boğazına saplıyorum. Gözlerinin irileşmesi ve boğulur gibi bir ses çıkarması dışında pek bir şey olmuyor. Sonra bıçağı çekip çıkarıyorum.

Birdenbire çok fazla kan oldu.

Adamın boynundan fışkırıyor. Elime dökülüyor.

Ayaklarımın dibindeki ikinci adamın üzerine düşüyorum ve onu bağırsaklarından defalarca bıçaklıyorum, diğer elim çığlıkları muhafızları çekmesin diye ağzını kapatıyor.

Güçlü eller omuzlarımdan tutup beni ondan çekiyor ve sırt üstü düşüyorum. Muhafızlar olduğunu tahmin ediyorum ve cop darbeleriyle beni yere sereceklerini tahmin ediyorum.

Bunun yerine gözlerimdeki kanı siliyorum ve kendimi Puşka'nın soğuk yüzüne bakarken buluyorum. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor ve ben de tutuyorum.

Bunu tartışmaya gerek duymadan, muhafızlardan herhangi biri olay yerini bulmadan önce beş cesetten hızla uzaklaşıyoruz.

"Neden beni takip edip duruyorsun?" diye sorar.

"Kim senin ölmeni bu kadar çok istiyor?"

Pushka tişörtünü çıkarıp ellerindeki ve yüzündeki kanı siliyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum.

"Herkes," diye yanıtlıyor Puşka.

Bunca zaman onu izlememiş olsaydım, övündüğünü düşünürdüm. "O zaman neden seni öldürmelerine izin vermiyorsun?"

Bir bıçağın ucunda ölüm. İntikam için yanmasaydım, bunun başıma gelmesine izin verebilirdim.

Pushka'nın soluk mavi gözleri yanıyor. "Hayatım boyunca başkası için yaşadım. Başkası için ölmeyeceğim. Buradan çıktığımda kendim için yaşayacağım. Bu pislikler bunu da benden alamayacaklar."

Onda daha önce hiç hissetmediğim bir şey görüyorum. Gurur. Bu Pushka gururlu ve inatçı bir adam ve bu lanet cehennem çukurunda ezilerek öldürülüyor.

"Seninle bir anlaşma yapalım, Pushka. Burada arkanı kollayacağım. Şu andan itibaren, senin düşmanların benim düşmanlarımdır."

Pushka beni düşünüyor. "Sen iyi bir savaşçısın. Ama bundan çıkarın ne?"

Ellerimi ters çevirip tırnaklarımın altındaki kana bakıyorum. Son bir saattir zihnimde yankılanan tek bir acı dolu çığlık ya da bebek ağlaması duymadım.

Unutmanın tatlı rahatlığını yaşıyorum.

Lilia

Monsters.

Her şekil ve boyutta olabilirler. Zengin ve fakir. Güzel ve çirkin. Bu dersi uzun zaman önce öğrendim, ancak hala saygın, iyi konuşan insanların Elbisenize iltifat eden ve pişirdiğiniz yemekleri yiyenler gerçekten cehennemden çıkmış zebanilerdir.

Tüm bu aylar boyunca, Bay ve Bayan Lugovskaya'nın korkunç ölüm şekline üzüldüm. Kirill onları evlerinin içinde avladı ve bıçaklayarak öldürdü. Bayan Lugovskaya kocasının ölüm çığlıklarını duydu ve bunun muhtemelen hayatında duyduğu en kötü ses olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Ancak bu kadın, Katya'nın ya da bebeğin ölebileceğini bilerek, doğum sancısı çeken kızının yardım çığlıklarını dinledi ve hiçbir şey yapmadı.

Hiçbir şey.

Biri omzuma dokunana kadar öfkeyle titrediğimi fark etmiyorum. Bu Elyah'tı, yüz ifadesi endişeyle buruşmuştu.

"Belki de ona bu hikâyeyi anlatmamalıydın," diye mırıldanıyor Kirill'e.

Onu başımdan savıyorum çünkü kanepeye oturuyorum. Kalbim Katya için sızlıyor olsa da yine bayılmayacağım. Karnıma, bebeğime bakıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. Öfkeli gözyaşlarım tişörtümün kumaşına dökülüyor.

"Benim için mi ağlıyorsun, Lilia Aranova?"

Katya ve çocuk için ağlıyorum, bir çift soğuk kalpli canavarın elinde ölmek yerine dolu dolu bir hayat yaşamayı hak eden masum insanlar için. On altı yaşındaki Kirill için ağlıyorum, Katya'yı ve bebeği koruma şansı verilseydi çok daha farklı olabilirdi. Bunun yerine hapse gönderildi ve bir katil olarak ortaya çıktı.

Kirill'in sesi tüm hikâyesi boyunca düz ve duygusuzdu. Yavaşça bana doğru yürüyor, gözleri koyu renk ve buklelerinin altında parlıyor.

Yüzümü siliyorum ve ona bakıyorum. "Gözyaşlarımı hak eden herkes için ağlıyorum ve evet, bu sen de dahilsin."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşür. "Yapma. Hikayemin geri kalanı anlatıldığında benim için üzülmebilirsin."

Şaşkınlıkla yukarı baktım. "Dahası mı var?"

Kirill bunun üzerine düşünüyor, sanki bir sırrın tadını çıkarıyormuş ve bunu söylemenin zamanı olup olmadığına karar veriyormuş gibi başını iki yana eğiyor. "Ya da bizim hikâyemiz mi demeliyim?"

"Sen ve ben mi?" Anlamadığım için soruyorum.

Omzunun üzerinden Konstantin başını kaldırıyor ve kaşlarını çatıyor. Geçen bir saat boyunca, hikâyenin onu da içeren bölümlerinde bile tek kelime etmemiş ya da kılını bile kıpırdatmamıştı. Elyah Kirill'e meraklı bir bakış atıyor ve onların da neden bahsettiğini bilmedikleri açık.

Kirill benden önce topuklarının üzerine çöküyor ve ellerini karnıma koyuyor. Acımasızca yakışıklı yüzüne bakarken kalp atışlarım hızlanıyor. Soğukkanlı bir katilin bana bu kadar nazikçe, bu kadar tatlı bir şekilde dokunmasında vücudumu çılgına çeviren bir şey var.

O karanlık gözlerini benimkilere diyor. "Bu benim bebeğim, Lilia."

Sesindeki kesinlik beni şaşırttı. Elyah'ın bu çocuğu kendi çocuğu olarak sahiplenme ihtiyacını anlayabiliyorum. Bizi bedeniyle korumak ve bizi başka hiçbir erkeğin sevmeyeceği kadar sevebileceğini kanıtlamak. Konstantin'in neden onun olmasını istediğini bile anlayabiliyorum. Bir eş ve bir bebek hayatının bir sonraki aşaması.

Ama Kirill? Yüzüne baktığımda, uyumsuz bir arkadaşına iyi davranmak için can atan on altı yaşındaki o yumuşak ve neredeyse masum çocuktan hiçbir şey göremiyorum. Lugovskaya malikânesini ateşe verdiği gece tüm o nezaket yok olup gitmiş. Tek sadakati Konstantin ve Elyah'a ve içinde büyüdüğü kargaşa ve kaosa.

Başımı sallıyorum ve ellerini itiyorum. "Yine başlama. Bunun senin çocuğun olduğuna öylece karar veremezsin. Ben Katya değilim ve sana ihtiyacımız yok."

"Hayır, Lilia." Sesi karanlık ve sahiplenici. "O benim bebeğim. Hâlâ hatırlamıyor musun?" "Neyi hatırlamıyorum?"

Keskin bir gülümseme dudaklarını büküyor ve gözleri parlıyor. Bu ifade omurgamdan aşağıya buz sıçratıyor.

"Gerçekten derin bir uykucusun," diye mırıldanıyor boğazımı okşayarak.

Bu kelimeleri uzun zamandır duymamıştım ama birden Kirill mırıldanırken bana elektrik şoku veren bir yalan makinesine bağlandım, *Derin uyur musun?*

Konstantin ve Elyah Kirill'e bakıyorlar.

Kirill sadece gülüyor.

Hızla ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum. "Sen yapmadın."

Dudaklarında o nefret dolu sırıtişla yaklaşıyor. "Altında kalmak için biraz yardıma ihtiyacın vardı ama umduğum kadar iyiydi."

Vücudunun benimkinin üzerinde olduğunu hatırlıyorum, sikişinin o ilk yavaş itişini. Öpüşlerini. Vücudumdaki ağzını. Amımı. Hayatımın en yoğun rüyasıydı ve beni esir alanlardan birini bu şekilde düşündüğüm için dehşete kapılarak kalbim hızla çarparak uyandım.

"Ama bu bir rüyaydı," diye ağzımdan kaçırdım.

"Oh, *Detka*. Hatırlıyorsun." Kirill parmaklarını sevgiyle ve sahiplenerek saçlarımda gezdiriyor. "O kadar lezzetliydin ki kendime engel olamadım. Ve işim bittiğinde seni yatağa geri yatırdım, dölleriyle doluydun."

Başımı salladım. Bunu fark ederdim. Ertesi sabah nemli ve yapış yapış olduğumu fark ederdim.

Ama yarışmada sabahlar çok kaotikti ve ben her zaman yıkanmak ve giyinmek için acele ediyordum. Dikkatim başka şeyler düşünürken başıma gelenleri kaçırmış olabilir miydim?

Kollarımı karnıma doladım ve bebeğime baktım. Bu hamilelik bir şoktu, ama ben geldim

Son birkaç aydır bunu kabullenmeye çalışıyorum. Elyah ya da Konstantin bana bir bebek verdi çünkü özgürlüğümü satın almak için kendimi onlara verdim. Bu bana doğru geliyor.

Kirill, beni kandırıp hamile bıraktığı için zevk mi alıyordu? Zihnimde bir duvara tosluyorum ve başımı sallıyorum. "Sana inanmıyorum. Sana inanmayacağım."

Kirill'in dudaklarında gururlu bir gülümseme var. "Yarışmanın üçüncü gecesi idi. Kostya'dan önce."

Elyah'dan önce. Önce Lilia'yla birlikteydim. Bu benim bebeğim."

Kirill uzanıp beni bir kez daha kavrayıp ellerini belime doladığında kulaklarımda beyaz bir gürültü uğulduyor.

Onu itmeye çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor. Denemelerime gülüyor ve avuç içlerimde titreyişleri hissediyorum.

"Seni Lugovskaya'da yere yatırmıştım, bayılmıştın," diye fısıldıyor. "Hayatın için savaştın ve neredeyse beni öldürüyordun. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Sana sahip olmalıydım, Lilia."

"Ama bunu neden yapasın ki?"

Gülümsemesi keskin ve muzaffer, dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Çok gururluydun, çok yüksek ve kudretliydin."

Tıpkı okuldaki o çok nefret ettiği kızlar gibi. "Şimdi de benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Ben karşı koyamazken beni becererek bana haddimi bildirmek mi istiyorsun?"

Çenemi işaret parmağıyla başparmağının arasına alıyor ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni inceliyor. "Hayır, anlamıyorum. Garip ve anlamıyorum." Gülümsemesi bir kez daha yüzüne yayılıyor. "Ama o zamandan beri seni becerdiğim tüm yollar ilk seferden bile daha iyiydi. Seni isteyerek sikimi alırken, sikimi arzularken, benim için nefes nefese kalırken izlemek. Sana doyamıyorum, *detka*."

Çenemi tutuşundan çekip çıkarıyorum. Şu anda bunu hatırlamak istemiyorum. "Bana Katya hakkında söylediklerinin herhangi biri doğru muydu? Yoksa bombayı patlatmadan önce beni yumuşatmak mı istedin?"

Beni bırakıyor ve kollarını açarak bana kaslarını, dövmelelerini ve sert gözlerini gösteriyor. "Bunların hepsi doğru. Beni bugün olduğum adam yaptı."

Bir adam mı yoksa bir canavar mı?

Ondan uzaklaşıyorum ve arkadaşına ters ters bakan Elyah ile yüz yüze geliyorum.

Kirill kaşlarını çatar ve güler. "Hepimize öldüreceğini söylediğin kadını becerdiğim için benimle dövüşmek mi istiyorsun? Hadi, en iyi atışını yap."

"Lilia'ya böyle söylemek zorunda değildin," diye öfkelenildi Elyah, yumrukları iki yanında toplanmıştı. "Üzgün değilsin. İtiraf etmek istemedin. Ona zarar vermek istedin."

"Yanlış," diyor Kirill, rahatça duvara yaslanıp kollarını kavuşturarak. "Ben iddiamı ortaya koyuyordum. Senin ve Konstantin'in her şeyin sizinle ilgili olduğunu düşünmenizden bıktım. Bu benim bebeğim."

Bu adamın havasını solumaya bir saniye daha dayanamam. Ön kapımı işaret ediyorum. "Dairemden çıkın. Hepiniz defolun. Çatımın altında hiçbirinizle bir gece daha geçirmeyeceğim."

Konstantin telefonuna bakarak, "Hiçbir yere gitmiyoruz," diyor.

"Konuşuyor," diye hırlıyorum, sesimde alaycı bir tonla. Konstantin günlerdir benimle tek kelime etmedi. "Evet, konuşuyorsun. Defol. Dışarı."

Ekranı görebilmem için telefonunu çeviriyor. "Ya biz kalıyoruz ya da sen bizimle geliyorsun. Vavilov'un cesedini buldular."

Telefonunu elinden aldım ve Çekçe'den otomatik olarak çevrilmiş bir makaleyi okudum. "Maxim bulundu mu?"

Haberde nehir işçilerinin nehirde, suya sürülmüş bir arabadan çok da uzak olmayan bir yerde bir ceset buldukları anlatılıyor. Adamın kimliği belirlenememişti ve ben rahat bir nefes alıp telefonu geri verdim.

Konstantin'e.

"Maxim Vavilov olduğunu bilmiyorlar. O buralı değil, bu yüzden onun kim olduğunu bildiklerini söyleyecek kimse çıkmayacaktır."

"Doğru. Elyah ve Kirill de Vavilov'un parmaklarını, dişlerini ve dövmelelerini temizleyerek mükemmel bir iş çıkarmış olacaklar." Konstantin yaralı kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Ama çılgına dönen ailesi Vltava Nehri'nde oğullarının eşkaline uyan bir ceset bulunduğunu duyduğunda, Prag'a varıp DNA örneği vermeleri ne kadar sürer?"

Midem yere düşüyor. Tabii ki yapacaklar. Kayıp oğullarını bulmaktan başka bir şey düşünmüyor olmalılar. Çoktan Prag'a varmış olabilirler. Mantıklı olan gitmektir.

Ama benim *evim*.

Pencereye gidiyorum ama açmaya cesaret edemiyorum, biri yüzümü görür ve beni tanır diye endişeleniyorum. Saklanırken kapana kısıldım. Üç adamla ve kafamdaki bir sürü karanlık düşünceyle kapana kısıldım. Kirill'in hikâyesi beni duyguların inişli çıkışlı bir trenine bindirdi ve şimdi Maxim bulundu. Bunalmış durumdayım.

Hiçbirine bakmadan yatak odama yöneldim. Ne yapacağımı bilmiyorum ama şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var.

"Beni buraya kadar takip etmeyin," dedim ve kapıyı arkamdan kapattım. Karanlıkta yatağıma uzanıp tavana bakıyorum.

Kendi kaderimi düşünmem gerekirken, onun yerine Katya'yı hayal ediyorum. Zavallı kız çocuk sahibi olmak için çok gençti. Bebeği tek başına doğurmak zorunda kaldığında çektiği acıyı. Dokuz ay boyunca çocuğunu taşımanın ve daha ilk nefesini alamadan ölmesinin yarattığı yıkım.

Yan dönüyorum ve bir elimle karnıma sarılıyorum. Şu anda kendi hayatım ne kadar sıkıntılı olsa da, yan odadaki üç adamın karanlık ve entrikacı kalplerine rağmen bu bebeğin yaşamasını istediklerini biliyorum. Lugovskaya'ları her düşündüğümde onlara acıdım. Şimdi Kirill'in onları nasıl bıçaklayarak öldürdüğünü hatırladığımda, keşke ona yardım etseydim diyorum.

Kulaklarımda yankılanan çığlıklarla uykuya daldım.

Ve yatağımın yanıma battığını hissederek uyanıyorum.

Hâlâ yarı uykuluyum ve gözlerimi açamayacak kadar fiziksel ve duygusal olarak bitkinim. Muhtemelen Elyah'tır, ben acı çektiğim için acı çekiyordur. Şu anda teselli edilmek istemiyorum. Teselli edilemeyecek kadar kızgınım.

Onu üzerimde hissediyorum, nefes alıyor ve hareketsiz yatıyorum, uyuduğumu anlamasını ve beni rahat bırakmasını umuyorum. Sonra battaniyemin üst katmanının yavaşça sıyrıldığını hissediyorum. Çok yavaşça. Çok dikkatlice.

Bu Elyah değil.

Bu Kirill.

Göğsümde öfke çiçekleri açıyor. Hücremde kilitliken bana ilaç verdiğini ve beni becerdiğini itiraf edeli sadece saatler oldu ve aynı şeyi tekrar yapmaya çalışıyor. Bunu her gece yapıyordu da ben mi fark etmedim? Bana ne yapıyor böyle?

Doğrulup suratına bir yumruk atmak istiyorum ama bilme ihtiyacı ruhumu yakıyor. Acaba gösteride de böyle miydi? Karanlıkta yavaş, sinsi hareketler, beni uyandırmamak için çok dikkatli.

Battaniyeyi dizlerime kadar çekiyor, sonra da çarşafı kollarımdan ve bacaklarımdan ustalıkla çözüyor.

Yatağa girmeden önce tişörtüm ve külotum hariç tüm giysilerimi çıkardım. Kirill parmaklarını çıplak kalçamda gezdiriyor, çıplak tenimden zevk alarak beni sevgiyle okşuyordu. Sonra tişörtümü yukarı kaldırarak iç çamaşırimi, sonra göbeğimi, sonra da göğüslerimi ortaya çıkardı.

Hafif bir nefes çekiyor ve yavaşça yalamadan önce meme ucunun üzerinde yayılan sıcaklığı hissediyorum.

Dilini. Neredeyse daha sert nefes alacağım. Ses çıkaracağım. Ama yüz ifademi yumuşak ve tepkisiz tutuyorum.

Kirill'in yaptığı hiçbir şeyi göremediğim gerçeğiyle daha da artan dayanılmaz bir yavaşlıkla, külotumun üzerinde durana kadar yatakta ilerliyor. Bacaklarım kapalı ve bu halimle fazla bir şey yapamıyor.

Baldırıma sarılı çarşafı ve uyluğumun altındaki dikkatli elini kullanarak beni sırtüstü çeviriyor ve bacaklarımdan birini kaydırarak açıyor. O kadar yavaş ve dikkatli çalışıyor ki, uyuyor olsaydım uyanacağımdan şüpheliyim.

Kirill'in nefes alış verişisi sert ve dengesiz, sanki geçen her saniye onun için zevki artırıyormuş gibi. Eminim sertleşmiştir. Kirill sikindeki tüm kılları kesiyor, göğsü ve karnı pürüzsüz. Kalın uzunluğunun karanlıkta dışarı çıktığını hayal edebiliyorum, belki ucunda bir inci tanesi prekum.

Bacaklarımdan sadece biri açıkken, Kirill başını eğiyor ve ağzını ve burnunu iç çamaşırımın üzerinden amıma bastırıyor. Yumuşakça içine çekiyor, nefesinin altında Rusça küfürler ediyor. Her şeyin tadı çıkarılmalı. Bu adamın hiç acelesi yok ve dünyada en sevdiği şeyden zevk alıyor.

Parmaklarıyla yukarı uzanıyor ve iç çamaşırımı kenara çekiyor. Dili kıvrımlarımın arasında dolaşıyor ve klitorisimi bulup her tarafını yalıyor. Dili daha fazla araştırıyor, içime girmeden önce yarığımın tabanından klitorisime kadar beni yalıyor.

Daha fazla kendimi tutamıyorum. Titreyerek nefes alıyorum ve gözlerimi açıyorum, ancak uyku iblisimin bana sırttığını görüyorum, gözlerinde kötü niyetli bir parıltı.

"Uyanık olduğumu biliyordum. Oyun oynadığın için seni seviyorum."

Kalçalarım omuzlarına dolanıyor ve ona ters ters bakıyorum. "Oyun oynamıyordum. Ne tür numaralar çevirdiğini öğrenmek istedim."

"Seni ıslatan numaralar, *detka*." Elimi tutuyor ve parmaklarımı iç çamaşırımın altından yarığıma doğru bastırıyor. Dokunulamayacak kadar sıcak ve kayganım ve yüzünde aynı şeytani ifadeyle Kirill hem kendi parmaklarını hem de benim parmaklarımı dar kanalıma itiyor.

"Bir gün seni kendini tatmin ederken, dizlerini açmış, parmaklarını çılgınca çalıştırırken bulmayı çok isterim. Ben bu dünyada sana sahip olurken sen fantezi dünyasında kaybol." Parmaklarımızı yavaşça içime sokup çıkarıyor.

"Sadece sürtüklere sarktığını söylemiştin. Ben de nefret ettiğin o iğrenç kızlardan biri miyim?"

"On bir numara orospuların kraliçesiydi," diye mırıldanıyor klitorisimi yalayarak. "Onu özlüyorum. Hadi yarışma oynayalım. Sen benim dokunulmaz buz kraliçem gibi davran, ben de sen uyurken o güzel amını sikeyim."

Başım bir iniltiyle geriye eğildi. "Çok berbat durumdasın."

"Ve bununla nasıl eğleneceğimi biliyorum." Parmaklarımızı çekiyor ve sonra kendi parmaklarından ikisini içime sokuyor.

"Yarışmada bana yaptığın şey bu mu?"

"Sen uyanmaya başlayana kadar. Kostya ve Elyah'a, büyük kötü Kirill'in aletini gizlice sana soktuğunu ve tüm eğlencemi mahvettiğini söylemene izin veremezdim. İyi bir kız gibi sessiz ve uysal olman için sana biraz yardım ettim." Klitorisimi yavaşça emiyor. "Sonra seni becerdim, *detka*. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi zamandı, ta ki uçakta babam meleşinin suç aletine boşalmasını dinlerken nefretle sikişene kadar."

Kirill kendini yukarı kaldırıyor ve kalın sikini eline aldığı anda çıplak ve sert olduğunu görüyorum. Avucunun içinde ucuna masaj yapıyor, aç gözleri beni yutuyor. "Seni becermenin pek çok güzel yolu var. Gözlerini kapat ve seninle oynamama izin ver. Kocaman göbeğin çok ateşli." Dilini karnımın üzerinde gezdiriyor. "Seni hamile bıraktım, *detka*. Çocuğumun annesini sikkem

lazım."

Amım parmaklarına yapışıyor ve o da bunu hissedince inliyor.

"Senin de ihtiyacın var," diye mırıldanıyor, parmaklarını çekip iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indiriyor. O

Kalçalarını omuzlarına asıyor ve beni ona doğru sıkıca tutuyor. "Ayak bileklerini başımın arkasında çapraz yap."

Bunca zamandır fısıltının üstünde konuşmuyordu. Diğer ikisinin onun burada olduğunu bildiğini sanmıyorum ve bu bana yasadışı geliyor. Onun ikna edici mırıltısı bana bir şeyler yapıyor ve dediğini yapıyorum.

İçime girmeden önce ağrıyan etimi ovarken amım onun sikinin başına doğru fişkırıyor. Beni dolduruyor. Beni istilacı horozunun etrafında geriyor. İkimiz de zevk iniltilerini bastırıyoruz.

"Yarışmada ne yaptığını neden diğerlerine anlatmadın? Elyah o zaman benden nefret ediyordu ve Konstantin de bana ne olduğunu umursamıyordu."

"Önemsiyordum," diye hırılıyor usulca. "Karanlıkta benim olmana ihtiyacım vardı. Sadece benim."

Çarpık ve berbat ama konuşma şekli ve yaptığı şey kalbimin daha hızlı atmasına ve içimin onun etrafında dalgalanmasına neden oluyor. "Bana yine ilaç mı verdin? Eğer ben hamileyken bana ilaç verirsen seni gerçekten öldürürüm. Bu bebekle uğraşamazsın."

"Bebeğimi neden inciteyim ki?" diye mırıldanıyor, başını çevirip dilini ayak bileğimde gezdiriyor ve acımasız bir ritimle içime giriyor.

Onun bebeği. Bu çok garip, kavranamayacak kadar şok edici.

"Sana güvenmiyorum. Kurtulmak için çaresiz şeyler yapıyorsun. Uyuşturucun ona zarar verebilir." "*Detka*, anlamıyorsun," diyor Kirill çenemi kavrayarak.

"Aç ağzını."

Sanki bu bizim kirli sırrımızmış gibi mırıldanıyor ve ben de ona itaat ederek dudaklarımı ayırıyorum. Ağzıma tükürüyor.

"Ağzım. Yut."

Tükürüğü sıcak ve dudaklarıma bulaşıyor. Yalayıp yutuyorum.

Kirill çekiliyor ve klitorisime tükürüyor, beni ters çevirip kıcımlı açmadan önce "Amım" diyor. "Kıçım." Göt deliğime tükürüyor ve sonra elini altımdan kaydırarak karnımı avuçluyor.

"Bebeğim," diye kulağıma fısıldıyor.

Yan yatıyorum ve kalçamı yukarı çekiyor. Aletinin küt başı bir kez daha tam girişime geliyor. Kalçalarının bir hamlesiyle sikinin her santimini içime sokuyor.

Beni doldurmasının şokuyla inliyorum ve sikini içime sokarken vücuduyla beni sarmasına izin veriyorum. Geriye uzanıp ensesinden tutuyorum ve başımı çevirerek ağızlarımızın yakın olmasını sağlıyorum.

Kirill beni öpüyor ve öpücüğü de en az siki kadar bana sahip oluyor. "Peki ya kan testi baba olmadığını gösterirse?" Nefes nefese kaldım.

"Kan testinin ne dediği sikimdeymiş gibi mi hissediyorum?" Bir eliyle şişmiş karnımı tutarak içime pompalıyor. Derin, sahiplenici itişler. Ben zevkle inlerken iç kaslarım ona karşı dalgalanıyor. Bunun için açlıktan ölüyordum. Kirill'in beni sadece boşaltmakla kalmayıp, içime soktuğu sikiyle bu bebeğin onun olduğunu ilan etmesi ve beni olduğu gibi becermesi için. Bunu istememeliydim ama istiyorum.

Kirill dişlerini dikkatlice boğazıma geçiriyor ve hırlıyor. "Diğerleri bakmazken seni kaçırmak istiyorum. Kostya ve Elyah peşimize düşerken seni gizlice becermek ne kadar eğlenceli olurdu."

"Beni ve bu bebeği tehlikeye atarsan, taşaklarını paslı bir usturayla keserim ve beni bir daha asla göremezsın," diye omzumun üzerinden hırlıyorum.

Kirill inliyor ve kalçalarını geri çekerek bana çarpıyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, itişleri derin ve lüks. "Beni daha çok tehdit et. Bu beni senin için çok ateşli yapıyor."

"Daha sert, lütfen," diye inliyorum.

Kıçımı avuçluyor ve sıkıyor, beni açıyor, kendini amımın derinliklerine sokmadan önce, "Neye ihtiyacın varsa, *detka*" diye hırlıyor.

Kalçalarımı daha geniş açıyorum ve sırtımı eğiyorum, böylece o tatlı noktaya cennet gibi bir açıdan vuruyor. Sanırım

Aklımı kaybedeceğim, boşalmak için o kadar çaresizim ki. Yanağımı Kirill'in pazusuna bastırırken, kapı aralığından birinin bizi izlediğini fark ediyorum.

Elyah, ellerini ceplerine sokmuş ve kapının pervazına yaslanmış, ama yüzündeki ifadede ya da kaslarının sertliğinde kesinlikle sıradan bir şey yok.

Elyah'la göz göze geldiğimizde Kirill'in sikinin lezzetli sürüklenişine ve itişine odaklanarak dudaklarımı yalıyorum. Bu şekilde izleniyor olmak hisleri artırıyor. Tehlikeyi artırıyor. Kirill kulağımın dibinde nefes alıp verirken Elyah'ın göğsünün kısa ve keskin kalkışları sanki ikisi de beni beceriyormuş gibi hissetmeme neden oluyor ve bu düşünce beni çılgına çeviriyor.

"Kıçına mı boşalayım yoksa içine mi?" Kirill soruyor, itişlerinin hızı artıyor ve orgazmımı gittikçe daha yükseğe çıkarıyor.

Elyah ondan hiç duymadığım bir sesle konuşuyor, karanlık ve kadifemsi bir ihtiyaçla. "Onun amına gir. Onu becermek istiyorum."

"Ne zaman bu kadar kirlendin Elyah?" Kirill inliyor, zirveye ulaşp bir kez, iki kez daha itiyor ve hareketsiz kalırken kendi düşüncelerimi yankılıyor.

Kirill yavaşça doğruluyor, içime gömülüyor ve Elyah'ın hâlâ orada durduğunu fark ediyor. "Ne bekliyorsun? Şimdiye kadarki en sürtük havasında, değil mi *detka*?" Kıçımın etli kısmını sıkıyor ve sonra şaplak atıyor.

Bana sürtük dediği için siktir olup gitmesini söylemek için ağzımı açıyorum ve sonra kıçımdaki el izi en lezzetli şekilde karıncalanırken inliyorum. Şu anda, sürtük olmak çok iyi hissettiriyor, bacaklarım açıkken içime gömülmüş kalın bir horoz ve nereden başlamak istediğini merak ediyormuş gibi beni inceleyen başka bir adam.

Elyah bize doğru sinsice yaklaşıyor ve tişörtünü çıkarıyor. "Kaç kere geldi?"

"Sadece bir kez."

"*Solnyshko*, bu yeterli değil." Pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıyor ve siki serbest kalıyor ve ben onu istediğimi zaten biliyorum. İhtiyacım var. Mümkün olduğunca çabuk. Düşünmek istemiyorum. Sadece hissetmek istiyorum.

Kirill kollarını bana doluyor ve bizi ters çeviriyor, böylece sırtı yastıklara dayanıyor ve ben onun kalçalarının arasındayım. Elyah için önce benimkini, sonra da amımı açıyor ve diğer adam hiç vakit kaybetmeden ağzını klitorisime götürüyor.

Elyah dil darbeleri arasında, "Kendime, eğer seni tekrar elime geçirirsem, her fırsatta o muhteşem amını yalayacağımı söyledim," diyor. "Bunu yıllarca yapabiliydim. Bunu yıllarca yapacağım."

Bana hissettirdiklerine bakılırsa, sonsuza dek devam etmek istiyorsa hiç şikâyetim yok. "İçimde başka bir adamın dölünün olması umurunda değil mi?"

Elyah iki parmağını içime sokup yavaşça içime ve dışıma pompalıyor, üzerlerini kaplayan parlak sıvıya hayranlıkla bakıyor. "Görünüşe göre, o olduğunda umurumda değil."

"Peki ya Kostya'nınsa?" Kirill sorar.

Elyah bir şeyler mırıldanıyor, bana ve bana ne yaptığına çok odaklanmış. Ama Kirill'in arkamdan nefes aldığını hissediyorum ve gözlerindeki muzip parıltıyı görmek için başımı çeviriyorum.

"Kostya, kadınıımızın sana ihtiyacı var." diye sesleniyor.

Parmaklarımı Elyah'nın ipeksi saçlarının arasından geçirerek, "Seni görmezden gelecek," diye nefes alıyorum. "Bir kavganın içindeyiz."

Bir an sonra Konstantin kapıda beliriyor, rahat görünmeye çalışıyor ama başaramıyor. Ön kollarındaki tüm damarlar sanki tansiyonu tavan yapmış gibi göze çarpıyor.

İki adamı arasında sıkışmış beni düşünüyor. Bana kızgın olup olmadığını anlayamıyorum.
Benden iğreniyor mu? Beni yargılıyor mu?
Elimi Elyah'ın saçından kaldırıp ona parmağımı gösteriyorum.

Konstantin'in ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "*Milaya'mız* sakso çekmekte ne kadar iyi?"

"Eminim harikadır," diye mırıldanıyor Kirill, uzanıp saçlarını parmaklarıyla tarayarak yüzünden uzaklaştırıyor. "Saçını ben tutarım."

"Sana hiç oral seks yaptı mı Elyah?"

Elyah başını sallıyor ve iki parmağını yavaşça içime sokup çıkarırken beni izliyor. "Henüz değil. Siktir, onu sakso çekerken görmek istiyorum."

Konstantin'in gri gözleri bize doğru ilerlerken parlıyor ve pantolonunun düğmelerini açıyor. Üzerine çıktığım tek kişi kocamdı ve her saniyesinden nefret etmişim. Elyah G noktama bastırıyor ve bacaklarım onun tutuşuyla titriyor.

Şimdi elinde sertleşmiş sikiyle üzerimde yükselen Konstantin'e bakıyorum. Bana kızmasını istiyorum. Isıracağım için endişelenmesini istiyorum. "İtalya'da seninle sadece pasaportumu almaya çalıştığım için seviştim."

"Bana İtalya'da olanları hatırlatmak zorunda değilsin," diye

homurdanıyor. Ona sırtıyorum. "Oh, ben de asla unutmayacağım."

Gözlerinde öfke kıvılcımları. "Bana borçlusun, *Milaya*. On dört milyon dolar değerinde pembe elmas.

Şimdi ağzını aç."

"Eğer bunu yaparsam, ödeşmiş olur muyuz?" Onunla alay ediyorum.

Kirill başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırıp ağzımı açmam için beni cesaretlendirirken hâlâ saçlarını tutuyor. Küçük yatağında çok fazla erkek var ve hepsi de yüzümün sikildiğini görmek istiyor.

Konstantin yumruğuyla kendini bir aşağı bir yukarı vuruyor ve gözlerinin arkasında devam eden içsel kavgayı görebiliyorum.

Bana kızmaya devam et.

Ya da o elmasların aslında umurunda olmadığını kabul eder.

"Beni ne kadar iyi emdiğine bağlı. Şimdi aç şu lanet ağzını."

Ensemi kavırıyor ve sikini dudaklarımın arasından geçiriyor. Ağzım onun etrafında kapanıyor ve dilimi ona karşı kullanıyorum. Sert ve derin itişler yapıyor ve ağzımın arkasında her dibe vuruşunda çok iyi hissettiriyor.

Elyah inliyor ve doğrulup parmaklarını içimden çekerek kalçalarımın arasına yerleşiyor. "Hoşuna gitti. *Solnyshko*, ne kadar ateşli görüldüğünle baş edemiyorum."

İçime gömülüyor, Konstantin'in ağzıma soktuğu sikine bakıyor ve kendi sikinin zamanlamasını ona göre ayarlıyor. Yavaş ikili ritim, Konstantin'in kalın uzunluğunun etrafında inlememe neden oluyor.

Kirill göğüslerimden birini sıkarak kulağıma, "Şu doluluğa bak," diye mırıldanıyor.

Elyah sikini sertçe okşayarak, "Birimiz onun da kıkına girene kadar dolmayacak," diyor.

Konstantin'in aletinin dibini kavırıyorum, biraz boğuluyorum, ama beni çok derinden becerdiği için değil. Bu mümkün mü ki?

Elyah sanki aklımı okuyormuş gibi, "Bunu başarabiliriz," diyor. Gözlerinde bir parıltı var ve bunu düşündüğünü fark ediyorum. Hem de çok. Ve muhtemelen mastürbasyon da yapmıştır. "Tamamen dolana ve sonunda yeterli olduğunu hissedene kadar güzel ve yavaşça."

Tatlı şoförüm böyle edepsizce konuşmayı ne zaman öğrendi?

Konstantin çenemi tutuyor ve kendini daha derine zorluyor. "O bebek doğana kadar hepimiz babayız ve sen hepimize aitsin. Sen bizim kadınımsın ve seni kadınımsızın sikilmeye ihtiyacı

olduğu gibi sikeceğiz. Üçümüz de çok azgın adamlarız, bu yüzden bizi tatmin etmek sana bağlı ve sırayla yapamayacak kadar sabırsızız." Boğazımı kavırıyor, içimde hareket ettiğini hissediyorum. "Ve sen de bunu söyleyemeyecek kadar azgınsın.

Hayır."

İnliyorum, yarı öfkeli, yarı zevkten dağılıyorum. Elyah sertçe içime pompalarken Kirill elini klitorisime götürüyor ve beni ovuyor. Bir erkeğe sakso çekmeyi neyin iyi hale getirdiğini hiç bilmiyorum ama içgüdüsel olarak sikinin tabanını okşuyor ve ağzımı hareket ettiriyorum.

"*Malyshka*," diye tıslıyor Konstantin dişlerinin arasından, boşalmaya ne kadar yakın olduğunu duyabiliyorum. "Elyah, Kostya onun güzel göğüslerine üflese ne düşünürdün?" Kirill soruyor.

Elyah kendini beni becerirken ve Kirill klitorisimi ovarken izliyordu, ama ateşli bakışlarını vücudumda gezdiriyor ve göz kapakları arzuyla ağırlaşarak ağzıma bakıyor. "Sanırım bu manzara karşısında kendimi kaybedeceğim."

"Önce bayanlar," diye kulağıma üflüyor Kirill ve parmaklarının basıncını ve hızını artırıyor. Elyah beni çok tatlı bir şekilde korkutuyor. Doruk noktam yükselip lezzetli bir dalgayla üzerime çökerken Konstantin'in ağzının etrafında haykırıyorum.

Bedenim esnedikçe Konstantin kendini daha derine itiyor ve nefes almaya bile ihtiyacım kalmıyor. Sadece boğazımda daha derin olmasını istiyorum. Amımda daha fazla Elyah. İkisi de beni sertçe beceriyor, ta ki aniden içimden çıkana kadar, nefesleri kesiliyor.

Aynı anda Elyah'nın dölleri karnıma ve kaburgalarımaya sıcıyor. Konstantin, Elyah'nınkiyle karışmak üzere aşağıya damlayan sıcak, kalın akıntılar halinde göğüslerimin üzerine fışkırıyor.

Kirill parmaklarını vücudumu boyayan döllerin arasında gezdiriyor. "Şu haline bak, *detka*. Tükenmiş ve nefes nefese. Dölle kaplanmışsın. İyice kullanılmışsın."

Lilia

R^{aw}. İki gün önce dördümüz seks yaptığımızdan beri böyle hissediyorum. Ham ve soyulmuş en savunmasız katmanlarım.

Yan odada Rus popuna benzeyen bir müzik çalıyor. Birisi domuz pastırması kızartıyor. Üçünü de orada hissedebiliyorum ve varlıkları bana farklı geliyor. Dokunulduğunda sıcak.

Saç kremi saçımdan durularken banyo buharla doluyor. Bebek her geçen gün daha da büyüyor gibi görünüyor. Aşağı baktığımda hala ayaklarımı görebiliyorum, ama sadece biraz.

Seks beni sıcacık, uyuşturan bir kozaya sardı ama aklımda tek bir düşünce var. Oturma odasındaki erkekler de en az benim kadar bu bebeğin gelişmesini istiyor. Hayatımda ihtiyaçları ve istekleri benimkilerle aynı doğrultuda olan bir erkek hiç olmamıştı ve şimdi üç tane var.

Suyu kapatıyorum ve orada öylece durup ellerimi karnımda gezdiriyorum. Islak saçlarım göğüslerime yapışmış.

Kapı açılır ve Konstantin kaşlarını çatarak görünür.

"Burada hiçbir şey duymadım ve kontrol etmek istedim..." Gözlerini bana dikmiş, buhar çıplak bedenimin etrafında kıvrılıyor.

Başımı kaldırıp o gri gözlerle karşılaştığımda içimde garip bir his uyanıyor. İyi olup olmadığımı mı kontrol etmek istedi?

Beni küvette çırılçıplak görünce ağzının kenarına bir gülümseme yerleşiyor. Geçen gün olanlar hakkında hiç konuşmadık. Bizim çılgın dördlü. Kimse bu konuda konuşmadı ama gözlerimiz her karşılaştığında üçümüzün de bunu düşündüğünü biliyorum.

Kirill'in karanlık ifadesi aç ve özür dilemez. Eğer geri dönüp yarışma dahil her şeyi tekrar yapabilseydi, yapardı. Onun gibi bir adamdan asla özür dilenmez.

Elyah daha uzun duruyor. Daha gururlu. Gülümsemeleri kararsız ama orada. Ekibi tam da arzuladığı gibi onun etrafında kenetlenmiş durumda ve ben de onların arasına katıldım. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Peki ya Konstantin? O da benim gibi gafil avlanmış görünüyor. Her

şeyin olması gerektiğini düşündüğü gibi olması için o kadar çok mücadele etti ve yine de burada,

Prag'ın köhne bir dairesinde, elmassız ve

Çocuğunu taşıyan ya da taşımayan bir kadın.

Yine de onu istiyor.

Başka bir şey istemiyor.

"Ne yapıyorsun?" Konstantin soruyor ama sesi eğleniyor gibi. Neredeyse sevecen.

Ellerimi karnımda gezdiriyorum, hala küvetin içinde duruyorum, bir erkeğin çıplak vücuduma bakmasından hiç de utanmıyorum. "Hayatımda ilk kez kendimi güzel hissediyorum."

"Sen her zaman güzelsin, Lilia."

Gülümsüyorum ve karnımı avuçluyorum. "Öyle miyim? Ben hiç öyle hissetmem. Muhtemelen bana inanmıyorsun. Ben bir podyum modeliydim. Ben bir gelin oldum. Yontulmuş eski bir küvette hamile karnımla ve makyajsız duruyorum ama..."

Konstantin kapının pervazına yaslanmış, beni izliyor. O gri gözleri onunla ilk tanıştığımda çok sert ve soğuktu, ama şimdi yumuşadılar. O uçurumun tepesinde sadece beni istediğini söylemişti, o elmaslarla taçlandırılmış beni. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Ama elmaslar gitti. Şimdi sadece ben varım.

"Kendim gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece Lilia."

Küvetten çıkmama yardım etmek için ellerini uzatıyor, ben de ona izin veriyorum. Nazik parmaklarıyla saçlarımı kuruluyor ve dokunuşundan hayatında hiç şiddet içeren bir şey yapmadığına neredeyse inanabilirim.

Bakışlarım şakağındaki yara izine kilitleniyor. "Neden kadınlardan bu kadar nefret ediyorsun?" Konstantin şaşkınlıkla bana bakıyor. "Kadınlardan nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Sadece nefret dolu bir adam böyle bir gösteri düzenleyebilir."

Parmakları saçlarımın ıslak bukleleri üzerinde gezinerek onları yüzümden geriye doğru itiyor. "Çok öfkeliydim, *Malyshka*. Hayatımda hiç olmadığım kadar öfkeliydim."

"Ne-"

Ama parmağını dudaklarıma götürerek beni durdurdu. "Bu konu hakkında konuşmuyoruz. Bunu asla konuşmayacağız."

Elini itiyorum. "Güvenin karşılıklı saygıdan doğduğunu biliyor muydun?"

"Öyle mi? Ben sana zaten güveniyorum."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Konstantin bana yaklaşıyor, parmakları omuzlarımın ıslak tenini okşuyor. "Bebeğe göz kulak olman konusunda sana güvenebilirim. Çocuğuma zarar gelmesine asla izin vermeyeceksin. Her adımında benimle savaşıyor olsan bile, bana olan arzuna inanıyorum. Mutlu olmak için tek yapman gereken..."

Dudakları benimkilerin
üzerine fısıldıyor.
"...benimle savaşmayı
bırak."

Bu güzel, güçlü adama ve istediği her şeye teslim ol. Yutkunuyorum. "Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü üçümüzü seni bizim yapmak için dünyayı yakarız." Karnımı avuçluyor. "Sen ve bu bebek."

Delilik.

Bunu söylediğini duymak bu kadar çekici gelmemeli.

"Ya dünyayı yakmanı istemeseydim? Ya onu daha iyi hale getirmeni isteseydim? Bu senin kalbinin gerçek bir testi olurdu."

Konstantin sorumu geçiştirdi. "Bu arada drdmzn Prag'ı terk etmesi gerekiyor. Burası her geçen dakika daha da tehlikeli hale geliyor."

İstırap kalbimi dolduruyor. Bu duvarlar benim güvenlik battaniyem oldu. İçinde üç kişi varken daha da güvende hissediyorum. Burada, sadece tost ve seksle var olan dört kişiyiz.

Dışarıda bir *Pakhan*, onun piyadeleri ve hamile esirleri var. "Kaçmaktan çok yorulдум."

"O zaman kaçma. Bir yolculuk daha yap, sonra evde olacaksın." Dudaklarını kulağıma dayıyor. "Geçen gün dördümüz ne yaptıysak, benim evimde de yapabiliriz. Benim yatağım daha büyük. Sana kraliçemiz gibi davranacağız."

Seks yaparken bana söyledikleri her şeyi hatırlıyorum. "Kraliçenle çok pis konuşuyorsun."

Alaycı gülümsemesi ısınıyor. "Çünkü her kelimesini seviyor."

Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum. Kocasıyla çıplak olmaktan nefret eden on sekiz yaşındaki korkmuş, mutsuz kızı hatırlıyorum. Bu adamlarla seks inanılmaz.

"Peki, sana söyleneni yapacak mısın?" diye mırıldanıyor. Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Kim, ben mi?"

Seksi nasıl silah olarak kullanacaklarını öğrenmiş olmaları, yaptıkları her şeyi affettiğim anlamına gelmiyor. Bedenim onlara boyun eğebilir ama kalbim eğmez.

"Hayır mı? Seni bu şekilde becermeye devam edeceğiz, ta ki sen sadece yarrağımızla dolu olduğunda değil, her zaman bizim iyi kızımız olana kadar."

Yanağımı göğsüne yaslıyorum, keşke kalabilseydik diyorum.

Konstantin sanki ne düşündüğümü hissediyormuş gibi kollarını bana doluyor. "Korktuğunu biliyorum ama bu bebek güçlü. Ne de olsa ikimizden birine ait. Bizden birine ve sana. Durdurulamaz bir kombinasyon."

"Vavilovlar oğullarını arıyor olsalar bile beni aramıyorlar," diye belirtiyorum. "Bizi bulamazlar. Prag büyük bir şehir."

Konstantin benden uzaklaşıyor ve başını sallıyor. "O kadar büyük değil. Bu bebek için risk almayacağım, sen de almamalısın."

Doğru yolu arıyorum, dikenlerle dolu bu ormanda hangi yöne döneceğimi merak ediyorum. İleride bir ışık var, onu görebiliyorum ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Salona çıkmadan önce Konstantin bornozunu üzerime sarıyor. Beni son derece evcil bir tablo karşılıyor. Kirill ekmek dilimlerini yağlıyor. Konstantin bir yandan fincanlara kahve doldururken bir yandan da kanepenin yanında yerde mekik çeken Elyah ile konuşuyor.

Kirill bana bir tabakta pastırmalı sandviç uzatıyor ve aynı anda başparmağındaki tereyağını yalıyor. O yalamayı ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Elyah bacaklarını hareket ettiriyor, böylece kanepeye oturabiliyorum. Çalışmaya devam ederken bana gülümsüyor, gözleri parlıyor.

"Egzersiz yapmak eğlenceli mi?" Ona eğlenerek soruyorum.

"Ben sana bakarken öyle," diye pantolonunu indirdi, hâlâ gülümsüyordu.

Sandviçimden bir ısırık alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin, bu çok güzel. Yumuşak ekmek. Çıtır çıtır, tuzlu domuz pastırması.

Kirill yanımdaki kanepenin koluna tünerken, Konstantin karşımdaki mutfak sandalyesinde rahatına bakıyor, elinde dumanı tüten bir fincan kahve.

"Memleketteki" meseleleri konuşuyorlar, sanırım Londra'yı kastediyorlar. Yemek yerken ne konuştuklarını unutuyorum, köşede duran, üzerinde hayvan figürleri olan sarı ahşap beşiğe bakıyorum. Birçok kez bebeğimi o beşiğin üzerine eğilerek uyuttuğumu hayal ettim.

Yemeğimi bitirdiğimde Elyah boş tabağı benden alıyor ve mutfak masasının üzerine koyuyor. Yüzünde sempati dolu bir ifadeyle yanağımı okşuyor.

"Kalmak istediğini biliyorum ama bizimle gelmen gerekiyor. Seni burada yeterince iyi koruyamayız.

Ön kapı zayıf. Pencere kilitleri sağlam değil."

Kirill, "Burada hepimizin üst üste yaşadığını söylemeye gerek bile yok," diyor.

Koyu renk gözlerindeki parıltı, sanki bu kısmı pek umursamıyormuş gibi.

Konstantin bana bakıyor, yüz ifadesi ciddi ve kararlı.

"Artık her şey seks ve hormonlardan ibaret, ama hepiniz geçen yılki canavarlarınıza geri dönebilirsiniz," diye belirtiyorum.

"Geçen yıl çok farklı hedeflerimiz vardı," diyor Konstantin. "Bu artık mümkün değil."

Elbette, muhtemelen başka bir çarpık yarışmayı yönetmeyecektir, ama bu onun babalık yapabileceği anlamına gelmez. Hâlâ özür dilemedi ve dileyeceğinden de şüpheliyim.

"Siz hâlâ o adamlarsınız ve ne yaptığınızı hatırlıyorum. Sen, bütün o kadınları incittin," diyorum Konstantin'e. "Sen, beni ölümün eşiğine zorladın," diyorum Elyah'a dönerek. "Ve sen, senin olmayanı aldın," diyorum Kirill'e.

Elyah tek kelime etmeden ayağa kalkar ve pencereye gider. Gece çökmüştür ve perdeyi bir aralık kenara çekip karanlığa bakar.

Kirill kollarını kavuşturdu ve bana baktı. "Sadece uçağa bin. Bizi daha sonra affetmek için bol bol vaktin var."

Elini uzatıp alt dudağımdaki kırıntıları temizliyor ve yüz ifadesi bana yarışmada yaptıklarını anlattığı zamanki kadar özür dilemez. "Bebeğim en iyi yere, ona bakacak en iyi insanlarla gelecek. Başka türlü olmasına izin vermeyeceğim, *Detka*."

Alnımı ovuşturuyorum, keşke bundan sonra ne yapacağımı bilseydim. Haklı olduklarını ve burada güvende olmadığımızı biliyorum. Bu daireyi ucuz olduğu için kiraladım, güvenli olduğu için değil. "Maxim Vavilov'un babası üçünüzü babamdan tanıyor olabilir. Nerede yaşadığını öğrenebilir, Konstantin. Eğer beni bir şekilde oğlunun ölümüyle ilişkilendirirse, senin evinde güvende olacağımızı nereden biliyorsun?"

"Olacağız," diye yanıtlar Konstantin, bir milimetre bile şüpheyeye yer bırakmadan. Kirill cevap verme zahmetine bile girmiyor. Beni kollarına alıp kapıdan çıkarmasına ramak kalmış.

Kirill, Konstantin'e "Aramayı yap," der.

Gri gözlü adam telefonunu çıkarıyor ve bizi Londra'ya uçuracak bir uçak ayarlamasını dinliyorum. "Birkaç saat içinde hazır olacak. Bu en iyisi, *malyshka*."

"Elyah, sence Konstantin'in evinde güvende olur muyuz? Elyah?"

Hâlâ perdelerdeki küçük bir aralıktan pencereden dışarı bakıyor ve elini kaldırıp sessizce, "Sus, *Solnyshko*," diyor.

"Neden?"

"Çünkü biri daireyi izliyor." Tüm kaslarım geriliyor ve olduğum yerde donup kalıyorum.

Elyah gözlerini pencereden ayırmadan tezgahın üzerindeki silahlardan birini alıyor. Kirill de aynı şeyi yapıyor, ifadesi anında odaklanıyor. Yan yana durduklarında, onları hapisane tulumları içinde hayal edebiliyorum. Pushka ve Kirill, her şeye hazırlar.

Konstantin kolumdan tutup beni pencereden ve ön kapıdan uzaklaştırmaya başlıyor, vücuduyla beni koruyor. Sesi alçak ve sakindi, "Yakınımda kal, *malyshka*" diyordu.

"Yatak odasındaki pencereden çıkabiliriz," diyorum ona. Birinci kata inen bir yangın merdiveni ve binanın ön tarafına giden bir ara sokak var.

"Yapamayız. Onlar da dışarıda olacaklar."

Bu endişe verici sözleri aynı yumuşak tonda söylüyor ve endişeli olmadığı için yumuşak konuşmadığını fark ediyorum. Hepimizi sakın tutmaya çalışıyor.

"Kanepenin arkasına geç," diye emrediyor Konstantin, kanepayı duvardan iterek dar alana girebilmemi sağlıyor.

"Ama sen-"

Kendi silahını çıkarıp şarjörünü kontrol ettikten sonra elinin topuğuyla yerine oturtuyor. "Bizim için endişelenme. Kendini ve bebeğini koru."

"Son yirmi dört saat içinde kim dışarıda ya da açık bir pencerenin önünde bulundu?" Elyah soruyor. Sırt kasları gergin, parmağı tetikte ve gözü perdelerdeki boşluğa sabitlenmiş durumda.

Kirill, Konstantin ve ben birbirimize bakıp başımızı sallıyoruz.

"Senden başka kimse yok," diyor Konstantin ona.

"O zaman Lilia'nın burada yalnız ya da bir adamla birlikte olduğunu düşünüyorlar. Onlar-"

Yatak odasından cam kırılma sesi geliyor. Daireme çıkan merdivenlerde ayak sesleri gümbürdüyor. Tırnaklarımı kanepenin arkasındaki halıya geçiriyorum, dehşete düşmüş ve çaresiz hissediyorum.

Odanın içini görebiliyorum ve üç adamım sanki bu anın koreografisini yapmışlar gibi hareket ediyorlar. Elyah silahını doğrultarak ön kapıya doğru dönüyor. Konstantin kanepedeki boşluğun önüne geçerek beni koruyor. Kirill salonu geçip yatak odasına gidiyor ve sırtını kapının yanındaki duvara dayıyor.

Ön kapı patlayarak açılır, siyah giysili ve gözünün altında dövme olan tehlikeli görünümlü bir adam ortaya çıkar. Elyah kafasına iki el ateş eder ve adamın yüz ifadesi donuklaşır. Arkasında başka bir adam var ve öfkeyle kükrüyor, kalkan olarak kullanmak için ölü adamı omuzlarından tutuyor ve kendini odaya itiyor.

Yatak odasının kapısında en az iki adam daha var. Siyah deri ceketli, sert, tehlikeli görünümlü adamlar ve agresif görünümlü silahlar. Ateş ediliyor ve odayı barut ve kan kokusu dolduruyor. Kollarımı koruyucu bir şekilde karnıma sarıyorum, içgüdülerim ona doğru koşmamı söylüyor ama bunun delilik olacağını biliyorum. Bir silaha ihtiyacım var. Biri bana bir silah vermeliydi.

Odanın ortasında bir tane var, saldırganlardan biri tarafından düşürülmüş. Ona ulaşmak için kanepenin arkasından sürünerek çıkmam ve bir kurşunla vurulma riskini almam gerekecek.

Elyah'ın saldırganı bacaklarını altından çeker ve yere düşer. Tetikçi botunu kaldırıyor ve Elyah'ın koluna vuruyor. Sanırım bir çatırtı duyuyorum ve Elyah korkunç bir acıyla haykırıyor.

Saldırgan botunu tekrar kaldırıyor, bu sefer Elyah'ın kafasının üzerine. Ölene kadar sevgilimin kafatasına defalarca vuracak.

"Elyah," diye panik içinde nefes nefese kaldım.

Kanepenin arkasından fırladım, silahı aldım, kaldırdım ve ateş ettim. Panik içinde tetiğe tekrar tekrar basıyorum.

Silah elimde şaklayana kadar çılgılık attığımı fark etmiyorum.

Biri elini silahın üzerine koyuyor, nefesi kulağımda sertleşiyor. "O öldü. Hepsi öldü." Hareket etmeyince Konstantin silahı benden uzaklaştırıyor.

"Ne yaptığını sanıyordun, Lilia? Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim." Düşünmedim. İçgüdülerimle hareket ettim.

"Elyah'ı kurtarıyordum," diye nefes nefese kaldım. "Hepinizi kurtarıyordum. Eğer o ölseydi, hepiniz ölebilirdiniz."

Konstantin daralmış, öfkeli bakışlarla beni izliyor. "Kurtarılacak kadar önemli miyiz? Affedilemez olduğumuzu sanıyordum."

Bu onların ölmesini istediğim anlamına gelmiyor.

Bu biraz karışık.

Gömleğinde kan var ve kollarında ve göğsünde yara olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor Konstantin, bileklerimi tutarak. "Bir daha böyle bir şey yapma."

seni vurabilirdik." "Elyah-
"

Kirill kulağıma "Elyah bebeği korumanı istedi," diye fısıldıyor. Yüzü ve göğsü kan içinde diğer tarafıma geldi ama görünüşe bakılırsa kan ona ait değil. "Elyah'ın arkasını kolladım."

Elyah bile minnettar ya da güven verici bir şey söylemiyor. Ayağa kalkarken yüz ifadesi karanlık ve sıkıntılı, sağ bileğini göğsüne yakın tutuyor. "Bırak da işimizi yapalım, Lilia. Eğer vurulur ya da yaralanırsam, bu hayatın bir parçası."

"Ama eğer yardım edebilirimse-"

Elyah ya çok acı çekiyor ya da bana çok kızgın, çünkü arkasını dönüyor ve sol eliyle saldırganların ceplerini karıştırmaya başlıyor.

Küçük dairemdeki yıkıma bakıyorum. Kırık ön kapı. Boğuşma sırasında kırılan mobilyalar. Cesetler. Tetikçilerin her şeyi dağıtmış olması.

Konstantin hâlâ bileklerimden birini tutuyor. "Bu daireden ayrılıyoruz. Günler önce gitmeliydik."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Hemen gitmeliyiz. Komşularımdan biri muhtemelen şimdiye kadar polisi aramıştır.

Elyah sağ kolunu göğsüne bastırarak bize doğru geliyor. Bize bir şey uzatırken yüzü solgun ve terli. "Al."

Bu bir fotoğraf.

Benim

fotoğrafım.

Altın sarısı saçlarım toplanmış ve sırtımdan aşağı sarkan bir duvak var. Uzun dantel kollu beyaz bir elbise giyiyorum ve kulaklarımda elmaslar var. Yüzümde dudaklarım kapalı bir gülümseme var ve gözlerim hüznü.

Ivan ile düğün günüm.

"Suikastçılar," diyor Elyah. "Biri senin ölmeni istiyor. Ya baban ya da Vavilov."

Belki ikisi de. Onu son gördüğümde babam bana çok kızgındı. "Burada olduğumu nasıl biliyorlar anlamıyorum."

Konstantin bunu düşünür. "Vavilov'un seni restoranda görmesi ile seninle buluşması arasında ne kadar zaman geçti?"

"Saatlerce. Beni öğle yemeğinde gördü ama akşam yemeğine kadar buluşmadık."

O ve Elyah birbirlerine karanlık bakışlarla bakarlar. "Vavilov'un babasıyla temasa geçip sizi Prag'da gördüğünü söylemesi için bolca zaman vardı."

"Ama ona sordum-" Başımı sallayarak sözümü kesiyorum. Elbette Maxim isteklerimi görmezden gelecekti. Benimle evlenme fikri onu çok heyecanlandırmıştı. Maxim kaybolduğunda, babası ikiyle ikiyi bir araya getirdi ve peşime suikastçılar yolladı.

Elyah bileğini göğsünden çekip inceliyor. Şimdiden şişmiş, eti kızgın bir mora dönmüş. Yakışıklı yüzünde de çürükler var.

Ona doğru gittim, midem suçluluk duygusuyla düğümlemişti. "Hastaneye gitmen gerek. Ben de seninle geleceğim." Elyah başını sallıyor. "Bu bir şey değil. Londra'da doktora göstereceğim."

Konstantin elini omzuma koyuyor ve beni yatak odasına doğru çeviriyor. "Şimdi Londra'ya gidiyoruz. Git eşyalarını topla. Benimle tartışma."

Başımı sallıyorum ve dediğini yapıyorum, cesetlerin üzerinden geçerek odama gidiyorum. Kirill elinde silahıyla kırık ön kapının yanında nöbet tutuyor.

Konstantin toplanmama yardım ediyor, ben tozluk, kazak ve iç çamaşırlarıyla doldururken bir çantayı açık tutuyor. Alnı terden parlıyor ve gözleri kan çanağına dönmüş.

"Başın mı ağrıyor?" Başını sallıyor ama yalan söylediğini biliyorum. "Biraz var-"

"Lilia. Baş ağrım şu anda aklımdaki son şey." Karnıma bakıyor. "İyi hissediyor musun?"

İfadesinde sorular var. Bayılacak mıyım? Kalbim hızlı mı atıyor? Çekmecedan bir avuç iç çamaşırı çıkarıp çantaya dolduruyorum. "Ben iyiyim."

Kirill arabayı binanın önüne getiriyor ve Elyah'la birlikte dışarı çıkıp araca binmeme yardım ediyorlar. Konstantin bir süre sonra çantalarımıyla ortaya çıkıyor ve onları bagaja yerleştiriyor.

Normalde arabayı Elyah kullanırdı ama Kirill bizi Prag'dan çıkarırken o ön yolcu koltuğunda kolunu tutuyor.

"Başını eğ," diyor Konstantin beni kucağına çekerek. "Takip edilip edilmediğimizi bilmiyoruz."

Elyah bileğini göğsüne bastırırken alnında bir ter pırıltısı var ve kalbim sıkışıyor. Onu daha önce hiç yaralı görmemiştim. Hapishanedeki onca kavgaya rağmen, acaba hiç kemiği kırıldı mı?

"Havaalanı ne kadar uzakta?" Ben soruyorum.

"Birkaç saat, ama bu özel havaalanı uluslararası olandan daha güvenli," diyor Konstantin, arabayla giderken gözleri dar sokaklarda dolaşüyor.

Yanağım Konstantin'in kalçasında ve dizlerim kıvrılmış durumda. Arabada uzun bir süre sessizlik var, ta ki Kirill sürücü koltuğundan küfredinceye kadar.

Gaza bastı ve ileriye doğru yalpaladık. "Peşimizde biri var."

Elyah direksiyona özlemle bakıyor ve bileğinin kırılmamış olmasını dilediğini anlayabiliyorum. "Eğer yaklaşırlarsa, lastiklere ateş etmeye çalışacaklar ya da bizi yoldan çıkaracaklar."

Kirill sanki bir karara varıyormuş gibi hızlı hızlı nefes alıyor. "Tamam. O zaman önce onlar ölsün."

Gaza basıyor ve deli gibi sürüyor. Arkamızdaki araba da hızlanıyor.

Pek bir şey göremiyorum ama Kirill yüksek bir hızla birkaç dönüş yapıyor ve kısa süre sonra boş, dar bir yolda tarım arazilerinin ortasındayız.

Dışlerinin arasından "Kostya," diyor ve ben ne demek istediğini anlamıyorum.

Ama Konstantin biliyor. Silahını çıkarır, camı indirir ve koltuğunda döner.

Kirill bir virajı döner ve sonra aniden yavaşlar. Konstantin dikkatlice nişan alır ve iki el ateş eder.

Bir motor çalışır, lastikler gıcırda ve sonra korkunç bir çıtırtı duyulur.

Kirill kenara çeker ve Elyah ile birlikte araçtan inerler.

Yavaşça doğruluyorum ve bizi takip eden arabanın bir ağaca çarptığını görüyorum. Konstantin lastikleri patlatmış.

"Burada kal," diye emrediyor Konstantin, diğerlerinin yanına gitmeden önce. Neler olduğunu izlemek için arka koltuğun üzerinden arka cama bakıyorum, kalbim hala çılgın yolculuktan dolayı çarpıyor.

Elyah hâlâ tekmeleyen bir adamı tek eliyle enkazdan çıkarır ve Kirill onu başından vurur. Başka bir yolcu çoktan ölmüş gibi görünüyor ve üçüncüsü de bükülmüş enkazın içinde kısmen gizlenmiş bir şekilde yatıyor. İki arkadaşı adamı yolun sonuna kadar çekip araca yaslarırken Konstantin kollarını kavuşturmuştur.

Güneş ışığında gümüş rengi saçların parladığını görüyorum ve kalbim donuyor. Bu babam, özel dikim gri bir takım elbise giyiyor. Gümüş rengi saçları alnına dökülüyor ve yüzünün yan tarafından kan akıyor. Elinde bir silah var ve adamlarımdan birine diğerine doğrultarak onları geride tutmaya çalışıyor.

Kapı kolunu el yordamıyla bulup kazaya doğru yürüyorum. Eğer buradaysa, o zaman

onunla konuş. Bu şekilde devam edemeyiz.

Konstantin geldiğini fark ediyor ve mutlu görünmese de bir şey söylemiyor.

Babam bana yaklaşıırken yüzündeki ifadeye bakılırsa, kızgınlık ya da öfke duymanın çok ötesinde. Beni buza çevirmek istemiş gibi bakıyor.

Birkaç adım ötede duruyorum ve Elyah vücuduyla beni korumak için hareket ediyor. Kendi silahını babama doğrultmuştu.

"Peşimden suikastçılar mı gönderdin?" Ona sordum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Senin ölmeni isteyen Vavilov," diyor babam dişlerinin arasından, selam vermeye bile tenezzül etmeden. "Şansı vardı ama her şeyi berbat edeceğini biliyordum. Adam hiçbir şeyi doğru yapamıyor."

"Tetikçilerine vermesi için ona benim fotoğraflarımı mı verdin?"

"Onun oğlunu öldürdün, seni aptal sürtüğ. Seninle evlenmek istiyordu." Babamın yüzü tiksintiyle değişiyor, sanki birinin beni istemesi fikri mantıksızmış gibi.

"Bana saldırmaya çalışmasaydı ona elimi bile sürmezdim."

"Saçmalık," diye öfkeleniyor babam. "Kurbanı oynamayı bırak, Lilia. Onu öldürdün, böylece seni ele vermeyecekti."

"Kızınız size bir şey söylediğinde ona inanın," diye homurdanıyor Elyah. "O yalancı değil."

Babamın sol gözüne kan damlıyor ve gülerek kanı siliyor. "Buna gerçekten inanıyor musun? Seni aptal. Lilia yalandan başka bir şey konuşmaz. Bütün numaralarını orospu büyükannesinden öğrenmiş."

Babam arabanın kapısını tutuyor ve kendini ayağa kaldırıyor. Alnında bir kesik var ve bir bacağı tutuyor, ama bunun dışında yara almamış görünüyor.

"Buraya kavga etmeye gelmedim. Buraya seninle konuşmaya da gelmedim, Lilia." Adamlarıma döndü. "Üçünüzle konuşmaya geldim. Bir anlaşma."

Kirill ölü adamları işaret ediyor. Enkaz halindeki arabayı. "Hiçbir şey talep edecek durumda değilsiniz." "Hiçbir talepte bulunmuyorum. Bir teklifim var."

Konstantin, Elyah ve Kirill karşılıklı bakışıyorlar. Babama cehenneme gitmesini, uçağa yetişmemiz gerektiğini söylemelerini bekliyorum ama birdenbire buradan gitmek için acele ediyor gibi görünmüyorlar.

"Dinliyoruz," diyor Konstantin.

"Tek kelime bile dinleme-" diye başlıyorum ama Konstantin beni susturmak için elini uzatıyor. Ne oluyor be? Bir bakışla elini geri itiyorum.

Babam bana sırtıyor. "Onlar önce iş adamı, Lilia. Bırak erkekler işlerini yapsın."

Tiksinti boğazımda düğümleniyor. Endişelenmem gereken bir bebek olmasaydı, sanırım onu yumruklamaya çalışırdım.

Konstantin'e döner. "Doğrudan konuya gireceğim. Ben artık genç bir adam değilim. Aklımda daha büyük, daha önemli şeyler varken kin tutacak zamanım yok."

Ne yalan söyleyeyim. Babam kin tutmanın kralıdır.

"Kızımı geri istiyorum. Görünüşe bakılırsa siz üçünüz onunla bağ kurmuşsunuz. Onu sevdiğiniz bile inanıyor olabilirsiniz. Ama hepimiz kadınların kolay elde edildiğini biliyoruz."

"O zaman neden senin için bu kadar önemli?" Kirill gözlerini kısarak yavaşça sorar.

Babam ona soğuk bir gülümseme verir. "Şunu söylemeliyim ki, bir baba olmadığınız sürece kadınlara ulaşmak kolaydır.

Lilia sahip olduğum tek kızım."

Konstantin yavaşça, "Onu sevdiğin izlenimine hiç kapılmadım," dedi.

Babam bakışlarımı karşılıyor ve ben hiç sevgi görmüyorum. Şefkat yok. Sadece gelecek olan

zalimliğin bir ipucunu görüyorum. "Bu bir aile gururu meselesi. Lilia bana çok uzun süre karşı geldi."

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve soğuk bir rüzgâr kıyafetlerimi keserken titriyorum. Onu jette küçük düşürdük, ama hayatını bağışlamış olsam da bunun için cezalandırılacak olan benim. Babamın

beni dövmekten çekinmez. Muhtemelen beni hapse atmaktan ya da aç bırakıp işkence ederek öldürmekten de çekinmiyordur. Onun için yararlılığımı aştım. O sadece intikam istiyor.

Babam Konstantin'e döner. "Elmaslardan bahsetmiştin. Anlaşmamız şu. Ben onun çaldıklarını sana geri vereceğim, sen de bana kızımı geri vereceksin."

Konstantin hemen reddetmiyor ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

Elyah arkadaşına, "Hiçbir şeyi kabul etme," diye ısrar eder. "Burada önemli olan para değil. Önemli olan Lilia ve bebek."

"Siz üçünüz kızımın mutlu aile oyunu mu oynayacaksınız?" Baba alay ediyor. "Trieste'de onunla birlikteyken bana o bebeği aldıracağını söylemişti. Sanırım hepinizi onunla manipüle edebileceğini fark edince fikrini değiştirdi."

Elyah ona ters ters bakar. "Bu yalan."

"Sana söylemiştim. Kızım usta bir yalancıdır. Tıpkı *babuşkası* gibi. Şimdiye kadar seni kaç kez kandırdı?"

Konstantin ve Kirill bakışıyorlar ama ifadelerini okuyamıyorum. Elyah sıkıntılı görünüyor, sanki bir hevesle bu bebeği doğurmakla yok etmek arasında gidip gelip gelmeyeceğini merak ediyor.

"Gerçekten mi Elyah? Yine benim yerime bir adama mı inanacaksın?" Dedim.

Babam soğuk bakışlarını Elyah'ın yüzündeki morlukların ve şişmiş bileğinin üzerinde gezdiriyor. "Onu korurken yaralandın mı? Teşekkür bile etti mi? Bundan şüpheliyim. Kızım taş kalpli bir kaltaktır ama eminim istediğini elde etmek için vücudunu kullanmakta ustadır."

Kimse bir şey söylemiyor ve boğazım acıyla daralıyor.

"Senden ne kadar para çaldı?" Babam Konstantin'e sorar. "On dört milyon dolar," der Konstantin hemen.

Babam inanmıyor. "On dört milyon dolar değerinde elmas mı?"

"Çok güzel elmaslardı. Senin için o kadar para eder mi?"

Babam üçüne de şöyle bir bakar. "Yıllar boyunca bana bu kadar pahalıya mal olmuşken bu miktarın canımı yaktığını inkar edemem ama geceleri kendi kızımın beni nasıl aptal yerine koyduğunu düşünerek uyuyamıyorum. Bu kişisel bir gurur meselesi."

Konstantin'in ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Oh, anlıyorum. Lilia'nın her şeyi kişiselleştirmek gibi bir huyu var." Dönüyor ve bana kindar bir bakış fırlatıyor. "Değil mi, Lilia?" Gözleri eskisinden daha da kan çanağına dönmüştü. Başı çatlıyor, adamlarından biri yaralanmış ve benim yüzümden on dört milyon dolarını ve bir karısını kaybetti, haddini bilmeyen bir kadın.

Birdenbire neden benimle uğraştığını düşünmeye başladı.

Bağırsaklarıma yumruk atmış gibi hissediyorum. Beni istediğine yemin etmişti.

Beni koruyacağına söz verdi.

Babama dönmeden önce bakışları karnımda sabitleniyor.

"Ama bir zorluk var. O benim çocuğuma hamile," diye belirtiyor Konstantin. "Çocuğu vermeyeceğim."

Babam çenesini ovuşturarak düşünüyor. "Bu işleri geciktirir ama sanırım bebeği alabilirsin. Ben istemiyorum." "Hayır!" Boğuk bir çığlık atıp öne doğru bir adım atıyorum, ama Kirill kolumu tutuyor, ama hâlâ babama bakıyor.

Baba. "Sakin bebeğimi benden almaya cüret etme. Bebeğimi almana izin vermeyeceğim."

Konstantin Elyah ve Kirill'e bakar. "Ne düşünüyorsunuz? Çocuğu ve on dört milyon doları alırız."

Aran Brazhensky baş belası kızını istediği gibi cezalandırmak üzere geri alır."

"Bence mükemmel bir anlaşma," diye mırıldandı Kirill. "İsteyeceğim diğer tek şey Lilia'nın cezasının kaydedilmesi."

"Bunu ayarlayabiliriz," diyor babam kötü bir gülümsemeyle. Kirill bir kahkaha patlatır. "O zaman devam et derim."

Elyah hiçbir şey söylemiyor. Sessizliği şimdiye kadar duyduğum en soğuk şeydi.

Konstantin babasına döner. "Doğum yapana kadar Lilia'ya zarar verme. Eğer yaparsan, seni kendim öldürürüm."

Babam ellerini kaldırdı. "Bunu hayal bile edemem. Çocuklar dünyadaki en önemli şeydir. İsterseniz çocuk doğana kadar hepimiz Amerika'da bana katılabilirsiniz."

Kolumu Kirill'in elinden çekiyorum, göğsüm kabarıyor. "Bunu yapamazsın. Bebeğim, onsuz yaşayamayacağım tek şey."

Konstantin beni görmezden geliyor ve Elyah'a dönüyor. "Bundan emin misin? Lilia'yı dünyanın dört bir yanında kovalamamızın sebebi sensin."

Sarışın adam sertçe yutkunuyor. Hâlâ gözlerime bakmıyor. "Nankör bir kadın tarafından itilip kakılmaktan bıktım. Lilia Aranova beni asla benim onu sevdiğim gibi sevmeyeceğini açıkça belirtti. Bizim olanı almalı ve bu işi bitirmeliyiz."

Yüz ifadesi kapanıyor ve kırık kolunu göğsüne bastırarak benden uzaklaşıyor. Onu reddettim. Onu kırdım. Bana söyleyecek hiçbir şeyi kalmadı.

"O zaman anlaştık," diye mırıldandı babam.

"Bizi Londra'ya götürecek yakıt ikmali yapan bir uçağım var," diyor Konstantin. "Bize katılabilirsin, sonra da oradan Amerika'ya uçarız."

Babam silahını kılıfına sokar ve adamlara gülümser. "Memnuniyetle."

Ağlayamayacak kadar şok olmuş bir halde yere çöktüm, iki kolum karnıma sarılmıştı. Bu adamlara güvenmeye başlamıştım. Bu adamları sevmeye başlamıştım. Aşkımız zor diye beni birkaç elmas için bir kenara mı atacaklardı?

Aşk ne zamandan beri kolay oldu? Nadir ve zor kazanıldığında, her zamankinden daha sıkı tutunmanız gerekir.

Konstantin önümde yere çömeliyor, yüz ifadesi içten içe aydınlanıyor, artık istediği her şeyi elde ediyor.

"Bizim için savaşırdım," diyorum diğer ikisinin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Yaptığın her şeye rağmen bu çocuğun iyiliği için hepimiz adına bu işi yürütmeye çalışacaktım ama sen hepsini bir kenara attın."

"Ah, hüzünlü bir gün," diye mırıldanıyor Konstantin, parmak eklemlerini yanağıma sürterek. "Ama henüz veda etmiyoruz, Lilia."

Hayır, bebeğimi kollarımdan koparıp beni ölüme terk etmeden önce birlikte geçireceğimiz aylar var. Başından beri tek istedikleri buydu, üçünün de. Bebek.

"Önümüzde daha çok şey var. Şimdi bir kez olsun iyi bir kız ol ve gözlerini kapat." "Ne?"

Konstantin yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor, dudakları sıcak ve yumuşak. Kafam o kadar karışık ki Kirill ve Elyah'ın silahlarını gülümsemesi korkuya dönüşmeye başlayan babama doğrultmalarını izlerken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Ve ateş ediyorlar.

Babam yere yığılıyor, kafasındaki ve göğsündeki kurşun yaralarından iki kızıl iz akıyor, gevşek vücudunun altında birikiyor ve dizlerimin üzerinden geçip oluğa akıyor.

O öldü.

Konstantin geri çekilir ve alaycı bir şekilde gülümser. "Sen asla sana söyleneni yapmazsın." Kirill babamın cesedini tekmeler ve cesedin üzerine tükürür. "İyi ki

kurtuldun, seni bok parçası."

Konstantin'e bakıyorum. "Babamla anlaşma yapmış gibi mi davranıyordun? Bütün bunları benimle dalga geçmek için mi söyledin?"

Gülümser ve başını sallar. "Tabii ki hayır. Bunu silahını bırakmasını sağlamak için yaptık. Teklifini geri çevirseydik seni vuracaktı. Üçümüz bu olasılığı haftalar önce konuştuk."

"Ve beni de bu işe dahil etmeyi düşünmedin mi?" Ona kızıyorum.

"Bir baba, kızının gözyaşları için numara yaptığını anlayabilir. Silahlarını ateşlemesi riskini göze alamazdık. Kimse seni bizden alamaz. Parayla değil. Ve bir kurşunla da değil."

Elyah sağlam elini uzatıp ayağa kalkmama yardım ediyor. "Kimsenin senin hakkında söylediği hiçbir şey benim için önemli değil, *Solnyshko*. Ben Lilia'ya inanıyorum."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak kalbimin normale dönmesini sağlamaya çalışıyorum. Son birkaç dakika tam bir kâbustu.

Gözlerimi açtım ve onlara ters ters baktım. "Eğer bu bebek olmasaydı, hepinizle dövüşürdüm." Kirill gülüyor. "Eğlenmemize ve oyunlarımıza uçakta devam edebiliriz, *detka*."

"Pantolonunu çıkardığın an, o lanet olası taşaklarını koparacağım," diye hırlıyorum ve bu fikir ona ilginç gelmiş gibi sırtıyor.

Elyah yüzümü güzel ellerinin arasına alıyor. "Korkunç hatalar yaptığımı biliyorum. Sana değiştiğimi söylediğimde bana inanacak mısın? Hep birlikte ve birbirimiz sayesinde değiştiğimize?"

Bir adamdan diğerine bakıyorum. Hepsi bir zamanlar oldukları adamlardan farklılar. Ben farklı bir kadımm.

Elyah yanağımı okşayarak, "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. "Diğerleri adına konuşmayacağım ama Konstantin'in sana ihtiyacı var. Kirill sana kafayı takmış durumda."

Aşk. İhtiyaç. Saplantı.

Aklı başında her ilişkinin temel taşları.

Bunu gerçekten yapıyor muyuz?

Bir parçam hâlâ yapabilecekleri şeylerden korksa bile kendimi onlara ait hissedebilir miyim? Konstantin ve Kirill oldukları kişi için asla özür dilemeyecekler. Elyah asla onlara karşı benim tarafımı tutmayacak.

Ya kabul ederim ya da çeker giderim.

Nefes nefese kaldım ve elimi karnımın üzerine koydum.

"Bir sorun mu var?" Elyah ısrarla soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bebek tekmeliyor." Ellerim karnımın üzerinde, ölen babamın cesedinin, adamlarının ve hurdaya dönmüş arabanın yanında duruyorum. Dördümüz boş yolda birlikteyiz.

Aşk değilse bile, aramızda açıklayamadığım bir şey var ve onu geride bırakmak istemiyorum.

Elyah'ın elini yanağımdan karnıma doğru götürüyorum ve ardından Kirill ve Konstantin'in ellerini tutup avuç içlerini karnımın üzerine yerleştiriyorum.

"Sanırım bebeğin babasına söyleyecek bir şeyleri var."

Kirill'in gözleri kocaman. "Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Çocuğumuz çok güçlü."

Elyah bebeğin tekmelediği yeri okşuyor ve Konstantin bana bakarken gülümsüyor, yüz ifadesi eğlence ve kendinden memnuniyetle dolu. *Her şeye rağmen bizi kabul edecek misin, Lilia?*

Kendini

beğenmişliğine lanet

olsun. Sanırım

öyleyim.

Uçağa yetişmesi gereken dört kişi için cesetlerle dolu bir yolda çok uzun süre duruyoruz.

Konstantin

I Şafak vakti isteksizce yataktan kalkıyor, kendimi kollarımdan, bacaklarımdan ve bükülmüş çarşaflardan kurtarıyorum. Büyük erkek bedenleri yatağımı istila etmişti. Elyah uykusunda sertleşmiş ve siki Lilia'nın kıkına bastırılmış. Kirill'in yüzü Lilia'nın göğüslerine dayanmış ve kalçalarından birini Lilia'nın kalçalarına geçirmiş.

Lilia'nın karnı kocaman oluyor.

Elimi tutarak uykuya daldı ve uykusunda hâlâ inatla sıkı sıkıya tutunurken, kendimi ondan kurtarmaya çalışıyorum. Bir erkeğin çalışması gerekir, bütün gün yatıp uyuması ve sevişmesi değil.

Ama hepsinden kurtulur kurtulmaz, yatağımın yanında çırılçıplak duruyorum, ensemin ovuyorum ve onların uyuyan formlarına bakıyorum. Bu günlük bir olay haline geliyor.

Daha büyük bir yatağa ihtiyacım var.

Böyle olmaması gerekiyordu. Elyah ve Kirill yatak odalarını benimkinin yanına taşıdılar ve ilk başta Lilia geceyi sırayla her birimizle geçiriyordu. Herhangi bir sıralamaya göre değil ama kim uyumaya hazırsa onun yanına gidiyordu. Hamileliği onu huzursuz ve uyku programını öngörülemez hale getirdi. Eğer benimle yatağa gelirse, genellikle uyandığımda Kirill ya da Elyah'ı Lilia'nın diğer tarafında uyurken buluyorum. Geçen hafta yumuşak ağlama sesleriyle uyandım ve Kirill'in ona oral seks yaptığını, Elyah'ın da ağzına soktuğunu gördüm. Yatağımda. Sabahın üçü benim için hiçbir zaman günün en seksi saati olmamıştı ama o an öyleydi.

Birkaç gün sonra, sabahın küçük saatlerinde bir bardak su almak için kalktığımda Lilia'yı elleri karnında koridorda volta atarken buldum. Uyuyamadığını mırıldandı ve sonra gülümseyerek beni Kirill'in yatak odasına doğru yönlendirdi. Kapı açıldı ve Kirill ile Elyah birlikte uykuya dalmışlardı. Elyah sırt üstü yatmış, bir kolunu uzatmış, Kirill de başını pazusuna yaslamıştı.

Lilia onlara gülümsedi ve fısıldadı, "Saatlerdir böyleler. Yavru köpekler gibi. Ve ikisi de dairemde üst üste yaşamaktan şikayet ediyorlardı."

Şikayet ettiler ama gerçekten rahatsız olmadılar. Hatta bence bayıldılar.

Onu kollarıma aldım ve öptüm. "Sen yanımdayken, hepimiz daha yakınız, *Malyshka*." O da beni öptü.

Tereddüt etmeden. Sevecen ama yine de çekingen.

Bana tahammül etmeye başladı, hatta belki de benden hoşlanıyor, ama bana dokunuşunda sevgi

yok,

ve bu beni rahatsız etmeye başladı.

Dün uyandığımda üçünü de yatağımda mışıl mışıl uyurken buldum. Yatağımda ancak on santim boşluk vardı. Elyah ya da Kirill'e bir yuvayı paylaşan kurt yavruları olmadığımızı söylemek için ağzımı açtım ama Kirill uykulu bir şekilde Lilia'nın boynuna mırıldandı ve onu sıkıca kavradı. Elyah gözleri kapalı bir şekilde uzanıp Lilia'nın saçlarını okşadı, derin bir nefes aldı ve ona sokuldu.

Gözlerimi kapattım ve uyumaya devam ettim. Eğer Lilia'nın hepimizle bağ kurması için gereken buysa, o zaman gereken de budur. Bir yatakta daha garip, daha kötü şeyler olduğunu gördüm.

Son birkaç aydır Lilia'nın peşinden dünyanın dört bir yanına gidip geldiğim için işlerimin gerisinde kaldım. Kendimi yapılması gerekenlere veriyorum, çok fazla kahve ve votka içiyorum ve yeterince yemiyor ya da uyumuyorum. İki gün üst üste sabah yüzmemi atlıyorum ve sonra aklıma geliyor.

Yıllardır yaşadığım en kötü migren.

Görüşüm bıçak gibi saplanan beyaz ışıklara dönüşüyor. Zonklayıcı bir ağrı ensemden yukarı fırlıyor ve kafatasıma saplanıyor. Daha güçlü ağrı kesicilerimi bulmak için masamı karıştırıyorum ama onları yutarken bile yeterli olmayacağını biliyorum.

Lilia beni koridorda, bir elimi duvara dayamış ve soğuk ter vücudumu kaplamış halde yatak odama giderken buluyor. Beni kolumdan tutup ilerlemeye zorlarken neler olduğunu anlamış gibi görünüyor.

"Bu taraftan. Seni yakaladım."

Karanlık odada yatağa uzanmama yardım ediyor ve başımı kucağına yatırıyor. Yanağım karnına çarpıyor ve eğer orada dursaydı, sanırım başım ağrırken olabileceğim kadar mutlu olurdum.

Ama Lilia orada durmuyor. Saçlarımı geriye doğru okşuyor ve serin parmaklarıyla alnıma, kaşlarıma, enseme bastırıyor. Dokunuşu sert ama dikkatli ve her hafiflediğinde migrenim biraz daha azalıyor.

Parmakları boynumun arkasındaki sert kaslara dikkatlice girip onları tuttuktan sonra beni serbest bıraktığında rahatlatma ve zevk içinde inliyorum. "Sihirli bir dokunuşun var. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Bir keresinde başım ağrıdığına bana bunu büyükannesi için yaptığını söylediğini, benim için de yapabileceğini ima ettiğini ama inatla geri çevirdiğini hatırlıyorum. Bana onun ilgisini hak etmediğimi kesin bir dille söylemişti.

Ama şimdi hak ediyorum?

Uzun bir süre tatlı, rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz; o sırtını yatak başlığına dayamış, ben de gözlerimi kapatmış yatağa çaprazlamasına uzanmışım. Artık kafatasımdaki zonklama hafifleyip hafif bir ağrıya dönüştüğü için daha rahat nefes alabiliyorum.

"Bana sevdiğin birinden bahset," diye fısıldıyor.

"Parmakların," diye mırıldanıyorum, gözlerimi açmadan. Sihirli parmakları var. "Küstahlaşma."

Ellerimi karnında gezdiriyorum. "Bebeğimiz."

"Bu ufaklık henüz gelmedi. Sizi güldüren biri. Cesaretlendiren. Hayal kırıklığına uğratan. Seni öfkелendirdi."

"Kesinlikle seni."

"Beni sevmiyorsun, Konstantin. Bana kendinden biraz daha bahset."

Ne tuhaf bir soru. Lilia'yı artık boş sorular sormayacak kadar iyi tanıyorum. Bir şeyin peşinde ama ne olduğunu bilmiyorum. Belki de yumuşak tarafımı öğrenmek istiyordur. Belki de kalmak için bir neden arıyordur.

Bu şekilde bulamayacak olması çok kötü. "Hiç kimse, *Malyshka*. Sen aileni sevmiyorsun ve ben de

benimkini sev."

Lilia, "*Babulya*'mı seviyorum," diye belirtiyor.

Okşayan parmaklarına karşı gülümsüyorum. "Ah, evet. Torununa tüm numaralarını öğreten ve onu kaypak küçük bir şeytana dönüştüren sinsî büyükannen."

"Bu benim *babulya*'m," diyor Lilia gururla. "Büyükanneni tanıyor muydun?"

"Hâlâ hayatta olan ailemin hepsi Rusya'da ve yarısı beni görse öldürür. Diğer yarısı ise varlığıma kayıtsız."

"Neden?" diye soruyor, sesi alçak ve nazik.

Kimseye anlatmadığım ve konuşmadığım şeylere burnunu sokuyor. Kirill ve Elyah biliyor ama onlar da oradaydı ve ben konuşmak zorunda kalmadım. En azından çoğunu söylemedim.

"Bana bugün nasıl hissettiğini anlat," diye sorarak konuyu değiştiriyorum. "Bebeğin hareket ettiğini fark ettin mi? Sanırım artık onları hissedebiliyorum." Küçük bir diz ya da ayak Lilia'nın karnından yanağıma doğru bastırıyor.

Ama dikkati dağılmayacak.

"Senin hakkında çok az şey biliyorum." Parmakları aniden gerilen boynumda ve omuzlarımda geziniyor. "Geçmişten bahsettiğinde kasılıyorsun. Bir şey için mi endişeleniyorsun?"

"Endişe değil. Kötü anılar."

Eli alnımda geziniyor. "Bu migreni sana kötü anılar mı veriyor?" "Bu migreni bana kafatasımı parçalayan bir kurşun verdi."

Kaşlarımin arasındaki baskı noktasına masaj yapıyor ve başımdaki ağrı yavaşça hafifliyor.

"Paranla ne yaptığımı sana hiç söylemedim. Elmaslarının satışından elde ettiğim parayla" diye mırıldanıyor.

"Bu arada ne kadar aldın?"

"Sana söylersem hoşuna gitmez. Baş ağrını daha da kötüleştiririm." Sesi neşeyle hafifliyor.

"Yine de söyle."

"Altı milyon."

İnledim. "Lanet olsun."

"Acelem vardı. Peşimde çılgın Ruslar vardı."

Elmaslar için alması gereken paraya yakın değil ama kendisinin de söylediği gibi sıkı bir pazarlık yapacak durumda değildi. Saklanırken çalıntı pembe elmasları satmayı başarmış olması bile şaşırtıcı. "Yapamayacağın bir şey var mı?"

"Görünüşe göre senden saklanıyorum."

Uzanıp ensesini okşuyorum. "Böyle bir zayıflığın olmasına sevindim. Asla kaybetme."

Lilia gülüyor. "Bu kadar iyi bir ruh halindeyken, sana paranla ne yaptığımı söyleyeyim mi?" Benim yerime o karar veriyor. "Anlatacağım."

Yarışmadaki kadınların izini nasıl sürdüğünü, e-posta adreslerini nasıl elde ettiğini ve sonra onlara altı milyon doların on altıda birini nasıl gönderdiğini anlatıyor.

"Bu onların parası, benim ya da senin değil. Onlara yaşattığınız onca şeyden sonra bunu hak ediyorlar."

Onu bilmem ama ben ağzımı kapalı tutuyorum. Neredeyse hiçbiri Lilia'nın başarılı bir şekilde kaçmasına yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Bazıları ona kesinlikle karşıydı. Lilia'nın yerinde olsaydım, onlara bir şey verme zorunluluğu hissetmezdim, ancak vicdanımın Lilia'nınkinden farklı bir yöne işaret ettiğini bir süre önce tespit etmiştik.

Lilia iç geçiriyor. "Mesele şu ki, çok başarılı olamadım ve son aylarda aramayı bıraktım. Kadınlardan hiçbirini zar zor buldum ve paralarını gönderdim." Hayal kırıklığı sesini

renklendiriyor.

Altı milyonun her biri dört yüz bin dolardan az. Çok para değil. Bu

Neredeyse hiçbir şey, gerçekten. Hayatlarında bu kadar büyük bir fark yaratamayacakken neden bu konuda kendini hırpaladığını merak ediyorum.

Ya da belki öyle olurdu. Ailem her zaman zengindi. Zehirli ama varlıklı.

"İşte," diye bitirdi iç çekerek. "Artık her şeyi biliyorsun."

Gözlerim hâlâ kapalıyken mırıldandım: "Düşündüğünden fazlasını biliyorum." "Öyle mi?"

"Güzel, gururlu ve güçlü olduğunu biliyorum. Baban öldüğü için mutlu olduğunu biliyorum, ancak bazen gece geç saatlerde bunun seni kana susamış ve duygusuz yapıp yapmadığından endişeleniyorsun. Bu düşüncelerle vaktini boşa harcama, *Malyshka*."

Lilia ve bebek hakkında söylediği yalanlardan sonra Aran Brazhensky sokaktaki bir köpek gibi ölmeyi hak etmişti.

Uzanıp yanağını okşuyorum. "Ve bu bebek doğduğunda benden kaçmak istediğini biliyorum."

Lilia'nın yüz ifadesinin sertleştiğini hissediyorum. Acaba bana yalan söyleyip bunun doğru olmadığını mı söyleyecek? Geçtiğimiz birkaç hafta, bildiğim kadarıyla mutluluğa yakındı. Elyah mutlu. Kan dökülmemiş ya da kargaşa yaşanmamış olsa da Kirill rahatlamış görünüyor. Bebek yakında doğacak ama hepimizin sonsuza dek mutlu yaşayacağına inanacak kadar aptal değilim.

Bir an sonra Lilia alnımı okşamaya devam ediyor. "Hiçbir şeye karar vermedim. Sana kim ihanet etti ve kadınlardan bu kadar nefret etmene neden oldu?"

Bana pazarlık mı teklif ediyor? Kendini bana açarsan kalmayı düşünebilirim. Sıkıntıyla dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bir kadın."

"Onu sevdin mi?"

Esprî yapmadan gülüyorum. "Sanırım öyle. O kaltak için nefretten başka bir şey hissettiğimi hatırlamak zor."

Sert sözlerim karşısında irkildiğini hissediyorum. "Bu kadını sevdin ve ondan bu şekilde bahsedebiliyorsun?" "Tüm bu aşk muhabbetinin konuyla ilgisi yok," diye mırıldanıyorum.

"Elyah seni seviyor. Kirill de seviyor, o garip

bir yol. Ama benim için güç var, biz varız ve önemli olan tek şey de bu. Sana ve bu çocuğa bakacak güce sahibim ve seni ilgilendirmesi gereken tek şey de bu."

"Çocuğumuzu sevmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Göğsümden bir sızı geçiyor ve onun elini bulup parmaklarını sıkıyorum. "Çocuk farklı bir şey," diyorum usulca. "Elbette çocuğumuzu seveceğim ve bebek doğduğunda benimle evlenmeni istiyorum."

"Peki ya Elyah ve Kirill?"

"İstersen onlarla da evlen. Onlar zaten yatağımızdalar. Yakında seni tekrar hamile bırakacaklar ve onlar da senin kocan olacaklar."

Bunu düşünürken karnını okşuyorum. Bu fikir hoşuma bile gidiyor. Elyah çocuğunu Lilia'ya doğurmaya aç, Kirill de öyle. Kendi kendime gülümsüyorum çünkü belki ikisini de yenebilirim. Yine, eğer bu bebek benimse. Kadınıımız için biraz sağlıklı bir rekabet eğlenceli olmalı.

"Seninle evlenmemi, yüzüğünü takmamı ve arkadaşlarımla yatmamı mı istiyorsun? Ne tür bir *Pakhan* sen misin?"

"Zeki biri. Güçlü biri. On beş yaşımdan beri bir erkek tarafından dövülmedim." "Peki ya bir kadın?"

Tereddüt ediyorum. Daha birkaç hafta önce ona kendi işine bakmasını söyledim ama bu karanlık odada başım onun kucağındayken savunmam düştü. "Kadınlar her zaman benim kör noktam olmuştur. Zayıf noktam. Ve sen benim en büyük zayıflığımsın."

Parmaklarını yara izimde gezdirerek "Seni bir kadın vurdu," diye tahmin ediyor.

"O yaptı."

"Kimdi o?"

İçimi çektim. "*Malyshka*, üçümüzün seni tekrar hamile bırakacağı konusunda mutlu düşüncelerim vardı.

Lütfen geçmişimi deşerek ve bir baş ağrısı daha yaşatarak bunu mahvetmeyin."

"Geçmiş önemlidir. Seni anlamama yardımcı oluyor. Gelinini arkadaşlarıyla paylaşmak isteyecek çok fazla erkek yoktur."

"Biz diğer erkekler gibi değiliz. Biz senin erkeğiniz." Lilia'yı paylaşıyormuşuz gibi hissetmiyorum. Elyah ve Kirill ile uzlaşmam ya da adil oynamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda değilim. Her şey yolunda gidiyor çünkü üçümüz her zaman öyleydik. Önce Kirill ve ben vardık, yıllar önce ben kendi işimi kurarken ve Kirill on altı yaşındayken. Sonra Kirill ve Elyah hapisanedeyken ve son olarak da üçümüz. Her zaman birlikte çok iyi çalıştık ve şimdi kadınıımızı bulduk.

"Bazıları buna sapkınlık diyebilir."

Gülüyorum ve sesim acı çıkıyor. "Öyle mi düşünüyorsun? Belki de benim yargım yanlıştır. Hayatımda çok daha sapkın şeyler gördüm."

"Ne gibi?"

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Nasıl oldu da beni bu konuda konuşturdu? Şu anda bile utanç ve tiksinti sanki benim suçummuş gibi içimi yakıyor.

"Hiç kimseye söylemedim," diyorum sertçe. Bekliyor, yüzünde beklenti dolu bir ifade var.

Birdenbire güldüm. "İronik olan şu ki, sana söylemek istememeliyim çünkü benim hakkımda ne düşündüğün gerçekten önemli. Ama yine de sana söylemek istediğimi hissedebiliyorum."

"İşte bu yüzden bana söylemek istiyorsun," diye mırıldanıyor usulca. "Dışarı çıkmak için mücadele ediyorsun çünkü sırrının seni görme şeklini değiştirmeyeceğini bilmek istiyorsun."

Ne kadar zeki bir şey.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" Ona sordum.

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ne kadar sapıkça?"

"Ah, şeytani," diyorum yavaşça doğrulup. Kafatasımın arkasında donuk bir ağrı var, ama dayanabilirim

o.

Lilia'yı elimden tutarak koridordan geçirip çocuk odası olarak ayırdığımız odaya götürüyorum.

Bir beşik

Katlanmış sarı bir battaniyeyle köşede bekliyor ve beşiğin üzerinde asılı bir cep telefonu var. Sarı papyonlu filler ve kaplanlar.

Lilia bir zevk çılgılığı atar ve ona dokunmak için uzanır ve tüm hayvanlar bir daire içinde dans etmeye başlar. "Bu benim Prag'daki cep telefonum. Onu geride bıraktığımı sanıyordum. Yanında getirmişsin. O günkü tüm korku ve kana rağmen hatırladın."

Ellerimi omuzlarına koydum ve yüzünü bana çevirdim. "Lilia, ben..." Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Üzgün olduğunu söyle, seni aptal.

Ama hissetmiyorum ve Lilia bunun bir yalan olduğunu anlayacak. Yalan söylediğim için benden sessiz kaldığımdan daha çok nefret edecek.

Yaptığım şeyi değiştiremem.

Geçmiş silinmez ve bunu anlamasını sağlamalıyım.

Lilia Elyah'ı anlıyor. Kirill'i bugünkü adam yapan şeyin ne olduğunu biliyor ama beni Konstantin yapan şeyin ne olduğunu bilmiyor ve bunu öğrenene kadar da beni kabul etmeyecek.

Saçlarını boynundan uzaklaştırıyorum ve oraya bir öpücük konduruyorum. "Boğazımı sana açayım mı? Beni yenmen için ihtiyacın olan her silahı sana vereyim mi ve tüm zayıflıklarımı ayaklarının altına sereyim mi?"

Dudaklarımı boğazında gezdirip ağzına doğru fısıldıyorum. "O zaman beni kabul edecek misin?"

ON DOKUZ YIL ÖNCE

"Parayı istemiyorum. Paran sende kalsın." Sesim dehşetle yükseliyor. Suyun içinde yavaşça geri çekiliyorum, sığ dalgalar önce ayak bileklerime sonra dizlerime vuruyor.

"Nereye gidiyorsun, Konstantin? Annem ve ben sadece konuşmak istiyoruz."

Ağabeyim yavaşça bana doğru ilerliyor, yüzünde kötü niyetli bir gülümseme var. Aysız bir gece ve suyun yüzeyi simsiyah. Soğuk bir rüzgâr kıyafetlerimi kesiyor ve terden sıırılsıklam olmuş tenimi üşütüyor. Pyotr gülümsüyor ama gözlerinde cinayet var. On yedi yaşında ama yetişkin bir adam kadar kaslı. Üç yıl önce babamız öldüğünde, ailenin reisi olarak onun yerine geçti.

Elinden gelen her şekilde.

O ve annem arkamdan fısıldaşıyorlardı. Komplo kuruyorlar. Entrikalar çeviriyorlar. Onların hilelerini soluduğum havada tadabiliyorum. Yediğim yemekte. Bazen annemin önüme koyduğu yemeğe zehir serpip serpmediğini merak ediyorum. Merdivenlerde arkamdaki gölgeleri kontrol ediyorum. Atıma bindiğimde, aygırın beni fırlatıp boynumu kırmasına neden olabilecek dikenlere karşı eyer örtülerini iki kez kontrol ediyorum.

İki yıl sonra, on yedi yaşıma girdiğimde, babamızın servetinden payıma düşen miras bana kalacak; Pyotr ve annemin kendilerini kontrol etmek için can attıkları bir servet. Ağgözlölükleri beni öldürecek.

Ama bunun nedeni bu değil.

"Sevgilim, neden bu kadar garip davranıyorsun? Lütfen sudan çık," diye sesleniyor annem, sesi tatlılıkla damlıyor. Annem çok güzel. Uzun, siyah saçları, ışııl ışııl teni ve gözleri, gururlu, dolgun bir ağzı var. Erkekler onunla evlenmek için birbirlerini yiyorlar ama o erkeklerle ilgilenmiyor. En azından evlenmek için. Yatağına bir sürü erkek aldı. Onları mutfakta ya da arka kapıdan çıkarken gördüm ve gittikçe gençleşiyorlar.

Olduğum yerde kalıyorum ve gözlerimi Pyotr'dan ayırmıyorum. Kocaman konağımız arkamızda yükseliyor, tüm pencereler karanlık ve boş.

"Onu becerirken sana Grigor mu diyor?" Pyotr'a öfkeleniyorum. Grigor babamızın adıydı. "Annemizi becermeye başladığında babam çoktan ölmüş müydü, yoksa soğumasını bile bekleyemedin mi?"

"Bu ne cüret!" Annem çığlık atıyor.

İnkâr edecek kadar utanç duyuyor ama ne anlamı var ki? Ona dönüyorum, göğsüm tiksinti ve öfkeyle sertçe inip kalkıyor. "Anne, seni gördüm."

Ve onları gördüğümü biliyor. Pyotr onun üstündeyken gözlerimiz kilitlendi. Hastalıklı ilişkilerini "sadece sarılma" olarak gösterebilmek için oğlunu çarşafın altında becerecek kadar bile akıllı yoktu.

Gözlerimi annemden ayırıyorum ve onu bir daha hiç görmesem bile üzölmeyeceğim. Kendimi bildim bileli bana zalimce davrandı ve anlayabildiğim hiçbir nedeni yoktu. Pyotr'a da zalimce davranırdı ama Pyotr bundan garip bir şekilde zevk alırdı sanki.

Sadece Pyotr'a bakıyorum, her zaman sevdiğim ve beni seven kardeşime. İçten içe korkunç bir hata yaptığını biliyor olmalı. Kendisinden daha yaşlı ve çok daha sinsi bir kadın tarafından zorlanıyor ve bu onun suçu değil. "Seni zorladığını söylersen, sana inanırım. Beni duyuyor musun?"

Pyotr? Buna hiç şüphe yok. Ben senin tarafındayım."

Pyotr'un babamızınkine çok benzeyen yakışıklı yüzü bir an için kararıyor. Bir adım öne çıkıyorum. "Pyotr, eğer bu sürtük pençelerini sana geçirdiyse, onları tekrar çıkarmana yardım edebilirim. Onları yırtacağım etinden çıkar."

Suyun ötesinden bana uzandı. Parmaklarımız birbirine değiyor.

Sonra bileğimi tutuyor, gözleri parlıyor. "Her zaman çok güveniyordun, seni küçük aptal."

Pyotr dizlerimi altımdan çekip çıkarıyor ve ben bir sıçramayla suya düşüyorum. Sırtım gölün dibindeki kayalara çarpıyor ve Pyotr üstüme çıkıyor, dizi göğsümde ve elleri boğazımda, beni suyun altında tutuyor. Çalkalanan suyun içinden yüzünü görebiliyorum ve vahşice. Tanınmaz halde. Annem onun omzunun üzerinden tırnaklarını inceliyor ve kendini su sıçramalarından uzak tutuyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Ciğerlerim yanmaya başlıyor. Nefes almak istiyorum ama alırsam su emeceğim. Ciğerlerimi doldurmalıyım. Kesin ölüm olsa da ciğerlerimi doldurmalıyım. Vücudumun arzuladığı şeyi geçersiz kılamam ve bu korkunç bir şey.

Son gücümle Pyotr'un dizini göğsümden itiyorum ve o dengesizken, onu fırlatıp gölün yüzeyine fırlıyorum, hava almak için çırpınıyorum. Gözlerimdeki sudan göremiyorum ama annem Pyotr'a beni tutması için bağılıyor, ben de soluma doğru, onlardan ve evden uzaklaşıyorum. Suyun kenarında alçak dalları olan ağaçlar var ve ben onların arasından tırmanıyorum.

Ve sonra koşarım.

Koşuyorum çünkü hayatım buna bağlı, ciğerlerim yanıyor ve bacaklarım soğuktan ve efordan kramp giriyor. Etrafıma bakmıyorum. Omzumun üzerinden kontrol etmiyorum. Gözlerimi ayın yükseldiği ufka dikiyorum ve oradan uzaklaşıyorum.

Korkumu

atlattım.

Acımdan

kaçıyorum.

Pyotr ve annem birbirlerine istedikleri iğrenç şeyleri yapabilirler. Bana kalırsa, ailem öldü.

Kendi lanet ailemi kendim kuracağım.

Yaşlandıkça güvendiğim pek fazla insan kalmadı. Her zaman kendi zekama güvenmişimdir ve liderlik etmek için yaşarım. Kendi imparatorluğumu sıfırdan kurdum ve ellerimi kirletmekten korkmuyorum. Gerçekten güvendiğim tek kişi kendimim.

Kirill'le tanıştığımda yeteneklerinden etkilendim ama o kadar genç, o kadar hevesli ki onun hakkında fazla düşünmedim. Muhtemelen çocuğu okul çağına gelmeden ölecek.

Sonra Kirill hakkında garip bir hikâye duyuyorum. Onun çocuğu ölmüş, kendi büyükanne ve büyükbabası tarafından korkunç koşullarda öldürülmüş. Sonra anne kendi canına kıymış ve cesedi bulan Kirill olmuş. İntikam almak için malikaneyi yakmış ama Lugovskayalar kaçmış. Ne yazık.

Eğer doğru kişileri tanıyorsanız ve yeterince nüfuzunuz ya da paranız varsa Rusya'da insanları hapisten çıkarabilirsiniz. Daha önce hiç denemedim ama Lugovskayaları düşündükçe, kendi ailem bana ihanet ettiğinden beri olmadığı kadar öfke doluyor göğsüme.

Böylece, bazı ipleri çektim ve Kirill hapishaneden çıkıp yanımda durdu, bir zamanlar olduğundan daha karanlıktı. Sertleşmiş, kana susamış ve bilenmiş bir bıçak kadar keskin. Onun umursayacak kimsesi ve hiçbir şeyi yok, tıpkı benim de kimsem ve hiçbir şeyim olmadığı gibi.

Sadece para. Sadece güç. Onun güçten anladığı, oynadığı oyun.

karanlıkta. Benimle birlikte çalışırken oynamaktan çok mutlu. O ve ben mükemmel bir ekibiz.

Bir gün uzun boylu, sarışın, hapishane dövmeleriyle kaplı bir adamın Kirill'i sorduğunu duyarız. Bir arkadaş mı, yoksa bir suikastçı mı? Bizi şehirdeki en sevdiğimiz barda, sabahın erken saatlerinde votka içerken buluyor.

Kirill'in gözleri adama takılır takılmaz ayağa kalkıyor ve yüzünde ender rastlanan bir gülümseme beliriyor. "Elyah Morozov. Burada ne arıyorsun?" Kirill yeni geleni kucaklayarak selamlar Sanki adam uzun zamandır kayıp olan kardeşiymiş gibi. "Bu Konstantin Zhukov, benim *Pakhan*'ım. Kostya, Elyah ve ben hapishanede tanıştık."

Elyah gülümsemese de saygıyla başını sallıyor. Kirill'i bulduğuna sevinmiş gibi görünmesine rağmen gözlerinde sert ve kasvetli bir şey var. "Seninle tanışmaktan onur duydum, *Pakhan*."

Kibarca başımı sallıyorum, yerimde kalıyorum, ama bu adamı merak ediyorum. Kirill'in kendim dışında kimseyi görmekten mutlu olduğunu görmemiştim.

"İşe mi ihtiyacınız var? Sana iş verebiliriz." Kirill bana döndü. "Bu adam tam bir makine ve ona hayatımı emanet edebilirim. Birçok kez aynı anda üç adamı indirmesini izledim. Herkes Pushka'yı öldürmeye çalışıyordu ama kimse başaramadı."

Elyah bana dönerek, "Çalışmaya ihtiyacım var," diyor. İfadesi gururlu ve ses tonu eşit. "Hapisteydim ve sonra Amerika'daydım. Yeniden başlamak gerekiyor."

Konuşmasını bitirdiğinde soğuk mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Ne geveze bir adam.

"Ne tür bir iş arıyorsunuz?"

Elyah'ın cevabı "Her şey," oluyor. Tavırlarından ve sayısız dövmesinden her şeyi yapabilecek bir adam olduğu anlaşılıyor. "Amerika'da Ivan Kalashnik için çalışıyordum. Şoför. Bodyguard. Aylarca neredeyse her gün onunla birlikteydim."

"Neden şimdi onunla birlikte değilsin?"

diye sordum. "Kafasından vuruldu."

Adamın soğukkanlılığı kaşlarımı alnımdan yukarı kaldırıyor. "Kafasından vurulmadığından emin olmak senin işin değil miydi?"

Elyah'ın telaşlanıp telaşlanmayacağını ya da savunmaya geçip geçmeyeceğini merak ederek onu yakından izliyorum. Donuk tonu ya da ifadesi hiç değişmiyor.

"Benim yaşlı *Pakhan* polis tarafından öldürüldü. Ben onu oradan çıkarıyordum. Eğer beni dinleseydi bugün hayatta olurdu."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Kirill on altı yaşındayken bana geldiğinde, yetenekleri ve açık sözlü tavrıyla beni etkilemişti. Şimdi bana Kostya diyor ve ona bu kadar aşına olmamasını söylemeliyim, ama istemiyorum. Bu dünyada kendini nasıl taşıdığını seviyorum. Onun yerinde olsaydım Lugovskayaların evini yakardım.

Kirill bana asla yalan söylemezdi ve bu Elyah'ın da acımasızca dürüst bir tip olduğunu hissediyorum. "Pekâlâ. Evleniyorum ve daha fazla korumaya ihtiyacım var. Yeterince yetenekli görünüyorsun."

Elyah başını sallıyor. "Bu iş bana göre değil. Beni sokaklara gönderin. Uyuşturucu satarım. Silah. Önemli değil."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu iş daha iyi. Maaşı daha iyi. Neden bunu istiyorsun?" "Beni karının yanında istemezsin. Neredeyse Ivan'ın karısını beceriyordum."

Kirill'le bakışıyoruz ve onun da bu itiraf karşısında benim kadar şoke olduğunu görebiliyorum. Lanet olsun. *Pakhan*'ın karısı mı? "Bağırsakların vücudunun içinde olduğu için şanslısın. Bunu

neden yaptın?" Elyah'ın yüz ifadesine acılık siniyor. "Kız çok güzeldi ve adam onu dövdü. Kafamı kaybettim

onu."

Elyah gibi buz gibi bir adamın herhangi biri için kendini kaybetmesini hayal etmek zor. "Sonra hepimize ihanet etti ve neredeyse beni öldürtüyordu."

"Onu tekrar görsen ne yapardın?" diye sordum.

Elyah'nın mavi gözleri daha da soğudu. "Lanet olası boynunu sık. Bütün kadınlar, uğraşmaya değmezler. Sikip yollayabileceğim bir fahişe olmadığı sürece hayatımın geri kalanında kimseye dokunmayacağım."

Onu göndermeliyim. Onunki gibi bir sicille, bu adamın uğursuz olduğunu düşünen herkes affedilebilir. Votka bardağımı elimde çevirip düşünüyorum.

"Yarın eve gel. Diğer erkeklerle tanış. Müstakbel karımla tanış."

Elyah kaşlarını çatır. "Bunu beklemiyordum. Sadece karnımı doyuracak kadar para ve başımı sokacak bir ev istiyorum. Evinde bana neden güveniyorsun?"

"İhanetin acısını hissetmemiş bir adama güvenmem. Bu yararlı bir öğrenme deneyimidir."

Elyah mizahsız bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Hiç de haksız değilsin. Pekâlâ. Yarın görüşürüz *Pakhan*."

Kirill Elyah ile vedalaşıyor, ona benim adresimi veriyor ve onu bardan çıkarıyor.

Geri döndüğünde ona "Eğer nişanlıma bir kez bile ters bakarsa onu boğazından taşaklarına kadar deşeceksin, anlaşıldı mı?" dedim.

Kirill gözünü bile kırpmıyor. "Anlaşıldı."

ELYAH derhal evime geliyor, düzgün siyahlar giymiş ve hapishanede mükemmelleştirdiğini düşündüğüm bir düşmanlık ifadesi takınmış. Onu Kirill'in ellerine bırakıyorum ve nişanımızı kutlamak için bir araya gelen en yakın adamlarımdan oluşan misafirlerime bakıyorum.

Oturma odası insanların konuşma ve kadeh tokuşturma sesleriyle doludur. Bahçeye açılan çift kapı açık ve içeriye sıcak, gül kokulu bir hava doluyor. Nişanlım kuyruklu piyanonun yanında duruyor, siyah saçları sırtından aşağı bir şelale gibi sarkıyor.

Başardım.

Gitmeyi planladığım kadar uzağa değil, ama en dipten başlayan kendi kendini yetiştirmiş bir adam için mükemmel bir başlangıç. Ya da benim durumumda gölün dibinden. Şampanyamdan bir yudum alırken Pyotr'un bu gece ne yaptığını merak ediyorum. Annem yıllar önce öldü ve onu bir anne olarak mı yoksa bir sevgili olarak mı özlediğini merak ediyorum - ve sonra keşke etmeseydim diyorum.

"Neden bu kadar ciddisin, aşkım?" Bir eli benimkine girdi ve sıktı. Yüzük parmağında kanarya rengi bir elmas parlıyordu.

Müstakbel gelinim, Valeriya.

Onun güzel yüzüne bakarken hiçbir şey hissetmiyorum, ki tam da istediğim buydu.

Omzunun üzerinden duvara yaslanmış siyahlar içinde ağırbaşlı bir figür duruyor. Valeriya'yı çevirip adama yaklaştırıyorum.

"Elyah, bu Valeriya, nişanlım. Valeriya, Elyah yakın zamanda ekibime katıldı. Sanırım onu şoförüm yapacağım."

Valeriya her zaman bir erkeğin başını döndürecek şekilde giyinir. Krem rengi elbisesi cömert göğüslerini ve kalçalarını sımsıkı sarıyor ve adama gülümsüyor. "Merhaba ve hoş geldiniz. Umarım

partinin tadını çıkarıyorsunuzdur."

Ona soğuk bir şekilde bakıyor ve sonra sıkılmış gibi gözlerini kaçırıyor. "İyi akşamlar."

Valeriya'nın gülümsemesi duraksıyor ve kararıyor. Herkes tarafından takdir edilmeye alışkın ve adamlarımın onun etrafında bir peri kraliçesiymiş gibi davranma alışkanlığı var. Ama değil. O, üç ay öncesine kadar lüks bir kulüpte kokteyl garsonu olarak çalışan bir silah tüccarının gayrimeşru kızı. Ailesinden hiçbiri onun varlığını kabul etmiyor ve benimle evlenmek için Moskova'daki tüm arkadaşlarını bırakıp buraya taşındı. Gülümsüyor ve yerini biliyor, bu da onun en sevdiğim yanı.

Karmaşık olmayan. İtaatkar. Ağırbaşlı. Bütün kadınların olması gerektiği gibi.

Valeriya'yı erkeklerimin eşlerine bırakıyorum ve misafirlerimle konuşarak odada bir tur atıyorum. Bir saat kadar sonra mutfakta yemek şirketiyle konuştuktan sonra geri dönerken Elyah'ın Valeriya'yı izlediğini görüyorum. İkisi de bir oyukta duruyorlar ve Valeriya onun orada olduğunu, partiye dalmış onu izlediğini biliyor gibi görünmüyor.

Ona yaklaşıp ve sert ve şüpheli bir ses tonuyla "Kimi izliyorsun?" diye sorar.

Valeriya suçlu bir sıçrayış yapar. Ya da belki de ürkmüştür. "Ben kimseyi izlemiyorum. Nişanlıma bakıyorum. Misafirlerime."

Elyah ona inanıyor gibi görünmüyor. "Benim işim izlemek. Başka birinin bu kişinin ne söylediğine ve kiminle konuştuğuna bu kadar odaklandığını gördüğümde, ne planladığını merak ediyorum."

"Neden bu kadar şüphelisin?" Valeriya gülmeye çalışarak ama başarısız olarak yanıtlıyor.

"Neredeyse paranoyak." Elyah cevap vermez. Ellerini önünde kavuşturmuş öylece duruyor.

Valeriya uzaklaşıyor.

Adamlarımdan birkaçının ailesi var ve çocuklarıyla eşlerini de getirmişler. Valeriya küçük çocuklardan bazılarıyla birlikte halının üzerine oturuyor ve onlarla neşeli bir şekilde oynuyor.

Birlikte onu izlerken Elyah'ın yanına yaklaşıyorum. "Nişanlım çok güzel, değil mi? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Elyah uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor ama ifadesi kararıyor. "Çocuklarınız için iyi bir anne olacak."

Söylemek istediği daha çok şey olduğunu hissediyorum ama devam etmiyor. Bir süre sonra özür diliyor ve uzaklaşıyor.

Partinin sonunda Valeriya'yı dairesine geri gönderdim. Hayal kırıklığına uğradı ve kalmak istediğini söyledi ama insanlardan bıkmıştım. Votka içmek ve Kirill'le konuşmak istiyorum.

İkimiz mutfak masasında oturuyoruz, aramızda bir şişe soğuk votka açık ve partiden kalan kanepeler önümüze serilmiş. Kirill ızgara karides, lahana salatası ve patlıcan havyarından oluşan bir sandviç yapıyor. Berbat görünüyor ama ısırırken minnettar bir ses çıkarıyor.

"Yemek konusunda iyi bir zevkin olduğunu sanıyordum."

Kirill omuz silkiyor ve ağzındaki lokmanın etrafında şöyle diyor: "Deney yapmayı severim. Partinin tadını çıkardın mı?"

Kravatımı çekiştiriyorum ve gömleğimin üst düğmesini açıyorum. "Tüm bu düğün saçmalığı bittiğinde ve tekrar işime odaklanabildiğimde mutlu olacağım."

Kirill alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırır. "Karın bunu duymaktan hoşlanmayacak. Evlendikten sonra ona odaklanmanı bekleyecektir."

Ona en alaycı gülümsememi veriyorum. "Ne isterse onu bekleyebilir. Ne alacağı başka bir mesele. Ayrıca, alışveriş ve çocuklarımı büyütmek arasında yapacak yeterince işi olacak."

"Neden evlenmeye zahmet ettiğinizi merak ediyorum." Sandviçinden kocaman bir ısırık daha alıyor.

"İstikrar. Görev. Soy. Bu aile işini doğru yapacağım. Kendi ailem tam bir kabustu." Kirill'e hecelelememe gerek yok. Benim onun hakkındaki her şeyi bildiğim gibi o da benim hakkımdaki her

şeyi biliyor.

Kirill küçümseyici bir ses çıkarır ve mırıldanır, "Benimki de öyleydi, ama beni kendimi sürüklerken görmüyorsun

koridorda."

"Elyah hakkında ne düşünüyorsun?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Kirill ağzını siler. "İlginç bir hikâye. Elyah garsonlardan birini cebine elmas bir küpe koyarken yakalamış. Adamlarınızın eşlerinden biri küpeyi büfe masasının üzerine düşürmüştü ve garson da tabakları topluyormuş gibi yapmıştı. Tam orada duruyordum ve Elyah küpeyi geri verip garsonu ensesinden tutarak dışarı çıkarana kadar hiçbir şey fark etmedim. Her şey bir anda olup bitmişti."

Bu garsonun ne cüreti var. Yine de herhangi bir yaygara fark etmedim. Elyah diğer misafirlerimi üzmeden bu işi halletmeyi başardı. Etkileyici.

"Onu işe almalı mıyım? Pek eğlenceli biri değil."

Kirill sırtıyor ve votkadan bir yudum alıyor. "Buraların eğlencesi benim. İyi bir koruma istiyorsanız Elyah'ı kiralayın."

Doğru. "Elyah Valeriya hakkında ne düşünüyor?"

Arkadaşım gülüyor ve başparmağıyla ağzının kenarını siliyor. "Kibirli, aptal ve sığ biri olduğunu." Kirill duraksıyor, sanki bir şey söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyormuş gibi. "Ve muhtemelen tehlikeli."

Kaşlarımı çattım. "Valeriya, tehlikeli mi?"

Arkadaşım omuz silkiyor ve başını sallıyor. "Ona ne demek istediğini sordum ama tek söyleyebildiği onun hakkında kötü şeyler hissettiği oldu. Bununla ne yapmamız gerekiyor? Başına gelenlerden sonra Elyah kadınlara güvenmiyor. Hiçbir kadına."

Elyah zor durumdaki genç kızı için kendini tehlikeye attı ve genç kız da onun yüzüne toprak attı. Ben de böyle bir ihaneti unutmazdım.

"Onunla konuşmamı ister misin? Sakinleşmesini söyleyeyim mi?" Kirill sorar.

Hayatımı koruması için tuttuğum adama geri çekilmesini mi söyleyeyim? Bu onu tutmamın amacını boşa çıkarır. "Onu rahat bırak. Valeriya'nın bir lokum faresi kadar tehditkâr olduğunu anladığında sakinleşecektir."

Elyah mükemmel bir koruma ve şoför oldu, odaklanmış, profesyonel ve ihtiyacım olduğunda yumruklarını kullanmaya istekli. Aslında yumruklarını kullanmakta çok iyi. Üçümüz birlikte eğleniyoruz ve Elyah yavaş yavaş rahatlamayı öğreniyor. Kuru bir mizah anlayışı olduğunu keşfettiğime memnun oldum ve Kirill ile hapisanede neden bu kadar çok bağ kurduklarını anladım. Biri bana karşı en ufak bir tehditte bulunsa, Elyah bir bekçi köpeği gibi onun üzerine atlıyor.

Elyah'ın yanında olmanın eğlenceli olmadığı tek zaman odada bir kadın olduğu zamandır. Tepesi atıyor ve kadın gidene kadar konuşmuyor ya da rahatlamıyor ve özellikle nişanlımdan rahatsız olmuş gibi görünüyor.

Bir akşam ikimiz uzun bir günün sonunda bir içkiyi paylaşıyorduk ve ben ona açıkça sordum. "Elyah. Müstakbel gelinim hakkında ne düşünüyorsun? Bu sefer gerçeği istiyorum."

Sarışın adam az önce gülümsüyordu, şimdi ise votkasında zehir varmış gibi bakıyor. "Gerçeği istiyorsan, söyleyeceğim. Bir şeyler saklıyor. Bir şeyler planlıyor."

"Öyle mi?" Hafifçe soruyorum.

Elyah'ın öfkeli ifadesi eriyip gidiyor ve burnunun köprüsünü sıkıyor. "*Govno*. Bilmiyorum. Eskiden kadınları severdim. Şimdi sadece yalancı ağızlar ve entrikacı kalpler görüyorum."

Sessizce bekledim, onu dikkatle izledim. Yirmili yaşlarım boyunca hep aynıydım. Kirill kadın olsun erkek olsun kimseye güvenmez ve hapisaneden çıkıp benim yanıma katıldığında o da Elyah kadar gergindi.

"Kadının hakkında ne kadar şey biliyorsun? Geçmiş nedir?"

Valeriya ile bir gece kulübünde tesadüfen tanıştığımı ve onun hakkında yaptığım pek çok geçmiş araştırmasını anlatıyorum.

Haftalar boyunca, bana söylediği şeylerle ilgili küçük ayrıntıları değiştirerek ve fark edip etmediğini görmek için bunları ona tekrarlayarak onu bir yalanla tuzağa düşürmeye çalıştım. Her zaman fark ediyor ve beni düzeltiyor. Bu girişimle ilgili hiçbir şey dikkatsizce değildi.

"Valeriya'nın açıklanamayan hiçbir bağlantısı yok. Saklayacak bir şeyi yok. Hayatımıza karışacak kimse yok." Kayınvalidesiyle uğraşmak zorunda olmaması onun sevdiğim yönlerinden biri. "Düşmanlarım var elbette ama Valeriya sadece Valeriya."

Elyah iç geçirir. "Muhtemelen haklısın."

Omzunu okşadım. "Sadece kafanı toparlaman gerekiyor. Acele etme. İşini seviyorum. Şirketini seviyorum. Umarım bir yere gitmiyoursundur."

Elyah başını sallar ve sırtını dikleştirir. "Teşekkür ederim, *Pakhan*. Merak etme, sadece nişanlını değil, herkesi izliyorum."

DÜĞÜNÜMDEN ÖNCEKİ GECE, bir düzine kişilik küçük bir akşam yemeği partisi veriyorum. Valeriya'nın erkeklerimin eşleriyle tanışmasını istiyorum çünkü beklentilerini ölçüp biçebilecek bir grup mantıklı kadına sahip olursa daha kolay idare edilebilir. Onlar Bratva'yla evlenmenin ne demek olduğunu anlıyorlar ve gelinimin henüz anladığından emin değilim.

Valeriya, Dolce & Gabbana elbisesi içinde bir kız öğrenci kadar hoppa, elinde büyük saten fiyonklu bir hediye çantasıyla gelir. "Çok geç saate kadar kalamam. Yarın için güzellik uykusuna ihtiyacım var."

"Tabii ki istiyorsun," diye mırıldanıyorum ve onu yanağından öpüyorum.

Kirill ve Elyah akşam yemeği için bize katılıyor ve Valeriya diğer kadınlarla hararetli bir şekilde konuşurken ben onlarla ve diğer erkeklerle konuşuyorum.

Gecenin sonunda Valeriya erken yatma kararlılığına rağmen oyalanıyor. Bana bir bardak viski uzatıyor, ki gecenin sonunda içmek gibi bir alışkanlığım var. Bu onun anlayacağını umduğum türden düşünceli bir jestti.

"Bu gece burada uyuyabilir miyim? Sabah erkenden hazırlanmaya gideceğim." Yalvarırcasına bana bakıyor.

Viskiden bir yudum alıyorum. "Ama yarın düğünümüz var. Bu kötü şans değil mi?"

"Sadece beni elbisemle görürsen. Lütfen bu gece kalmama izin ver. Henüz hediyeni vermedim."

Çok yorgunum ve yalnız kalmak istiyorum ama onunla tartışacak enerjim de yok. "Peki, tamam. Ama şimdi gidelim. Bu gece biraz uyumak istiyorum."

İçkiyi yanıma alıyorum ve o benim diş fırçamla dişlerini fırçalarken bitiriyorum. Hayatlarımız o kadar ayrı ki burada kendine ait hiçbir şeyi yok. Yarın her şey değişecek.

Valeriya banyodan çıkıp kalçalarımın sarıldığında, düğmeli gömleğim ve pantolonumla battaniyelerin üzerine uzanıyorum. Acaba migrenim mi tuttu diye düşünüyorum çünkü odadaki ışıklar garip bir şekilde kırılıyor.

"Konstantin?"

"Hm?"

Valeriya gülümsüyor ve bu tuhaf bir gülümseme. Daha önce ondan görmediğim bir gülümseme ve tırnaklarını boğazımda gezdiriyor. "Boğulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Uyumsuz soru karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"İyi hissediyor musun aşkım?" diye soruyor gelinim, sesi belki biraz fazla tatlı şimdi. Emin olamıyorum. Başım aniden sisli ve uzuvlarım ağırlaşmış gibi hissediyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum. Bu çok garip. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama parmaklarıyla hafifçe bastırarak beni tutuyor.

"Bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor. Kardeşin hakkında."

"Şimdi sen mi Pyotr?" Ama bu imkansız. Valeriya'nın tüm bağlantılarını kontrol ettim ve kardeşimi tanımıyor. Tanısaydı onunla asla yalnız kalmazdım. Şu anda bile kardeşim muhtemelen bildiklerim yüzünden ölmemi istiyor.

"Pyotr onun hakkında yalanlar söyleyip söylemediğinizi merak ediyordu. Onu tanımıyorum," diyor başını sallayarak. "Önemli bir şekilde değil. Bu bir iş ve ben sadece onun parasıyla ilgileniyorum."

Valeriya'nın tüm tavırları değişti. Suratı asık, aptal bir genç kadın yerine, ifadesi keskin ve bakışları kedi gibi.

Bedenim neden bu kadar *ağır*? "Ne yalanı? Kardeşim hakkında kimseye tek kelime etmedim." Valeriya tereddüt ediyor. "Bunu ona ben söyledim. Nişanlandığımız süre boyunca Pyotr hakkında tek bir fısıltı bile duymadım." Omuz silkiyor. "Ama bana bunun önemli olmadığını söyledi. Asıl

sorunun senin *olabileceğin* olduğunu söyledi,

ve bu onun itibarı için çok kötü olur. Kardeşinin artık bir politikacı olduğunu biliyor muydun?"

"Pyotr insanlara annemizi becerdiğini söyleyeceğimi mi sanıyor?" Birden her şey komik geliyor ve gülmeye başlıyorum. Hayatımın tehlikede olduğunu belli belirsiz farkındayım ama hareket edecek enerjiyi toplayamıyorum. İçimden panikliyorum ama bu his çok uzakta, sanki başka birine aitmiş gibi geliyor.

"İğrenç yalanlar söylememelisin," diyor Valeriya. Uzanıp çantanın üzerindeki kurdeleyi çözüyor ve çantayı açıyor.

Bir sonraki an, bir silaha bakıyorum ve namlu siyah, açık bir delik.

"Bunun için üzgünüm, Konstantin. Sen zeki bir adamsın. Yakışıklı da. Sana bir tavsiyem olacaksa, o da kadınları hafife alдыңdır. Sandığın kadar aptal değiliz. En azından hepimiz değiliz."

Her şey beyaza döner. Kör edici.

Çılgılık atıyor.

Bir öfke kükremesi ve ardından kadınsı bir acı çığlığı. Elyah, Valeriya'yı boğazından duvara yapıştırıyor ve Kirill üzerime doğru geliyor, tişörtünü yırtıp kafama tutarken yüzü kireç gibi bembeyaz. Bana bağılıyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

Dünya yok oluyor ve son düşüncem Elyah'ın başından beri haklı olduğuydu. Valeriya hakkında değil.

Her şey hakkında.

BİR MAKİNEİN SABİT BİP SESİ. Dilimi kimyasal bir tadın kapladığı kuru bir ağız. Grenli gözler. Garip hislerle savaşıyorum ve gözlerimi açıyorum.

Bakışlarım alışık olmadığım, kurumsal olarak sert bir tavana takılıyor ve bir gariplik var. Görüşümün yarısı siyah.

Nerede olduğumu ve ne olduğunu merak ederek beceriksizce elimi yüzüme götürüyorum.

Benimki değil miydi?

düğün günü-

Parmaklarım yüzümdeki bir bandaja değıyor ve donup kalıyorum. Valeriya. Üzerimde oturuyordu ve yüzüme bir silah tutuyordu. Kafamı mı uçurdu? Kafamın yarısını mı? Ölüysem nasıl hâlâ düşünebiliyorum?

Bana ne olduğunu bilmiyorum ama Valeriya'nın ne olduğunu şimdi anlıyorum. O lanet bir suikastçıydı.

Kolum bir şeye dolanıyor ve plastik bir tüpü kapıp kolumdan koparıyorum. Elimin arkasında acı patlıyor ama umurumda değıl. Tek istediğim Valeriya'yı bulmak ve onu boğarak öldürmek.

"Konstantin. *Konstantin*. Kıpırdamadan yat."

Biri beni yatağına geri itmeye çalışıyor ama ona izin vermiyorum. Başım zonkluyor ama hala bacaklarımı kullanabiliyorum.

"Ne yapıyorsun, seni çılgın pislik? Yatağına geri dön." "Valeriya nerede?"

"Kendine zarar vereceksin. Neyin olduğunu bile bilmiyoruz. On beyin sarsıntısı. Beyin hasarı. Kafandan vurulmuşsun."

"*Valeriya nerede* dedim," diye hırladım.

Elyah benimle tartışmaya devam ediyor, ben de odadan çıkıp koridora doğru yürüyorum ve hastaneden çıkıyorum. Elyah bana küfredip aptal olduğumu söyleyerek arabasına binmeme yardım ediyor.

Evime vardığımızda terliyor ve titriyordum ve kafatasım yarılacakmış gibi hissediyordum. Elyah'ın kolumu omuzlarına atıp beni yarı yürüyüp yarı taşıyarak yatağına götürmesine izin vermekten başka çarem yok.

"Kirill bodrumda Valeriya ile birlikte. Bunun neden olduğunu yakında öğreneceğiz," diye beni temin ediyor Elyah.

Uykuya dalmış olmalıyım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda ışıık değışmemiş gibi görünüyor. Belki de bütün bir gün geçti.

Kirill, Elyah'nın arkasından odaya girer, üstü başı kan içindedir. Göğsüne ve boğazına sıçramış ve parmak eklemlerine yapışmış. "Valeriya ile konuşuyordum."

"Görünüşe göre iyi bir konuşmaydı," diye mırıldandım.

"Onun adı Valeriya değıl. Oksana. Sizi gözetlemek ve sonra da suikast düzenlemek için tutuldu. Iskaladı. Eğer seni vurduğunda Elyah kapının dışında olmasaydı, işini bitirecekti."

Gözlerimi kapatıyorum. Kimse Elyah'a kapımın önünde durmasını söylemedi. Kirill ile votka içip rahatlaması gerekirdi ama o şüphelerini dinledi, ben de onu dinlemeliydim.

"Hiç dikkatini vermiyor," diye feveran ediyor

Kirill. Her kelimesini duydum.

"Bizim için emirlerin var mı *Pakhan*?" Elyah soruyor. Cevap vermeyince dişlerinin arasından, "Bize emir ver," diyor.

"Odamdan defolun gidin. İkiniz de."

İstedikleri sıra bu değıldi. İkisi de oldukları yerde kalsın. Bana dik dik baktıklarını hissedebiliyorum ama duymak istediklerini söylemeyeceğim.

Sonunda dışarı çıkarlar ve kapıyı arkalarından kapatırlar.

Annem yıllar önce öldü ve Pyotr'un benden nefret etme nedeninin de onunla birlikte öldüğünü düşündüm. Şimdi ise ağabeyimin beni onu memnun etmek için öldürmeye çalışmadığını fark ettim. Bunu yapmak istedi. Kendi kardeşinin ölmesini istedi ve hala da istiyor.

Neredeyse yirmi yıldır göz göze gelmediğiniz birinin içinizi deşmesi, sizi yakması, sizi

ruhunuza ve yaşama isteğinize zarar verir.

Gözümü her açtığımda o kadar çok acı hissediyorum ki gözümü kapalı tutuyorum. Uyku benim tek rahatlamam. Kirill bana reçetesiz satılanlardan daha güçlü ilaçlar vermeyi reddediyor, içinde bulunduğum durumda bana güvenmediğini söylüyor. Ona siktir olup gitmesini söyledim. O da hemen karşılık veriyor.

Diğer adamlarımdan biri birkaç gün başımda nöbet tutacak. Belki daha uzun. Arkadaşlarımla kırık *Pakhan*'larını terk edip etmediklerini merak etmeye başladım. Onların yerinde olsam ben de aynı şeyi yapabilirdim.

Migrenler birbiri ardına beni vuruyor ve acı içinde inlememe neden oluyor. Her zaman migrene yatkındım ama şimdi sanki sonsuza kadar kafatasıma ağrı saplanacakmış gibi hissediyorum. Başı ve sonu yok. Zaman yok. Boşluk yok.

Sadece acı.

Bin yıl sonra yatak odamın zemininde sürüklenen bir şeyin sesiyle uyandım. Elyah ve Kirill'in elleri bağlı ve ağzı tıkalı bir adamın koltuk altlarında. Elbisesi yırtık ve kanlı, gri gözleri öfke ve korkuyla parlıyor.

Onu yatağımın ucunda dizlerinin üzerine çöktürüyorlar ve Kirill ceketinin içinden bir av bıçağı çıkarıyor. Büyük ve sivri uçlu bir bıçak.

Adam boğazının arkasından dehşet dolu protestolar yapıyor. Kardeşim Pyotr dizlerinin üzerine çökmüş, korku içinde inliyor. "Bize emir veremezsiniz," diye başlıyor Elyah.

"Ama yine de yapıyoruz," diyor Kirill. Yine de bekliyor, bıçak elinde yanıp sönüyor. Hiçbir şey söylemiyorum. İçimde öfke, ihanet ya da merhamet hissedecek hiçbir şey kalmadı.

Kirill bir hırıltıyla bıçağı Pyotr'un boğazının yan tarafına saplıyor ve sonra çekip çıkarıyor. Kardeşimin gözleri irileşiyor ve bir gurultu sesi çıkarıyor. Her yere kan sıçradı. Her yere. Kirill'in bacaklarına.

Ağır metalik koku bana ulaşıyor ve yavaşça doğruluyorum.

Kan.

Bu migren halüsinasyonu ya da ateşli bir rüya değil. Bu gerçek. Artık kardeşim yok.

Gerçek kardeşlerim intikamımı aldı.

Kan yere akarken, kendime bir söz verdim. Şu andan itibaren, bana ihanet eden herkesin kanı akacak.

İstisnasız.

Battaniyeleri üzerimden itiyorum ve yataktan kalkmak için mücadele ediyorum. Bedenim zayıf ama sonunda zihnim kararlı.

"Nasıl hissediyorsun, Kostya?" Kirill bıçağını kot pantolonunun üzerinde temizleyip kaldırırken soruyor. "Daha iyiyim."

Kaşlarını çatıyor ve alnıma dokunuyor, sonra bandajımı kaldırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Olmamalısın, yüksek ateşin var ve yaranın kenarları kabarık. Kan zehirlenmesinden ölmenden önce bir doktor çağıracağım."

Önce ölü kardeşimi yerden temizlemeleri gerekiyor.

Doktor bandajımı değiştirdi ve bana antibiyotik verdi. Şişlik ve ateş düşmezse hastaneye yatırılmam gerekecek çünkü yara fena halde enfekte olmuş. Görünüşe göre kafatasım kurşun yüzünden kırılmamış. Sadece etimi yırtmış ama ben yaraya bakmayı ihmal ederek durumu daha da

kötüleştirmişim.

Neyse ki antibiyotikler işe yaradı ve on gün sonra bandajı çıkarabildim. Yüzümün sol üst kadranı kızgın kırmızı bir karmaşa.

Kirill ve Elyah'a gülümseyerek dönüyorum. Gülümsemek bile acı veriyor ama umurumda olmadığını fark ediyorum. "Nasıl görünüyorsun?"

Elyah her zamanki gibi dobra dobra, "Çok fena bir yara izin olacak," diyor. Kirill, "Elyah şimdi yakışıklı olan," diye yanıtlıyor.

Elyah'ın yanağını okşadım. "O her zaman yakışıklı olandı. Korkutucu olan sendin Kirill. Ama şimdi bu yara iziyle seni yendim."

"Siktir git, beni yendin," diye gülüyor Kirill. "Şimdi bir şeyler içelim."

"Hemen geliyorum," dedim ve ben giyinmeyi bitirirken onlar da yola koyuldular.

Birisi Valeriya'nın elmas nişan yüzüğünü çekmecenin üzerine koymuş. Elime aldım ve baktım. Elmasları hep sevmişimdir. Mutlak mükemmellik, sonsuza kadar yerinde donmuş. Elmaslar sizi asla hayal kırıklığına uğratmaz. Elmaslar asla parçalanmaz. Elmas kalpli, sadece bana sadık bir kadın, tek istediğim buydu.

Neden onu bulamıyorum? Nerede saklanıyor? Valeriya ile tanıştığımda tüm önlemleri aldığımı sanıyordum ama onu seçmem gerekirken bana yaklaşmasına izin verdim. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Keşke karım olma ayrıcalığını elde etmek için yarışan bir sürü güzel kadınımsa olsaydı. Bir yarışma gibi, ama ödülün elmas olduğu bir yarışma.

Bir gösteri.

Elyah ve Kirill'i mutfak masasında otururken buluyorum ve onları görmek moralimi daha da yükseltiyor. "Tüm bu lanet olası pislikler hayatımı alt üst etmeden önce neredeydik? Oh, evet. Hatırlıyorum." En güvendiğim adamlarıma gülümsüyorum. Kardeşlerime. Bu dünyada güvenebileceğim tek insanlara. "Bir eşe ihtiyacım var."

Kirill başını sallıyor. "Az önce olanlardan sonra mı? Sana lanet bir eskort diyeceğim. Bir eşe ihtiyacın yok."

"Hayır, istiyorum ve herhangi bir eş değil. Mükemmel bir eş. Dünyanın en güçlü, en güzel elması ve bana tamamen itaatkâr."

"Öyle biri yok." Elyah'nın sesi kesinlikten granit gibi sert. "Oh, evet var. Ve onu nasıl bulacağımı biliyorum."

"Nasıl?" diye sorar, kalın kaşları birbirine kenetlenmiştir.

Bir koltuk çekip oturuyorum. "Votkayı aç ve beni dinle. Aklıma harika bir fikir geldi."

Lilia

O Bu üç adam arasında en çok Konstantin'in geçmişinden korktuğumu düşünüyorum. Yaralı geçmişi yüzünün tam ortasında, ama yaralar bundan daha derine iniyor. Çocukluğuna kadar uzanıyor, tıpkı benimkiler gibi.

Kalbim onun gençliği için yanıyor, tıpkı benimki için olduğu gibi. Hayata ne kadar hastalıklı ve çarpık bir başlangıç yapmış. Kendi annesinin bile kadınları hor görmesine şaşmamalı.

Ürperiyorum ve bu zihinsel görüntüyü kafamdan atmaya çalışıyorum.

Konstantin yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ve gerisini biliyorsun, Lilia."

Evet, hikayenin tam olarak nerede başladığını biliyorum. İtalya'da göl kenarında bir villada, kafeslere kapatılmış on altı kadınla birlikte. Annesinin ensesti ve onu vuran kadın, onun neden böyle olduğunu anlamama yardımcı oluyor ama hiçbir şeyi mazur göstermiyor.

O konuşurken birlikte halının üzerine oturduk, sırtımı duvara dayadım.

Konstantin elimi tutuyor.

Çarpık ailesinin hikâyesini ve nişanlısının ihanetinin acısını anlatmaktan ne kadar nefret etse de bana gülümsüyor. "Artık her şeyi biliyorsun, *Malyshka*."

Parmaklarımı onunkilerden çekiyorum. "İtalya'da yaptıkların için neden özür dilemediğini hâlâ anlamıyorum."

"Yapmayacağım. Ve yapamam."

Bana böyle bir hikâye anlatmasının içinde bir şeyleri sarsmış olabileceğini düşünmüştüm ama şu anda bile hiçbir pişmanlık duymuyor. "Neden?"

Bana gülümsüyor, o zarif, kazanan gülümsemesiyle. "Çünkü yarışma bana seni getirdi, Lilia."

Mahzenindeki bir kafeste, babamla yaşadığım en kötü anları dehşet verici ayrıntılarla yeniden yaşadım. Sonra kalktım ve oradan kaçtım. Bunu yaptım. Önemli olan tek kişiye nasıl bir kadın olduğumu kanıtladım.

Ben.

Elim karnımın üzerinde duruyor ve düşük yaptığımdan beri ne kadar yıkılmış hissettiğimi fark ediyorum. Hep bir bebek istemiştım ve ne garip ve çarpık bir yol beni buraya getirdi. "Dünyadaki en güçlü, en güzel ve sana tamamen itaat eden bir eş istediğini söylemiştin. Hâlâ istediğin bu mu?"

Eğlenerek bana bakıyor. "Evet, viski bardağım nerede?"

"Bundan sonra sana getirmemi mi emredeceksin?"

"*Malysyka*, eğer yapsaydın, sana bir silah uzatır, gömleğimi açar ve beni bu sefaletten kurtarmanı isterdim."

"Oksana'nın yapmaya çalıştığı gibi sana suikast düzenlemek üzere olduğumu bildiğin için mi?"

Büyük, sıcak eliyle çenemi okşuyor. "Hayır, çünkü kışkırtıcı, itaatsiz Lilia'mın artık olmadığını bilerek ölmek isterdim." Başını hayıflanarak sallıyor. "Tam bir aptalım."

"Neden?"

"Çünkü seni seviyorum."

Şaşkın bir nefes alıyorum. "Beni sevdiğin için aptal mısın?"

"Sana aşık olmayacağımı düşündüğüm için aptalım."

Ona bakıyorum, şok ve -inanmak istemiyorum ama- zevk içimde yuvarlanıyor. "Aşkın söz konusu olmadığını sanıyordum."

"Ben de öyle."

Kalbimin bu iblis adam tarafından etkilenmesine izin vermeyeceğim. *Ettirmeyeceğim.*

Çok geç.

Ayağa kalkıyorum, bu koca göbekte biraz çaba sarf etmem gerekiyor ve pencereden kalın, kıvrımlı nehre bakıyorum. "Gösteriyi bir gölde düzenlediniz. Evini bir nehir kenarında yapıyorsun. Boğulmak üzere olan bir adam için garip."

"Beni öldürebilecek her şeyin her zaman yakınımda olmasını istiyorum. Görebileceğim bir yerde. Sen de dahil."

Dönüp ona bakıyorum, bir uzun bacağını önüne uzatmış, diğerini dizinden bükmüş, yerde oturuyor. "Seni korkutuyor muyum?"

Sivri köpek dişlerini göstererek gülümsüyor. "Beni korkutuyorsun, *Malysyka*. Seni asla bırakmak istemiyorum."

"Bana söyleneni yapmayacağım. Az önce bana tarif ettiğin türden bir eş olmayacağım."

"Bazen olacaksın," diye mırıldanıyor, bakışları üzerimde geziniyor. "Ruh halin seni ele geçirdiğinde."

Aramızda sıcaklık dalgalanıyor ve ben de eşlik ediyorum çünkü Konstantin'le oynamak bildiğim en güzel şeylerden biri. Tırnaklarımı inceliyorum. "Kalbini bir tepside istediğimi söylediğimde, belki de bunu gerçekten kastetmişimdir."

Konstantin ayağa kalkıyor, beni kollarına alıyor ve çocuk odasından dışarı taşıyor. "Sana nasıl cevap vermeyeceğimi biliyorum."

Kollarımı boynuna doladım. "Bundan şüpheliyim."

Beni Elyah'ın yatağında uzanmış, kaşlarını çatmış bir şekilde ciltsiz bir kitaba baktığı yatak odama götürüyor. İngilizce bir suç romanı. Kelime dağarcığı üzerinde daha çok çalışıyor ve kanlı gerilim romanları ona göre gibi görünüyor.

Konstantin beni Elyah'ın üzerine yatırıyor, o da elindeki kitabı bir kenara bırakıp beni kollarına alıyor. "Tut onu. Yüz üstü."

Elyah tembelce bana gülümserken elleri bileklerimi sarıyor ve beni sıkıca kavırıyor. Karnım karnına bastırıyor ve dizlerim kalçalarına dayanıyor. "*Solnyshko*'muzla ne yapıyoruz?"

Ona sert bir bakış attım. Ne olmak üzere olduğunu düşünüyor? Elyah daha da geniş gülümsüyor.

Konstantin'in arkamda soyunduğunu duyabiliyorum. "Lilia kendisine haddinin bildirilmesinin ne

kadar iyi bir his olduğunu unutmuş. Ona hatırlatacağım."

Elyah göğsünün derinliklerinden ilgili bir ses çıkarıyor ve siki amıma doğru kalınlaşıyor. "Ve ben de en ön sırada oturuyorum. Ne kadar harika."

Konstantin'e dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Hamile bir kadını mı cezalandıracaksın?"

Kıyafetlerini çıkarmış ve bir kenara atıyor. Kollarını ve göğsünü birbirinden güzel dövmeler süslüyor. Konstantin Rusya'daki en iyi dövme sanatçısını ziyaret etmiş olmalı çünkü tasarımlar birer sanat eseri. Bir kartal. Sarmal yılanlar. Bir aslan. Bir orman manzarası. "Benim yöntemlerim var. Bebek zarar görmeyecek."

Elyah'a dönüyorum. "Peki ya sen? Bana ne isterse yapmasına izin mi vereceksin?"

Elyah'nın mavi gözleri parlıyor. "Konstantin sana ne yaparsa yapsın seviyorsun. Ona nasıl haddini bildireceksin?" diye sorar.

"Bana cevap vermeyi keseceğine söz verene kadar onu götünden sikeceğim."

Alarm ve arzu içimde zonkluyordu. Ivan bir keresinde kıcıımı becermeye çalıştı, ama çığlık attım ve onunla o kadar sert mücadele ettim ki, bir kereliğine geri çekildi. Korkulacak mı yoksa zevk alınacak bir şey mi bilmiyorum.

Elyah inliyor ve karnımdaki titreşimleri hissediyorum. "Mükemmel. Arkadaşlarım tarafından becerilmeni izlemeye bayılıyorum, *solnyshko*. Sonrasında çok daha tatlı oluyorsun ve Konstantin'e ne kadar güzel boyun eğdiğini gördüm. Bundan zevk alacaksın."

"Ama ben-" Boğuluyorum.

Elyah bileklerimdeki tutuşunu gevşetiyor ve ses tonunu yumuşatıyor. "Kimse seni zorlamayacak. İstersen kalkıp gidebilirsin. Konstantin sana zarar vermeyecek. Ben de sana zarar vermeyeceğim. Ama kalmak istiyorsun. İsteddiğini biliyorum."

Elyah ona güvenmemi sağlamak için ne söyleyeceğini ve ne yapacağını her zaman çok iyi biliyor. Bir gülümsemeyle parmakları tekrar bileklerimde sıklaşıyor.

"Sana sarılmam hoşuna gidiyor mu, *Solnyshko*?" diye mırıldanıyor boğuk bir sesle.

Bileklerimi saran iri ellerine bakıyorum. Beni güvende hissettiriyor. Beni sevdiğini hatırlatıyor.

Beni soyacak ve kendi tişörtünü çıkaracak kadar uzun süre bırakıyor. Dövmeli parmaklarını bir kez daha bileklerime doladığında avuçlarım onun çıplak göğsüne bastırıyor, güçlü ve sıcak.

Bir an yalnız kaldık ve sonra Konstantin elinde bir tüple geri döndü. Buz gibi soğuk ve kaygan bir şeyi amımdan kıcıma doğru sürüyor. Etimin ısındığını hissederken aynı zamanda ürperiyorum.

Konstantin parmağının ucunu kıcımın dar halkasına sürüyor. Garip hissettiriyor. Tabu gibi geliyor. Bilmiyorum eğer ben-

Parmağını içime soktu ve ben çığlık attım. Acıdan değil, şoktan. Ve belki biraz da zevkten. Bu kadar yoğun hissettirmesi doğru gelmiyor.

"İyi kız. Sen tam da götten, derin ve yavaşça sikilmesi gereken türden bir kadınsın."

Konstantin'in parmağı kıcımın derinliklerine doğru ilerlerken gözlerimi kapatıp inliyorum. "Bu nasıl bir kadın böyle?"

"Bizimki," dedi bana.

Her bir direnç ve her bir akıllıca cevap eriyip gidiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve sadece hissediyorum. Konstantin kıcıımı parmaklıyor. Elyah altımda nefes alıyor. Amımdaki ağrı çünkü çok iyi bir şeyi kaçırıyor.

"Sen bizim mükemmel kızımız değil misin?" diye mırıldanıyor Konstantin ve övgüleri yıldızlardan yapılmış bir battaniye gibi etrafımı sarıyor.

Birazdan o parmağın yerine çok daha kalın ve büyük sikini geçirecek. Bu düşünce gözlerimin açılmasına neden oluyor ve mücadele etme ve kaçma dürtüsü güçlü.

Ama sonra ne kadar iyi bir kız olduğumu söylemeyecek.

Elyah bileklerini bırakıyor ve meme uçlarını koparıyor, hareketleri tembel ve ifadesi keyifli. "Lilia sikilmek üzereyken çok güzel oluyor."

Hassas meme uçlarındaki hisle ve Konstantin'in parmağının daha sert itişiyile inliyorum. Tüm vücudum sıvıya dönüşüyor.

"Bu mükemmel, *Malyshka*. Benim için güzel ve esnek kal. Elyah seni yakaladı."

İkisi de bana sahip. Onların sıcaklığı ve gücüyle çevriliyim. Onların kokusu vücudumu çılgına çeviriyor. Ne tür bir erkek olduklarını kanıtlamalarına ihtiyacım var. Bunu içimde hissetmeliyim.

Bir dizini yatağın üzerine koyan Konstantin'e omzumun üzerinden bakıyorum. Elinde siki var ve bir an sonra kıcıma küt bir şeyin bastırıldığını hissediyorum. Pürüzsüz. Ama kalın.

Gözlerim büyüyor ve nefes almayı bırakıyorum. Elyah yüzümü ve boğazımı okşamak için oradaydı.

"Yumuşak ve eritici, Lilia. Sadece rahatla," diye mırıldanıyor Konstantin.

O ses tonuyla konuştuğunda, sesi hem emredici hem de ikna edicidir ve vücudumda sihir gibi çalışır. Bu adamlarla seks asla zor değildir. Onlar hakkındaki diğer her şey beni çileden çıkarıyor.

Ama seks değil.

Konstantin'in siki beni yavaşça açarken inliyorum ve dirseklerimin üzerine düşüyorum. Beni kısa, yavaş itişlerle sikiyor ve nasıl hissettirdiği dışında her düşünceyi bırakıyorum. Onun kıcımın derinliklerine inmesi ve bana ihtiyacım olanı vermesi dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Çok güzelsin, Lilia. Keşke benim gördüklerimi sen de görebilseydin." "Siktir, ben de öyle," diye inliyor Elyah.

"Ne kadar derinsin?"

"Beş, altı inç. Çok iyi davranıyor, değil mi *Malyshka*?"

Geriye uzanıyorum ve elimle kıcımı tutarak daha fazlası için yalvarıyorum. Konstantin beni daha derinden becererek buna mecbur bırakıyor. Teslim olmanın her saniyesi mutluluk gibi geliyor ve kimse dokunmasa bile klitorisim titreşiyor.

"Şu andan itibaren sana söyleneni yapacaksın. Efendin kim?"

"Sensin," diye inliyorum nefes nefese.

Hiç kimse bana iyi, değerli ya da sevgili olduğumu söylemedi. Şu anda, seviliyorum. Arzulanan. *Her şeyi*.

Ben Konstantin'in her şeyiyim, o da beni becerirken benim her şeyim, her hırıltılı nefesi arzuyla dolu. Elyah beni vücudunda taşıırken ben onun her şeyiyim. İki parmağını damlayan amıma sokup çıkarıyor ve içime sokup çıkarıyor.

"Daha fazlasına ihtiyacın var, *Solnyshko*."

Aşağıya bakıp kot pantolonunun düğmelerini açtığını ve kalçalarını kaldırarak aşağıya doğru ittiğini görene kadar ne demek istediğini anlamıyorum. Aleti iki parmağından çok daha kalın ve onlar zaten inanılmaz derecede sıkı hissettiriyordu.

Ama ben onu istiyorum. Beni delilik noktasına kadar sevip tekrar geri dönen adamı istiyorum.

"Lütfen," diye nefes alıyorum, dudaklarım Elyah'nınkine yakın. Karnım onunkine bastırılmış durumda ve manevra yapacak fazla yer yok. Ama yeterince var.

"Senin için her şeyi yaparım," diye mırıldanıyor ve Elyah dar kanalımı bulduğunda Konstantin itişlerini yavaşlatıyor. Birlikte yavaşça içime giriyorlar.

Onların iniltileri arasında kaybolan anlaşılmas bir şeyler inliyorum. Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Elyah ve Konstantin birbirlerinin adımlarıyla eşleşiyor, kalçalarının her yavaş, lezzetli itişiyile beni daha geniş ve daha derine giriyorlar.

"Daha önce hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim," diye inliyor Elyah, kalçalarına tutunurken

İçime.

Ağzımı bir zevk çılgılığıyla açıyorum ve biri yanağımı avuçluyor. Vücudumda zaten iki çift el var ve gözlerimi açmadan bunun kim olduğunu biliyorum.

Ama açıyorum çünkü onu görmek istiyorum.

Kirill, başımın yanında çırılçıplak duruyordu, siki elindeydi ve dudaklarında bir sırıtış vardı.

"Daha fazlasına ihtiyacın var,

Detka. Aç ağzını."

Yarışma sırasında onun sikini yalamayı reddettim ve şimdi yalamam için can atıyor. "Buna ne diyordun? Sıkıca mühürlenmiş mi?"

Kirill şeytani sırıtışıyla gülümsüyor. "Azgın sürtüğümüzü seviyorum."

Çenemi kavıyor ve sikini ağzıma sokuyor. Sert, ama bunu bekliyordum ve boğazım yeterince rahatlamıştı, boğazımın arkasına çarptığında öğürmüyorum.

Elyah göğüslerimi sıkıyor ve homurdanıyor: "Aklımı kaçıracağım. Şuna baksana."

"Oh, bakıyorum," diyor Kirill, sesinde bir sırıtış. "*Detka*'mız üç siki çok iyi kaldırabiliyor."

"Hepimiz seni sertçe beceriyoruz ve sen bir kraliçe gibi görünüyorsun."

Havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Bir tanrıça gibi hissediyorum. Elyah başparmağını klitorisime doğru yuvarlıyor ve içimden bir zevk dalgası geçiyor. Bunun bitmesini istemiyorum ama üçü de içimdeyken boşalmak için can atıyorum. Durmalarını istemiyorum.

Hiçbiriniz durmayın.

Onlara olan ihtiyacımı tenimde hissediyorlar ve etimi okşarken, bedenimi kavrarken, saçlarımı sıkıca tutarken beni hayranlıklarıyla yıkamadan duramıyorlar.

Üçü aynı anda içime giriyor ve ben onların etrafında paramparça oluyorum. Vücudumdaki kaslar geriliyor ve buna karşılık olarak hepsi beni daha sert sikmeye başlıyor, nefesleri düzensizleşiyor.

Kirill dişlerinin arasından, "Dölümü doğrudan boğazından aşağı boşaltacağım," diyor ve sikini daha hızlı pompalıyor. Orgazmım devam ediyor ve aniden onun iniltisini duyuyorum ve sıcak sıvı ağzıma doluyor. Onu yeterince hızlı yutmak için mücadele ediyorum.

Elyah elini boğazıma doluyor, böylece onu hissedebiliyor ve aniden parmakları içeri giriyor ve acımasızca içime giriyor, güzel vücudu orgazmıyla dalgalanıyor.

Konstantin, parmakları kalçalarımın etli kısmına batarken, "Sakın onu çekme," diyor. "Ben onun kıcını doldururken senin de orada olmanı istiyorum."

Elyah ve Kirill nefeslerini geri alırken tembelce beni beceriyorlar, ikisi de *Pakhan*'ları tarafından becerilmemi izliyorlar. Konstantin kıcıma sert bir şaplak indiriyor ve sonra daha da derine itiyor, serbest bırakılmasıyla inliyor.

Ağırlıksız hissediyorum. Kemiksiz hissediyorum. Üçü yavaşça benden uzaklaşıyor ve beni ayakta tutan tek şey Elyah oluyor.

Konstantin saçlarımı düzelterip sırtımı öpüyor ve dudakları tenimde geziniyor.

"İnanılmazsın, *Malyshka*. Bu bebek hepimize ait olacak. Bu çocuğu hayatımız pahasına koruyacağız. Seni hayatımız pahasına koruyacağız. Yemin ederiz."

Kirill başparmağıyla ağzımı siliyor ve vücuduma bakıyor. "En kısa zamanda, üçümüz de seni becereceğiz, birbiri ardına, tekrar tekrar, sen tekrar hamile kalana kadar. Hepimiz babayız. Seni sert ve güçlü bir şekilde seveceğiz."

"Beni tehdit mi ediyorsun yoksa bana tapıyor musun anlayamıyorum." Sırıttıyor. "İkisi de, *detka*."

Takip eden haftalar boyunca, adamlarımdan biri ya da birkaçı hep yanımdaydı. Bana dokunuyor. Bana sarılıyor. Beni seviyorlar. Dışarı çıkıp şiddet içeren şeyler yaptıklarını biliyorum. Özellikle Kirill ve Elyah çürükler ya da kanla kaplı olarak dönüyorlar. Çürükler parmak eklemlerinde ama kan nadiren onlara ait oluyor.

Ellerindeki kızgın kırmızı izlere nazikçe krem sürerek ve kanı silerek onları kendim temizliyorum. Onlara gösterdiğim ilgiden çocuksu bir mutluluk duyuyorlar, özellikle de Elyah, en ufak bir kesiği temizlediğimde bana öpücüklerle ve cömertçe altıma yatarak teşekkür ediyor.

Hamileliğimin son ayında o kadar büyüyorum ki ayakkabı giymek zor ve yorucu geliyor, bu yüzden çıplak ayakla dolaşıyorum. Yaz geldi, ev ve bahçe güneşle doldu. Konstantin'in evi çok güzel ve mükemmel bir zevki var. Benim için yaptığı her şeyle kendimi rahat ve şımartılmış hissediyorum. Kendimi herhangi bir tehlikeden çok uzakta hissediyorum ve bunun bir yanılsama olduğunu bilsem de bebeğime odaklanırken buna tutunmak istiyorum.

Bizim
bebeğimiz.
Hepimizin.

Konstantin çocuk odası için ihtiyacımız olan her şeyi araştırdı ve sipariş etti ve teslimatlar iki günde bir geliyor. Kirill başını kucağıma koyup yanağını karnıma yaslayarak oturmayı seviyor, ben onun buklelerini okşarken o bana neler yaptığını anlatıyor ve ben de aynı şeyi Katya'ya yapan on altı yaşındaki o çocuğu hatırlıyorum. Sonra tanıdığım Kirill'e daha çok benzeyen bir şey söylüyor ya da bana tehlikeli gülümsemesini veriyor ve bazen görüldüğü kadar masum olmadığını hatırlıyorum.

Ben odaya girdiğimde genellikle üçü birlikte sessizce konuşuyorlar. İlk başta beni öpmeyi ya da nasıl hissettiğimi sormayı bebekle ilgili her şeyin yolunda olduğuna dair kendilerini rahatlatmak için bıraktıklarını düşündüm ama bu o kadar sık oluyor ki şüphelenmeye başladım.

Bir gün o kadar sinirli ve huysuzum ki Konstantin'e karşı kendimi kaybediyorum. "Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Ne planlıyorsun?"

Alnımdan öpüyor. "*Malyshka*, biz her zaman bir şeyler planlıyoruz."

Onu itiyorum ve kendimi yelpazelemek için bir gazete alıyorum. "Ama neden bunun benimle bir ilgisi olduğunu hissediyorum? Çok sinsi davranıyorsun."

Bana bakarken yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Ah, nazik annelik."

Elimdeki kâğıtla koluna vurup kendimi yelpazelemeye geri dönüyorum. "Bu ülkenin nesi var böyle?"

Neden burada hiç klima yok?" "Sana klima alacağım."

"Konuyu değiştirmeyi bırak!"

Konstantin bana ciddiyetle bakıyor. "Gerçekten ne için endişeleniyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Gelecek. Her zaman gelecek için endişelenirim. Mutlu sonumuzu hak ettiğimizi sanmıyorum."

"Etrafına bak. O burada. Oluyor."

"Ama bunu *hak ediyor muyuz*? Beni esir alanlara aşık olmamalıyım. Hepimiz bu bebeği sevmemeliyiz."

"Kim demiş?"

Karnımdaki isimsiz korku çukuru, işte o. Kâğıtla kendimi yelpazelemeye devam ediyorum. "Hayatım boyunca erkekler beni sadece onlar için yapabileceklerim için istediler. Fırsat, para, sikilecek delikler gördüler. Şimdi de bir bebek."

"O uçurumda durduğumuzda ve sana elimi uzattığımda, para ya da menfaat düşünmüyordum."

Bedenini ya da bir bebeği arzulamıyordum. Ruhuna açlık duyuyordum."

O geceyi sık sık düşünüyorum, uçurumdan karanlığa atladığım anı tekrar ediyorum. Kaçtığım adamların yanına dönmüş olsam da pişmanlık duymadığım bir inanç sıçraması.

"Senden olduğun kişi dışında hiÇbir şey istemiyoruz. Anlamıyor musun, Lilia? Cevap ver bana, Lilia."

Karnımdaki his aniden görünmez bir el tarafından sıkıştırılana kadar sıkılaşıyor. Başımı eğiyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. "Yapamam."

"Neden, Lilia?"

Uzanıp masanın kenarına tutunuyorum ve nefes nefese, "      sanırım bebek geliyor," diyorum.

Lilia

D Gebe kalışının tüm dramına rağmen, bebek telaşsız bir şekilde dünyaya gelir. Doğum sancımın saatlerini bir aşağı bir yukarı yürüyerek, kasılmalarla nefes alarak geçiriyorum. Dramatik, kanlı, şiddetli bir şeye doğru ilerliyor gibiler. Elyah benimle yürüyor, kolu

Belime dolandı.

Kirill odanın kenarından bizi izliyor, yüzü gölgeler içinde ve üst dudağında ter var. Konstantin kollarını kavuşturmuş bir şekilde bir kenarda duruyor ve Elyah ona susmasını söyleyene kadar bana sorular yöneltiyor. Gülümseyen tek kişi ebe, ben de ipucumu ondan alıyorum. Eğer o rahat ve mutluysa, her şey yolunda olmalı.

Doğumun duvardan duvara bir dram ve acı olacağını sanırdım ama bebek şaşırtıcı bir kolaylıkla doğdu. Ebe, kızımın birkaç saniyelik bedenini göğsüme yerleştirmeden önce bir kez küfür edecek zamanım bile olmamıştı.

Onu görür görmez o kadar şaşırdım ki gözyaşlarına boğuldum.

Bütün adamlarım etrafımda toplandı. Vücutlarının ve ellerinin farkındayım ama göğsümde yatan küçük, çaresiz şeyden başka bir şey göremiyorum.

"*Solnyshko*, sorun nedir?"

"Hazır değildim," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Hiçbir zaman hazır olabileceğimi sanmıyorum, ama o yine de burada, yüksek sesle ağlayarak onunla tanışmamız, onu görmemiz, onu sevmemiz için ısrar ediyor.

Ebe onu temizliyor, kundaklıyor ve kollarıma bırakıyor. Kendini toplu, Lilia.

Sen artık bir annesin.

Gözlerimi siliyorum ve ona ilk kez iyice bakıyorum, benimkiyle birlikte onun yüzünde hangi erkeğimin özelliklerini göreceğimi merak ederken kalbim çarpıyor.

Bir bebek gibi görünüyor. Mavi gözlü, düğme burunlu ve minik gül goncası dudaklı mükemmel bir bebek.

Saçları seyrek ve koyu renk.

"O mükemmel," diye nefes alıyor Kirill ve sonra sağındaki ve solundaki Konstantin ve Elyah'a

bakıyor. "Onu ilk kim kucağına alacak?"

Elyah gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi bebeğe bakıyor. Sonra arkadaşının omzunu sıvazlıyor. "Önce sen."

Kalbim ters dönüyor ve gözlerim yine yaşlarla doluyor. Elbette Elyah bu anı diğerlerinden birine verecekti. Konstantin'e bakıyorum.

"Devam et Kirill," diye mırıldanıyor Konstantin, dudaklarını serinleyen alnıma bastırmak için eğilerek. "Sen muhteşemsin, *malyshka*."

Kirill bebeğe gülümsüyor, bukleleri gözlerinin içine düşüyor. Geçmişini duymamış olsaydım, Kirill gibi bir adamın bir bebek için mutlu olabileceğine inanamazdım.

"Çok gürültücüsün, küçük bebek," diye mırıldanıyor Kirill. "Güzel. Devam et. Sen de babaların gibi güçlüsün." Onu alnından öpüyor ve sonra dikkatle Elyah'a uzatıyor.

Elyah hiçbir kelime bulamıyor gibi görünüyor. Sadece ona bakıyor, işaret parmağının ucuyla burnuna, yanaklarına, minik parmaklarına dokunuyor.

"Ona ne isim vereceğiz?" diye soruyor usulca.

"Ona Viktoria demek istiyorum. *Babulya'mın* adı."

"Yani ona tıpkı annesi gibi babasının etrafında halka oluşturmayı mı öğreteceksin?" Konstantin soruyor. "Sence kendi kendine öğrenmeme ihtimali var mı?" Eğlenerek söylüyorum.

Konstantin sırtarak başını sallar. "Bu küçük kız çok şımaracak. Tanrı hepimize yardım etsin."

"Bebek Viktoria, seni koruyacak ve şımartacak üç vahşi baban var. En şanslı sen misin?

Dünyadaki küçük bebek?" Elyah ona sorar.

"Öyle," diyor Konstantin, Elyah onu kendine doğru çekerken kollarını uzatarak. Gözlerimin içine bakıyor. "İşte benim elmasım."

Yorgun, mutlu, ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"O mükemmel, *Solnyshko*," diye mırıldanıyor Elyah ve ağzını benimkine bastırıyor. "Annesi kadar güzel."

ÜÇÜ de bebeğe nasıl bakacaklarını bilmek istiyorlar ama onlar da benim kadar bilgisizler. Hepimiz tek çocuğuz ya da ailelerimizin en küçükleriyiz ve daha önce hiç bez değiştirmedik.

Neyse ki Konstantin ilk ay için bir dadı tutmayı düşündü ve hepimize sabırla bu minik, sevimli, şok edici derecede gürültücü küçük bebekle ne yapmamız gerektiğini öğretti. Tüm ekstra ellere rağmen zar zor uyuyorum çünkü Viktoria'nın ağlama sesi beni uykumdan uyandırabiliyor. Emzirmek zor. Pompalamak zor. Herhangi bir programa sadık kalmaya çalışmak en zoru çünkü Viktoria'nın bu konuda kendi fikirleri var. Son derece talepkâr, bu yüzden aynı anda tüm babalarını peşine takıyor.

Onu içime kimin koyduğunu bilmiyorum ama sabahın üçünde yine üzerime kustuğunda hepsini suçluyorum.

Aynı zamanda hayatımın en harika deneyimi. Beşiğinin üzerinde durup ona bakıyorum, filleri ve kaplanları onun eğlenmesi için papyonlarının içinde döndürüp duruyorum.

Ay sonunda Konstantin bana dadıyı istediğim kadar tutabileceğimizi söyledi ama ben onların yardımıyla bu işi kendim yapabileceğim konusunda ısrar ettim.

Dadı gidiyor ve aynı hafta tüm o mutlu hamilelik ve yeni anne hormonları kayboluyor. Her şey normalden iki kat daha zor görünüyor ve uykusuzluk beni yürüyen bir ölüye dönüştürüyor.

Viktoria uykunun zayıflar için olduğuna karar verdi ve ben de kollarımda onunla evin koridorlarını arşınıyor, sakinleşmesini umuyorum.

Konstantin'in migreni ve bebeğin çılgınlıkları hakkında endişeleniyorum ve bu yüzden Viktoria ağlarken ondan uzak duruyorum. Ki çoğu zaman uyanık oluyor.

Sonunda onu yerleştirdim ve onu aramaya çıktım. Onu özlüyorum. Son bir haftadır birbirimizi görmemişiz gibi hissediyorum ama bir gün bile olabilir. Zaman şu anda benim için sadece teorik.

Açık ofis kapısına ulaştığımda hemen içeri giriyorum. Elyah ve Kirill buradalar ama hemen konuşmayı kesiyorlar. Bu normal, ama onlar beni görmeden önce adımı duyduğumu sandım.

"Üçünüz ne yapıyorsunuz?"

"Yok bir şey, *malıška*," diye mırıldanıyor Konstantin, dizüstü bilgisayarına dönüp yazmaya başlıyor. Elyah yanağımlı öpüyor ama ben ne olduğunu merak ederek ondan Kirill'e ve Konstantin'e bakıyorum.

Kirill'in gözlerindeki ışıltıya bakılırsa bir şeylerin peşindeler ve bu hiç de hoş bir şey değil.

Kendimi Elyah'nın kollarından kurtarıyorum ve onunla konuşmak niyetiyle Konstantin'in masasının arkasına doğru yürüyorum.

Konstantin dizüstü bilgisayarını kapattı ve bana ters ters baktı. "*Lilia*."

Sesi üzerimde bir kırbaç gibi şaklıyor ve şok içinde geri çekiliyorum. Yarışma günlerinden beri sesinin böyle çıktığını duymamıştım. Terliyor. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Bir şey saklıyorsun," diye suçluyorum. "Benden ne saklıyorsun?" "Hiçbir şey. Git biraz uyu. Ben Viktoria'ya göz kulak olurum."

"Yapamazsın, migrenin var. Sadece sana bakarak bile söyleyebilirim. Viktoria uyanır uyanmaz çılgılık atmaya başlayacak." Bu ses onun için işkence olacak.

"Ben gideceğim. Benimle gel, Lilia." Elyah elimi tuttu.

Konstantin'e bakıyorum ama o benimle göz göze gelmiyor. İçimde şüphe ve endişe dolaşıyor ama burada neler döndüğünü anlayacak ne enerjim ne de zihinsel gücüm var.

Elyah, her şeyin yolunda olduğunu ve uyandığında Viktoria'yı besleyeceğini mırıldanarak beni yatırıyor. Uykuya dalmaya fazlasıyla hazır bir halde kendimden geçiyorum.

Uyanıp çocuk odasına gittiğimde, saat neredeyse gece yarısıydı. Elyah elinde ciltsiz bir kitapla Viktoria'yı izliyordu ama kitap okuyor gibi görünmüyordu. Ona yatağı gitmesini söylüyorum ve dediğimi yapmadan önce bana uykulu bir öpücük veriyor.

Uyuyan bebeğime bakarken tek gördüğüm Konstantin'in ofisindeki kapalı ve sert ifadesi. Elyah ve Kirill'in gözlerinde de bu ifadenin tonları vardı. Elyah'ın sevgisi, Kirill'in koruması ve Konstantin'in bağlılığıyla yetineceğimi sanıyordum. Üçü yanımdayken, bu dünyada artık hiçbir şey beni korkutamazdı.

Ama ne bekleyeceğimi bilmediğimde gelecek beni korkutuyor. Sözlerim bana musallat oluyor.

Mutlu sonumuzu hak etmedik.

Diğer on beş kadın pahasına oldu.

Bebeğimin gözlerine baktığımda, onun için endişeleniyorum. Yanlış bir hamle yaparsam babası üç zorbaya dönüşebilir.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, karmakarışık olduğunu görüyorum ve at kuyruğı yapıyorum.

Koridorda bir aşağı bir yukarı volta atarken, endişelenmeli miyim yoksa endişelenmemeli miyim diye düşünüp duruyorum.

Hayır.

Ya Konstantin bir gün Viktoria'yla bu tonda konuşursa? Migreni onu hırçınlaştırıyor. Kirill. birini sevmenin ne demek olduğunu gerçekten bilmiyor, değil mi? Elyah gururu ve kalbi

incindiğinde dünyanın en acımasız adamı olabilir. Bir kız çocuğu bir adamın gururunu kolayca incitebilir.

Korkunç bir hata mı yaptım?

Uyuduktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünmüştüm ama beynim bir anda bir mil hızla koşmaya başladı,

Bana gelecek için yüzlerce şok edici, yürek parçalayıcı senaryo sundu.

Bir zamanlar benim yapmak zorunda kaldığım gibi, bu bebeğin erkeklerin kaprisleri yüzünden acı çekmesini göze almaktansa, Viktoria ve benim kaçmamız, şansımızı kendi başımıza denememiz daha iyi olmaz mıydı?

Çocuk odasına girip karyolanın kenarlarını tutuyorum.

Sevgiye ihtiyacı var, diye düşünüyorum umutsuzca, gözlerim doluyor. Bir evde mi yaşıyorum, yoksa bir tuzakta mı?

Kalbim kendini parçalara ayırıyormuş gibi hissediyor.

Koş.

Saklan.

Kimseye asla güvenmeyin çünkü size ihanet ederler.

Babasının beyaz halısının üzerinde kanlar içinde yatan küçük bir kızım, ateş püskürten bir ejderhanın gazabı başıma yağıyor. Bir yaptığımın farkına varmadan Viktoria'yı kucağıma alıyorum, ayaklarımı ayakkabıların içine sokuyorum ve üzerimize büyük boy bir yün palto sarıyorum.

Koridorda hızlı adımlarla arka kapıya doğru yürürken ev sessiz. Sokağa açılan kapı. Kapıyı itip açıyorum.

Vay anasını. Dışarıdayım.

Basamaklarda duruyorum ve etrafımdaki karanlık, ıssız sokağa giden yola bakıyorum. Koşuyorum. Rahat ve tanıdık.

Hareketsiz durmak, yapılacak en korkunç şeydir.

Dışarıdaki soğuk rüzgâr yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Başımı çocuğun üzerine eğerek ve onu yün katmanlarının altında göğsüme yaslayarak ona doğru eğiliyorum.

İlerlemeye devam

edin. Arkana bakma.

Gidebileceğim bir dost yok. Görebileceğim bir sığınak yok. Kulaklarımda uğuldayan rüzgâr dışında her şey siyah ve sessiz. Üstümde ve önümde her şey karanlık, bulutlar o kadar ağır ki tek bir yıldız bile görünmüyor. Hiçbir şey yok-

Resmi görünümlü bir tabelanın neon ışıltısı dışında. Tren istasyonu mu? Pencerelerin açık olduğu açık günlerde uzaktan bir trenin tıkırtısını duydum. İstasyon, beklemek ve düşüncelerimi toplamak için bir yer demek. Kaçıp gitmek için bir araç.

Gecenin bu saatinde bilet bariyerleri açık.

Perona adımlarımı attığımda, programlanmış *bir ses*, "*Bir sonraki tren birinci perona varacak...*" diye anons *ediyor*.

Bilet alacak param yok. Öne doğru eğilip raylara bakıyorum. Şehre doğru giden bir tren yaklaşıyor. Kendimi bir istasyon çalışanının merhametine bırakabileceğim ve bir kadın sığınma evine yol tarifi isteyebileceğim bir yer.

Ben sarı çizginin arkasında beklerken tren yavaşlıyor. Tren önümde süzülerek durdu. Kapılar açılıyor.

Tren kapanıp tekrar hareket ettiğinde ben hala peronda duruyorum. Olduğum yerde donup kaldım ve bunun soğukla hiçbir ilgisi yok.

Viktoria kollarımda kıpırdanıyor. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

Daha önce pek çok kez koştum ve aynı derecede kötü hazırlandım, peki neden şimdi bu kadar acıtıyor? Çocuğunu seven bir anne olarak bu adamlardan çok ama çok uzağa kaçmak benim görevim değil mi?

Yolun kenarındaki kaldırımda ayak sesleri duyuluyor.

Bir adam platforma koşuyor, hızla aşağı yukarı bakıyor ve beni fark ettiğinde tekrar dışarı koşmak üzere.

Korkunun bana çarpmasını bekliyorum.

Ama hissettiğim korku

değil. Rahatlama.

"*Lilia*."

Bana doğru koşuyor, buz mavisi gözleri korkuyla parlıyor. Paltomun içini ve uyuyan bebeği görecektik kadar yaklaştığında, rahatlamış bir Rusça ile konuşmaya başlıyor.

"Uyandığımda ikiniz de yoktunuz," diye soluk soluğa bağılıyor Elyah, bir kolunu bize doluyor ve telefonunu çıkarıp diğerini arıyor. "Onu buldum. Tren istasyonunda. Biz burada bekleyeceğiz."

Gözlerimdeki yaşları daha da kırıştırarak beni suçlamasını bekliyorum ama tek yaptığı beni kollarında sallamak ve beni bulduğu için teşekkürlerini mırıldanmak oluyor. Beni bir banka götürüyor ve oturuyorum.

Birkaç dakika sonra, daha fazla koşan ayak sesi duyuyorum, o kadar hızlı ki sanki kişi hayatı için koşuyormuş gibi görünüyor.

Kirill ortaya çıkıp durduğunda yüzünde dehşet ifadesi vardır. Beyaz ten ve geniş, siyah gözler. Onun korkusu midemi bulandırıyor.

Dünya altımda sallanıyor.

Bebeğini ondan aldım.

Bu adamların onunla kaçmaya çalıştıklarında benim hissedeceğim gibi hissedeceklerini düşünmedim mi?

Kirill yanımda diz çöküyor, bakışları uyuyan çocuğa odaklanmış. Gözleri o kadar büyümüş ki neredeyse hiç iris yok ve çok hızlı nefes alıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Çok üzgünüm Kirill," diye fısıldıyorum. Tekrar tekrar söyleyebildiğim tek şey bu. "Çok özür dilerim."

Önce Viktoria'nın yanağına, sonra da benimkine dokunuyor. "Sen iyisin. Sen ve bebek.

Güvendesiniz." "Bana kızgın değil misin?"

Başını şaşkınca sallıyor ve nefes alışını kontrol altına almaya çalışıyor. "Kaçmak istiyorsan bana söyle. Her yere gideriz, *Detka*. Hep birlikte. Seninle birlikte koşacağız."

Hızla başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Yapacağım. Söz veriyorum."

Konstantin koşarak içeri giriyor ve beni Elyah ile Kirill'in arasında gördüğü anda adımları yavaşlıyor ve bir elini yüzüne götürüyor. Sonunda bakışlarımla karşılaştığında gözlerindeki öfke değildi.

Bu rahatlama. Yoksa hayal kırıklığı mı?

Uzun bir süre orada duruyor, sanki buharlaşıp yok olmamızdan korkuyormuş gibi beni ve bebeği seyrediyor.

Yaklaştığında, cevaplamak istemediğim soruyu soruyor. "Neden, *Malyshka*?"

Titreyerek nefes alıyorum. "Hepinize güvenerek hata yaptığımdan çok korktum. Onu kaybetmenin hepiniz için ne anlama geleceğini düşünemedim."

"Hayır. Neden kaçtın değil. Neden kaldın? Neden trene binmedin?" Ona göz

kırpiyorum. "Ne?"

Konstantin ellerime uzandı ve onları sıktı. "İnanmak istiyorum çünkü bu sefer, en sonunda, bizi terk edemedin. Haksız mıyım?"

Viktoria'ya bakıyorum. "Bilmiyorum. Sana söyledim, mutlu sonumuzu hak edip etmediğimizi bilmiyorum."

Konstantin önümde yere çöktü. "Senden bir şey saklıyordum, *Malyshka*. Hepimizin var. Bilmen gerekmez sanıyordum ama..." İyice düşünür ve sonra diğer ikisine bakar. İkisi de başını sallar. "Yarın bir yere gideceksiniz."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Beni uzaklara mı gönderiyorsun?" "Evet. Bir yolculuğa çıkıyorsun."

Viktoria'yı göğsümde daha sıkı tutuyorum, ayrılabilceğimiz korkusu içimde yanıp sönüyor. "Ben

bebeğim olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Bebek asla yanından ayrılmayacak. O her zaman senin." Konstantin ayağa kalkmama yardım ediyor. "Ama bu yarın olacak. Şimdilik, yatağa gitmeli ve dinlenmelisin. Sen ve Viktoria."

Sabah dokuzu biraz geç, bebek ve ben dar bir köy yolunda, inişli çıkışlı tepelerin arasından geçiyoruz. Mercedes-Benz'in sürücüsü şehri çok gerimizde bıraktı ve nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Tuhaf köy isimleri tabelalarda beliriyor ve arkamızda kayboluyor.

Şoförüm İngiliz bir kadın ve bana Viktoria'nın ne kadar sevimli olduğunu ve kendi çocuklarına sahip olmak için sabırsızlandığını söyleyerek yüzünde bir gülümsemeye benimle sohbet ediyor. Adı Juliet ve gülüşüne bayılıyorum, ancak bugün ne olacağına dair hiçbir fikrim yokken rahatlayıp onunla sohbet etmek benim için zor.

Konstantin, Elyah ve Kirill kasvetli ifadelerle beni yolcu ettiler ama Elyah çok yakında tekrar görüşeceğimize dair bana güvence verdi.

"Geldik, Bayan Aranova."

"Hmm?" Kafamı kaldırıyorum ve dar bir köy yolunda, kapıya giden yolu güllerle kaplı sazdan bir kulübenin önünde olduğumuzu ve etrafta tarlalar olduğunu fark ediyorum. "Burası mı? Gerçekten mi?"

"Bay Zhukov size On Numara'nın beklediğini söylememi istedi." Solar pleksusuma tekme yemiş gibi hissediyorum.

On Numara.

Olivia, yarışma sırasında yan hücremdeydi. Her zaman arkamı kollayan, arkadaşım olan ve diğer kadınlarla birlikte kaçtığında sonsuza dek veda etmek zorunda kaldığım kişi.

Olivia Sparrow, basın toplantısını yapan ve gözlerimi yaşartacak kadar cesur ve güçlü bir şekilde konuşan kişi. Herkese benden bahsetti ve beni asla unutmayacağını söyledi.

Ben de onu hiç unutmadım.

Kollarımdaki Viktoria'ya bakıyorum. Olivia'yı esir alan adamlardan birinin bebeği.

Viktoria'yı kalbime bastırarak, "Köşeyi dön lütfen," diye nefes nefese kalıyorum.

Kulübenin görüş alanından çıkana kadar düşünemem. Yakındaki bir sokakta, Juliet arabayı bir tarlanın yanına çekiyor.

Juliet aynada gözlerimle karşılaşılıyor, kaşları endişeyle kırışmış. "İçeri girmeyecek misin?"

"Girmeli miyim bilmiyorum. Eski bir arkadaşım orada yaşıyor. Son görüşmemizden bu yana çok şey oldu. birbirimize."

"İyi şartlarda mı ayrıldınız?"

"Evet. Ama bu biraz karışık."

"Eğer gerçek bir dostsa, sizi kollarını açarak karşılayacaktır."

Olivia bunu yapardı ve umutsuzca bir arkadaşına ihtiyacım var. Viktoria'ya bakıyorum. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim, lütfen? Bebeği benim için tutabilir misin?"

Juliet gülümsemeye başlar. "Bay Zhukov sorabileceğinizi söyledi. Bebeğe bakmayı çok isterim. Ben normalde bir dadıyım. Şoför değil."

Şaşkınlıkla baktım. Konstantin her şeyi düşünmüş.

Viktoria, Juliet'in becerikli kollarına sarılmışken, derin bir nefes alıyorum ve sokaktan aşağıya, Olivia'nın evinin köşesine doğru yürüyorum.

Burası ne kadar güzel bir yer. Taze bir rüzgar esiyor ve ön tarafta kır çiçekleri var.

Kapı. Olivia burada iyileşiyor olmalı. İyileşmesi için dua ediyorum.

Yolda yürüyorum ve ön kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum.

Olivia'nın koridorda aceleyle ilerlerken neşeyle birine seslendiğini duyuyorum. Yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı açıyor.

Şok içinde donup kalır.

Birbirimize bakıyoruz ve kalbim hızla çarpıyor. O hiç değişmemiş. Hâlâ o uzun boylu, güzel, siyah saçlı, bakır rengi gözlü, güç ve karizma saçan kadın.

Olivia'nın yüzü buruşur ve gözyaşlarına boğulur. "Lilia. Aman Tanrım, Lilia."

Öne atılıp kollarını bana doluyor ve ben de ağlamaya başlıyorum. Sonra gülüyoruz, birbirimizin yüzüne dokunuyoruz ve birbirimizin üzerinden konuşuyoruz.

"Olivia?"

Koridorda bir kadın duruyor ve bize belirsiz bir şekilde bakıyor. Olivia'ya çok benziyor ama birkaç yaş büyük ve gözlerinde daha hüznümlü bir ifade var. Büyük boy kazağı ellerinin üzerinde ve bir çocuk gibi kollarını tutuyor.

Olivia yüzünü siliyor, kulaktan kulağa gülümsüyor. "Bu benim kız kardeşim, Beatrix. Beatrix, bu Lilia.

Sana bahsettiğim kadın."

Beatrix şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu On Bir Numara mı?"

Şok içinde yaşlı kadına baktım. Olivia gösteri sırasında bana kız kardeşinin yıllar önce ortadan kaybolduğunu söylemişti. "Beatrix! Ama sen..."

Olivia o kadar çok gülümsüyor ki kelimeleri güçlkle çıkarıyor. "Kaçtı ve eve geldi. Sadece birkaç hafta oldu. Ve şimdi de sen buradasın! Şu anda her şey çılgınca, başa çıkamıyorum. Gel de çay içelim."

İki kadını kulübenin içinden geçerek çiçek tarhlarıyla dolu güzel bir bahçeye bakan güneşli mutfağa kadar takip ediyorum. Masa eski, yara bere içindeki ahşaptan yapılmış ve Olivia kocaman dökme demir ocağın üzerine kırmızı bir çaydanlık yerleştiriyor.

"Burası harika bir yer," diye nefes alıyorum. "Sıcacık bir hikâyeden fırlamış gibi."

"Teşekkür ederim, burayı seviyorum. Bildiğiniz gibi burayı satın aldım. Her şeyden uzaklaşmak ve iyileşmek için mükemmel bir yer oldu. Ve şimdi Beatrix'in de iyileşebileceği yer burası."

Olivia çay yapıyor ve masaya bir çaydanlık, fincanlar, süt, şeker ve içinde limonlu kek olan bir kutu koyuyor. Ev yapımı gibi görünüyor.

"Beni nasıl buldun, Lilia? Her yerde seni arıyordum," diye soruyor Olivia, pastayı dilimleyip elden ele dolaştırırken.

Çabucak düşündüm. "Özel dedektif."

"Diğer kadınlardan herhangi birini buldunuz mu?"

"Bazılarını internette buldum ama görmek istediğim tek kişi sensin." Merakla yanıp tutuşan Beatrix'e dönüyorum. "Olivia bana senden bahsetti..." Nasıl ifade edeceğimi düşünerek Olivia'ya bakıyorum.

"Beatrix her şeyi biliyor. Bu konuda özgürce konuşabilirsiniz."

Yutkunuyorum. "Mahzendeki kafeslerde. Bana senin kayıp olduğunu söyledi."

Beatrix iki eliyle kupasını kavırıyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Öyleydim."

Olivia kız kardeşine üzüntü ve gurur karışımı bir duyguyla bakıyor. "Beatrix bizden daha zor zamanlar geçirdi ama eve dönmek için çok mücadele etti."

Beatrix başını sallar. "Bunu tek başıma yapmadım. Ben... boş ver. Olivia'yı görmek için

buradasın. Benim hikâyemi dinlemek istemezsin."

Beatrix'in yüzüne acı damgasını vurmuş ve her ne olduysa hâlâ sersemlemiş durumda.

başına gelenleri. "Bana anlatmak istersen duymak isterim." Kız

kardeşler karşılıklı bakışır ve Olivia cesaretle başını sallar.

Beatrix derin bir nefes alır. "Her şey aşık olduğumda başladı."

Bize tehlikeli bir suçluya nasıl aşık olduğunu ama bunu umursamadığını anlatıyor. Yüzümü asmamak ve suçluluk duygusuyla kendi kucağıma bakmamak için mücadele etmek zorundayım.

Kız, aynı. Üç kere.

Beatrix bu adamla birlikte olmak istiyordu ve adam ona tapıyordu. Kulüpleri vardı. Silah ve uyuşturucu satıyordu. Göz alıcı bir yaşam tarzı vardı ve birlikte Avrupa'ya gidip geliyorlardı ama Beatrix için önemli olan onu nasıl güldürdüğüydü. Onu nasıl güldürebildiği. Arkadaşlarının ve ailesinin hiçbiri bu adamın ne iş yaptığını bilmiyordu ama birçoğu ondan tehlikeli hisler alıyor ve Beatrix'i ondan ayrılmaya teşvik ediyordu.

Ama Beatrix ona kalbini çoktan vermişti. Eski hayatını geride bırakarak onunla kaçtı. "Olivia'ya bile güvenmedim. Çok dikkatsizdim." Beatrix kendi aptallığı karşısında başını sallar. "Hey, bu konuda kendini suçlama. Daha sonra, yapabilseydin arardın."

Hikâyenin geri kalanını hayal ettikçe midem bulanıyor. Adam kontrolcü oldu. Tacizci. Korkutucu. Her şey değiştiğinde başvurabileceği kimsesi yoktu.

"Sonra o öldü."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Ne?"

Beatrix'in gözlerinden yaşlar fışkırır. "Onun yanında olmalıydım. Yolda kanlar içinde tek başına öldü. Bazı rakipleri tarafından öldürüldü."

Bir eliyle fincanını sıkıca kavıyor ve yanaklarındaki yaşları siliyor.

"Birini seviyorsanız ve o da sizi seviyorsa, birbirinize sarılmalı, birbirinizi korumalısınız. Bu dünya acımasız ve bir kez gittiler mi, onları asla geri alamazsınız." Gözlerini benimkilere dikti.

"Anlıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Başlıyorum."

Beatrix hikâyesine devam ediyor ve rakiplerinin sevgilisine ait olan her şeyi, kendisi de dâhil olmak üzere nasıl kendilerine aldıklarını anlatıyor. Onu esir tutmuşlar ve seks işçiliğine zorlamışlar.

"Görünürde bir son yoktu. Orada öleceğimi sandım." Gözleri karanlık ve çukur, sonra parlıyor. "Ve sonra geldiler. İki adam, maske takıyorlardı ve başka bir dilde bağırıyorlardı. Rusça gibi geliyordu. Silahları vardı. Beni esir alanlar da aynı dili konuşuyordu ve çok fazla bağırış vardı ama ben hiçbir şey anlamıyordum. Sonra iki adam ateş etmeye başladı. Makine gibiydiler. Oradaki bütün erkekleri öldürdüler ve bütün kadınları dışarı çıkardılar."

Beatrix ürperir ve çayından bir yudum alır. Yaşamış olması gereken şeyler, görmüş olması gereken şeyler. Hayal bile edilemez.

"İşte yine başlıyoruz diye düşündüm. Bu iki Rus pislik bizi daha fazla seks işçiliğine ya da daha kötü bir şeye zorlayacaktı. Bizi bir kadın sığınma evine götürüp bıraktıklarında buna inanmadım."

Şaşkınlıkla arkama yaslandım. Suçlular değil, kurtarıcılar mı? "Adamların kim olduğunu biliyor musun?" Beatrix ve Olivia bakıştılar.

"Gençtiler. Yirmili yaşların ortalarında. Biri çok uzun boylu ve sarışındı, diğerinin ise koyu kıvrık saçları vardı. Sarışın olanın esmer olana Kirill dediğini duyduğumu sandım."

Bir sıçrayışla doğruluyorum ve bileğime çay döküyorum.

Olivia bana bir kağıt havlu uzattı. "Biliyorum. Ben de öyle düşünüyordum."

"Uzun adamın açık mavi gözleri var mıydı?" Beatrix'e sordum. "İkisinin de parmakları dövme miydi?" Beatrix başını sallar. "Evet, vardı ve evet, sadece ellerini ve boğazlarını görebiliyordum ama

dövmeli. Sarışın adam çok çekingen ve ciddiye ama bizi oradan çıkarırken garip bir şekilde güven vericiydi. Koyu saçlı olan pek bir şey söylemedi."

"Bu ne zaman oldu?"

diye sordum. "Altı, yedi hafta önce."

Tam da Konstantin, Elyah ve Kirill'in ketum davranmaya başladığı sıralarda. Eğer bunu yaptılarsa, neden bana söylemediler?

Daha da önemlisi, bunu Olivia ve Beatrix için neden yaptılar? Konstantin özür dilemeyecek kadar kararlıydı. Geçmiş ölmüş ve bitmişti.

Olivia öne doğru eğilir. "Onlardı. Sence de öyle değil mi, Lilia? Yarışmada bizi esir tutan adamlardan ikisi olduğuna eminim. Deli olan ve senin..." Sözüünü kesiyor ama ne söyleyeceğini biliyorum.

Eski sevgilim.

Sadece o benim şu anki sevgilim.

"Ama eğer onlarsa, yarışmadan neredeyse bir yıl sonra neden o iki adamın kız kardeşimi bulup bana geri gönderdiklerini anlamıyorum."

"Belki... belki yaptıkları şey hakkında kötü hissediyorlardır," diyorum yavaşça, cevabı kendim bulmaya çalışarak. Ama eğer durum böyleyse, neden bana bundan bahsetmedi? Eğer Konstantin sonunda iyi bir şey yapıyorsa, bunu bana söylemesini beklerdim.

Olivia bana kuşkuyla bakıyor. "O adamlar mı? Yaptıklarından dolayı kötü mü hissediyorlar? Buna inanmıyorum. Beatrix muhtemelen rakip bir çete tarafından alıkonuluyordu ve onu bir barınağa bırakmak onlardan kurtulmanın en hızlı yoluydu."

Yüzünde çok fazla acı var ve bunun her damlası anlaşılabilir.

"Olivia bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşünüyor ama ben o kadar emin değilim," diye mırıldanıyor Beatrix. "Belki de gösteride yaptıklarıyla ilgili vicdanları vardır. Belki de her şeyi mahvettiğinde sen onlara bir tane vermişsindir, Lilia."

Olivia başını sallar. "Onları düşünmek istemiyorum. Sadece kız kardeşimin geri döndüğünü ve senin burada olduğunu düşünmek istiyorum, Lilia. Burada hep birlikte oturuyor olmamızın beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam."

Ona içten bir duyguyla gülümsüyorum. "Ben de öyle. Gerçekmiş gibi hissetmiyorum."

"Yarışmadan bu yana başına gelen her şeyi bize anlatmalısın."

Göğüslerim ağrıyor. Viktoria'nın bir şişe sütü var ama pompalamam ya da beslemem gerekiyor yoksa kıyafetlerimden sızıntı yapmaya başlayacak. "Yakında tekrar gelip seni görebilir miyim?"

Olivia'nın yüzü düşer. "Hemen gidiyor musun? En azından öğle yemeğine kalırsın diye düşünmüştüm." Beatrix bile şaşkın ve incinmiş görünüyor ve ben bir suçluluk duygusu hissediyorum. "I..."

Ona bebekten bahsetmeliyim.

Viktoria'yı alıp buraya getirmeliyim.

Ama Olivia kaç yaşında olduğunu soracak ve babasının o adamlardan biri olduğunu anlayacak. O çocuğu travma geçirmiş iki kadınla birlikte buraya getiremem ve Olivia'ya akıl almaz acılar çektiren adamlarla birlikte olduğumu fark ettiklerinde yüzlerinin renginin solmasını izleyemem. Bu onun çektiği acıların yüzüne bir tokat gibi iner.

"Seni görmeye geleceğimi bilmiyordum. Bu da benim için bir o kadar sürpriz oldu."

Ben mazeretlerimi sıralarken Olivia ve Beatrix birbirlerine bakıyorlar. Ne demek istediğimi anlamıyorlar ama ayağa kalktığımda itiraz etmiyorlar.

Numaralarımızı değiş tokuş ediyoruz ve sonra Olivia benimle 6n kapıya kadar y6r6y6p bana sarılıyor. Ben vedalaşmaya konsantre olmaya 6alışırken g6ę6slerim onun g6ę6s6nde acıyor.

"Seni görmek harika. Yakında tekrar görüşeceğiz, söz veriyorum."

"Umarım öyledir, Lilia. Nerede..." Kulübenin dışında arabamı arıyor.

"Köşeye park ettim," diyorum ve bir sürü yer varken neden kulübenin önüne park etmediğimi merak ediyor gibi görünürken yüzünde yine bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Seninle yakında konuşacağım, söz veriyorum."

Olivia'yı ilk gördüğümde hissettiğim mutluluğun hâlâ içimde olmasını dileyerek, üzgün, sıkıntılı ve suçlu hissederek oradan uzaklaşıyorum.

Arabaya yaklaşırken, Viktoria'nın açlık çılgınlıklarını duyabiliyorum ve aniden onu beslemek dışındaki tüm düşünceler aklımdan siliniyor. Dürtü o kadar güçlü ki, sanki bir düğme çevrilmiş gibi.

"Umarım iyi olmuştur," diyorum, bebeğe uzanırken aynı anda bluzumun düğmelerini açıyorum.

Juliet ona bir şişe vermek üzereydi, ama o şişenin kapağını yerine taktı ve bir kenara koydu. "O bir melekti, ama seni gördüğü için mutlu."

Viktoria hemşirelik yaparken, onu hafifçe ileri geri sallıyor ve ona gülümsüyorum. Elimde değil. Sadece bir saatliğine gitmiştim ama onu çok özledim.

Arkamdan biri sesleniyor. "Lilia?"

Gözlerim irileşiyor ve donup kalıyorum.

Juliet omzumun üzerinde duran birine bakıyor. Viktoria kucağımdayken yavaşça arkamı dönüyorum. Bu Oliva'ydı ve sadece birkaç adım ötemde durmuş, çıplak bir şok içinde bana ve bebeğe bakıyordu.

Yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Neden bebeğin olduğunu söylemedin? Onu buraya getirmeliydin. Babası kim?"

"I..."

Olivia gözlerindeki şaşkınlığa rağmen gülümsemeye devam eder.

Onun gülümsemesini hak etmiyorum. Onun evine adım atmayı hak etmedim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Benden çok nefret edeceksin."

Olivia benimle çocuk arasına bakarken yüzündeki gülümseme siliniyor. Ayları geri sayıyor.

"Lilia. Bu...?"

Yüzündeki dehşet ifadesinden zaten bildiğini anlayabiliyorum. Bu çocuğun babası bizi hapse atan adamlardan biri.

Olivia, Viktoria'ya bakarak, "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Hangisi? Babası kim?"

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. Bunu anlamak için çok fazla çaba da sarf etmedim. Sadece hepsini Viktoria'nın babası olarak görüyorum.

Olivia bize yaklaştığının farkında bile değil. Viktoria beslenirken gözlerini açıyor ve güneş ışığı yüzüne vuruyor.

"Yaralı olan," diye fısıldıyor Olivia ve içinden bir ürperti geçiyor. "Bu onun."

Viktoria'ya şaşkınlıkla bakıyorum. Bir süredir gözlerini güneş ışığında görmemiştim ve artık mavi olmadıklarını görüyorum. Mavi-gri.

Kalbim sevgi ve heyecanla doluyor ve erkeklerime ne düşündüklerini sormak için sabırsızlanıyorum- Ve sonra nerede ve kiminle durduğumu fark ediyorum.

Olivia bana baktı. "Elbette senden nefret etmiyorum, Lilia. Bizi kurtarmak için onlarla yatmak zorundaydın. Hamile olduğunu öğrendiğinde büyük bir şok yaşamış olmalısın. Bir bebeğin olacağını ne zaman fark ettin?"

Pozitif çıkan hamilelik testine tutunarak banyoda yere oturup nasıl ağladığımı hatırlıyorum. On

yıllar önceymiş gibi geliyor.

Şok mu? En hafif tabiriyle. "Trieste'de. Babam beni takip etti. Beni zorladı-" Olivia telaşla ayağa kalkar. "Seni neye zorladı?"

Başımı sallıyorum çünkü bu kadar şey yaşamışken ve bakması gereken bir kız kardeşi varken tüm bunları ona yüklememeliydim. "Geçmişim hakkında bilmediğin çok şey var. Birlikte kilit altındayken sana anlatamadığım o kadar çok şey vardı ki çünkü seni korumaya çalışıyordum. Babam iyi bir adam değildi ama artık öldü. Muhtemelen bilmen gereken tek şey bu."

Saklamaya çalışsa da gözlerinde acı parlıyor. "Bana anlatabilirsin. Yani, buradasın. Benden saklamanı istediğim hiçbir şey yok, en azından bir bebek." Viktoria'nın yanağına dokunmak için uzandı.

Viktoria'yı göğsümde koruyarak bir adım geri çekiliyorum.

Olivia'nın kaşları çatılır. "Lilia, neler oluyor? Bebeğine zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" Tam tersi.

Sana zarar verecek.

"Anlamıyorsunuz. Ben... onlarla birlikteyim." Bu sözleri ona söylemek acı veriyor çünkü benden nefret edeceğini biliyorum. Sadece onlarla birlikte değilim.

Onları seviyorum.

Bu sabah beni bebeğimle birlikte arabaya bindiren, arkadaşımı ve kurtardıkları kız kardeşimi tekrar görmemi isteyen üç adam. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Arkadaşım ve sevdiğim adamlar arasında seçim yapmak zorundayım ve bu çok acı veriyor.

Ama ben onları seçiyorum.

Her zaman onları seçeceğim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından. "Ben giderim. Bana bakmak zorunda değilsin. Beni bir daha asla görmeyeceksin, ya da onları. Buraya asla gelmeyecekler. Sen ve kız kardeşin güvendesiniz. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

Juliet bizi biraz yalnız bırakmak için bizden uzaklaştı, ama arabanın kapısını açmak için aceleyle öne atıldı.

"Bekle."

Olivia çakılların üzerinden bize doğru geliyor ve ben yavaşça ona dönüyorum.

Çocuğa bakarken gözlerinde çok fazla acı var ama aynı zamanda yumuşaklık da var. Sonunda gözlerini benimkilere dikti. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama bizim için yaptıklarına inanıyorum."

Gözlerimi sıkıp kısa süreliğine kapatıyorum. Her şeye rağmen On Bir Numara'ya hiç inanmamış olması gerektiğini söylemesi kalbimi kırabilirdi.

"Şok olmadığımı söyleyemem. Nasıl yapabildiğinizi anlamıyorum... nasıl yapabildiler..." Viktoria'ya bakarak susuyor. Sonra bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Ama bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin. Yaralı olan..." Kaşlarını çatıyor, onun adını düşünmeye çalışıyor.

"Konstantin."

"Konstantin. Babalık yapıyor mu? İyi bir baba mı?"

Onu masasında, kucağında Viktoria ile bulduğumu hatırlıyorum, onunla yumuşak bir şekilde konuşurken tek eliyle yazıyordu. Kirill onunla birlikte pencerenin önünde duruyor ve tüm kuşları göstererek ona Rusça isimler veriyordu. Elyah onu biberonla besliyor ve ona babası gibi güçlü ve annesi gibi zeki olacağını söylerken gülümsüyordu.

"Öyle. Hepsi öyle."

Gözleri büyür. "Hepsi mi? Üçünün de mi? Çılgın olanı bile mi?"

"Bu bebeğe en çok onun ihtiyacı var. Beni yargılayabilirsin. Ben olsam kendimi yargıladım."

Olivia başını sallar. "Lütfen içeri gel. Lütfen kal. Evime hoş geldin ve hep öyle kalacaksın."

Omzunun üzerinden kulübesine bakıyorum, orada onunla birlikte olmayı arzuluyorum.

"Yapmamalıyım. Bu

kız kardeşini üzme." "

"Az önce sana söylediklerinden sonra gerçekten senin hakkında daha kötü düşüneceğini mi sanıyorsun? Beatrix aşkın karmaşık bir şey olduğunu herkesten daha iyi anlar. Bebeği gördüğünde, belki bu onu gülümsetir."

Tereddüt ediyorum, Juliet'e bakıyorum. "Zamanım var mı?"

Juliet bana gülümsüyor. "Dünya kadar vaktin var. Devam et."

Kucağımda Viktoria'yla kulübeye girdiğimi gören Beatrix'in ağzı açık kalıyor. "Bebek mi? Bir bebeğin mi var?"

Kızıma, tüm bunların ortasındaki küçük mucizeye bakıyorum. "Beatrix, seni oradan çıkaran adamlar. Bu onların kızı."

Beatrix'in yüzünde o kadar çok soru belirliyor ki hangisini önce soracağını bilemiyor.

"Viktoria'yı görürsen üzülürsün diye endişelendim, bu yüzden onu şoförüne bıraktım."

"Çok güzel," diye nefes aldı Beatrix. "Onu tutabilir miyim?"

Oturma odasındaki kanepelere oturuyoruz ve Beatrix Viktoria'yı kucağında sallıyor. Beatrix'in yüzünden yaşlar süzülüyor.

"Bir bebek sahibi olmak istedim. *Onun* bebeğini istedim. Çok şanslısın," diye fısıldıyor şiddetle. Sonra başını sallar. "Özür dilerim, bu duyarsızcaydı. Bu çocuğun babasını sevmiyordun. Hamile olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmış olmalısın."

Derin bir nefes alıyorum. "Öyleydim ama yarışma bittiğinden beri çok şey oldu. Olivia ve beni esir tutan üç adam, şimdi onlarla birlikteyim."

Viktoria uyurken iki kız kardeşe hikâyemi anlatıyorum. Bitirdiğimde, Olivia ve Beatrix bakiştılar.

Beatrix, "Bana yardım ettiler çünkü baba olacaktı," diyor.

Olivia kaşlarını çatır, bir süre bunu düşünür. "Aslında bunu Lilia için yaptıklarını düşünüyorum. Yarışmada hepsi ona çok kapılmıştı. Yetkinin kendilerinde olduğunu düşündüler ve içlerindeki öfkeyi bizden çıkaracaklarını sandılar ama Lilia onlara bunu istemediklerini fark ettirdi."

Muhtemelen ikisi de haklı. Elyah incittiği kadınlar için çok kötü hissetmiş olmalı. Kirill beni geçmişimden kurtarmak istedi. Konstantin, eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğunu anladı.

"Çok güzel, Lilia," diyor Beatrix, bebeği kız kardeşine uzatırken. Başımı

sallıyorum, boğazım düğümleniyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel bebek."

Olivia parmağının ucuyla Viktoria'nın yanağını okşuyor ve bana bakıyor. "Sana hayatımda ihtiyacım var. Buna izin verecekler mi?"

Çenemi kaldırdım ve gururla dedim ki, "İzin vermek mi? Beni durdurabileceklerini mi sanıyorsun?"

Olivia rahatlamış bir şekilde güler ve gözlerini siler. "Sen gerçekten aynısın Lilia. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam."

O öğleden sonra Viktoria kollarımda arabadan indiğimde, adamlarımın ÜÇÜ DE beni bekliyordu. Yüz ifadeleri, onları daha önce hiç görmediğim kadar endişeli ve umutluydu.

"Onu gördün mü, Lilia? Hepiniz konuştunuz mu?" Elyah soruyor.

Önlerinde duruyorum, bir adamdan diğerine bakıyorum, başımı sallıyorum ve onlara ters ters bakıyorum.

"Sen... Neden bunu bana haftalar önce söylemedin?"

Elyah pişmanlıkla gülümsüyor.

Kirill bir omzunu silkiyor ve bebeğe uzanıyor. "Annem biraz sinirli," diye mırıldanıyor, bebeğin başını öpüyor ve bana muzip bir bakış fırlatıyor.

Konstantin'in ifadesi temkinlidir ve bekler.

"Aylar önce senden istediğim gibi *özü*r dileyemez miydin? İki kelime mi Konstantin? Hayır, sana yardım edebilecekken bunu büyük bir sır haline getirmek zorunda kaldın."

"Peki ya On Numara'nın kız kardeşi ölseydi? Çocuğumun annesinin ağlamasını mı izlemen gerekiyordu?"

Yüzümü ona döndüm. Her şeye bir cevabı var. "Üçünüz arasında beni en çok endişelendiren sendin. Bu çocuğa baba değil, *Pakhan* olmak isteyeceğin için."

Konstantin yavaşça gülümser. "Ne zaman normal bir *Pakhan* gibi davrandım ki? Kadınımı paylaşıyorum. Bana ne yapacağımı söylemene izin veriyorum. Bu pisliklerin bana ne yapacağımı söylemesine izin veriyorum. Senin ayaklarının altındayım *Malyshka* ve hep öyle kalacağım."

Uzanıp yanağıma dokunuyor, gri gözleri daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak. "Lilia Aranova, sen benim sevgilimsin ve her zaman öyle kalacaksın."

"Yaptığın şey için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum şiddetle. "Bunu benim için mi yaptın?"

Viktoria'ya başını sallıyor. "Bunu onun için yaptım, böylece babalarından korkmak yerine onları sevebilecek."

Gözlerimi kapatıyorum, içime bir rahatlama yayılıyor ve gergin kaslarım gevşiyor. Ondan beklediğim cevap buydu ve ben bunu fark etmemiştim bile.

"Bu senin aşkımdan bile daha iyi," diyorum ona.

"Sende de var," diyor ve ağzımı öpüyor.

Elyah öne çıkıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bir keresinde bu salak yalan söylemişti," diye mırıldanıyor Konstantin'e başını sallayarak. "Bize senin büyüleyici bir tanrıça olmadığını söyledi. On Bir Numara'da özel bir şey olmadığını söyledi ve biz de ona inandık. Sonra hepimize yanıldığımızı kanıtlamanı izledik." Beni usulca öptü. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren sevdim, Lilia Aranova. Bu ev senin için her zaman güvenli olacak. Yemin ederim."

Elyah bana her zaman çocuksu göründü, bazen tatlı, bazen korkutucu, ama şimdi bana ne istediğini bilen ve kendi kalbine olduğu kadar benim kalbime de güvenen bir adam olarak bakıyor.

Alnını benimkine bastırıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum şiddetle.

Kirill bana doğru yürüyor ve çenesini dudaklarımı onunkilere çevirmemi istediğini belli edecek şekilde sallıyor, ben de öyle yapıyorum.

Elyah kenara çekilirken Kirill kısık bir sesle, "Sen ve bu bebek ne zaman bir saniyeden fazla gözümün önünden kayboldanız aklımı kaçırıyorum. Eğer mümkün olsaydı, seni kendime bağlardım. İkinizi de." Çenesi sıkıştı ve sertçe yutkundu. "Ama bu mümkün değil, onun yerine her gidişinde ve bana geri döndüğünde, benim gibi bir bok parçasının bir kez bile hissetmeyi hak ettiğinden daha fazla sevinç duyacağım."

Kolları beni ve bebeği sarmışken beni sertçe öpüyor.

"Her zaman bana geri dön, *detka*."

Başımı sallıyorum, kalbim onun geçmişinde dökülen tüm kanları hatırlayarak kanıyor. Babası tarafından dövülen küçük çocuk. Hiç yaşayamayan bebek. Acımasızca ölen annesi ve büyükannesi ve büyükbabası. Hepsi birer hayalet, ama hepsine katlanan adam burada.

Eğer kaçarsam, elinde ne

kalacak? "Söz veriyorum,"

diye fısıldıyorum.

Eve dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve omzumun üzerinden rahatça sesleniyorum, "Bu arada Olivia,

Beatrix ve ben hanginizin babası olduğunu bulduk."

"Lilia! O benim mi? Benim olduğunu biliyorum,"

diyor Elyah. "Aptal olma Elyah. Ben ilktim."

Konstantin onlara "Birincilik bir şey ifade etmez," diye hatırlatıyor.

Onlar arkamdan tartışmaya devam ederken ben sırtarak eşikten geçiyorum. Belki onlara söylerim, belki de söylemem. Hepsi kalplerinde Viktoria'nın babası ve önemli olan da bu.

Salona adım atıyorum ve dördüne bakmak için geri dönüyorum. İşte tüm güzel adamlarım ve kızımmla birlikteyim. Sevgi dolu.

Sonunda eve döndüm.

Lilia

T o yakut güneş ışığında parıldıyor, cömert, kırmızı bir taş biraz bakım ve temizlikle hayata geri döndü. Antika kolyeyi masanın üzerine koyup ona bakıyorum.

Çok güzel.

Ve oldukça iyi bir keşif. Bu parçayı özel bir yanı olduğunu hissederek bir emlak satışından aldım. Yapımcısının işaretinden bu parçanın on dokuzuncu yüzyılda Almanya'da yapıldığını keşfedebildim ve biraz temizlik ve hala yapılması gereken küçük bir onarım çalışmasıyla, bir kez daha bir düşes için uygun olacak.

Viktoria neredeyse bir yaşında ve onu doğurduğumdan beri soyum hakkında düşünüyorum. Özellikle de kadın soyunu ve Rusya'nın tarihine kadar uzanan uzun bir kadın soyundan bana aktarılan gücü. Ben çocukken *Babulya*'nın bizi beslemek ve ısıtmak için annesinin mücevherlerini nasıl sattığını hatırlıyorum. Annemin madalyonunu okuldaki kabadayı yüzünden bir kanalizasyonda nasıl kaybettiğini yüreğim acıyarak hatırlıyorum.

Ailemizdeki kadınlara ait kızıma aktarabileceğim somut bir şeyim olmayacak ama zamanı geldiğinde ona onlardan bahsedebilir ve onun için bir rol model olabilirim.

Ve böylece yeni bir şeyler öğreniyorum. Bir hevesle mücevherler ve mücevher tarihi hakkında okumaya başladım ve dünyadaki tüm çeşitli değerli taşların, dünyanın derinliklerinde, kesilip parlatılarak hazinelere dönüştürülebilen renkli kaya yığınlarından nasıl oluştuğunu büyüleyici buldum. Daha fazla kitap aldım ve değerli taşların nasıl derecelendirileceğini öğrendim. Mücevher yapımının tarihini, metal türlerini ve stillerini, bir parçayı neyin değerli kıldığını öğrendim.

Viktoria bebek arabasındayken antikacıları ve rehinci dükkanlarını ziyaret etmeye başladım ve antika mücevherlere karşı bir ilgim olduğunu keşfettim. Bana annemi ve *Babulya*'yı hatırlatan parçalar. Bir zamanlar güçlü kadınlara ait olduğunu hayal etmekten hoşlandığım güzel parçalar. Ne zaman yeni bir parça alsam, eski sahibini ve bu küpeleri takarken ya da bu kolyeyi en sevdiği elbiseyle eşleştirirken nasıl hissettiğini merak ediyorum. Ne kadar çok tarih yaşamış olmalı. Ne çok kahkaha atmıştır. Ne çok gözyaşı dökmüştür.

Birkaç hafta önce, Konstantin'in elmaslarını satmak için rehinci dükkânının sahibiyle anlaşma yaptığım sırada Trieste'de satın aldığım madalyonun hâlâ bende olduğunu hatırladım. O sırada Viktoria'ya hamileydim. Hamileliğimin o kadar erken bir dönemindeydim ki, hâlâ onun varlığını

kabullenmeye çalışıyordum. Kolyeyi ışığa tutup inceledim ve aslında oldukça güzel bir parça olduğunu fark ettim.

Bu, kuyumcuda gerçekte ne yaptığımı gizlemek için babamı yeterince uzun süre kandıran madalyondu.

Annem bu madalyonun içinde. *Babulya* da öyle, ben de öyle. Hepimizin hikâyesini barındırıyor. Bu, kızıma bırakabileceğim yeni bir aile yadigârı. Onu temizledim ve içine Viktoria'nın fotoğraflarını koydum ve şimdi elimden geldiğince sık takıyorum.

Gülümseyerek, yakın zamanda satın aldığım, temizlediğim, küçük onarımlar ve değişiklikler yaptığım ve hepsini kâr amacıyla üst düzey mücevher satıcılarına satacağım altı antika parçaya bakıyorum.

Tamir etmemi bekleyen dört kırık mücevher parçası daha var ama henüz bu beceriye sahip değilim. Önce gümüşçülük ve kuyumculuk öğrenmem gerekecek ve şimdiden alabileceğim kursları araştırıyorum.

Daha önce hiç kendime ait yeteneklerim olmamıştı. Bir eş ve ev kadını olmaktan başka bir şey olmama asla izin verilmedi, ama şimdi istediğim her şey olabiliyorum. Erkeklerim de bana çok destek oldu. Konstantin bana ikinci katta yavaş yavaş atölyeye dönüştürdüğüm bir oda verdi. Elyah ona değerli taşlar ve mücevher tarihi hakkında öğrendiklerimi anlatmamı çok seviyor. Kirill benim için gerçekten güzel parçalar çalmayı teklif etti ve ciddi olduğunu anlamadan önce kahkahalara boğuldum. Ona bunu yapmayacağına dair söz verdirdim çünkü tüm ticaretimin meşru olmasını istiyorum.

Salondan bir hareket geliyor ve Kirill'in yırtık siyah bir kot pantolon ve dar siyah bir tişört giymiş, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti ile kapı aralığında uzandığını görüyorum.

"Meşgul müsün?"

Masama şöyle bir göz gezdirip gün içinde yapmak istediğim her şeyi bitirip bitirmediğimi kontrol ediyorum.

Viktoria bir süre daha uyuyacak. "İşim bitti. Neden?"

Gülümsemesi genişler. "Saklambaç."

Kirill'in sözleri içime sıcak kıvılcımlar gönderiyor. "Kim saklanıyor ve kim sayıyor?" "Sen saklanıyorsun. Sayıyorum. Bir... iki..."

Masamdan fırlayıp aceleyle yanından geçiyorum ve koridorda koşmaya başlıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, gözlerini kocaman açmış beni izlediğini görüyorum.

"Dikizlemek yok, seni hilekâr!" Merdivenleri hızla çıkarken neşeyle sesleniyorum. Bir sonraki katta saklanacak iyi bir yer ararken kalbim küt küt atıyor. Kirill kokumu almakta çok iyi, ama bir gün onu alt etmeye kararlıyım.

Kovalamacayı daha da lezzetli kılan şey, bir keresinde elinde bıçakla kanlar içinde beni gerçekten nasıl avladığını hatırlamak.

Belki berbat ama biz seviyoruz.

Konstantin'in odasındaki gömme dolaba henüz saklanmadım. Her zaman çok açık görünüyordu, ama belki de bu bugün benim lehime olabilir.

Konstantin'in takım elbiseleri ve sıra sıra dizilmiş cilalı deri ayakkabılarıyla dolu küçük odaya koşup kışlık paltoların arasına saklanıyorum. Adamın hepimizin toplamından daha fazla kıyafeti var.

Kapı bir an sonra açılıyor ve ben nefesimi tutup kıpırdamamaya çalışıyorum. Beni bu kadar çabuk bulması hiç adil değil.

"*Solnyshko*, benim," diye fısıldar. "Kirill ile mi oynuyorsun?"

Kafamı uzatıyorum ve Elyah'ın orada durduğunu görüyorum, yumuşak renklerde desenli bir gömlek giymiş, önümde yarı çıplak olmak için bahane olarak üzerine kahve dökmek niyetiyle satın

aldığına çok benziyor. Böyle gömlekler içinde ağız sulandırarak kadar iyi görünüyor, kumaş kaslarına yapışıyor ve gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyor.

Elyah beni görüyor, sonra kapıyı kapatıp arkasından kilitliyor. "Kapıları kilitlemeye izniniz yok. Bu Kirill'in koyduğu bir kural."

Beni paltoların arasından çekip çıkardı. "Onunla oynamıyorum. Seninle oynuyorum."

Mükemmel bir noktaya değindi.

"Bugün geldin mi?" diye mırıldanıyor, boğazımı öpüyor ve ben başımı sallıyorum. "O zaman yere yat ki seni yalayabileyim."

Söyleneni yapıyorum, iç çamaşırimdan sıyrılıyorum ve yere düşerken elbisemi yukarı çekiyorum.

Elyah kalçalarımın arasına giriyor ve beni yere yatırmadan önce bir öpücük veriyor.

İlk yalamasını yapıyor ve inliyor.

"Şşş, Kirill beni arıyor," diye mırıldanıyorum ve Elyah kalın parmaklarından birini amımın derinliklerine kaydırırken hemen yumuşak bir zevk çılgılığı atıyorum.

Birinin kapıyı açmaya çalıştığını duyduğumda ihtiyaçtan nefes nefese kalmıştım. "*Detka*. Kuralları mı çiğniyorsun?"

"Hayır," diye sesleniyorum, sesim gelmeye o kadar yakın ki burada ne olduğu çok açık.

"Elyah, seni bok parçası. Onunla oynuyordum."

Elyah arkadaşını duymamış gibi davranıyor ve bir parmağını daha amıma sokuyor. İki kalın parmağı içimde titreşirken ve dili klitorisime karşı çok yoğun bir şekilde kayarken, her şeyin tüm anlamını kaybediyorum ve yüksek bir çılglıkla boşalıyorum.

Ben hâlâ sırtüstü yatmış nefes nefeseyken Elyah sırtarak kapıyı açıyor. "Kusura bakma dostum. Seni orada duymadım."

Kirill onu itiyor ve yerde yatan bana dik dik bakıyor. "Oh, hayır. Beni buldun. Tekrar saklanayım mı?"

Kirill'in çatık kaşları, dizlerimi açmış ve elbisem belime dolanmış halde bana bakarken yumuşuyor. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Beni ayağa kaldırıp omzunun üzerinden geçiriyor ve beni yan odaya taşıyıp Konstantin'in yatağına bırakırken gülüyorum.

"Zaten asıl istediğim de buydu," diyor bana, soyunmaya başlarken.

Göğsünde yeni bir dövme var. Kiril alfabesiyle Viktoria'nın adı. Elyah'ın sırtının üst kısmında da aynıysından var. Kızımızın adını bedenlerine yazdırdıklarını gördüğümde ağladım. Dövmeleri, Konstantin'in onun biyolojik babası olduğunu söylediğim günün ertesinde yaptırmışlardı.

Elyah bana, *o bizim de kızımız ve onu seviyoruz*, dedi.

Bir an sonra, Kirill ve Elyah'ın çıplak bedenleri arasında sıkışmıştım ve her ikisinin de sikleri girişime çarpıyordu.

İçime ilk kimin gireceği konusunda birbirleriyle çekişiyorlar, Elyah Kirill'in bileğini tutup elini belimden çekiyor. Kirill Elyah'ın omzunu iterek dengesini bozmaya çalışıyor. Bunu yaparken bana karşı her zaman dikkatli davranıyorlar ama gözlerindeki parıltı bana bu güreş müsabakasını ne kadar ciddiye aldıklarını gösteriyor. Ve birbirlerine karşı dikkatli değiller.

"Ha. Seni yendim," diye inliyor Elyah, olabildiğince derine sokarak.

Kirill hüsrarla dolu bir şekilde homurdanıyor. "Oyunumu mahvettin. Kadınımı bir kez daha elimden aldın."

Detka, seni şimdi becermem gerek. Kıpırdama."

Elyah'nın sikinin yavaş, baygın itişlerinde kaybolmuştum ve tek gözümü açtım. "Ne?"

Elyah çoktan anladı ve vücudumu daha iyi bir pozisyona getiriyor. Kirill parmaklarına tükürüp sikine masaj yapıyor ve sonra başını amımda hissediyorum. İçimde Elyah'a katılmaya çalışıyor.

"Oh, kahretsın-" diye nefes nefese kaldım, Kirill'in omuzlarına tutunup kendime baktım. İkisinin de sığması mümkün değildi ama kimsenin aklına bir fikir geldiğinde bu ikisi kadar kararlı

olamayacağını unutmuşum. Sırtımı arkamdaki Elyah'nın göğsüne yaslayarak kollarında gevşememe izin verdim.

Elyah hareketsiz duruyor ve Kirill'in Elyah'nın uzunluğu boyunca içime kaydığını hissettiğimizde ikimiz de inliyoruz. "Gidecek kendi yataklarınız yok mu?" diye soruyor kapı aralığından bir ses.

Konstantin'e nefes nefese gülümsüyorum, az önce yakalandığımız için dişlerim suçlulukla alt dudağıma batıyor. Ama çok da suçluluk duymuyorum çünkü şu anda harika vakit geçiriyorum.

Bana bakıyor ve gördükleri karşısında şaşırmış gibi başını yavaşça yana eğiyor. "İki sik. Açgözlü değil misin?"

"Kim, ben mi?" İki infazcısı içimin derinliklerine doğru ilerlerken sözümü kesiyorum. Kirill parmağıyla *Pakhan*'ını işaret ediyor. "Sen mi? Siktirip gidebilirsin."

Konstantin gülüyor ve bize doğru geliyor. "Neden geleyim ki?" "Çünkü yumurtlama döneminde."

Şok içinde başımı kaldırdım. "Ben neyim?"

Elyah kaşlarını çatarak bana bakıyor. O ve Kirill birlikte mükemmel bir ritim buldular. "Günleri takip etmiyor musun, *solnyshko*?"

Viktoria'yı emzirmeyi bitirir bitirmez başlayacağımı söyledim ama hiç alışkanlık edinemedim.

"Belki bir sonraki çocuğu da istiyorum. İyi olan kazansın," diyor Konstantin.

Kirill başını sallıyor. "Kusura bakmayın. Yerimiz yok. Ne şimdi, ne de bu ayın geri kalanında. Gelmek istiyorsan Lilia'dan kibarca oral seks iste."

Elyah arkadaşına sırtıyor. "Yüzücülerin için endişeleniyor musun Kirill?"

"Hayır, bir sürü küçük Kostyas yetiştirmenin ne kadar zor olacağını düşünüyorum."

Elyah'nın yüzündeki gülümseme kaybolur. "Bunu hiç düşünmemiştim. *Solnyshko*, sen tekrar hamile kalana kadar onun içine girmesine izin verme."

"Elbette," diyorum, Konstantin'in pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp sert aletini eline almasını izlerken. "Ben orgazmın ortasındayken herkesin sikinin ve dölünün nerede olduğunu takip edeceğim."

Yaklaştığında ona uzanıyorum ve onu ağzıma götürüyorum. Dördümüzün bir arada olmasına bayılıyorum.

Onu yavaşça emerken, pazusunu tutuyorum, avucum oradaki Viktoria dövmesinin üzerinde. Sol kolunun iç tarafında. Kendi deyimiyle, kalbine yakın.

Gözlerim kapalı ve biri parmaklarıyla klitorisimi okşuyor. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Tek düşündüğüm Konstantin'in ağzımda ne kadar lezzetli ve ağır hissettirdiği ve hem Elyah'ın hem de Kirill'in amımı doldurmasının ne kadar iyi olduğu.

"Yaklaştın mı?" Kirill nefes nefese soruyor, ben de başımı sallıyorum. İkisinin birlikte çalışması beni deli ediyor. O gülüyor. "Elyah ile konuşuyordum."

"Evet, çok yaklaştım," diye inliyor Elyah.

Konstantin başımın arkasındaki saçları kavırıyor, nefes alış verişini sertleştiriyor. O kadar güzel ki, tepemde duruyor. Kaslı ve güçlü. Onlara her baktığımda içime işleyen iki erkeğin daha arasında kalıyorum. Onların gücü, aşkımız, tutkumuz beni eziyor ve boğuk bir çığlıkla boşalıyorum.

Konstantin bir inilti çıkarıyor ve dölleri ağzıma doluyor. Elyah ve Kirill beni sıkıca kavırıyor, elleri omuzlarımda, belimde, kalçalarımda ve sertçe içime giriyorlar. Konstantin'i yutuyorum ve sonra başım bir zevk nefesiyle geriye düşüyor.

Üçümüz birbirimize sımsıkı sarılmış halde bitiriyoruz, bir kolum Konstantin'in kalçalarına dolanmışken hepimiz nefeslerimizi geri almak için mücadele ediyoruz.

"İkimiz Lilia'yı tekrar hamile kalana kadar böyle becermeliyiz," diyor Kirill, Elyah'la birlikte

yavaşça geri çekilirken gözlerinde bir parıltıyla.

Elyah bana sırtarak, "Adil olduğundan emin olmanın tek yolu bu," diye onaylıyor.

Lütfen. Sanki ikisi de gecenin bir yarısı benimle gizlice yatağa girip şansın kendi lehlerine olduğundan emin olmayacaklarmış gibi.

Koridorun aşağısından bebek ağlamaya başlar. Viktoria uykusundan uyandı.

"Ben giderim," diyor Konstantin, kalkıp yatak odasının kapısının arkasındaki bornoza uzanıyor.

Viktoria'nın özel bir öfkeyle çığlık attığını duyunca irkiliyorum. "Emin misin? Migrenini azdırabilir. Ben gidebilirim."

"Orada kal, *Malyshka*. Fark etmedin mi? Aylardır migrenim tutmadı."

Kapıdan çıkıp gözden kaybolurken ona bakıyorum. Şimdi düşünüyorum da, onu çok uzun zamandır kan çanağına dönmüş gözlerle ve terli kaşlarla görmemiştim ve bazı günler Viktoria doğrudan kulağına bağırıyor. Bir şeyden memnun olmadığında sesini çok yükseltiyor.

"Bu nasıl oldu?" Yüksek sesle merak ediyorum.

Elyah kolunu belime dolamış, gözleri kapalı bir şekilde yastıklara rahatça uzanıyor ve "O mutlu, *solnyshko*" diye mırıldanıyor.

"Mutlu olmak beyindeki bir kurşunu tedavi etmez."

Kirill ellerini buklelerinin arasından geçirir. "Kurşun kafatasını bile çatlatmadı. Migrenler... psiko-neydi. İngilizcesini bilmiyorum."

"Psikosomatik mi?" "İşte bu."

İki erkeğimin arasına sokulup bunu düşünüyorum. Konstantin'in baş ağrılarının geçmişiyle ilgili çözülmemiş acı ve öfkesinin fiziksel bir tezahürü olduğu ilginç bir teori.

Elyah ve Kirill arasında çok sıcak ve rahat bir ortam var. Bir süre sonra Konstantin kucağında Viktoria'yla geri dönüyor ve Viktoria, babası onu almaya geldiği için mucizevi bir şekilde gülümsüyor. Gözlerindeki gri tonları ortaya çıkaran filli bir tulum giymiş. Saçları sarıya döndü ve acaba bana mı benzeyecek yoksa zamanla babasının gibi koyulaşacak mı?

"Migrenin için çok mutluyum," diye fısıldıyorum, yanağımı Kirill'in göğsüne yaslayarak.

Konstantin yanımdaki yatağa uzanıyor ve Kirill, tombul elini onun işaret parmağına dolayan Viktoria'ya uzanıyor.

"Konuştuklarımız hakkında ne yapmak istediğine karar verdin mi?" Konstantin soruyor.

Birkaç hafta önce bana sordukları soruyu kastediyor. Onlardan biriyle evlenecek miyim?

Resmi olarak. Yasal olarak. Hepsi erkek olmak istediklerini söylediler, ama bu bana bağlı.

Konstantin çok geleneksel biri ve onu seçmemi istediğini söyleyebilirim. Başından beri amacı evlenmekti.

Elyah kimi seçtiğimi umursamıyormuş gibi davranıyor ama gözlerindeki özlemi görebiliyorum. Kirill'i okumak daha zor ve benimle evlenmek istemesi konusunda şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum.

"İçinizden birini seçmek çok zor. Aramızdaki ilişkiyi bozmak istemiyorum..." Bunu tarif etmenin doğru yolunu bulmakta zorlanıyorum. "Birbirine çok iyi uyuyor."

"Değil mi," diye mırıldanıyor Elyah boynumu öperken ve sesindeki eğlenceden az önce yaptığımız şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum.

Konstantin'in sıcak eli saçlarımı düzeltiyor ve Viktoria tatlı tatlı gevezelik ederken aklım mevcut mücevher tasarımlarımda geziniyor.

Gözlerim açıldı. "Ben hallederim."

Ama bunu gerçekten yapabilir miyim? Bu benim yeteneklerimin çok ötesinde. Ama ne istediğimi tarif edersem biri yapabilir.

Ayağa kalkıp kendimi sıcak beden yığınınđan kurtarıyorum ve Viktoria da dahil olmak üzere hepsine birer öpücük veriyorum,

ve odadan aceleyle çıkın.

İpek bir bornoza sarınmış, yatağında saçlarım başımın etrafında dönerken atölyeme koşuyorum ve masanın üzerindeki eskiz defterini kapıp yeni bir sayfaya geçiyorum.

Bunu doğru yapmak bir hafta sürüyor, taslaklarımı kitaptan koparıyor ve hayal kırıklığı içinde top haline getiriyorum.

Hâlâ çizim ve tasarım yapmayı öğreniyorum ama mükemmel olması gerekiyor çünkü bu *biziz*.

Sonunda hepsine bir mesaj gönderdim ve çalışma odama gelmelerini istedim.

Hepsi masamın yanında toplandığında Elyah "Kararınızı verdiniz mi?" diye sordu.

"Kararımı verdim." Hepsine gülümsüyorum, beklentiyle nefesim kesiliyor. "Hiçbirinizle evlenmeyeceğim."

Bana boş boş bakıyorlar.

Acele ediyorum. "Daha doğrusu, hepinizle evleneceğim. Bir bakıma. İşte, şuna bakın."

Eskiz defterimi açıyorum ve onlara bir tasarım gösteriyorum. Birbirine uyan üç halkadan oluşan bir alyans, onlarla birlikteyken tam olarak nasıl hissettiğimi anlatıyor.

Konstantin için zümrüt kesim pırlantalı süslü ve dekoratif bir bant, çok geleneksel ve güzel.

Elyah için dairesel kesimli bir pırlanta ve etrafına yerleştirilmiş küçük pırlantalar, ışıldayan bir güneşe benziyor, çünkü bana her zaman güneş ışığım derdi.

Kirill için kare bir elmas, kendisi gibi keskin ve nokta atışı, bant üzerinde geometrik bir desen.

Yerleşim düzenleri üst üste biniyor ve birbirini tamamlıyor, tıpkı erkeklerimin yaptığı gibi.

"Hepsi çok saf, beyaz elmaslar ve ayarlar beyaz altın olacak. Hepsiniz ne düşünüyorsunuz?"

Elyah eskiz defterini benden alıyor ve yakından inceliyor. "*Solnyshko*," diye mırıldanıyor gülümseyerek,

Tasarımımı hemen anlıyor. Kitabı Konstantin'e uzatırken kalbim hafifliyor. "Bayıldım buna."

Konstantin tasarımı inceler ve onaylarcasına başını sallar. "Çok güzel, *Malyshka*."

Sonunda Kirill kaşlarını birbirine çatarak sayfaya sertçe bakıyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

Ya nefret ederse?

Bana baktı. "Her birimize bu yüzüğe uygun alyanslar yapabilir misin? Yüzüğün benim için tasarladığın kısmını kendim için istiyorum."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Bunu hiç düşünmemiştim ama bir erkeğin alyansının kordonunda aynı tasarımın olması ona yakıştırdı. Diğer iki erkeğe de kendi tasarımlarını taşıyan yüzükler yakıştırdı. Ne de olsa yüzüğün her bir parçası kim olduklarından ilham alıyor.

"Ben tasarlayabilirim ve dört halkayı da birine yaptırabiliriz. Hepsiniz ne düşünüyorsunuz?" Her birine dikkatle bakıyorum. "Bunun evlilik olmadığını biliyorum. Yasal olarak değil. Ama bu şekilde, sadece birinizi seçmek zorunda kalmayacağım. Hepsinizi seçiyorum."

Hepsi bakışır ve başlarını sallarlar.

Konstantin alaycı bir tavırla, "İçimizden birini seçmeniz muhtemelen rekabetçi doğalarımıza pek iyi gelmez," diyor. "Sadece yasal olarak olsa bile."

Elyah beni dikkatle izliyor. "Farklı görünüyorsun. Rengin değişmiş. Enerjin değişti."

"Yüzükler yapılacağı için heyecanlı olmalıyım," diyorum gülümseyerek ve eskiz defterimi kapatıyorum. Kullandığımız kuyumcu çok deneyimli biri olmalı, tasarımlarımı yorumlayıp hayata geçirebilecek biri.

Elyah ikna olmuş görünmüyor ve Kirill'e dönüyor. "Tarih nedir?"

Kirill telefonunu kontrol eder. "Lilia. Eğer adet görmeye başlamadıysan, dört gün geciktin demektir."

Hala yüzükler hakkında derin düşüncelere dalmıştım ve sonunda başımı kaldırdım. "Hm?"

Konstantin Viktoria'yı kucağına almış, bana gülümsüyordu. "Hamile misin, *Malyshka*?"

Şaşkınlıkla doğruldum. Bu olasılık aklıma bile gelmemiştir. İçimi bir heyecan kaplıyor ve başka bir bebeği ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. "Olabilirim," diyorum yavaşça.

"Ama bu kimin?" Elyah yüksek sesle merak eder.

"Ya yine Kostya'nınsa?" diyor Kirill, *Pakhan*'ına karanlık bir bakış atarak.

Konstantin başını sallar. "Benim değil. Kirill'in deyimiyle, son döngüsünden bu yana sevgilimizi beslemedim."

Konstantin'le geçen ay yaşadığım tüm karşılaşmaları düşünerek ona bakıyorum. Haklı, yapmadı.

Ve bence bu bilerek oldu.

"Geç kalmış olabilirim ama hamilelik testlerim var," diye fısıldıyorum, gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bir tane alayım mı?"

"Sormana gerek var mı, *Detka*?" Kirill çoktan kapıya doğru döndüğünü söylüyor.

Üst katta, hepsi banyoya geliyor ve üç aşırı hevesli adamın beni bir çubuğa işerken izleyeceğini fark ediyorum.

"Gerçekten sınırlarımız yok, ha?" Hamilelik testini açarak söylüyorum. Konstantin küvetin kenarına oturdu. "Hiç yok."

Testi bacaklarımın arasında tutuyorum ve bir adamdan diğerine bakarak üzerine işiyorum.

"Bunlardan birini son kez almak zorunda kaldığımdan çok farklı."

Bu sefer mutluyum.

Bu sefer olumlu olmasını istiyorum ve banyoda etrafımı saran erkekler? Onları seviyorum.

Hepsi.

Hepimiz konuşmadan testin gelişmesini bekliyoruz. Birbirimize sırtıyoruz ama çok fazla değil çünkü

Test negatif çıkarsa hayal kırıklığına uğramak istemeyiz. Muhtemelen negatif çıkacaktır çünkü dört gün gecikme hiçbir şey değildir.

"İki dakika oldu," diyor Kirill, telefonuna bakarak. Derin

bir nefes alıyorum ve teste bakıyorum.

"Oh, vay canına," diye nefes alıyorum, iki çizgiye bakarak. Gerçekten oluyor ve içim sevinçten başka bir şeyle dolmuyor.

Testi onlara doğru tutup gülümsüyorum. Yüzlerindeki beklenti şimdiye kadar gördüğüm en

güzel şeydi. "Tebrikler, babalar. Bir bebeğimiz daha olacak."

EPİLOG

Lilia

"D "Kız mı erkek mi olduğunu bilmek ister misin?"
Kadın doğum uzmanı lateks eldivenli elleriyle ultrason tarayıcısını karnımın üzerinde tutuyor,
ve her birimize gülümsemek için duraklıyor. Sandalyeye uzandım ve yumruğum ortaya çıktı.
Konstantin'in kucağında üç buçuk yaşındaki Viktoria var. Kirill'in kucağında bebek arabasında Mila var. Mila babasının koyu renk gözlerine ve buklelerine sahiptir ve Viktoria'nın tatlı ve meraklı olduğu yerde, Mila talepkâr ve yaramazlık doludur.
Elyah yanımda, elimi tutuyor ve huzursuzca yer değiştiriyor, gözleri ekrana yapışmış durumda. Ne zaman hamile kalsam bu dansı yaparız ve bu üçüncü sefer de farklı değil.
"Anlat bize. Sakın söyleme. Hayır, bekle, söyle." Elyah ellerini saçlarının arasından geçirir.
"Sürpriz olmalı ama bilmek istiyorum."
Elyah'ı yüzümde bir gülümsemeyle ve ellerimi karnımda kavuşturarak izliyorum. Gücü tükenip acı içinde başını ellerinin arasına aldığı anda ona şunu hatırlatıyorum: "Elyah. Bebeğin cinsiyetini asla öğrenmeyiz. Her zaman doğduklarında öğreniriz, unuttun mu?"
Elimi tuttu. "Ama bu adil değil. Konstantin ve Kirill kızları olduğunu zaten biliyorlar. Oğlum mu yoksa kızım mı olduğunu bilmem gerekiyor."
Bebek muhtemelen Elyah'ın. Yine de bunu bilmek zor. Dördünün arasında işler karışıyor Biz.
Bir kahkaha patlattım. "Çünkü Viktoria ve Mila zaten buradalar."
Kadın doğum uzmanı sabırla tartışmamızı bitirmemizi bekliyor. Üç hamilelikten sonra ve hepsi Her kontrol için ofisine geliyoruz, artık saçmalıklarımıza alıştı. Elyah inleyerek ona dönüyor ve "Teşekkür ederiz ama bekleyeceğiz" diyor.
Konstantin gülümseyerek başını sallıyor. "Çok sabırsızsın Elyah."
"Öpüyorum. Annene bir öpücük vermek ister misin?" Elyah Viktoria'ya sorar ve Viktoria da sanki onun kızıymış gibi kollarını ona uzatır. Tabii ki öyle.
"Annenin iyi kızı kim?" Ona soruyorum, burnunu cimcikliyorum ve önce ondan sonra Elyah'tan dudaklarıma bir öpücük kabul ediyorum.
Kadın doğum uzmanının anlatacak daha çok şeyi var ve bebeğin gelişimini anlatmasını

dinliyoruz. Viktoria başını Elyah'nın omzuna koyar ve gözlerini kapatır. Elyah dalgınca onu sallıyor.

Kollarında bir ileri bir geri.

Omzunun üzerinden Konstantin dudaklarına değen bir gülümsemeyle beni izliyor. Yara izleri yıllar içinde biraz solmuş olsa da yüzünde hâlâ çok belirgin. Onları düzeltmek için ameliyat olmaktan hiç söz etmedi ve edeceğinden de şüpheliyim. Bu yara izleri ona her şeyini kaybetmeye ne kadar yaklaştığını ve onu bugün olduğu adam yapan şeyleri hatırlatıyor.

Ayrıca, sanırım onu daha da korkutucu göstermeleri hoşuna gidiyor.

Randevunun sonunda Kirill ayağa kalkmama yardım ediyor ve jarse elbisemi karnımın üzerindeki yerine yerleştiriyor. Sonra kulağıma nefes veriyor: "Böyle çok seksisin, *detka*. Bana Prag'ı hatırlatıyor."

"Yumruğumla mı?" Gülümsüyorum ve parmaklarımı ensesinde gezdiriyorum. Prag'daki o küçük daire sanki başka bir hayata aitmiş gibi geliyor. O zamandan beri çok şey oldu. Korkmuş, saklanan hamile bir kadındım ama o yer benim için her zaman özel olacak çünkü Prag'daki o apartman dairesinde bu adamlara aşık oldum. Onlar da bana.

Güneş ışığına doğru yürürken derin ve mutlu bir nefes alıyorum. Ailemiz büyüyor. Altı kişiyiz, yedincimiz de yolda. Elyah hariç hepimiz için ailemiz ya gerçek anlamda ya da mecazi anlamda öldü.

Babulya hariç. Eve döndüğümüzde *Babulya*'yı arayıp bebek ve iki torununun torunları hakkında bilgi vermeliyim. Onu çok özlüyorum.

Evde Elyah kızlarımız için krep yaparken o da bana Rusça koçluk yapıyor. Bu adil bir takas çünkü benim Rusçam da Elyah'ın yemekleri de gelişiyor.

Konstantin bir emlak müteahhidiyle toplantı yapıyor ve Kirill işe aldıkları yeni adamları eğitiyor. Güvenlik. Sürücüler. Mali danışmanlar. Kadın ya da erkek, kim olurlarsa olsunlar, Kirill onları sınava tabi tutuyor çünkü kocalarım için çalışmak için güçlü olmaları gerekiyor.

Yasal olarak evli olmasak da ben onlara kocam diyorum, onlar da bana eşim diyor. Biz bir aileyiz, hepimiz.

Kirill bir keresinde bana "Güvenilir olup olmadıklarını da bu şekilde anlıyorum" demişti. "Tur atarken ya da sınav çekerken işin kolayına kaçarlarsa, kovuluyorlar. Onları senin ve kızlarımla etrafında istemiyorum."

Kirill'in evimizin eşiğinden kimin geçebileceğine dair esnek olmayan kuralları var ve bunların hepsini uyguluyor.

Mila doğduğunda Kirill'in yüzünde hiç böyle bir şaşkınlık görmemiştim. Sanki onun gerçek olduğuna inanamıyordu.

"Babanı öldürdüğümüz günü hatırlıyor musun?" diye mırıldandı bir öğleden sonra, uyuyan kızına bakarken.

Karnım guruldadı, çünkü yeni doğmuş bebeğinizi kucağınızda tutarken bu konuyu açmak ne tuhaftı. "Tabii ki. O günü asla unutmayacağım."

"Sana korkunç şeyler düşündürdük. Bebeğini senden alacağımızı ve seni babana teslim edeceğimizi."

O anı düşünüyorum. Çoğu zaman babamın nefret dolu sözlerini ve kazandığını düşündüğünde yüzünde beliren zaferi hatırlıyorum. Ama şimdi başka bir şey hatırlıyorum. Ben paniklemeye başladığımda Kirill kolumu tutmuştu.

"Bunu yapmak istemedin," dedim usulca, bu dokunuşun ne anlama geldiğini şimdi anlıyordum. Beni ve bebeği düşünüyordu. Katya'yı da düşünüyordu, yardım için nasıl çılgılık attığını ve kimsenin onu dinlemediğini de.

"Yapmak zorunda olduğumuz şey buydu, *Detka*. Ama bazen bunu rüyamda görüyorum ve

Katya da orada, bana bir canavarmışım gibi bakıyor."

Eğildim, buklelerini yana doğru süpürdüm ve alnından öptüm. "O seni affediyor. Ben de seni affediyorum."

Olivia ve Beatrix'e hayatımdaki her şeyi açabildim ve beni asla yargılamadılar. Olivia zaten nazik bir insandı ve Beatrix de bir insanın neden tehlikeli erkekleri sevebileceğini anlıyor. Ya onlara gidiyorum ya da öğle yemeği için bir yerde buluşuyoruz ve kocalarımla tanışmamış olsalar da kızlarımı her zaman hoş karşılıyorlar.

Son öğle yemeğimizde beni şaşırtan şey, Olivia'nın Konstantin, Elyah ve Kirill ile tekrar buluşmak istediğine dair ipuçları vermesiydi, bu yüzden belki bir gün hepimiz bir araya geleceğiz.

Mila'yı emzirmeyi bıraktığımda ve üçüncü bir bebek için denemeye başladığımızda, Kirill sürekli Elyah'ı odama gizlice girip beni hamile bırakmaya çalıştığına dair hikayelerle yaraladı. Doğurganlık dönemimde benimle seks yapanın kendisi olduğundan emin olduğunu söylüyordu. Bir sonraki bebek kesinlikle ondan olacaktı. Hakkını yemeyelim, Elyah onun yüzüne bir kez bile yumruk atmadı.

Gerçek şu ki, Kirill aslında Elyah için her seferinde kenara çekilir ve her zaman karnımda ya da elinde bitirirdi.

"Elyah'a bir bebek ver. Koca yufka yürek bir bebeği çok istiyor," diye fısıldadı kendi yatağına dönmeden önce karanlıkta bir kez.

Sanki bu konuda söz hakkım varmış gibi. Bedenim ne isterse onu yapardı.

Üç Numaralı Bebek, yağmurun pencereleri kırbaçladığı fırtınalı bir sonbahar öğleden sonrasında doğdu. Bir kez daha evde doğum yaptım çünkü karmaşık olmayan doğumlar ve hızlı sancılar yaşadığım için şanslıyım.

Elyah'ın olduğunu hemen anladık. Görünüşe göre Elyah hariç hepimiz. Benden sonra onu ilk kucaklayan o oldu.

"Benim olup olmaması umurumda değil. Onu seviyorum. Ona bak, o mükemmel."

Kirill, Elyah'nın kucağındaki bebeğe şöyle bir bakar ve kahkahayı patlatır. "Nasıl bilmezsin? Elyah, tıpkı sana benziyor."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Konstantin Elyah'nın yanına gider. "Ah, evet. Bunlar Morozov genleri. Gözlerine bak. Çenesine bak."

Elyah bebeğimizin başını elinde tutuyor, onun için tasarladığım alyans parmağında parlıyor.

"Küçük bebek," diye mırıldanıyor ona bakarak. "*Solnyshko*, kızımız için aklınızda bir isim var mı?"

"Ne düşünüyordun Elyah?"

Bir an düşünür. "Peki ya Kira? Bence Kira'ya benziyor." Bunu duyunca gülümsedim. "Mükemmel. Bence ona yakışıyor. Kira."

Konstantin yatağın ucunda duruyor, kollarını kavuşturuyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Üç kız mı? Bize üç kız mı verdin? Şimdi sayıca azız. Onların hileleri ve entrikaları yüzünden hepimiz delireceğiz." Ama bunu söylerken gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum, yorgun ama mutluyum. "Umarım öyledir."

Kızlarımın olması bana annemi ve onun hala yanımda olmasını ne kadar istediğimi düşündürüyor. *Babulya* ile haftada birkaç kez telefonda konuşuyorum ve bana annemin küçüklüğüne dair hikayeler anlatıyor ve ben doğduğumda annemin ne kadar mutlu olduğunu anlatıyor. Bu bana ailemin sevdiğim parçalarına bağlı olduğumu hissettiriyor.

Ama yine de yeterli değil.

Bir sabah Kira ve Mila'yı uykuya yatırdıktan ve Viktoria anaokuluna gittikten sonra adamlarımı aramaya çıktım.

Onları salonda bulduğumda, "Bugün *Babulya'nın* yetmişinci doğum günü," dedim. "Birazdan

onu arayacağım ama önce hepinize bir şey sormak istiyorum."

Kalbim çılgınca atmaya başladı. Hayır mı diyecekler? Yoksa kendilerini evet demek zorunda mı hissedecekler?

"*Babulya*'ya gelip bizimle yaşamasını teklif etmek istiyorum." Üç adam da sessizce bana bakıyor.

Sonra Kirill bir kahkaha patlatır. "O kurnaz cadı mı? Hepimiz onun merhametine kalacağız."

"Evde senin soyundan daha fazla kadın mı var? Tanrı hepimize yardım etsin." Ama Konstantin bunu söylerken gülümsüyor.

Ona yarım bir omuz silkme ve gülümseme veriyorum. "Benim soyumdan gelen kadınları seviyorsun. Seni diken üstünde tutuyoruz. Ama cidden, eğer bu fikirden nefret ediyorsan, bunu unutacağım. Sadece evin geri kalanıyla bağlantılı, mükemmel bir müstakil ek bina olabilecek ekstra bir bina var ve kullanılmıyor."

"Seni ne mutlu edecekse, *solnyshko*," diyor Elyah bana. "Ve ben hepimiz adına konuşuyorum."

Bir adamdan diğerine bakıyorum, rahat ve samimi görünüyorlar. "Hepiniz eminseniz? Ben gidip aramayı yapacağım."

Üç kocamı da öpüyorum ve telefonumu ararken koridorda adeta dans ediyorum. Bir dakika sonra, Amerika'daki numarasını çeviriyorum.

"*Babulya*, doğum günün kutlu olsun!" Onunla birkaç dakika konuştum ve Viktoria'nın büyük büyükannesinin doğum gününü kutladığı bir videoyu daha sonra ona göndereceğime söz verdim. "Sana bir şey sormak istiyorum. Londra'ya gelip bizimle yaşamak konusunda ne düşünüyorsun?"

"Ben mi?" *Babulya* bu soru karşısında şaşırılmış gibiydi. "Evet, sen."

Uzun bir sessizlik oluyor ve ben onun cevabını beklerken irkiliyorum.

"Bence bu iyi bir fikir. Birilerinin hayatınızdaki erkeklere göz kulak olması gerekiyor ki uslu dursunlar."

"Oh, nasıl davranacaklarını öğrendiler. Bunun için endişelenmeyin." "Hmmp. Göreceğiz."

Telefonumu yere bırakırken sırtıyım ve adamlarıma haberleri mesaj atıyorum.

LILIA: *Babulya gelip bizimle yaşayacağını söylüyor.*

Elyah: *Senin adına çok sevindim Solnyshko.*

Kirill: *Tanrı hepimize yardım etsin.*

Konstantin: *En azından dördümüzün bir araya getirebileceği iyi bir akraba var.*

Elyah: *Bu bana şunu hatırlattı. Kız kardeşlerimden ziyarete gelmelerini isteyeceğim. Onları çok uzun zamandır görmedim.*

Lilia: *Bu harika bir fikir. Bize ve işlevsel aile ilişkilerimize bakın. Birdenbire bu evde tadını çıkarabileceğimiz o kadar çok şey oldu ki.*

Elyah: *Haha. Belki de. Sen benim otoriter kız kardeşlerimle tanışmadın.*

Evi misafirlerimiz için, ek binayı da *Babulya* için hazır hale getirmek üzere işe koyuldum. Neyse ki burası büyük bir ev çünkü Elyah'ın üç kız kardeşi, iki kocası ve tüm çocukları iki haftalığına kalmaya geliyor, yani bu çatı altında fazladan on dört kişi var.

Onlarca yıldır depo olarak kullanıldığı için ek binanın yenilenmesi gerekmektedir. Mutfak, oturma odası ve ebeveyn banyosu bulunan tek yatak odalı bir birim için yeterli alan var. İnşaatçılar, *Babulya*'nın bol miktarda doğal ışık alabilmesi ve güzel bahçeye bakabilmesi için oturma odasına ve yatak odasına büyük pencereler yerleştirir. Çiçekleri ve kuşları izlemeyi her zaman sevmiştir.

Bu arada Elyah'ın kız kardeşleri de aileleriyle birlikte gelir. Kardeşlerine kıyasla hepsi ufacık ama yine de onun saçlarını karıştırıyor ve onunla ablalarının şefkatli otoritesiyle konuşuyorlar.

Elyah'ın ailesinden kimse fazla İngilizce konuşmuyor ama Rusçam, basit kelimeler kullandıklarında bana söylediklerinin çoğunu anlayabileceğim kadar ilerliyor. Eğer kaybolursam Elyah tercüme etmek için yanımda oluyor.

Tüm kız kardeşleri çocuklarımızdan çok memnun ama özellikle Kira'ya bayıldılar.

Kız kardeşlerinden biri "Babası gibi çok sevimli," diye mırıldanıyor.

Bir diğeri Elyah'ın yanağını çimdiklemek için uzanarak, "Ne şirin bir bebektir," diyor. Elyah onun elini uzaklaştırıyor. "Beyaz-sarı saçları ve kocaman mavi gözleri vardı. Nadiren ağlasa da her zaman çok ciddiye." "

"Şımarık," diye ekliyor bir başka kız kardeş sırtarak.

"Ama çok korumacı. Beş yaşındayken bana havlayan bir köpeğin önüne attı kendini.

Köpek onun iki katı büyüklüğündeydi."

Elyah'ın çocukluğuna dair umabileceğim tüm hikayeleri anlattılar, çoğu komikti ve onun küçük bir çocuk ve genç bir delikanlı olarak ele avuca sığmaz biri olduğunu anladım.

"Hepiniz kız çocuk sahibi olmaktan endişe ediyorsunuz," diyorum ona sırtarak. "Şimdi ben erkek çocuk sahibi olmaya başladığımda hepimizin nasıl başa çıkacağını merak ediyorum."

Elyah daha fazla çocukla ilgili yorumumu Konstantin ve Kirill'e iletir ve hepsi de yeni bir çocuk için denemelere başlamaya hevesli. Onlara Kira büyüyene kadar beklemeleri gerektiğini söylüyorum çünkü onunla geçirebileceğim tüm bebeklik aylarının tadını çıkarmak istiyorum. Çok hızlı büyüyorlar.

Viktoria ve Mila kuzenleriyle oynamayı en az benim kayınbiraderlerimi tanımayı sevdiğim kadar seviyor ve ev koşuşturan, bağırarak, şarkı söyleyen çocuklarla dolup taşıyor. Ben çocukken bunu hiç yaşayamadım ve kızlarımın bunu deneyimlemesi beni çok mutlu ediyor.

Elyah'ın ailesi yakında döneceklerine dair söz vererek Rusya'ya geri döner ve *Babulya* da çok geçmeden gelir.

Konstantin arabadan inmesine yardım ederken *Babulya* görkemli bir şekilde etrafına, eve, kocalarına sert sert bakıyor. Kemikli omuzlarına püsküllü bir şal dolamış, siyah bir elbise, siyah çoraplar ve sağlam siyah ayakkabılar giymiş. Eski taşra duygusu güçlü bir parfüm gibi üzerine sinmiş ve acaba bunu kocalarına neyle uğraştıklarını hatırlatmak için bilerek mi yapıyor diye merak ediyorum.

Babulya'yı karşılamak için öne çıkarken Viktoria'yı kollarıma alıyorum ve bir an için bu heybetli kadından korkup yüzünü saklayacağından endişeleniyorum.

"Büyüdüğümde tıpkı *Babulya* gibi olmak istiyorum."

Gülüyorum ve Viktoria'nın yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ve öyle de olacak, aşkım."

Salona oturduğumuzda, Rus çay bardaklarında çay ve Viktoria ile birlikte pişirdiğimiz biraz tuhaf reçelli tartları servis ediyorum. *Babulya* büyük torunlarından çok memnun ve onlara ne kadar iyi ve güzel kızlar olduklarını söylüyor ve ben de boğazımda bir yumruyla, hayatımdaki tek gülümsemenin onunki olduğu bir zamanı hatırlıyorum.

"Memlekette ne var ne yok?" *Babulya*'ya soruyorum, çünkü orada arkadaşları olduğunu ve onları takip edeceğini biliyorum.

Konstantin, Elyah ve Kirill, *Babulya'nın* Amerika'nın o bölgesindeki Rus toplumu hakkında anlattıklarını ilgiyle dinlerler, özellikle de Elyah çünkü aynı insanlardan bazılarını tanımaktadır.

Elyah öne doğru oturur ve elleri kucağında kalan *Babulya*'ya reçelli tart tabağını uzatır.

"Çok yakışıklısın," diye suçlar. Elyah donakalır ve kafası karışmış görünür. "Senden zaten hoşlanıyorum ve bunun nedeni güzel bir yüzün olması."

Dudaklarımı büzüyorum ve gülmemeye çalışıyorum. "*Babulya*, yüzüne engel olamıyor. Yüzünü seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum."

Tekrar yerine oturur ve dikkatlice şöyle der: "Yıllar önce senin evinde söylediklerimde ciddiydim. Lilia'yı tekrar incitmektense ellerimi kesmeyi tercih ederim."

Viktoria, yetişkinlerin ne hakkında konuştuğundan habersizdir. Yanındaki yerinden kalkıp *Babulya*, diğer kanepeye geçer ve Elyah'ın yanına tırmanır. "O

senin kızın değil ama sana güveniyor."

Elyah kollarını Viktoria'ya doluyor ve Viktoria yanağını onun omzuna yaslıyor. Büyükanne bakişları soğuklaştı. "O benim kızım. Ben bütün çocuklarımı severim. Lütfen öyle olmadığını söylemeyin."

Babulya uzun bir süre onu izliyor ama ne geri adım atıyor ne de başka tarafa bakıyor. Sonra yavaşça başını sallıyor. "Elbette. Özür dilerim. Çok güzel çocuklarınız var. Hepinizin."

Elyah başını sallar. "Evet, öyle."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor Konstantin gerginlik sona erdiğinde. Terleyip terlemediğini merak ediyormuş gibi bana bir bakış fırlatıyor.

Sadece birazcık.

Evden bahsetmesi bir şeyi merak etmeme neden oldu. "Maxim Vavilov'un babasına ne oldu? Prag'a suikastçılar gönderdikten sonra ondan bir daha haber alamadığımızı fark ettim." Oğlunun intikamını almaktan öylece vazgeçmiş olamaz.

Babulya cık cık diye bir ses çıkarır ve elini küçümseyici bir şekilde sallar. "Bir kaza geçirdi. Kayıp değil."

Kirill kendi kendine sırtıyor. Konstantin çayından bir yudum alıyor, ifadesi sakin. Hemen şüphelendim.

"Bir kaza diyorsunuz. Ne tür bir kaza?"

Kocalarım bakiştılar ama bir şey söylemediler.

Babulya sessizliği bozar. "Ben söyleyeceğim. Bir sabah sarhoştı ve bir çöp kamyonu tarafından ezildi. Kafası balkabağı gibi patladı." Kirill'e bakar. "Olanları duyunca çok sevindim. Torunumu ve torununun torununu öldürmeye çalışan adamın yolundan kazınmak zorunda kaldığını bilmek yaşlı bir kadını mutlu etti."

Aklıma gelince irkildim.

Kirill her zamanki gibi dağınık giyinmiş ve dizlerini açarak oturuyor. Giydiğı kot pantolon ustaca yırtılmış. Acaba *Babulya* onu azarlayacak mı?

Yırtık kot pantolonuna başını sallıyor. "Bu gece o pantolonu bana ver. Senin için tamir edeceğim." Kirill güler. "Benim kotum mu? Onları bu şekilde aldım."

"Çoktan mahvolmuş bir pantolon mu aldın?"

"İnsanlar dizlerimde yıldız dövmesi olduğunu başka nasıl bilecekler?"

Başını iki yana sallar. "Ne tuhaf bir adam. Benim zamanımda yırtık giysiler giymeye utanırdık."

Kirill Rusça'ya geçer ve kollarını başının üzerine uzatır. "Ben fakirdim *Babulya*. Memleketimde bana pislikmişim gibi davranıldı. Şimdi utanmamaya karar verdim ve bu şekilde daha mutluyum."

Ona kurnaz bir bakış atıyor. Sonunda, "İkimiz de evden çok uzaktayız," diyor.

"Ve bu gerçek için her gün şükrediyorum." Uzanır ve işaret parmağını Mila'nın yüzüne sürer.

ve ona mırıldanıyor.

Babulya'nın yüzüne gizlice bakıyorum ve Kirill'i bebekle birlikte izlerken yüzünün nasıl yumuşadığını görüyorum.

Sonunda Konstantin'e döner. "Burası senin evin. Burada yaşlı bir kadın yaşıyor, *Pakhan*. Çatınız altında başka bir kadının olması sizi çıldırtacak mı?"

Konstantin çay bardağını sehpanın üzerine koyuyor ve parmaklarını birbirine geçiriyor. "Bir zamanlar senin mutfak masanda oturuyorduk ve sen yüzüme bir tokat attın. Beni ikinci kez tokatlamam için sana bir neden vermeyi planlamıyorum."

Kaşlarımın havaya kalktığını hissediyorum. Kimse bana hikayenin bu kısmını anlatmamıştı.

"Sana tokat attı diye yaşlı bir kadın için işleri zorlaştıracak mısınız?"

Konstantin başını sallar. "Sen benim korumam altındasın. Eğer biri seninle o gün kendi evinde konuştuğum gibi konuşursa, bana söylemelisin, ben de icabına bakarım." Bana bakıyor ve yüzündeki sert ifade kayboluyor. "Lilia'mızı mutlu ediyorsun. Burada istediğin kadar kalabilirsin. Başımızın üstünde yerin var çünkü sen ailedensin."

"Senin ailen nasıl?" *Babulya* sorar.

Konstantin ona gülümsüyor ve şakağındaki yara izini ovuşturuyor. "Dağınklık. Dağınklıktan da beter. Bu yüzden bunu çok seviyorum. Artık benim için önemli olan tek şey bu."

Babulya rahatlıyor ve biraz arkasına yaslanıyor, ben de sorgunun sonunda bittiği ve herkesin geçtiği için rahatlamış hissediyorum.

Belki de henüz bitmemiştir.

"Her birinizin bir çocuğu var. Sıra kimde?"

"Neyin sırası, *Babulya*?" Ona soruyorum.

"Bir bebek için tabii ki. Nasıl çalışıyor?" Adamlarıma bakıyor. "Lilia'm tekrar hamile kalana kadar ikinizin de taşakları moraracak mı? Yoksa doğanın akışına mı bırakacaksınız?"

Çayım boğazıma kaçtı ve neredeyse tükürüyordum.

Konstantin ona sırtıyor. "İkisinden de biraz. Ve sıra bende."

Kirill Konstantin'e ters ters bakar. "Sıranın sende olduğunu kim söyledi?"

"Belki de yine benim sıramdır," diye mırıldanıyor Elyah, vücudumu ısıtan bir şekilde spekülatif olarak bana bakarak.

Sırada kimin olduğu konusunda iyi huylu bir şekilde tartışmalarını dinliyorum ve *Babulya*'nın mutlu bir şekilde reçelli tartı ısırıldığını fark ediyorum.

Sonunda Konstantin ona döner. "Lilia'nın kocalarından memnun musunuz, yoksa ona nasıl davrandığımız konusunda hâlâ endişeli misiniz?"

Her birini sırayla inceliyor. "Benim Lilia'm üç inatçı Rus erkeğini dize getirecek yürek gücüne sahip. Onun için endişelenmiyorum. Ben hepiniz için endişeleniyorum." *Babulya* gururla çenesini kaldırıyor. "Kızları senin etrafında halkalar oluşturacak. Umarım hazırsınızdır."

Kirill ona sırtıyor. "Merak etmeyin, biz hazırız. Ve muktediriz."

Elyah bana gülümseyerek, "Ve bu kızlara ve Lilia'mıza tahmin edebileceğinizden çok daha fazla sevgi duyuyoruz," diye ekliyor.

Kocalarıma, güzel kızlarıma ve bir anne, büyükanne ve arkadaş olan *Babulya*'ya bakarken geçmişin eriyip gittiğini hissedebiliyorum. Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum.

Yol uzun ve engebeliydi ama başardık.

TEŞEKKÜRLER

Pageant düetini okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitapları yazmak benim için çılgın bir yolculuktu ve umarım bu yolculukta benimle birlikte olmaktan keyif almışsınızdır.

Muhteşem betalarım olmasaydı bu kitapları yazamazdım. Kızlarım Evva, Jesi, Darlene, Claris ve Arabella'ya kocaman sarılmalar ve öpücükler.

Desteyiniz ve anlayışınız için harika editörüm Heather Fox'a teşekkür ederim. Düzeltmenim ve her yönüyle harika insan Rumi Khan'a teşekkür ederim.

Ve *Taçlı*'yı okuduğunuz için size teşekkür ederim. Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakmayı unutmayın.

Lilith Vincent'tan gelecek haberlere göz atmak için okumaya devam edin...

ACIMASIZ NİYETLER: TEK BAŞINA BİR MAFYA DÜŞMANINDAN SEVGİLİYE ROMANTİZM

O sinsi. Yozlaşmış. Ve acımasız kalbi beni istiyor.

Lazzaro Rosetti yeni bir avla göz göze geldi: Rakip bir ailenin bakir, liseli kızı.
Ben, Mia Bianchi.

Şehrin kadın nüfusunun yarısıyla ilişkiye girmiş ve çılgına dönmüştür; ta ki ailesi onu evlenmeye zorlayarak davranışlarını kontrol altına almanın bir yolunu bulana kadar.

Mihrapta yeminini ederken annemin ellerini tutuyor ama tehditkâr yeşil gözleri doğrudan bana bakıyor.

Eşiğimizden geçtiği andan itibaren, Lazzaro hayatımı cehenneme çeviriyor. Ben annemin korunmasız ve hor görülen en küçük kızıyım ve Lazzaro benim savunmasızlığımı en iyi parfümmüş gibi içine çekiyor.

Birisi bekâr kanatlarının kırılmasının bedelini ağır ödeyecek ve ben de onun mükemmel kurbanıyım.

Brutal Intentions, yasak temalar, üreme, yaş farkı, sahiplenici bir alfahol ve bir bakire içeren bağımsız bir MF düşmanlardan aşıklara romantizmdir. Laz evli ama kadın kahramanla değil. Tüm karakterler on sekiz yaşından büyüktür. Hikaye kirli ve lezzetlidir, bu yüzden lütfen kendi takdirinize bağlı olarak okuyun.

28 Eylül'de geliyor - şimdi ön sipariş verin

ALTIN GİBİ GÜZEL: TERS HAREM RAPUNZEL ROMANTİZMİ

Kule'ye ulaştınız. Umut burada başlıyor.

Korkmuşları, yaralıları ve açları, nihayet son güvenli sığınağa ulaştıklarında selamlamak için söylediğimiz sözler bunlar. Kule, ülkeyi kasıp kavuran ve hayatta kalanları ete aç hayvanlara dönüştüren Blighted vebasından korunmak için tek sığınaktır.

Biz şanslı olanlarız ve diğer herkes ölüme mahkum. Annem bize böyle söylüyor.

Sonra bir gün, bu yalanları paramparça eden acımasız kardeşlere sahip tehlikeli bir adam gelir.

Dexer, beni nefessiz bırakan bir adrenalin patlaması. Blaize, kalbimi mümkün olduğunu hiç düşünmediğim çılgın şekillerde çarptırıyor. Keenan, sadece beni ayağa kaldırmak için yücelikten düştü. Bana Güzellik diyorlar ve ben de acımasız bir dünyada onların güzeliyim.

Ama Kule hala ayakta, biz düşmeye mahkumuz. Şimdiden çok şey kaybettim ve adamlarımın ölmesini izlemeyeceğim.

Bu bir peri masalı değil. Bu bir savaş.

Yazarın notu: Beauty So Golden, kıyamet sonrası zombi dünyasında Rapunzel masalına dayanan bağımsız bir ters harem romantizmidir. Hikaye kirli ve lezzetli, erkekler tehlikeli ve sahiplenici ve güçlü ve tatlı kadın kahraman asla tek bir erkeği seçmek zorunda değil.

27 Ocak'ta geliyor - şimdi ön sipariş verin

LILITH VINCENT TARAFINDAN DA

Dört acımasız adam. Onları birleştirecek bakire bir mafya prensesi. Ama önce kan akacak.

On yedinci doğum günümde ailem hakkında korkunç bir sır öğreniyorum. Geleceğim dört acımasız adamın ellerinde ve onların ellerinde beni bekleyen şey hayal bile edilemeyecek kadar korkunç. Beni arzulayan dört adam. Bana sahip olmaya yemin eden dört adam. Beni yok edebileceklerini düşünen dört adam.

Coldlake Belediye Başkanı'nın tek kızı olarak, onların ulaşamayacağı bir yerde tutulmalıyım. Bunun yerine, onlara kurban olarak sunuluyorum.

Babam sadece birinin benimle evlenebileceği konusunda ısrar ediyor ama hepsi de sözümü tutmaya yemin ediyor. Kanla verilmiş bir söz.

Onlar alır. Ben kanıyorum. Mutlu yıllar bana.

Diziye şimdi izleyin

YAZAR HAKKINDA

Lilith Vincent, vahşı tarafta yaşamaya inanan buharlı bir mafya ters harem yazarıdır! Hepsini seçmek varken neden birini seçesiniz ki?

Haberler, tanıtımlar ve freebies için Lilith Vincent'ı takip

edin: [TikTok](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[Haber Bülteni](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.